Stephen King & Peter Straub

TALISMANUL

*

Drumul caznelor

SF

NEMIRA

nautilus

139

Colecție coordonată de MIHAI DAN PAVELESCU

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 9

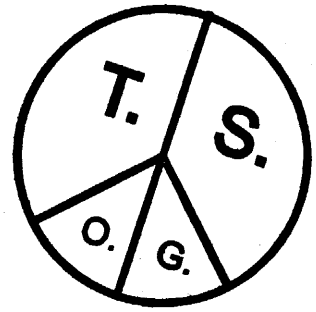

NOTA REDACȚIEI:

Versiunea originală a cărții *The Talisman* a fost editată
într-un singur volum, martie 1985,
Berkley Books, New York.
Traducerea de față respectă originalul,
dar va fi publicată de Editura Nemira în trei volume.

Stephen King, Peter Straub

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 9

TALISMANUL

Drumul caznelor

*

Traducere din limba engleză de
MIHNEA COLUMBEANU și GABRIEL STOIAN

NEMIRA
1998

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: ION BĂNUȚĂ

STEPHEN KING, PETER STRAUB
THE TALISMAN

Copyright © 1984 by Stephen King and Peter Straub
© Editura Nemira, 1998
Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & €o, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Tel.: 668.54.10; 668.70.51; 223.48.54, Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-251-8
ISBN 973-569-252-6

Când am ajuns cu Tom pe culmea dealului, ne-am aruncat privirile spre târgul din vale, unde licăreau trei-patru luminițe, pesemne în odăile cu oameni bolnavi. Deasupra noastră strălucea bolta înstelată, iar jos, lângă târg, șerpuia fluviul, lat de vreo milă, grozav de liniștit și măreț.

Mark Twain, *Aventurile lui Huckleberry Finn**

Hainele mele nou-nouțe erau acum soioase și pline de noroi. Iar eu eram mort de oboseală.

Mark Twain, *Aventurile lui Huckleberry Finn*

---

* În românește de Petre Solomon, Editura pentru Literatură Universală, București, 1969.

PARTEA ÎNTÂI

JACK SPALĂ PUTINA

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 9

CAPITOLUL I

Grădinile și hanul „Alhambra"

1

În ziua de 15 septembrie 1981, un băiat, pe nume Jack Sawyer, stătea chiar acolo unde apele par că se-ngemănează cu pământul, cu mâinile în buzunarele jeanșilor, privind la netul-buratul Atlantic. Avea doar doisprezece ani, dar era destul de înalt pentru vârsta lui. Briza mării îi flutura părul șaten, cam prea lung, ce-i cădea peste fruntea înaltă și bombată. Stătea acolo cu sufletul plin de emoțiile confuze și dureroase pe care le trăia de trei luni – de-atunci de când maică-sa încuiase casa de pe Rodeo Drive, Los Angeles, și, într-un iureș de mobilă, cecuri și agenți imobiliari, închiriase un apartament pe Central Park West[1]. Fugiseră și de-acolo, până în această stațiune liniștită de pe micul litoral al statului New Hampshire[2]. Ordinea și disciplina dispăruseră din lumea lui Jack. Noua sa viață îi părea la fel de schimbătoare, de nestăpânită, precum valurile mișcătoare din fața lui. Maică-sa hălăduia prin lume, împreună cu el, azvârlindu-l dintr-un loc în altul; dar ce anume o alunga mereu pe mamă?

Căci mama sa fugea, fugea...

[1] Cunoscută arteră din New York – toate aceste localizări geografice fiind necesare pentru urmărirea acțiunii romanului (n. tr.).

[2] Stat din New England (Noua Anglie), extremitatea nord-estică a SUA (n. tr.).

Jack se întoarse, privind în lungul plajei goale, mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Spre stânga se afla Arcadia Funworld, un parc de distracții în care, începând cu Ziua Eroilor din Războiul Civil și sfârșind cu Ziua Muncii, era numai agitație și hărmălaie. Acum rămăsese pustiu și neclintit, ca o inimă în sincopă. Traseul trenulețului de amuzament stătea ca o simplă schelă profilată pe cerul acoperit, stâlpii de susținere și suporții înclinați părând niște linii trasate în cărbune de desen. Acolo jos îl aștepta noul lui amic, Speedy Parker, dar în acele momente gândurile băiatului erau în altă parte. Spre dreapta se vedea hanul „Alhambra" cu grădinile lui, și mintea îl purta fără încetare într-acolo. În ziua sosirii lor, vreme de-o clipă, lui Jack i se păruse că vede curcubeul arcuindu-se pe deasupra acoperișului mansardat și cu lucarne al hanului. Aidoma unui semn, unei speranțe de mai bine. Dar nu fusese decât o închipuire. Prinsă între curenții de aer, o giruetă se răsucea, stânga-dreapta, dreapta-stânga. Coborâse din automobilul închiriat, neluând în seamă dorința nemărturisită a mamei ca el să se ocupe de bagaje, și ridicase ochii. Deasupra cocoșului rotitor din tinichea al giruetei nu se vedea decât cerul cenușiu și mut.

– Deschide portbagajul și scoate valizele, fiule, strigase mama către el. Actrița asta bătrână și decrepită vrea să se cazeze și să-și caute ceva de băut.

– Un martini sec, precizase Jack.

– Trebuia să spui: „Nu ești chiar așa bătrână."

Mama tocmai cobora fără efort de pe bancheta automobilului.

– Nu ești chiar așa bătrână.

Ea îi zâmbise cu eleganță – o licărire a fostei Lily Cavanaugh (Sawyer) de altădată, regină a filmelor de mâna a doua vreme de două decenii. Apoi se îndreptase de spate.

– O să ne simțim bine aici, Jacky, îl asigurase ea. Totul are să fie bine. E un loc plăcut.

Un pescăruș apăruse planând pe deasupra acoperișului și, pentru o secundă, Jack avusese neliniștitoarea senzație că girueta își luase zborul.

– O să scăpăm o vreme de telefon, am dreptate?

– Sigur, răspunsese el.

Mama voia să se ascundă de unchiul Morgan, nu mai avea chef de alte certuri cu fostul partener de afaceri al soțului ei mort, dorea să se urce în pat cu un martini sec și să-și tragă așternuturile peste cap...

Mamă, ce-ai pățit?

Era prea multă moarte, jumătate din lume părea alcătuită din moarte. Din aer răsună țipătul pescărușului.

– Hai, copile, haide, îl îndemnase mama. Să intrăm în Locul Promis.

În aceeași clipă Jack gândise: *Bine măcar că mai există unchiul Tommy care să sară în ajutor, dacă lucrurile se încurcă prea rău.*

Dar unchiul Tommy murise deja, iar Jack nu știa, fiindcă vestea încă aștepta la celălalt capăt al liniei telefonice.

2

Hanul „Alhambra" se înălța deasupra apei, fiind o construcție mare, în stil victorian, așezată pe blocuri gigantice din granit care păreau să se îngemăneze aproape pe nesimțite cu solul promontoriului nu prea înalt – o ieșitură stâncoasă izolată pe cei câțiva kilometri pustii ai coastei din New Hampshire. Din poziția în care se găsea Jack, abia se întrezărea grădina în stil englezesc aflată pe partea dinspre uscat a hanului – o porțiune scurtă de gard viu, verde-închis, atâta tot. Cocoșul de tinichea înfrunta vântul, șovăind între Vest și Nord-Vest. O placă plasată în hol anunța că în acest loc, în 1838, se ținuse Conferința Metodiștilor din Nord, prima dintre marile manifestări antisclavie din New England. Cu acea ocazie, Daniel Webster vorbise îndelung, plin de patos. Potrivit textului de pe placă, el spusese: „De astăzi înainte, aflați că sclavia, ca instituție americană, a început să bolească și va trebui să moară curând în toate statele și teritoriile națiunii noastre."

3

Așa ajunseseră acolo, în ultima zi a săptămânii care pusese capăt lunilor de hărțuieli din New York. În Arcadia Beach nu

existau avocați angajați de Morgan Sloat care să sară grăbiți din automobil, vânturând agitați documente ce „trebuie semnate, trebuie prezentate în instanță, doamnă Sawyer". În Arcadia Beach, telefoanele nu sunau de la amiază și până la trei dimineața (se părea că unchiul Morgan uitase că locuitorii din Central Park West nu urmau ora Californiei). În realitate, telefoanele din Arcadia Beach nu sunau defel.

Intrând în orășelul de vacanță cu mașina, alături de mama sa mijindu-și ochii, concentrată, la volan, Jack nu văzuse pe stradă decât un singur trecător – un bătrân nebun, împingând șovăitor pe trotuar un cărucior de cumpărături gol. Deasupra lor se întindea cerul acela plumburiu și orb, un cer neliniștitor. În total contrast cu New York, aici nu se auzea decât vuietul monoton al vântului hohotind pe străzile pustii, ce păreau mult prea largi, lipsite complet de îmbulzeala trepidantă a mașinilor. Aici erau doar magazine goale, având în vitrine cartoane pe care scria DESCHIS NUMAI ÎN WEEKEND sau, mai rău chiar, NE VEDEM ÎN IUNIE! Aici existau cam o sută de parcări libere, pe strada din fața hanului „Alhambra", iar în vecini, la „Arcadia Tea and Jam Shoppe"[1] mesele erau goale.

Și bătrâni scrântiți și zdrențăroși, împingând cărucioare de târguieli pe străzi pustii.

– În locșorul ăsta nostim am petrecut cele mai fericite trei săptămâni din viața mea, îi spuse Lily, în timp ce mașina trecea pe lângă bătrân (care, văzu Jack, se întoarse să privească după ei c-o spaimă bănuitoare în ochi – murmura ceva ce Jack nu putu distinge) pentru a coti apoi pe aleea curbă, printre grădinile din fața hotelului.

Căci din acest motiv îngrămădiseră, în geamantane, genți și pungi de plastic pentru cumpărături, toate lucrurile fără de care nu puteau trăi, răsuciseră cheia în broasca ușii de la apartament (neluând în seamă țârâitul ascuțit al telefonului, ce părea să se strecoare prin aceeași gaură a cheii, pentru a-i urmări pe palier) și umpluseră portbagajul și bancheta din spate ale mașinii închiriate cu toate cutiile și sacoșele ce dădeau pe dinafară; de-aceea petrecuseră trei ceasuri târându-se spre Nord, pe Henry Hudson

[1] „Prăvălia de Ceaiuri și Dulcețuri Arcadia" (n. tr.).

Parkway, și apoi își pierduseră mai multe ore, creanga, pe autostrada 95 – fiindcă Lily Cavanaugh Sawyer fusese, cândva, aici, fericită!

În 1968, anul dinaintea nașterii lui Jack, fusese nominalizată pentru un Oscar, cu rolul dintr-un film intitulat *Pârjol*, mai bun decât toate celelalte în care jucase Lily, și reușise să demonstreze că era mult mai talentată, mai subtilă artistic decât revelaseră obișnuitele ei roluri de fată-rea. Nimeni nu se aștepta că o să câștige, iar Lily mai puțin decât toți; dar, pentru ea, tradiționalele vorbe goale despre înalta cinste a nominalizării reprezentau cel mai pur adevăr – se simțea onorată, profund și sincer – și, pentru a sărbători acest unic moment de certă recunoaștere profesională, Phil Sawyer avusese înțelepciunea de-a o duce, pentru trei săptămâni, la grădinile și hanul „Alhambra", în celălalt capăt al continentului, de unde urmăriseră decernarea Oscarurilor bând șampanie în pat. (Dacă Jack ar fi fost mai mare, și de s-ar fi întâmplat să-l preocupe acest lucru, ar fi putut opera scăderea aritmetică necesară pentru a descoperi că „Alhambra" fusese locul începutului său esențial.)

La citirea nominalizărilor pentru rol secundar feminin, conform legendei de familie, Lily îi mărâise lui Phil: „Dacă eu câștig chestia asta și nu-s acolo, o să-ți dansez pe piept cu tocurile cui."

Dar când câștigase Ruth Gordon, Lily spusese: „Sigur, o merită, e o puștoaică grozavă." Și-și împunsese imediat soțul cu degetul în piept, adăugând: „N-ar strica să-mi mai faci rost de-un rol ca ăsta, băi, agentu' lu' pește."

Nu mai apăruseră roluri ca acela. Ultimul personaj pe care-l interpretase, la doi ani după moartea lui Phil, fusese o fostă prostituată cinică, într-un film numit *Maniacii pe motociclete.*

Aceasta fusese perioada pe care o comemora Lily acum, gândi Jack în timp ce cără calabalâcul din portbagaj și de pe bancheta din spate. O sacoșă D'AGOSTINO se sfâșiase drept prin mijlocul uriașului D'AG, și un talmeș-balmeș de ciorapi rulați cocoloș, fotografii alandala, piese de șah cu tablă cu tot, reviste de benzi desenate se împrăștiaseră peste tot ce mai era în portbagaj. Jack reușise să bage cea mai mare parte din harababura

asta în alte sacoșe. Lily urca încet treptele hotelului, rezemându-se de balustradă ca o bătrână.

– Mă duc să caut liftierul, spuse ea, fără să se întoarcă.

Jack se ridică dintre pungile umflate și privi din nou spre boltă, unde era convins că văzuse un curcubeu. Nu se zărea nici urmă de curcubeu, doar cerul acela stingheritor, încărcat de neliniști.

Apoi, cineva rosti în spatele lui, cu un glăscior absolut clar:

– Vino la mine.

– Ce? întrebă Jack, întorcându-se.

În fața ochilor i se întindeau aleea și grădinile pustii.

– Da? întrebă maică-sa.

Se rezema, cocârjată, de mânerul ușii mari de lemn.

– Mi s-a părut.

Nu fusese nici o voce, nici un curcubeu. Le dădu uitării pe amândouă și ridică privirea spre mama sa, care se chinuia cu masiva ușă din lemn.

– Stai așa, vin să te-ajut, strigă Jack și urcă la trap scara, cărând neîndemânatic o valiză mare și o pungă de hârtie grea, plină cu pulovere.

4

Până la întâlnirea cu Speedy Parker, Jack trăise, în zilele petrecute la hotel, la fel de inconștient de trecerea timpului ca un câine adormit. De-a lungul acestei perioade, întreaga sa viață i se păruse aproape desprinsă dintr-un vis, plină de umbre și tranziții inexplicabile. Până și cumplita veste despre unchiul Tommy, sosită telefonic cu o seară-nainte, nu-l deșteptase întru totul, oricât fusese de șocantă. Dacă Jack ar fi fost un tip mistic, poate s-ar fi gândit că puseseră stăpânire pe el alte forțe, manipulându-i viața, precum și pe cea a mamei lui. La doisprezece ani, Jack Sawyer era o ființă căreia-i trebuia o viață activă, iar pasivitatea silențioasă a acelor zile, după vacarmul din Manhattan, îl zăpăcise și-l demoralizase până în străfunduri.

Jack se pomenise stând pe plajă, fără a-și aminti cum ajunsese acolo, fără a avea habar cât de cât ce căuta. Presupunea că-l jelea pe unchiul Tommy, dar, de fapt, era ca și cum i-ar fi adormit mințile, lăsându-i trupul să-și poarte singur de grijă. Nu se putea concentra nici măcar atât cât să perceapă intrigile comediilor de situații la care se uita, seara, împreună cu Lily, darămite să-și mai poată controla nuanțele închipuirilor din propriu-i cap.

– Te-a obosit tot trambalatul ăsta, spuse maică-sa, trăgând cu sete din țigară și privindu-l cu ochii mijiți, prin rotocoalele de fum. Tot ce-ai de făcut, Jack-O, e să te relaxezi o vreme. E plăcut aici. Hai să ne bucurăm de locul ăsta cât mai avem timp.

Bob Newhart, stând în fața lor pe ecranul televizorului, într-o nuanță ce bătea cam prea spre roșu, se holba buimac la un pantof pe care-l ținea în mâna dreaptă.

– Eu asta fac, Jacky, îi zâmbi ea. Mă destind și mă bucur.

Băiatul aruncă o privire la ceas. Ședeau de două ore în fața televizorului și nu-și putea aminti nici o emisiune de dinaintea actualei comedii.

Când tocmai se ridica să meargă la culcare, sună telefonul. Bunul și bătrânul unchi Morgan Sloat îi găsise. Veștile aduse de el nu erau niciodată prea grozave, dar aceasta părea a fi o bombă cu neutroni chiar și pentru standardele lui cele mai pesimiste. Jack se opri în mijlocul odăii, privind cum maică-sa se făcea tot mai palidă, din ce în ce mai palidă. Mâna îi urcă spre gât unde, în ultimele câteva luni, apăruseră riduri noi, apăsând ușor. Abia dacă scoase o vorbă până la sfârșit, când șopti:

– Mulțumesc, Morgan.

Și închise.

Apoi se întoarse spre Jack, părând mai bătrână și mai bolnavă decât oricând.

– Acum să fii tare, Jacky, da?

Nu se simțea deloc tare.

Îi prinse mâinile într-ale ei și-i spuse:

– Unchiul Tommy a murit azi după-amiază, Jack. L-a călcat unul cu mașina și-a fugit.

Băiatul căscă gura, simțind că nu mai avea aer, că nu mai putea respira.

– Traversa La Cienega Boulevard și l-a lovit o dubă. Un martor a spus că era neagră și că avea inscripționate cuvintele WILD CHILD, dar asta... asta a fost tot.

Lily izbucni în plâns. Câteva clipe mai târziu, aproape fără să-și dea seama, Jack începu și el să plângă.

Toate acestea se întâmplaseră acum trei zile, iar lui Jack i se părea că trecuse o veșnicie.

5

În ziua de 15 septembrie 1981, un băiat pe nume Jack Sawyer stătea, privind apa neclintită, pe o plajă neamenajată, în dreptul unui hotel asemănător cu un castel din romanele lui Sir Walter Scott. Ar fi vrut să plângă, dar nu era în stare să dea frâu liber lacrimilor. Îl înconjura moartea, jumătate de lume era alcătuită din moarte, nu existau curcubee. Duba WILD CHILD îl șterse de pe fața pământului pe unchiul Tommy. Moartea îl găsise tocmai în LA[1], mult prea departe de coasta răsăriteană, acolo unde până și un puști ca Jack știa că-i e cu adevărat locul unui asemenea om. Un om care simțea că trebuie să-și pună cravata înainte de-a merge să-și ia un sandviș cu friptură la „Arby's" n-avea nici în ruptul capului ce să caute pe Coasta de Vest.

Tatăl său era mort, unchiul Tommy era mort, mama lui putea fi pe moarte. Simțea moartea și aici, la Arcadia Beach, vorbindu-i din receptoarele telefoanelor cu glasul unchiului Morgan. Sentimentul nu avea nimic din acea melancolie ieftină care domină în mod vădit stațiunile balneare în afara sezonului, când te tot împiedici de fantomele verilor trecute; părea să sălășluiască în textura lucrurilor, în mirosul brizei oceanice. Îi era frică... și-i fusese frică de multă vreme. Faptul că venise aici, unde domnea atâta liniște, îl ajutase doar să-și dea seama de acest lucru – îl ajutase să înțeleagă că poate Moartea se aflase la volanul mașinii tot drumul, pe autostrada 95 de la New York, mijindu-și ochii prin fumul de țigară și cerându-i să prindă ceva bop[2] la radioul de bord.

[1] Acronim uzual pentru Los Angeles (n. tr.).
[2] Stil de jazz (n. tr.).

Își amintea – vag – cum tatăl său îi povestise că, atunci când se născuse, el, Jack, avea un cap ca de bătrân, dar acum nu și-l simțea deloc așa. În acest moment, căpșorul său se simțea foarte tânăr. *Frică*, își spunea, *mi-e al dracului de frică. Aici se sfârșește lumea, nu-i așa?*

Pe deasupra lui pescărușii străbăteau văzduhul plumburiu. Tăcerea era la fel de cenușie ca și aerul – la fel de fatală precum cearcănele crescânde de sub ochii mamei sale.

6

Când, după zile de derivă amorțită prin timp – nici el nu mai știa câte –, îl întâlnise pe Lester Speedy Parker, pe când rătăcea prin Funworld, senzația aceea pasivă de-a fi *în puterea cuiva* dispăruse într-un fel anume. Lester Parker era un negru cu păr sârmos cărunt și riduri adânci brăzdându-i obrajii. Acum ajunsese un oarecare, un personaj absolut comun, în pofida izbânzilor sale din tinerețe ca interpret ambulant de blues. Nici ceea ce spunea nu era deosebit de original. Totuși, de îndată ce intrase, la întâmplare, în galeria de distracții de la Funworld, și întâlnise ochii spălăciți ai lui Speedy, Jack simțise că-l părăsește toată buimăceala. Redevenise el însuși. Parcă un curent magic venit din bătrân ar fi trecut direct în el. Speedy îi zâmbise și spusese:

– Ei, se pare că mi-am tras un musafir. Micu' călător tomnai a intrat.

Așa era, nu se mai afla *în puterea* nimănui: cu o clipă-n urmă doar, avusese impresia că era prins într-o masă pâsloasă de lână udă și vată de zahăr, iar acum fusese eliberat. Un nimb argintiu păru să joace preț de-o secundă în jurul bătrânului, o mică aureolă de lumină care dispăru de îndată ce Jack clipi din ochi. Pentru prima oară, băiatul văzu că negrul ținea în mâini coada unui teu lat și masiv.

– Ți-i bine, fiule?

Îngrijitorul își propti o mână în șale și-și arcui spinarea înapoi.

– Lumea tomnai se-mpuți, sau poate dimpotrivă?

– Ăă... dimpotrivă, răspunse Jack.

– Atunci venișI la locu' potrivit, zice-s-ar. Cum te strigă?

Micu' călător, spusese Speedy în acea primă zi, *moș Jack Călătoru*. Își rezemase trupul înalt și ciolănos de aparatul Skee-Ball[1], cuprinzând cu brațele coada teului ca și cum ar fi luat o fată la dans. *Omu' ce-l vezi aci e Lester Speedy Parker, fost călător el însuși, fiule, he, hee – zău așa, Speedy știa drumu', știa toate drumurile, atuncea, pe vremuri. Avui o formație, Jack Călătorule, și cântam blues-uri. Bluesuri la chitară. Scosei și câteva discuri, da' n-o să te fac de rușine-ntrebându-te dac-ai auzit vreodată de ele.* Fiecare silabă avea propria ei muzicalitate cadențată, fiecare frază, tonica și dominanta ei. Speedy Parker purta o mătură în loc de chitară, dar tot instrumentist era. După primele cinci secunde ale conversației sale cu Speedy, Jack știuse că tatăl său cel îndrăgostit de jazz s-ar fi delectat în compania acelui om.

Se ținuse de coada negrului aproape tot timpul, trei-patru zile, privindu-l cum lucra și ajutând când putea. Speedy îl lăsa să bată cuie, să vopsească un par, doi, care aveau nevoie să li se reîmprospăteze culoarea; aceste munci simple, efectuate după instrucțiunile lui Speedy, fuseseră singura școală pe care-o urma în vremea aceea, dar îl făcuseră să se simtă mai bine. Reamintindu-și de primele zile în Arcadia Beach, Jack le considera acum ca o perioadă de amărăciune neconsolată, din care-l salvase noul său prieten. Că Speedy Parker îi era prieten, de asta era sigur – atât de sigur, încât faptul în sine conținea și un anume mister. În cele câteva zile de când Jack se scuturase din amorțeală (sau de când Speedy i-o alungase din trup doar cu o privire a ochilor săi de-o nedefinită nuanță deschisă), Speedy Parker îi devenise mai apropiat decât oricare alt prieten, singura excepție posibilă fiind Richard Sloat, pe care Jack îl cunoștea, ca să zicem așa, din leagăn. Iar acum, contracarându-i groaza de a-l fi pierdut pe unchiul Tommy și teama că mama sa ar fi cu-adevărat pe moarte, simțea încă din stradă prezența caldă și înțeleaptă a lui Speedy.

Dar vechea și stânjenitoarea senzație de *a fi dirijat*, de-a fi manipulat îl copleșise iar pe Jack; era ca și cum un lung fir invizibil i-ar fi tras pe el și pe mama lui până în acest loc abandonat de pe malul mării.

Ei îl voiau aici, oricine-ar fi fost acești *ei*.

Sau poate doar își pierduse mințile? Ochiul său lăuntric vedea un bătrân cocârjat, sărit vizibil de pe fix, bodogănind de unul singur în timp ce împingea pe trotuar un cărucior de târguieli gol.

Un pescăruș țipă în văzduh, iar Jack își făgădui că se va *sili* să vorbească despre unele sentimente de-ale sale cu Speedy Parker. Chiar dacă Speedy avea să-l creadă sonat; chiar dacă o să râdă de el. Dar n-avea să râdă, o știa sigur, în chip tainic. Erau ca niște prieteni vechi, fiindcă unul dintre lucrurile pe care le înțelesese Jack despre bătrânul custode era acela că-i putea spune aproape orice.

Dar nu se simțea încă în stare s-o facă. Totul părea nebunie curată, pe care nici el însuși nu ajunsese să și-o deslușească. Aproape împotriva propriei sale voințe, Jack întoarse spatele Funworldului și porni, cu pași târșâiți, peste nisip, spre hotel.

[1] Mașină de jocuri mecanice, Skee-Ball fiind marca înregistrată. Jocul e cu bile și punctele se câștigă prin introducerea lor în niște găuri (n. tr.).

CAPITOLUL II

Pâlnia se deschide

1

Trecuse o zi de-atunci, dar Jack Sawyer tot nu se lămurise încă. Pe de altă parte, noaptea *avusese* unul dintre cele mai cumplite coșmaruri din viața lui. Se făcea că o creatură îngrozitoare venise să-i ia mama – o monstruozitate pitică, având ochii aruncați aiurea pe față și pielea putredă, brânzoasă. *„Maică-ta-i aproape moartă, Jack, poți să zici aleluia?"*, horcăise monstruozitatea, iar Jack știuse – așa cum știi în vis unele lucruri – că era radioactivă și, dacă-l atingea, avea să moară și el. Se deșteptase cu trupul scăldat în sudoare, în pragul unui urlet amarnic. Avusese nevoie să audă foșnetul ritmic al valurilor pentru a-și reaminti unde se afla, și trecuseră ore întregi până să adoarmă din nou.

De dimineață, voise să-i spună mamei despre vis, dar Lily fusese acră și necomunicativă, ascunzându-se într-un nor de fum de țigară. Abia când băiatul ieși din café-barul hotelului, născocind că avea o treabă, îi zâmbi puțin.

– Gândește-te ce-ai vrea să mănânci diseară.

– Zău?

– Zău. Orice, dar să se poată găti repede. N-am făcut tot drumul din LA până-n New Hampshire ca să mă otrăvesc cu hot-dogs.

– Hai să-ncercăm unul dintre localurile alea cu mâncăruri pescărești din Hampton Beach, propuse Jack.

– Excelent. Du-te și te joacă.

Du-te și te joacă, repetă Jack în sinea sa, cu o amărăciune ce nu-i stătea deloc în fire. *Zău așa, mămico, ai un stil... Foarte mișto. Du-te și te joacă. Cu cine? Mămico, de ce ești tu aici? De ce* suntem *aici? Ce boală ai? Cum se face că nu vorbești cu mine despre unchiul Tommy? Ce și-a pus în gând unchiul Morgan? Ce...*

Întrebări, mereu întrebări. Și nici una dintre ele nu valora o para chioară, căci nu exista nimeni care să le răspundă.

Doar dacă nu cumva Speedy...

Dar așa ceva era ridicol; cum să-i poată rezolva lui problemele un negru bătrân pe care abia îl cunoscuse?

Dar gândul la Speedy Parker nu-i dădea pace, ițindu-se la hotarele minții, în timp ce Jack străbătea aleea de scânduri spre plaja deprimantă și pustie.

2

Aici se sfârșește lumea, just? se întrebă din nou Jack.

Pescărușii brăzdau cerul cenușiu. Calendarul spunea că era încă vară, dar aici, în Arcadia Beach, vara lua sfârșit la Ziua Muncii. Tăcerea era la fel de cenușie ca și văzduhul.

Își privi tenișii din picioare și văzu că i se mânjiseră cu un fel de smoală. *Gudron de pe plajă,* își spuse. *Cine știe ce poluare o mai fi și asta.* Habar n-avea de unde-l culesese și, neliniștit, se îndepărtă de marginea apei.

Pescărușii se roteau, prin aer, țipând ascuțit. Unul dintre ei țipă chiar deasupra capului său, iar Jack auzi un scrâșnet plat, aproape metalic. Se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea coborând într-o aterizare stângace pe-o grămadă de pietre. Pescărușul întorcea capul cu mișcări repezi, aproape robotice, ca pentru a se încredința că e singur, după care porni lipăind legănat spre locul unde zăcea, pe nisipul neted, compact, scoica pe care o aruncase. Cochilia se crăpase ca o coajă de ou, iar Jack văzu carnea crudă dinăuntru, încă palpitând... sau poate așa i se părea.

Nu vreau să văd.

Dar, înainte de-a apuca să-și întoarcă privirea, ciocul galben, încârligat, al pescărușului începu să tragă de carne, întinzând-o ca pe-o panglică de cauciuc, iar băiatul simți cum i se strânge stomacul într-un pumn lunecos. Auzea în minte plânsetul țesuturilor acelora întinse – nimic coerent, doar o carne nătângă văitându-se de durere.

Încercă să-și întoarcă iarăși capul de la pescăruș și nu reuși. Ciocul păsării se căscă, lăsându-l să întrezărească beregata de-un roz murdar. Molusca se contractă la loc în cochilia spartă, cu un plesnet, și un moment pescărușul îl privi, cu ochii săi negri ca moartea, confirmând toate adevărurile cumplite: tații mor, mamele mor, unchii mor, chiar dacă au urmat la Yale și par la fel de solizi ca zidurile de bancă, în costumele lor Savile Row *trois pièces*. Și copiii mor, poate... iar până la urmă poate că tot ceea ce rămâne nu e decât văicăritul prostesc și necugetat al țesuturilor vii.

– Hei, spuse Jack cu voce tare, fără a-și da seama că nu se mărginea doar să gândească înlăuntrul țestei. Hei, lasă-mă să răsuflu puțin.

Pescărușul stătea proțăpit peste prada sa, privindu-l cu mărgelele negre ale ochilor. Apoi începu iar să scormonească prin carne. *Vrei și tu, Jack? Încă se mai zbate! Pe toți sfinții, e-atât de proaspătă, încât mai că nu știe c-a murit!*

Ciocul galben și puternic agață din nou molusca, trăgând. Carnea se *întinnnnseeeeee...*

Plesni. Capul păsării se ridică spre cerul mohorât de septembrie, cu gâtlejul trudind. Și iar păru să se uite la el, așa cum ochii din unele tablouri par să te urmărească oriunde-ai umbla prin încăpere. Iar ochii... cunoștea ochii aceia.

Deodată, o vru pe mama lui – ochii ei albaștri-închis. Nu-și amintea să mai fi dorit-o vreodată cu atâta disperare de pe vremea când era foarte, foarte mic. *La-la,* o auzi cântându-i în cap, iar glasul ei era glasul vântului, deocamdată aici, foarte curând aiurea. *La-la, acum dormi, Jacky, bebe-merge-la-culcare, tătic-ul-la-vânătoare. Și toate cele.* Amintiri de când era legănat, mama sa fumând Herbert Tarrytoon una după alta, poate uitându-se peste un scenariu – foi albastre, așa le numea, Jack ținea minte: foi albastre. *La-la, Jacky, totu-i bine. Te iubesc, Jacky. Șșșș... nani. La-la.*

Pescărușul se uita la el.

Cu o neașteptată oroare ce-l învadă, înecându-l ca un val de apă sărată și fierbinte, văzu că *într-adevăr îl privea.* Ochii aceia negri (*ai cui?*) îl *vedeau.* Și cunoștea acea expresie.

Din ciocul păsării încă se mai bălăbănea un ciucure de carne crudă. În timp ce se uita la el, pescărușul îl supse. Ciocul i se căscă într-un nepământean, dar inconfundabil rictus.

Atunci, Jack se întoarse și o rupse la fugă, cu ochii închiși, să nu-i intre-n ei lacrimile fierbinți, sărate, cu tenișii afundându-i-se-n nisip. Și dacă ai fi avut cum să te-nalți sus de tot, să zbori în sus, mereu mai sus, până acolo de unde doar ochii pescărușilor scrutează orice mișcare, nu l-ai fi văzut decât pe el, decât urmele lui, în toată ziua aceea cenușie: Jack Sawyer, un băiat de doisprezece ani, singur-singurel, fugind înapoi spre han, uitând de Speedy Parker, în timp ce, din glasu-i aproape înecat în lacrimi și pierdut în vânt, țâșnea țipătul ce repeta obsesiv, iar și iar, negativul *nu* și *nu* și *nu*.

3

Se opri pe faleză, cu răsuflarea tăiată. Un junghi arzător îl străpungea, ca un fier încins, în partea stângă a trupului, din mijlocul coastelor până în adâncul subsuorii. Se așeză pe una dintre băncile instalate de municipalitate pentru bătrâni și-și dădu la o parte părul din ochi.

Trebuie să te stăpânești. Dacă Sergentul Fury ia calea Secției Opt, cine-o să mai comande Comandourile Urlătoare?

Zâmbi și chiar se simți o idee mai bine. De-aici, de la cincisprezece metri înălțime față de nivelul mării, lucrurile arătau ceva mai convenabil. De vină o fi fost schimbarea de presiune barometrică, sau așa ceva. Ceea ce i se întâmplase unchiului Tommy, era îngrozitor, dar bănuia că va trebui să treacă și peste asta, să-nvețe s-o accepte. Oricum, așa spunea maică-sa. Unchiul Morgan fusese cumplit de certăreț în ultima vreme, dar, la urma urmei, unchiul Morgan fusese *întotdeauna* un soi de pacoste inevitabilă.

Cât despre mama... mă rog, asta era problema numărul unu, nu-i așa?

De fapt, cugetă Jack, așezat pe bancă și scurmând cu vârful piciorului prin fâșia de nisip de lângă aleea de scânduri, de fapt poate că mamei îi era totuși bine. Îi *putea* fi bine; era, cu siguranță, *posibil*. În fond, nimeni nu venise să le *spună*, hodoronc-tronc, că-i marele C, nu? Nu. Dacă ar fi avut cancer, nu l-ar fi adus aici, nu? Mai degrabă s-ar fi aflat acum în Elveția, cu mama făcând băi minerale reci și îndopându-se cu glande de capră, sau mai știu eu ce. Mai mult ca sigur c-ar fi-ncercat-o și pe-asta.

Așa că, poate...

Un sunet scăzut, șoptit și uscat, îi atrase atenția. Privi în jos și făcu ochii mari. Lângă urma pantofului stâng, nisipul începuse să se miște. Grăuncioarele albe și fine lunecau într-un cerc cu diametrul poate de-o lungime de deget. Nisipul din mijlocul acestui cerculeț se surpă deodată, lăsând o mică groapă. Să tot fi avut cinci centimetri adâncime. Marginile gropiței se mișcau și ele: în cerc, mereu în cerc, rotindu-se rapid în sens opus acelor de ceasornic.

Nu-i de-adevăratelea, își spuse imediat Jack, dar inima i-o porni iar la galop. Și respirația i se acceleră. *Nu-i de-adevăratelea, e unul dintre Visele-cu-ochii-deschiși, atâta tot, ori poate un crab sau ceva...*

Dar nu era un crab și nici un Vis-cu-ochii-deschiși – acesta nu era Locul Celălalt, locul la care visa când treaba devenea plicticoasă sau poate un pic cam înfricoșătoare, și, pe toți dracii, sigur nu era nici un fel de crab.

Nisipul se rotea tot mai repede, cu un zgomot sec și uscat, făcându-l să se gândească la paraziții radio, ori la un experiment pe care-l efectuaseră la ora de științe, anul trecut, cu o butelie Leyda. Dar, mai mult decât toate astea, măruntul sunet semăna cu un prelung gâfâit dement, cu ultima răsuflare a unui muribund.

Tot mai mult nisip se năruia înăuntru, începând să se rotească. Acum nu mai era o gropiță; era o pâlnie în nisip, un fel de tornadă întoarsă pe dos. Apăru galbenul viu al unui ambalaj de chewing-gum, fu acoperit, apăru, dispăru, apăru iar – de fiecare dată când reapărea, Jack putea citi tot mai mult din text, pe măsură ce pâlnia creștea: JU, apoi JUI, apoi JUICY F. Pâlnia se mărea, iar nisipul fu aruncat din nou de pe hârtiuța de gumă. O mișcare la fel de brutală și ostilă ca a unei mâini smulgând

cuvertura de pe un pat cu așternutul aranjat. JUICY FRUIT, citi Jack, iar apoi învelitoarea zbură drept în sus.

Nisipul se rotea tot mai repede și mai repede, șuierând cu furie. *Hhhhhhaaaaahhhhhhhh*, făcea nisipul. Jack îl privea cu ochii holbați, la început fascinat, apoi îngrozit. Nisipul se căsca precum un ochi mare, întunecos: ochiul pescărușului care aruncase scoica pe stâncă și apoi smulsese din ea carnea vie ca pe-o panglică de cauciuc.

Hhhhhhaaaahhhhh, răsuna glasul mort, batjocoritor și stors, al gâtlejului de nisip. Asta nu era o voce închipuită. Oricât de mult și-ar fi dorit Jack să nu existe decât în mintea lui, glasul era real. *I-a zburat proteza dentară, Jack, când l-a pocnit bătrânul WILD CHILD, afară cu ea, zdranga-clanț! Yale, ne-Yale, când vine moș WILD CHILD și-ți zboară dinții falși din gură, Jacky, tre' să dai în primire. Și maică-ta...*

În clipa următoare fugea din nou, orbește, fără a privi în urmă, cu părul fluturându-i de pe frunte și ochii mari, înspăimântați.

4

Jack străbătu cât putu de repede holul semiobscur. Întreaga atmosferă a hotelului te oprea să alergi: era liniște ca într-o bibliotecă, iar lumina cenușie ce pătrundea prin ferestrele înalte, cu șipci verticale, atenua și încețoșa nuanțele covoarelor deja decolorate. Jack o luă la trap de cum trecu de recepție, dar recepționerul de zi, adus de umeri și cu ten pământiu, alese exact acea secundă pentru a se ivi dintr-un culoar lambrisat, boltit. Omul nu spuse nimic, însă expresia sa permanent încruntată îi trase colțurile gurii cu încă un centimetru în jos. Parcă l-ar fi prins fugind în biserică. Jack își șterse fruntea cu o mânecă, silindu-se să parcurgă la pas restul drumului până la ascensoare. Apăsă pe buton, simțind încruntătura recepționerului cum îl arde între omoplați. Singura oară când îl văzuse zâmbind în săptămâna aceea fusese atunci când omul o recunoscuse pe maică-sa. Surâsul însă nu depășise minimele rigori ale politeții.

„Cred că trebuie să fii bătrân ca ăsta pentru a-ți aduce aminte de Lily Cavanaugh", i-a spus ea lui Jack de cum au rămas

singuri în cameră. Fusese o vreme, nu prea îndepărtată, când a fi identificată, recunoscută că jucase într-unul dintre cele cincizeci de filme pe care le turnase în perioada anilor cincizeci-șaizeci („Regina B-urilor", i se spunea; iar singurul ei comentariu era: „Adorata *Drive-in*[1]-urilor") – fie de câte un taximetrist, chelner sau vânzătoarea de bluze din Wilshire Boulevard Saks – îi ridica moralul pentru ore întregi. Nici măcar plăcerea aceasta simplă nu-i secase.

Jack se foia în fața ușilor nemișcate ale liftului, auzind un glas imposibil și familiar, ce urca spre el dintr-o pâlnie rotitoare de nisip. Preț de-o clipă, îl văzu pe Thomas Woodbine, solidul și liniștitorul unchi Tommy Woodbine, care ar fi trebuit să se numere printre paznicii lui – un zid rezistent împotriva tuturor necazurilor și sâcâielilor –, strivit, mort pe La Cienega Boulevard, cu dinții săi ca floricelele de porumb zăcând la douăzeci de pași distanță, în rigolă. Apăsă din nou butonul.

Hai *odată!*

Apoi văzu ceva și mai rău – mama lui, urcată într-o mașină de către doi indivizi nepăsători. Deodată, Jack simți că se scapă în pantaloni. Apăsă butonul cu podul palmei, lăsându-se cu toată greutatea pe el, iar bătrânul încovoiat de la recepție slobozi un horcăit dezaprobator. Jack își înfipse brusc mâna cealaltă, pe muche, în locul acela vrăjit, situat chiar sub pântece, care slăbea presiunea asupra vezicii. Acum putea auzi murmurul încet al liftului ce cobora. Închise ochii și-și apropie strâns picioarele. Maică-sa avea o expresie nesigură, pierdută și derutată, și cei doi o siliră să intre în mașină la fel de ușor ca pe un câine collie obosit. Dar asta nu se întâmpla în realitate, o știa; era o amintire – parte din ea trebuie să fi fost unul dintre Visele-cu-ochii-deschiși –, și nu mamei sale i se întâmplase, ci lui.

În timp ce ușile de mahon ale liftului glisau în lături pentru a dezvălui un interior întunecos, unde-l întâmpină propriul lui chip, într-o oglindă pătată și cu argintul jupuit, scena aceea de când avusese șapte ani îl învălui încă o dată, și văzu ochii unuia dintre cei doi îngălbenindu-se, simți mâna celuilalt prefăcându-se

[1] Cinematograf în aer liber, cu ecranul instalat într-un teren de parcare, unde filmele se urmăresc din propriul autoturism (n.tr.).

în ceva cu gheare, tari și neomenești... sări în cabină ca și cum ar fi fost împuns cu o furcă.

Imposibil; Visele-cu-ochii-deschiși nu erau posibile, *nu* văzuse ochii unui om făcându-se, din albaștri, galbeni, iar mama lui era sănătoasă și cochetă, n-avea motive să se teamă, nu murea nimeni, iar pericolul echivala cu ceea ce însemna un pescăruș pentru o moluscă. Închise ochii, și ascensorul porni anevoie în sus.

Lucrul acela din nisip râsese de el.

Jack se strecură prin deschizătură de cum începură ușile să gliseze în lături. Lungi pasul prin fața gurilor închise ale celorlalte lifturi, coti la dreapta în culoarul cu lambriuri și trecu în fugă pe lângă toate aplicele și tablourile, spre odăile lor. Aici, fuga semăna mai puțin a sacrilegiu. Aveau apartamentele 407 și 408, constând din două dormitoare, o bucătărioară și un living cu vedere spre plaja lungă și netedă, și spre întinderea oceanului. Mama luase de undeva flori, le aranjase în vaze și-și pusese lângă ele mica galerie de fotografii înrămate. Jack la cinci ani, Jack la unsprezece, Jack bebeluș în brațele tatălui său. Tatăl lui, Philip Sawyer, la volanul vechiului DeSoto, în care el și Morgan Sloat călătoriseră spre California, în inimaginabila perioadă când fuseseră atât de săraci, încât adesea dormeau în mașină.

Deschizând ușa cu numărul 408, ce dădea în living, Jack strigă:

– Mamă? Mamă?

Îl întâmpinară florile, fotografiile îi zâmbiră; nu primi nici un răspuns.

– *Mamă!*

Ușa se trânti în spatele lui. Jack simți că-i îngheață stomacul. Străbătu în fugă livingul, spre dormitorul mare, din dreapta.

– *Mamă!*

Încă o vază cu flori înalte, viu colorate. Patul gol arăta atât de scrobit și călcat, atât de țeapăn, încât o monedă ar fi ricoșat de pe pătură. Pe noptieră se înșira un sortiment întreg de sticluțe cafenii, cu vitamine și alte pilule. Jack păși înapoi. Prin fereastra de la camera mamei se vedeau valuri întunecate rostogolindu-se, rostogolindu-se spre el.

Doi bărbați ieșind dintr-o mașină anonimă, ei înșiși anonimi, întinzând brațele spre ea...

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 9

– Mamă? strigă.

– Te-aud, Jack, răsună vocea mamei sale prin ușa băii. Ce Dumnezeu?...

– Oh! exclamă băiatul, simțind cum i se relaxau toți mușchii. Oh, iartă-mă. Doar că nu știam unde ești.

– Fac baie, răspunse ea. Mă pregătesc pentru cină. Am și eu voie?

Jack își dădu seama că nu-i mai venea să se ducă la toaletă. Se trânti într-unul dintre fotoliile umflate peste măsură și închise ochii, ușurat. Încă se simțea bine...

Încă bine, deocamdată, șopti un glas tenebros, și revăzu, în minte, pâlnia de nisip deschizându-se iarăși, rotindu-se.

5

La unsprezece-doisprezece kilometri de-a lungul drumului litoral, imediat lângă Hampton Township, găsiră un restaurant numit „The Lobster Château"[1]. Jack povestise foarte sumar cum își petrecuse ziua – se detașa deja de groaza trăită pe plajă, lăsând-o să i se șteargă din memorie. Un ospătar cu tunică roșie, având silueta galbenă a unui homar imprimată pe spate, îi conduse la masă, lângă o fereastră prelungă, cu geamul ondulat.

– Ar dori Madame ceva de băut?

Chelnerul avea chipul rece ca piatra, tipic pentru New England în afara sezonului, iar Jack, privindu-l și bănuind că îndărătul ochilor acelora albaștri-apoși se ascundea disprețul față de haina sport Ralph Lauren și rochia Halston de după-amiază, purtată cu nepăsare de mama sa, simți că spaima ce se cuibărea acum în el era o alta, pe care deja o cunoștea – simplul dor de casă. *Mamă, dacă nu ești cu-adevărat bolnavă, ce naiba căutăm noi aici? E pustiu! Îți dă fiori! Isuse!*

– Adu-mi un martini veritabil, comandă ea.

Ospătarul înălță din sprâncene.

– Madame?

[1] *Château* – castel (fr.); „Castelul Homarilor" (n. tr.).

– Pui în pahar cuburi de gheață, începu ea să-i explice. Peste gheață, o măslină. Peste măslină, gin Tanqueray. Peste – mă urmărești?

Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i vezi ochii? Te crezi fermecătoare – iar ăsta crede că-ți bați joc de el! Nu-i vezi ochii?

Nu. Nu-i vedea. Și acea lipsă a spiritului de observație, la maică-sa, care fusese întotdeauna atât de pătrunzătoare față de sentimentele celorlalți, îi împovără inima cu o nouă durere. Se închidea în sine... din toate punctele de vedere.

– Da, Madame.

– Pe urmă, continuă femeia, iei o sticlă de vermut – orice marcă – și o ții lipită de pahar. Apoi pui vermutul la loc pe raft și-mi aduci paharul mie. 'Țeles?

– Da, Madame.

Ochi reci și apoși din New England, privindu-i mama fără nici un strop de afecțiune. *Aici suntem complet singuri*, își spuse Jack, înțelegând-o pentru prima oară cu adevărat. *Pfii, chiar că suntem!*

– Tânărul domn?

– Aș vrea o Cola, ceru Jack, nefericit.

Chelnerul plecă. Lily scotoci prin poșetă, scoase un pachet de Herbert Tarrytooane (așa le zicea de când era el mic, ca de pildă: „Adu-mi Tarrytooanele mele, de-acolo de pe raft, Jacky", iar el le numea și-acum în gând tot cu aceste cuvinte) și aprinse una. Se înecă, expirând fumul în trei rafale de tuse aspră, răgușită.

Altă piatră pe inimă. Cu doi ani în urmă, mama se lăsase complet de fumat. Jack o așteptase să se apuce din nou, cu acel straniu fatalism care reprezintă latura amară a inocenței și credulității copilărești. Mama lui fumase dintotdeauna; curând avea să fumeze iar. Dar n-o făcuse... până acum trei luni, la New York. Țigări Carlton. Învârtindu-se prin living, în apartamentul de pe Central Park West, pufăind ca o locomotivă, sau ghemuită în fața dulăpiorului cu discuri, cotrobăind prin vechile ei înregistrări sau bucățile de jazz ale răposatului soț.

– Iar fumezi? o întrebase el.

– Mda, fumez foi de varză, răspunsese ea.

– Aș vrea să nu mai fumezi.

– De ce nu dai drumul la televizor? replicase Lily, cu neașteptată duritate, răsucindu-se spre el și pungindu-și oribil gura. Poate-l prinzi pe Jimmy Swaggart sau pe reverendul Ike. Să cobori și tu-n colțu' aleluia cu surorile amin.

– Iartă-mă, murmurase Jack.

Mă rog – nu erau decât Carlton. Foi de varză. Dar iată Herbert Tarrytooanele – demodatul pachet albastru cu alb, mușțiucurile ce semănau cu niște filtre, dar nu erau. Își aducea aminte, vag, că tatăl său îi spusese cuiva că el fuma Winston, iar nevastă-sa, Plămânare Negre.

– Vezi ceva ciudat, Jack? îl întrebă ea acum, privindu-l țintă cu ochii peste măsură de strălucitori.

Își ținea țigara în vechea ei poziție ușor excentrică, între arătătorul și mijlociul mâinii drepte, provocându-l să spună ceva. Provocându-l să zică: „Mămico, observ că iar fumezi Herbert Tarrytooane – asta-nseamnă cumva că, după mintea ta, nu ți-a mai rămas nimic de pierdut?"

– Nu.

Acel dor de casă, nenorocit și surprinzător, îl cuprinse iar, și-i veni să plângă.

– Doar locul ăsta. *Este* nițel cam ciudat.

Femeia privi în jur și făcu o grimasă. Alți doi chelneri, unul gras, altul slab, amândoi în jachete roșii cu homari aurii pe spate, stăteau liniștiți de vorbă, lângă ușile batante ale bucătăriei. O funie groasă de catifea bloca accesul într-o enormă sală de mese, dinapoia alcovului în care stăteau ei doi. În peștera aceea întunecoasă, scaunele erau puse cu picioarele în sus, pe mese, alcătuind forme labirintice. În capătul opus, o fereastră mare cât tot peretele dădea spre un peisaj litoral gotic, care-l duse pe Jack cu gândul la *Iubita Morții*, un film în care jucase maică-sa. Interpretase rolul unei tinere cu mulți bani, care se măritase cu un străin chipeș și neguros, împotriva voinței părinților. Străinul cel frumos și tenebros o ducea într-o casă imensă de pe malul oceanului și încerca s-o scoată din minți. *Iubita Morții* fusese un film mai mult sau mai puțin tipic pentru cariera lui Lily Cavanaugh – jucase într-o mulțime de filme alb-negru, în care actori frumoși, dar repede uitați, conduceau Forduri decapotabile, reușind să rămână, totuși, cu pălăria pe cap.

Pancarta agățată de cordonul de catifea ce tăia intrarea spre caverna întunecoasă declara, comic, ceea ce se înțelegea de la sine: ACEST SALON E ÎNCHIS.

– Cam mohorât, nu? constată Lily.

– E ca-n *Twilight Zone*[1], replică Jack – iar mama sa îi dărui un hohot din râsul ei, molipsitor, fermecător în felul lui.

– Hmm, Jacky, Jacky, Jacky, spuse ea și se aplecă să-i ciufulească părul mult prea lung, surâzând.

Băiatul îi dădu mâna la o parte, zâmbind și el (dar, of, degetele ei se simțeau ca niște oase, nu-i așa? *E aproape moartă, Jack...*).

– Nu puneahăț' mâna pe mahfă.

– Nu se potcovește!

– Părul' sur și mintea-n cur.

– Măi să fie, încearcă să scoți de la mine săptămâna asta bani de film.

– Îhâm.

Își zâmbiră, dar Jack nu reușea nici măcar să-și amintească vreo altă împrejurare în care îi mai venise atât de tare să plângă, sau să fi iubit-o vreodată așa de mult. Acum se simțea la ea un soi de disperată duritate... din care făcea parte și revenirea la Plămânarele Negre.

Sosiră băuturile. Lily întinse paharul spre al lui.

– Noi.

– Okay.

Băură. Ospătarul aduse lista de bucate.

– Nu l-am strâns cam tare de șiret adineauri, Jacky?

– Poate, puțin. Se gândi un moment, apoi ridică din umeri. Ce preferi?

– Calcan, aș zice.

– Atunci, de două ori.

Astfel că Jack făcu comanda pentru amândoi, simțindu-se stângaci și jenat, dar știind că asta era dorința ei – și-i putu citi în ochi, după plecarea chelnerului, că n-o zbârcise prea rău. În mare parte, era opera unchiului Tommy. După o plimbare până la „Hardee's", acesta-i spusese: „Cred că sunt speranțe cu tine,

[1] *Zona Crepusculară*, serial SF/fantastic de televiziune (n. tr.).

Jack, dac-am putea doar să vindecăm obsesia asta revoltătoare pentru brânza topită."

Sosi mâncarea. Își înfulecă lacom calcanul, care era fierbinte, bun și stropit cu lămâie. Lily se jucă doar cu al ei, mâncă vreo câteva boabe de fasole verde și începu să-și plimbe mâncarea prin farfurie.

– Aici, acum două săptămâni, a început școala, anunță Jack pe la jumătatea mesei.

Faptul că văzuse autobuzele mari și galbene, având înscrise pe pereții laterali cuvintele ARCADIA DISTRICT SCHOOLS[1], îi trezise un sentiment de vinovăție – în împrejurările date se gândea că, probabil, era absurd, dar n-avea încotro, așa simțea. Trăgea chiulul.

Mama sa îl privi întrebătoare. Comandase și dăduse gata încă un pahar; acum, chelnerul i-l aduse pe cel de-al treilea.

Jack ridică din umeri.

– Mă gândeam doar așa...

– Vrei să mergi?

– Hmm? Nu! Nu aici!

– Bine. Fiindcă nu ți-am luat cu mine afurisitele alea de certificate medicale. Nu te-ar primi la școală fără pedigree, fârtate.

– Nu-mi zi fârtate, spuse Jack, dar Lily nu schiță nici un zâmbet la auzul vechii lor glume.

Băiete, tu nu te duci la școală?

Clipi din ochi, ca și cum cuvintele ar fi fost rostite cu voce tare, nu doar în mintea lui.

– Ceva-n neregulă? întrebă Lily.

– Nu. În fine... e un tip în parcul de distracții. Om de serviciu, îngrijitor, cam așa ceva. Un negru bătrân. M-a întrebat de ce nu-s la școală.

Femeia se aplecă spre el, acum fără pic de umor, aproape înspăimântător de întunecată la față.

– Și ce i-ai spus?

Jack ridică din umeri.

– Am zis că eram în convalescență după ce avusesem mononucleoză. Mai ții minte când a avut Richard? Doctorul i-a spus

[1] Școala districtului Arcadia (n. tr.).

unchiului Morgan că Richard trebuie să nu meargă la școală șase săptămâni, dar avea voie să umble pe-afară, și-așa mai departe. Schiță un zâmbet. Eu îmi ziceam că are mare noroc.

Lily se mai relaxă cât de cât.

– Nu-mi place să stai de vorbă cu străinii, Jack.

– Mămico, nu-i decât un...

– Nu mă interesează *cine e*. Nu vreau să stai de vorbă cu străini.

Jack se gândi la negru, la părul său ca o lână de oțel cenușiu, la chipul întunecat, cu riduri adânci, la ochii ciudați, de culoare deschisă. Împingea un teu prin galeria cea mare de pe dig – era singura parte din Arcadia Funworld care rămânea deschisă tot anul, dar atunci n-avea clienți, cu excepția lui Jack și a negrului, plus încă doi bătrâni, care se zăreau undeva departe, în spatele lor. Cei doi jucau Skee-Ball, tăcuți și apatici.

Acum însă, pe când stătea împreună cu mama sa în restaurantul acesta cam lugubru, nu negrul fusese cel care pusese întrebarea, ci el însuși.

De ce nu sunt la școală?

Poate că tocmai din motivul spus de ea, fiule. N-ai fișele medicale, n-ai pedigree. Crezi c-a venit aici cu certificatul tău de naștere? Asta crezi? A dat bir cu fugiții, fiule, și tu dai bir cu fugiții alături de ea. Tu...

– Mai ai vreo veste de la Richard? îi întrerupse ea firul gândurilor, iar când o rosti, ceva îi răsună în minte – nu, ăsta era un cuvânt prea blând – îi explodă în creier. Mâinile-i zvâcniră, și paharul căzu de pe masă. Se sparse pe dușumea.

E aproape moartă, Jack.

Glasul din pâlnia de nisip ce se rotea. Cel pe care-l auzise în mintea lui.

Fusese glasul unchiului Morgan. Nu probabil, nu aproape, nu chestii de-astea. Fusese un glas *real*. Glasul tatălui lui Richard.

6

În mașină, pe drumul spre casă, Lily îl întrebă:

– Ce s-a-ntâmplat cu tine, Jack?

– Nimic!?! Mi-a „palpitat" inima pe refrenul ăla comic al lui Gene Krupa[1].

Își trecu repede degetul peste bord, demonstrativ.

– A tras un răpăit, exact ca în *Spitalul de urgență*.

– Nu face pe deșteptul cu mine, Jacky.

În lumina instrumentelor de bord, femeia avea un chip palid și hăituit. Țigara îi fumega între degetele mâinii drepte. Conducea foarte încet – niciodată peste șaizeci de kilometri pe oră –, ca întotdeauna când bea prea mult. Își trăsese fotoliul în față până la limită, cu fusta ridicată, astfel că genunchii, înălțați ca ai unui cocostârc, îi încadrau axul volanului, iar bărbia părea să-i atârne deasupra acestuia. Un moment, arătă ca o cotoroanță, iar Jack își mută iute privirea.

– Nu fac, bâigui el.

– Ce?

– Nu fac pe deșteptul. A fost ca un spasm, atâta tot. Îmi pare rău.

– Nu-i nimica, îl consolă ea. Credeam că e ceva în legătură cu Richard Sloat.

– Nu.

Tatăl lui mi-a vorbit dintr-o gaură în nisip, jos pe plajă, asta-i tot. În capul meu mi-a vorbit, ca într-un film în care auzi o voce din off. *Mi-a spus că ești aproape moartă.*

– Ți-e dor de el, Jack?

– De cine, de Richard?

– Nu – de Spiro Agnew. Sigur că de Richard.

– Câteodată.

Richard Sloat o fi mergând acum la școală în Illinois – una dintre școlile acelea particulare, în care corul era obligatoriu și nimeni n-avea acnee.

– Ai să-l vezi.

Îi ciufuli părul.

– Mămico, ți-e bine?

[1] Virtuoz baterist de jazz din epoca swingului (anii douăzeci și cinci-treizeci și cinci), faimos pentru solourile sale și a cărui tehnică nu a fost depășită, după unii critici, decât în epoca modernă a jazzului (n. tr.).

Cuvintele îi izbucniseră fără voia lui. Își putea simți unghiile înfipte în coapse, adânc.

– Da, răspunse ea, aprinzându-și încă o țigară (încetinind, în acest scop, la treizeci; un camion-platformă vechi vâjâi pe lângă ei, urlând din claxon). Nicicând nu mi-a fost mai bine.

– Cât ai dat jos de pe tine?

– Jacky, niciodată nu poți fi nici prea slab, nici prea bogat.

Tăcu, apoi îi zâmbi. Un zâmbet obosit, dureros, care-i spuse tot adevărul pe care avea nevoie să-l știe.

– Mămico...

– Gata. Totul e bine. Crede-mă pe cuvânt. Ia vezi dacă nu poți prinde vreun bebop pe unde medii.

– Dar...

– Caută un bop, Jacky, și taci din gură.

Găsi jazz la un post de radio din Boston – un saxofon alto, descifrând *All the Things You Are*. Dar pe dedesubt, ca un contrapunct constant și lipsit de sens, se auzea oceanul. Și, mai târziu, putu distinge scheletul *montagne russe*-ului conturat pe cer. Și aripile dărăpănate ale hanului „Alhambra". Dacă asta însemna acasă, atunci ajunseseră acasă.

CAPITOLUL III

Speedy Parker

1

A doua zi, soarele revenise – strălucirea lui puternică se așternea ca o vopsea peste plaja netedă și acoperișul înclinat, cu țigle roșii, pe care Jack îl putea vedea prin fereastra dormitorului. Un val prelung și scund, apărut în largul apei, părea că se solidifică în lumină, străfulgerându-l drept în ochi. Lui Jack, această lumină a soarelui îi trezea o senzație diferită de aceea din California. Părea oarecum mai subțire; mai rece; mai puțin hrănitoare. Valul de pe oceanul întunecat se topi, apoi înălță din nou capul, peste el sărind o orbitoare săgeată de aur. Jack se îndepărtă de fereastră. Își făcuse deja dușul și se îmbrăcase, iar ceasul trupului îl înștiința că sosise vremea s-o ia din loc spre stația autobuzului de școală. Șapte și un sfert. Dar azi nu mai trebuia să meargă la școală, nimic nu mai era normal pe lume, iar el și mama sa urmau doar să plutească iarăși, ca două stafii în derivă, prin încă douăsprezece ore ale unei zile. Program nu, îndatoriri nu, teme pentru acasă nu... nici un pic de ordine în afara aceleia pe care le-o impuneau orele de masă.

O fi fost, măcar, zi de școală? Jack se opri brusc lângă pat, simțind un ușor fior de panică la gândul că lumea lui devenise atât de amorfă... nu *credea* că ar fi duminică. Numără invers până la prima zi absolut identificabilă pe care-o putu găsi în memorie,

și anume duminica trecută. Numărătoarea înainte îl aduse într-o joi. Joia, avea ora de calculatoare, cu domnul Balgo, și sportul, la începutul cursurilor. Cel puțin așa mergeau lucrurile pe vremea când viața lui fusese normală, o vreme care acum i se părea – deși se sfârșise doar de câteva luni – dispărută pentru totdeauna.

Trecu agale, din dormitor, în living. Trase de cordonul perdelelor, și lumina crudă inundă încăperea, alungând culorile din mobilă. Apoi apăsă butonul televizorului și se aruncă pe sofaua tare. Maică-sa n-avea să se scoale decât peste vreo cincisprezece minute. Poate mai mult, ținând seama că aseară turnase peste cină trei pahare.

Jack aruncă o privire spre ușa ei.

Douăzeci de minute mai târziu, ciocăni încetișor.

– Mamă?

Îi răspunse un mormăit gros. Jack întredeschise ușa și se uită înăuntru. Lily săltă capul de pe pernă, privind printre pleoape.

– Jacky. 'Neața. Ce oră?

– În jur de opt.

– Doamne. Lihnit?

Se ridică în capul oaselor și-și apăsă ochii cu palmele.

– Cam. M-am săturat să șed locului aici. Mă-ntrebam, doar, dacă vii curând.

– Numai dacă n-am încotro. Te superi? Du-te jos în sala de mese, ia un mic dejun, ceva. Învârte-te pe plajă, bine? O să ai azi o mamă mult mai bună dac-o mai lași o oră-n pat.

– Sigur. E-n regulă. Ne vedem mai târziu.

Capul ei căzuse deja la loc, pe pernă.

Jack stinse televizorul și ieși din cameră, după ce se asigură că avea cheia în buzunarul jeanșilor.

Liftul mirosea a camfor și amoniac – o cameristă scăpase o sticlă din cărucior. Ușile se deschiseră și recepționerul cărunt se uită urât la el, întorcând apoi ostentativ capul. Faptul că ești plodul unei vedete de cinema nu te face să fii cu nimic ieșit din comun, prin părțile-astea, băiețaș... și de ce nu ești la școală? Jack coti spre intrarea lambrisată a restaurantului – „The Sadle of Lamb"[1] – și

[1] „Șaua Mielului" (n. tr.).

văzu șiruri de mese goale într-o întindere de umbre. Să tot fi fost așternute pentru servit vreo șase dintre ele. O ospătăriță cu bluză albă și fustă roșie gofrată se uită la el, apoi privi aiurea. Doi bătrâni cu figuri extenuate stăteau, unul în fața altuia, la o masă din capătul opus al sălii. Alți clienți nu mai erau la micul dejun. Sub privirile lui Jack, bătrânul se aplecă peste masă și, absent, tăie oul prăjit al soției sale în patru sferturi perfecte.

– O masă de-o persoană?

Femeia care răspundea de „The Sadle of Lamb" în timpul zilei se materializase lângă el, scoțând deja un meniu din rastelul aflat în spatele registrului de rezervări.

– M-am răzgândit, scuzați, îi scăpă lui Jack.

Café-barul „Alhambrei", „The Beachcomber Lounge", se afla tocmai în cealaltă parte a foaierului, la capătul unui coridor sinistru, de-a lungul căruia se înșirau galantare goale. Îi pieri foamea la gândul de-a se așeza de unul singur la tejghea, uitându-se cum bucătarul plictisit trântea felii de șuncă pe grătar. Avea să aștepte până se trezea mama lui; sau, și mai bine, va ieși să vadă dacă nu putea face rost de-o gogoașă și de-un carton cu lapte, la vreo prăvălie de pe strada spre oraș.

Deschise ușa grea din față și ieși în soare. Un moment, brusca strălucire îi luă vederea – lumea era învăluită într-o văpaie mată, arzând orbitor. Jack mijì ochii, cu părerea de rău că-și uitase în cameră ochelarii de soare. Traversă rampa de cărămidă roșie și coborî cele patru trepte curbe până la aleea principală a grădinilor din fața hotelului.

Ce se-ntâmpla dacă murea?

Ce se-ntâmpla cu el – unde-avea să se ducă, cine urma să aibă grijă de el, dacă se-ntâmpla într-adevăr cel mai rău lucru din lume și maică-sa murea, dacă murea *de-a binelea*, sus, în camera aia de hotel?

Scutură din cap, încercând să alunge cumplitul gând înainte ca panica, pe care-o simțea pândindu-l printre boschetele grădinilor întreținute cu grijă ale „Alhambrei", să năvălească asupra-i, spulberându-l în bucăți. N-avea să plângă, nu va lăsa să i se întâmple asta – și nu se va lăsa pradă gândului la Tarrytooane și la kilogramele pe care le pierduse ea, la senzația care-l încerca uneori, cum că era atât de neajutorată și rătăcită-n spațiu. Acum,

Jack mergea foarte repede, și-și vârî mâinile în buzunarele pantalonilor când sări de pe cărarea șerpuită ce tăia grădinile, pe aleea hotelului. *A dat bir cu fugiții, fiule, și tu dai bir cu fugiții alături de ea.* Fugea, însă de cine anume? Și încotro? Aici – aici pur și simplu, în stațiunea asta părăsită?

Ajunse la strada largă ce ducea, de-a lungul falezei, spre oraș, iar acum tot peisajul pustiu din fața lui părea un vârtej care avea să-l absoarbă în adâncul său și să-l scuipe într-un loc negru, unde pacea și siguranța nu existaseră niciodată. Un pescăruș trecu pe deasupra drumului gol, coti pe o traiectorie amplă și coborî înapoi spre plajă. Jack îl privi cum se îndepărta, micșorându-se în văzduh, până nu mai rămase decât o scamă albă deasupra liniilor haotice ale schelăriei de *montagne russe*.

Lester Speedy Parker, un negru cu păr sârmos cărunt și riduri brăzdându-i adânc obrajii, se afla pe-acolo, pe undeva prin Funworld, iar Speedy era omul pe care trebuia să-l vadă. Jack știa acest lucru, îi era la fel de clar ca și surprinzătoarea lui revelație despre tatăl prietenului său Richard.

Un pescăruș țipă strident, un val își trimise spre el lumina aurie dură, iar Jack îi văzu pe unchiul Morgan și pe noul său prieten Speedy ca pe două figuri dispuse aproape într-o opoziție alegorică, de parcă ar fi fost statui reprezentând NOAPTEA și ZIUA, cocoțate pe piedestaluri, LUNA și SOARELE, ÎNTUNERICUL și LUMINA. Ceea ce înțelesese Jack de cum își dăduse seama că tatăl său l-ar fi simpatizat pe Speedy Parker, era faptul că în fostul bluesman nu sălășluia nici urmă de rău. Unchiul Morgan, însă... el era cu totul alt fel de ființă. Unchiul Morgan trăia pentru afaceri, pentru încheiat tranzacții și constrâns oameni; și era atât de ambițios, încât contesta fiecare punct, fie doar și vag dubios, la meciurile de tenis, atât de ambițios, practic, încât trișa la jocurile de cărți, cu miza de câțiva bănuți, pe care-l convingea din când în când fiul lui să le joace împreună. Mai exact, Jack *credea* că unchiul Morgan trișase la câteva jocuri de-ale lor... nu era un om care să considere că înfrângerea implica onoare.

NOAPTEA și ZIUA, LUNA și SOARELE, ÎNTUNERICUL și LUMINA, iar în aceste polarități omul cel negru reprezenta lumina. Și când năvala gândurilor îl făcu să vadă atât de departe,

toată panica aceea cu care se luptase în grădinile ordonate ale hotelului îl năpădi iar. Își luă picioarele la spinare și fugi.

2

Când băiatul îl văzu pe Speedy îngenuncheat lângă galeria a cărei vopsea cojită lăsa să se vadă cenușiul construcției – înfășura în bandă izolantă un cablu gros, capul îi era aplecat aproape la nivelul digului, fesele slăbănoage îi împungeau fundul uzat al pantalonilor verzi de lucru, iar tălpile prăfuite ale ghetelor îi stăteau în sus ca o pereche de surfboarduri înfipte cu vârful în nisip –, își dădu seama că habar n-avea ce dorise să-i spună custodelui, sau măcar dacă intenționa să-i spună ceva cât de cât. Speedy mai dădu un ocol cu rola de bandă pe după cablu, înclină capul afirmativ, scoase un cuțit Palmer, rablagit, din buzunarul cu clapetă al cămășii de lucru și reteză banda cu o precizie chirurgicală. Jack ar fi fugit și de-aici dac-ar fi putut – își băga nasul în munca omului și, oricum, era o nebunie să creadă că negrul l-ar putea într-adevăr ajuta în vreun fel. Ce ajutor i-ar fi putut oferi el, un îngrijitor bătrân, dintr-un parc de distracții gol?

Apoi, Speedy întoarse capul și răspunse prezenței băiatului cu o expresie de total și cald bun-venit – nu atât zâmbet, cât o adâncire a tuturor acelor riduri brăzdate pe chip –, iar Jack se mai liniști: cel puțin nu-l deranjase.

– Jack Călătoru, spuse Speedy. Începeam să mă tem c-ai hotărât să te ții departe de mine. Tomnai când ajunsesem să fim și preteni. Mă bucur să te revăd, fiule.

– Hmm, făcu Jack. Și eu mă bucur să te văd.

Speedy vârî cuțitul cu plăsele metalice la loc în buzunarul cămășii și-și săltă în picioare trupul lungan și ciolănos, atât de ușor, de atletic, încât părea complet lipsit de greutate.

– Toată șandramau-asta se face firmituri în juru-mi, spuse el. Eu doar o dreg câte-un pic-pic-pic, destul ca totu' să meargă mai mult sau mai puțin cum ar trebui. Se opri la mijlocul frazei, privind atent chipul lui Jack. Bătrâna lume nu-i tomnai în regulă-n clipa asta, pare-se. Jack Călătoru s-a-nhămat la o căruță de griji. Nu-i așa c-așa stă treaba?

– Mda, oarecum, începu Jack.

Încă tot n-avea idee cum ar putea începe să spună pe nume lucrurilor care-l tulburau. Nu puteau fi rostite în fraze firești, căci frazele firești erau făcute pentru ca totul să pară rațional. Unu... doi... trei; lumea lui Jack nu mai defila în această ordine firească. Iar pieptul îi plesnea sub apăsarea a tot ceea ce nu era în stare să exprime.

Îl privi nefericit pe omul cel înalt din fața sa. Mâinile lui Speedy stăteau înfundate adânc în buzunare; sprâncenele sale stufoase și sure se îndesau spre adânca brazdă verticală dintre ele. Ochii lui Speedy, atât de pali încât aproape n-aveau pic de culoare, se abătură dinspre vopseaua bășicată a digului, întâlnindu-i pe cei ai lui Jack – și deodată băiatul se simți din nou mai bine. Nu înțelese de ce, dar Speedy părea capabil să-i transmită emoția direct: ca și cum nu s-ar fi cunoscut doar cu-o săptămână în urmă, ci de ani de zile, și schimbaseră între ei mult mai mult decât doar câteva cuvinte într-o galerie părăsită.

– Ei, destul cu munca, deocamdată, spuse Speedy, privind în direcția „Alhambrei". Un pic să mai fac, și numa' le-aș strica mai rău. Nu cre' că mi-ai văzut birou', nu?

Jack clătină din cap.

– E momentu' să ne răcorim nițeluș, băiete. E *momentu'* cel mai *potrivit*.

Porni în lungul digului, cu pași mari, iar Jack o luă la trap după el. În timp ce săreau treptele cheiului și-și începeau drumul peste iarba pipernicită și pământul bătătorit, spre clădirile din capătul opus al parcului, Speedy, spre surprinderea lui Jack, începu să cânte:

Jack Călătoru, moș Jack Călătoru,
Cale lungă are de făcut, uite-așa,
Și mai lungă cale spre a se-napoia.

Nu era tocmai o melodie, cugetă Jack, ci mai curând ceva aflat între cântec și vorbire. Dacă n-ar fi fost cuvintele acelea, ar fi ascultat cu plăcere glasul răgușit și încrezător al lui Speedy.

Lungă, lungă cale l-așteaptă pe băiat,
Dar mai lungă cale spre a se-napoia.

Speedy îl privi peste umăr, aproape făcându-i cu ochiul.

– De ce-mi spui așa? îl întrebă Jack. De ce sunt Jack Călătoru? Fiindcă vin din California?

Ajunseseră lângă ghereta de bilete, albastră-deschis, de la intrarea îngrăditurii pentru *montagne russe*, iar Speedy își înfipse din nou mâinile în buzunarele pantalonilor săi largi, se răsuci pe călcâie și-și rezemă umerii de peretele din scânduri albastre. Eficiența și iuțeala mișcărilor lui aveau o calitate aproape teatrală – ca și cum, gândi Jack, ar fi intuit că băiatul va pune exact acea întrebare în acel moment anume.

Zice c-a venit din California,
Nu știe că tre' s-o ia drept îndărăt...,

cântă Speedy, cu chipul său, sculptat masiv, plin de-o emoție care lui Jack i se părea aproape nelalocul ei.

Zice c-a făcut tot acel drum,
Bietul Jack Călătoru tre' s-o ia drept îndărăt...

– Ce? făcu Jack. Să mă-ntorc? Cred că maică-mea a și vândut casa – sau a-nchiriat-o, ori mai știu eu ce. Nu pricep ce naiba-ncerci să spui, Speedy.

Se simți ușurat când Speedy nu-i răspunse în cântecelul său ritmic, psalmodiat, ci rosti cu glas normal:

– Pui prinsoare că nu-ți amintești când ne-am mai cunoscut, Jack. Nu ții minte, nu-așa?

– Te-am mai cunoscut? Unde-a fost asta?

– În California – cel puțin, *cred* că acolo ne-am întâlnit. Nu astfel ca tu să-ți aduci aminte, Jack Călătorule. Au fost câteva minutele-n care-ai avut o droaie pe cap. Să tot fi fost în... ia să vedem... să tot fi fost acu' vreo patru-cinci ani. În nouă sute șapte'ș'șase.

Jack ridică spre el o privire de buimăceală pură. O mie nouă sute șaptezeci și șase? Pe vremea aceea avea șapte ani.

– Hai la birouașul meu, îl chemă Speedy și se desprinse de gheretă cu aceeași grație imponderabilă.

Jack îl urmă, făcând slalom printre suporții înalți ai *montagne russe*-ului – umbre negre ca grilele unei diagrame cardiografice așternute peste un pustiu prăfuit, presărat cu cutii de bere și ambalaje de dulciuri. Șinele mașinuțelor stăteau suspendate deasupra lor ca un zgârie-nori neterminat. Jack văzu că Speedy se

deplasa cu ușurința ageră a unui baschetbalist, ținând capul sus și lăsându-și brațele să se bălăbăne. Înclinația trupului său, întreaga sa atitudine părea, în întunericul brăzdat cruciș și curmeziș de umbrele suporților, extrem de tinerească – Speedy ar fi putut să fie un om la vreo douăzeci de ani.

Apoi, custodele păși iar în lumina aspră a soarelui, și cincizeci de ani în plus îi argintară părul și-i încrețiră ceafa. Ajuns la ultimul șir de proptele, Jack se opri. Simțea, parcă, în iluzoria întinerire a lui Speedy Parker, cheia tuturor enigmelor; simțea că Visele-cu-ochii-deschiși ajunseseră deodată, cumva, foarte aproape, înălțându-se de jur-împrejurul lui.

Nouă sute șapte'ș'șase? California? Jack se ținea după Speedy, care mergea spre o mică baracă de lemn vopsită în roșu, lângă gardul de sârmă din fundul parcului de distracții. Era sigur că nu-l întâlnise niciodată pe Speedy în California... dar prezența aproape vizibilă a fantasmelor lui îi readusese în minte o altă amintire concretă din acele zile, viziunile și senzațiile unei după-amieze târzii din cel de-al șaselea an al lui de viață, Jacky jucându-se cu un taxi negru de jucărie în spatele canapelei din biroul tatălui său... și tata, împreună cu unchiul Morgan, vorbind pe neașteptate, ca prin farmec, despre Visele-cu-ochii-deschiși. *Pentru ei, magia e ca fizica pentru noi, just? O monarhie agrară, folosindu-se de magie în loc de știință. Dar poți începe să-nțelegi ce multe boarfe de futu-i mă-sa am schimba dacă le-am dărui curentul electric? Dacă le dăm arme moderne celor mai nimeriți tipi de-acolo? Îți faci o idee? Stai așa, Morgan, am o mulțime de idei care se pare că ție încă mai au până să-ți vină...*

Jack putea aproape să audă glasul tatălui său, iar ciudatul și neliniștitorul tărâm al Viselor-cu-ochii-deschiși păru să se anime în pustiul umbrit de sub *montagne russe*. O luă iar la trap după Speedy, care deschisese ușa micii barăci roșii și stătea rezemat de ea, zâmbind fără a zâmbi.

– Ai tu ceva-n cap, Jack Călătorule. Ceva ce zumzăie-acolo ca o albinuță. Ia treci tu-n birou-ezecutiv și zi-mi despre ce-i vorba.

Dacă zâmbetul ar fi fost mai larg, mai vizibil, poate că Jack s-ar fi răsucit pe călcâie și-ar fi fugit: spectrul batjocurei încă mai plutea umilitor de-aproape. Dar toată ființa lui Speedy părea

să exprime o înțelegere binevoitoare – mesajul tuturor acelor brazde adâncite pe fața sa –, iar Jack trecu pe lângă el, intrând în baracă.

„Biroul" lui Speedy era un mic paralelipiped de scânduri – la fel de roșu ca și în exterior –, fără masă sau telefon. Două lăzi de portocale întoarse cu fundu-n sus se rezemau lângă un perete lateral, de-o parte și de alta a unui radiator electric scos din priză, care semăna cu grila unui Pontiac de pe la jumătatea anilor cincizeci. În mijlocul odăiței, un scaun de școală din lemn, cu spătar rotunjit, ținea tovărășie unui fotoliu borțos, dintr-un material gri decolorat.

Brațele fotoliului păreau să fi fost zgâriate de mai multe generații de pisici: smocuri jegoase din umplutură se întindeau peste ele ca niște șuvițe de păr. Pe speteaza scaunului se lăfăia o mâzgălitură complexă de inițiale scrijelite. Mobilă din magazia de rebuturi. Într-un colț stăteau două teancuri ordonate, înalte de un cot, de cărți în ediție de buzunar, în celălalt, husa pătrată, din imitație de aligator, a unui picup ieftin. Speedy arătă spre radiator și spuse:

– Dă o raită pe-acilea-n ianuarie, februarie, băiete, să vezi de ce mi l-am luat p-ăla. Frig? Brr.

Jack însă privea pozele lipite pe perete, deasupra radiatorului și-a lăzilor de portocale.

Până la ultima, fotografiile reprezentau nuduri decupate din reviste pentru bărbați. Femei cu sânii mari cât pepenii se rezemau molatec de copaci incomozi, crăcănându-și picioarele interminabile, muncite cu râvnă. Lui Jack, chipurile lor i se păreau atât fascinante, cât și rapace – ca și cum acele femei i-ar fi smuls bucățele din piele după ce-l sărutau. Unele dintre ele nu erau mai tinere decât mama lui, altele păreau doar cu câțiva ani mai mari decât el însuși. Ochii băiatului se plimbau peste cărnurile acelea trebuincioase – cu toatele, tinere și mai puțin tinere, trandafirii, ciocolatii sau de-un galben ca porumbul, păreau să se îndese spre atingerea lui, iar Jack era cum nu se poate mai conștient de prezența lui Speedy Parker alături, privindu-l. Apoi văzu peisajul din mijlocul fotografiilor cu nuduri și o clipă uită, probabil, să mai respire.

Tot o fotografie era; și părea, la rându-i, să se apropie de el, ca și cum ar fi fost tridimensională. O câmpie întinsă, cu iarbă de-un verde aparte, aproape dureros de ireal, se desfășura spre un șir scund de munți tociți. Deasupra câmpiei și a munților se întindea un cer de-o transparență nespus de profundă. Jack putea aproape să simtă mirosul proaspăt al priveliștii. Cunoștea acel loc. Nu fusese niciodată acolo, nu cu adevărat, dar îl știa. Era unul dintre locurile apărute în Visele-cu-ochii-deschiși.

– Îți cam fură ochiul, nu-așa? comentă Speedy.

Jack își aminti unde se afla. O femeie de rasă euro-asiatică, întoarsă cu spatele la aparat, își ițea dosul în formă de inimă și-i zâmbea peste umăr. *Da*, își spuse Jack.

– Chiar că-i un loc drăguț, spuse Speedy. P-asta, cu mâna mea o pusei acolo. Toate fetele-aci de față m-a-ntâmpinat când mă instalai cu locuința. N-am avut inimă să le smulg de pă perete. Mi-amintesc oarecum de vremile bune, vremile când eram tot pe drum.

Jack ridică privirea spre Speedy, nedumerit, iar bătrânul îi făcu cu ochiul.

– Cunoști locul ăla? îl întrebă. Vreau să zic, știi unde e?

– Poate că da, poate că nu. S-ar putea să fie-n Africa – p-undeva prin Kenya. Sau poate doar așa mi-oi aminti eu. Ia loc, Jack Călătorule. Stai jos pe fotelu-ăla comf'abil.

Jack întoarse fotoliul astfel încât să rămână cu privirea spre locul din Visele-cu-ochii-deschiși.

– Aia-i în *Africa?*

– Poa' să fie p-undeva mult mai aproape. Poa' să fie undeva unde și-un băiat ar putea merge – ar putea merge oricând îi vine, la o adică, dacă vrea al dracu' de tare s-o vază.

Deodată, Jack își dădu seama că tremura, și tremura de-o bună bucată de vreme. Strânse pumnii și simți tremurul mutându-i-se în stomac.

Nu era sigur c-ar fi vrut să vadă vreodată locul din Visele-cu-ochii-deschiși, dar îl privi întrebător pe Speedy, care se cocoțase pe celălalt scaun.

– Nu-i nicăieri în Africa, nu-i așa?

– Păi, eu nu știu. O fi. Eu am numele meu propiu pentru el, fiule. Îi zic simplu: Teritoriile.

Jack reveni cu ochii la fotografie – câmpia prelungă, cu mici gropi, munții scunzi și cafenii. Teritoriile. Așa era, acesta era numele.

Pentru ei magia e ca fizica pentru noi, just? O monarhie agrară... arme moderne celor mai nimeriți tipi de-acolo... unchiul Morgan complotând. Tatăl lui răspunzând, stabilind prioritățile: *Trebuie să avem grijă în ce fel intrăm acolo, colega... Ține minte, le suntem datori, vreau să spun că le suntem cu-adevărat datori...*

– Teritoriile, îi spuse el lui Speedy, încercând cum sună numele în gura lui și totodată adresând o întrebare.

– Aer ca vinu' ăl mai bun din beciurile unui bogătaș. Ploaie dulce. Ăsta-i locu', fiule.

– Ai fost acolo, Speedy? întrebă Jack, sperând cu ardoare un răspuns de-a dreptul.

Dar Speedy nu-i satisfăcu dorința, așa cum Jack aproape știuse că se va întâmpla. Custodele îi zâmbi, iar de astă-dată era un zâmbet adevărat, nu doar o palidă străfulgerare de căldură.

După un moment, Speedy spuse:

– Pe toți dracii, niciodat' n-am fost afară din Statele-astea Unite, Jack Călătorule! Nici măcar în război. Niciodată n-am ajuns mai departe de Texas și Alabama.

– Cum de știi despre... Teritorii?

Numele tocmai începea să i se potrivească în gură.

– Unu' ca mine aude tot soiu' de istorii. Istorii despre papagali cu două capete, despre oameni care zboară cu propiile lor aripi, oameni ce se prefac în lupi, povești cu regine. Regine bolnave.

...magia e ca fizica pentru noi, just?

Îngeri și oameni-lupi.

– Am auzit și eu povești despre oamenii care se transformă în lupi, spuse Jack. Apar chiar și-n benzile desenate. Asta nu-nseamnă nimic, Speedy.

– Probabil că nu. Da' eu am auzit că, dacă un om smulge, acolo, o ridiche din pământ, alt om, la aproape un kilometru distanță, o să poată mirosi acea ridiche – așa de dulce și curat e aerul.

– Dar îngerii...

– Oameni cu aripi.

– Și regine bolnave, spuse Jack, cu înțeles de glumă – *dom'le, da' sucit loc mai născocești, călărețu' lu' mătură.*

Dar în clipa în care rosti cuvintele, el însuși simți că se îmbolnăvește. Își amintise de ochiul negru al unui pescăruș îngrețoșându-l cu propria sa moralitate în timp ce smulgea o moluscă din cochilia ei; și-l auzea pe ghionți-și-brânciuri unchiul Morgan întrebând dacă Jack o putea chema la telefon pe Regina Lily.

„Regina B-urilor". Regina Lily Cavanaugh.

– Hmm, făcu Speedy încetișor. Belele peste tot, fiule. Regină bolnavă... poate să moară. Să *moară*, fiule. Și o lume sau două stau pe loc și-așteaptă, așteaptă doar să vadă dacă poate s-o salveze careva.

Jack îl privi cu gura căscată, simțindu-se mai mult sau mai puțin ca și cum custodele l-ar fi pocnit în stomac. S-o salveze? S-o salveze pe mama lui? Panica începu încă o dată să-l inunde – cum putea *el* s-o salveze? Și oare toată vorbăria asta nebunească însemna că ea murea într-adevăr, acolo, în cameră?

– Ai o treabă, Jack Călătorule, zise Speedy. O treabă care n-o să-ți deie drumu', și-ăsta-i adevăru' Bunului Dumnezeu. Aș voi și eu să fi fost altminteri.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse Jack.

Respirația părea să i se fi prins în capcana unui buzunăraș încins, situat la baza gâtului. Privi într-un alt colț al cămăruței roșii și văzu, în umbră, o chitară veche proptită de perete. Alături zăcea sulul unei saltele subțiri, rulate frumos. Speedy dormea lângă chitara sa.

– Mă-ntreb și eu, continuă Speedy. Vine niște vremuri, știi tu ce vreau să zic, știi mai multe decât crezi că știi. Al dracu' de multe.

– Dar eu nu... începu Jack, și se întrerupse brusc.

Tocmai își amintise ceva. Teama crescu din nou înlăuntrul lui – un alt crâmpei din trecut năvălise spre el, atrăgându-i imperativ atenția. Cât ai clipi, se simți scăldat în transpirație, o transpirație rece – de parcă l-ar fi stropit picăturile mărunte ale apei pulverizate dintr-un aspersor. Aceasta era amintirea pe care

se chinuise s-o alunge ieri-dimineață, când stătea în fața lifturilor, prefăcându-se că băsica nu-i era pe cale să explodeze.

– N-am zis că-i momentu' să ne răcorim nițel? întrebă negrul, aplecându-se să dea la o parte o scândură desprinsă a podelei.

Jack văzu din nou doi oameni cu înfățișări banale încercând s-o împingă pe mama sa într-o mașină. Deasupra lor, un copac uriaș își scutura frunzele dantelate pe capota mașinii.

Speedy extrase ușurel din deschizătura podelelor o butelcuță de-o jumătate de litru. Sticla avea o culoare verde-închis, iar lichidul dinăuntru părea negru.

– Asta o să-ți prindă bine, fiule. Doar un stropșor, îi tot ce-ai nevoie – te-o trimite-n câteva locuri noi, te-o ajuta să-ncepi să găsești treaba aia de care-ți spusei.

– Nu mai pot sta, Speedy, izbucni Jack, acum disperat de grăbit să ajungă înapoi la „Alhambra".

Bătrânul își stăpâni în mod vizibil surprinderea de pe față, apoi strecură sticla la loc sub scândura desprinsă. Jack era deja în picioare.

– Sunt îngrijorat, mai spuse el.

– Pentru mămică-ta?

Jack dădu din cap, mergând de-a-ndăratelea spre ușa deschisă.

– Atuncea, mai bine du-te să vezi de-i în regulă. Poți veni aci oricând, Jack Călătorule.

– Bine, răspunse băiatul, și ezită, înainte de-a fugi afară. Cred... Cred că-mi amintesc când ne-am mai întâlnit.

– Na, na, că mi s-a-ncrețit creierii, spuse Speedy, clătinând din cap și legănându-și mâinile-nainte și-napoi. Ziceai tu bine. Niciodată nu ne-am mai văzut, 'nainte de săptămâna trecută. Du-te-napoi la mămică-ta și-ți limpezește mințile.

Jack o zbughi pe ușă și fugi prin lumina copleșitoare a soarelui, spre arcada largă ce dădea în stradă. Deasupra ei putu vedea literele DLROWNUF AIDACRA profilate pe cer: noaptea, becuri colorate articulau denumirea parcului în ambele direcții. Nori de praf răbufneau de sub tălpile tenișilor săi, marca Nike. Jack se opintea din fiecare mușchiuleț, făcându-l să se miște mai repede, tot mai repede, mai cu forță, tot mai cu forță,

astfel că în momentul în care năvăli afară pe sub arcadă avu aproape senzația că zbura.

O mie nouă sute șaptezeci și șase. Își croise oare Jack drum pe Rodeo Drive, într-o după-amiază din iunie? Sau iulie?... Într-o după-amiază oarecare din anotimpul secetos, dar înainte de acea perioadă a anului când oamenii încep să-și facă griji cu focurile de ierburi uscate de pe coline. Acum, nici măcar nu-și mai putea aminti încotro se ducea. Acasă la un prieten? Nu fusese o treabă urgentă. Își amintea că tocmai ajunsese la vremea în care nu se mai gândea la tatăl său în fiecare secundă liberă – luni de zile, după moartea lui Philip Sawyer într-un accident de vânătoare, umbra sau absența acestuia năvălea în calea copilului cu viteză ametitoare, de fiecare dată atunci când băiatul era cel mai puțin pregătit s-o întâmpine. Jack abia dacă împlinise șapte ani, însă știa că acea parte a copilăriei îi fusese furată – eul lui, în vârstă de șase ani, îi părea acum uluitor de naiv și de necugetat. Nu i se mai părea că simte amenințări informe și sălbatice, ascunse în colțuri întunecate, în debarale cu ușa întredeschisă, străzi umbrite, odăi goale.

Evenimentele acelei după-amiezi fără țintă din vara anului 1976 uciseseră această pace trecătoare. Ulterior, Jack dormise cu lumina aprinsă timp de șase luni; somnul îi era bântuit de coșmaruri.

Mașina opri pe partea cealaltă a străzii, la doar câteva case mai în sus de conacul colonial cu trei niveluri al familiei Sawyer. Era o mașină verde, iar în afară de asta Jack nu mai știa decât că nu era Mercedes – singura marcă de automobil pe care-o recunoștea din vedere. Omul de la volan coborâse geamul, zâmbindu-i copilului. Primul gând ce-i trecu lui Jack prin minte fu acela că-l cunoștea pe acest om – omul îl știa pe Phil Sawyer și nu dorea decât să-i dea bună ziua fiului său. Într-un fel, asta transmitea surâsul lui, care părea foarte deschis, neforțat și familiar. Un alt bărbat se aplecă, pe scaunul din dreapta, și privi spre Jack prin ochelarii săi ca de orb – rotunzi și atât de închiși la culoare, încât păreau aproape negri. Cel de-al doilea om purta un costum alb imaculat. Șoferul mai lăsă un moment surâsul să vorbească în locul lui.

Apoi spuse:

– Băiețaș, știi cumva cum putem ajunge la hotelul „Beverly Hills"?

Deci tot un străin era, de fapt. Jack simți un ușor și ciudat fior de dezamăgire.

Arătă drept în lungul străzii. Hotelul se afla chiar acolo, îndeajuns de aproape pentru ca tatăl lui să fi putut merge pe jos când avea întâlniri la micul dejun, în Loggia.

– Drept înainte? întrebă șoferul, continuând să zâmbească.

Jack încuviință din cap.

– Ești un băiețel foarte isteț, îi spuse omul, iar celălalt chicoti. Ai idee cât de departe e?

Jack clătină din cap.

– După vreo câteva străzi, poate?

– Îhâm.

Începea să fie stingherit. Cel de la volan zâmbea mereu, dar acum surâsul acela strălucitor părea dur și gol. Iar chicotitul celuilalt fusese șuierător și jilav, ca și cum ar fi supt ceva ud.

– Cinci, eventual? Șase? Ce zici?

– Vreo cinci, șase, cred, răspunse Jack, făcând un pas înapoi.

– Ei, sigur c-aș vrea să te răsplătesc, băiețel, spuse șoferul. Îți plac, întâmplător, dulciurile, așa-i?

Întinse pe fereastră pumnul strâns, îl întoarse cu palma în sus și desfăcu degetele:

– E-al tău. Ia-l.

Jack făcu un pas nesigur înainte, auzind în minte cuvintele a o mie de avertismente privind oamenii străini și dulciurile. Dar acest om se afla încă în mașină; dacă ar fi încercat ceva, Jack putea ajunge la o jumătate de cvartal distanță înainte ca individul să fi deschis portiera. Iar a nu primi, părea, oarecum, o impolitețe. Jack mai făcu un pas. Privi ochii celui din mașină, albaștri și la fel de strălucitori și duri ca zâmbetul de pe buze. Instinctul îl îndemna pe Jack să-și retragă mâna și să plece. Și-o lăsă să se mai apropie doi-trei centimetri de tubul Tootsie. Apoi ciuguli mărunt cu degetele spre bomboane.

Mâna șoferului se încleștă peste a lui, iar omul cu ochelari de orb râse zgomotos. Uimit, Jack se holbă în ochii celui ce-l apucase de mână și-i văzu începând să se schimbe – *i se păru* că-i vede începând să se schimbe, din albaștri în galbeni.

Dar, peste o clipă, chiar ajunseră să fie galbeni.

Omul de pe celălalt fotoliu deschise portiera și ocoli în fugă mașina, pe la spate. Purta la reverul costumului de mătase o cruciuliță din aur. Jack se smucea înnebunit, dar șoferul zâmbea sclipitor, găunos, și îl ținea strâns.

– NU! răcni Jack. AJUTOR!

Omul cu ochelari negri deschise portiera din spate, pe partea lui Jack.

– AJUTOR! urlă băiatul.

Cel care-l ținea începu să-l îndese astfel ca să poată încăpea pe portieră. Jack se împotrivea, continuând să zbiere, dar omul, fără efort, forță strânsoarea. Băiatul îl lovi peste mâini, încercând apoi să i le desprindă de pe el. Cu groază, își dădu seama că lucrul pe care-l simțea sub degete nu era piele. Întoarse capul și văzu că în coaste i se înfipsese, ieșind din mâneca neagră, un vârf ascuțit, tare, ca o gheară sau un pinten articulat. Jack urlă din nou.

Din lungul străzii răsună un glas puternic:

– Hei, ce-aveți cu băiatu'?! Bă! Lasă copilu-n pace!

Jack gâfâi ușurat și se răsuci cât putu de tare în brațele individului. Un negru înalt și slab se apropia de ei în fugă dinspre colțul străzii, continuând să strige. Omul care-l ținea pe Jack îi dădu drumul pe trotuar, iar celălalt ocoli iar mașina prin spate. Ușa de la intrarea unei case se deschise în spatele băiatului – încă un martor.

– Mișcă, *mișcă!* strigă șoferul, apăsând deja pe accelerator.

Costum Alb sări la loc pe scaunul din dreapta, iar mașina își învârti roțile pe loc și traversă în diagonală Rodeo Drive, scăpând ca prin urechile acului de ciocnirea cu un Clenet alb și lung, condus de un bărbat bronzat, în echipament de tenis, care claxonă prelung.

Jack se adună de pe trotuar. Era ametit. Un om chel cu un safari de piele tăbăcită apăru lângă el, spunând:

– Cine erau? Știi cum îi cheamă?

Jack clătină din cap.

– Cum te simți? Ar trebui s-anunțăm poliția.

– Vreau să stau jos, spuse Jack, iar omul făcu un pas înapoi.

– Ce zici, să chem poliția? întrebă – dar Jack infirmă din cap. Nu-mi vine să cred, continuă omul. Locuiești pe-aici? Te-am mai văzut, nu?

– Sunt Jack Sawyer. Casa mea e aia de-acolo.

– Cea albă, arătă omul cu un semn din cap. Ești puștiul lui Lily Cavanaugh. Te duc pân-acasă, dacă vrei.

– Unde-i celălalt? îl întrebă Jack. Negrul... cel care striga.

Se îndepărtă cu un pas nesigur de omul în safari. Cu excepția lor, strada era goală.

Omul care fugise spre el fusese Lester Speedy Parker. Jack își dădu seama că, atunci, Speedy îi salvase viața, și fugi și mai tare până la hotel.

3

– Ai mâncat ceva la micul dejun? îl intrebă maică-sa, suflând pe gură un nor de fum.

Purta peste păr un batic, petrecut în formă de turban, și, cu părul ascuns astfel, fața ei i se părea lui Jack osoasă și prea expusă. Un chiștoc de doi centimetri fumega între arătător și mijlociu și, când îl văzu aruncându-i o privire, îl strivi în scrumieră, pe măsuța de toaletă.

– A, nu, nu tocmai, răspunse el, codindu-se în ușa dormitorului.

– Răspunde-mi clar cu „da" sau „nu", spuse Lily, revenind spre oglindă. Ambiguitățile astea mă omoară.

Mâna și încheietura din oglindă, care aplicau machiajul pe fața femeii, erau de-o subțirime bolnăvicioasă.

– Nu, se conformă Jack.

– Ei, mai ține-te o secundă și, când mama ta s-a făcut frumoasă, te va duce jos să-ți cumpere ce-ți dorește inima.

– Bine. Doar că mi s-a părut foarte deprimant să stau singur acolo.

– Jur că unicul motiv de deprimare...

Se aplecă să-și examineze chipul în oglindă.

– Cred că nu te deranjează să aștepți în living, Jacky? Prefer să fiu singură când fac treaba asta. Secrete tribale.

Jack se întoarse fără o vorbă și reveni agale în living.

Când sună telefonul, sări în sus de-un metru.

– Să răspund? strigă.

– Mulțumesc, îi parveni vocea ei indiferentă.

Băiatul ridică receptorul și spuse „alo".

– Hei, puștiule, în sfârșit am dat de voi, zise unchiul Morgan Sloat. Ce *Dumnezeu* are-n cap maică-ta? Isuse, am putea s-o încurcăm de-a binelea aici, dacă nu-ncepe cineva să fie atent la detalii. E-acolo? Zi-i că trebuie să stăm de vorbă – nu mă interesează ce spune, trebuie să stea de vorbă cu mine. Ai încredere-n ce-ți spun, puștiu'.

Jack rămase cu receptorul bălăngănindu-i-se în mână. Voia să închidă, să se urce în mașină cu mama lui și să se ducă la un alt hotel, în alt stat. Dar nu închise. Strigă:

– Mamă, unchiul Morgan la telefon. Zice că trebuie să vorbești cu el.

Femeia tăcu un moment, iar băiatul își dori să-i fi putut vedea mutra. Într-un târziu, răspunse:

– Vorbesc de-aici, Jacky.

Jack știa deja ce trebuia să facă. Maică-sa închise încet ușa dormitorului; o auzi revenind la masa de toaletă. Răspunse la telefonul din dormitor.

– Okay, Jacky, strigă ea prin ușă.

– Okay, strigă și el, ridicând receptorul din nou la ureche și acoperind cu mâna microfonul, astfel ca nimeni să nu-i poată auzi respirația.

– Grozavă figură, Lily, spuse unchiul Morgan. Strașnică. Dacă încă ai mai juca în filme, probabil că din povestea asta ar ieși un tărăboi cât toate zilele. De genul unuia: „De ce a dispărut această actriță?" Dar nu crezi că-i timpul să-ncepi să te porți iar ca o persoană rațională?

– Cum m-ai găsit?

– Crezi că ești greu de găsit? Dă-mi un răgaz, Lily, vreau să-ți muți fundu' înapoi la New York. E vremea să-ncetezi cu fuga.

– Asta făceam, Morgan.

– Nu mai ai la dispoziție chiar tot timpul din lume, Lily, iar eu n-am destulă vreme de pierdut ca să te urmăresc prin toată

New England. Hei, ia stai puțin. Nu l-am auzit pe pușți închizând telefonul.

– Ba l-a închis sigur.

Inima lui Jack se oprise în piept cu câteva secunde mai devreme.

– Pleacă de la aparat, pușțiule! îi zise glasul unchiului Morgan.

– Sloat, nu fi ridicol, insistă maică-sa.

– Își spun eu ce-i aia ridicol, cucoană. Te dai la fund în cine știe ce stațiune răpciugoasă, când ar trebui să fii la spital, *asta*-nseamnă ridicol. Isuse, nu știi că avem de luat cam un milion de hotărâri? Mă preocupă și educația fiului tău, și-i al dracu' de bine că o fac. Pe-asta se pare c-ai lăsat-o baltă.

– Nu vreau să mai discutăm, spuse Lily.

– Nu vrei, dar trebuie. Am să vin acolo și-am să te bag în spital cu forța, dacă n-am încotro. Trebuie să facem o mulțime de *aranjamente,* Lily. Ești proprietara a jumătate din compania pe care-ncerc s-o conduc – iar Jack îți va moșteni jumătatea după ce tu n-o să mai fii. Vreau să mă asigur că Jack e pe mâini bune. Și dacă asta crezi tu că faci acolo-n împuțitul ăla de New Hampshire, atunci înseamnă că ești mult mai bolnavă decât crezi.

– Ce vrei, Sloat? întrebă Lily, cu voce obosită.

– Știi foarte bine ce vreau – vreau să se aibă grijă de toată lumea. Vreau ceea ce e cinstit. Eu mă voi îngriji de Jack, Lily. Îi voi da cincizeci de mii de dolari pe an – gândește-te la asta, Lily. Mă voi ocupa să urmeze o facultate bună. Tu nici în școală măcar nu-l mai poți ține.

– Nobilul Sloat! replică femeia.

– Crezi că ăsta-i un răspuns? Lily, ai nevoie de ajutor și eu sunt singurul care ți-l oferă.

– Tu ce câștigi la afacerea asta, Sloat?

– Știi al dracu' de bine. Iau ce mi se cuvine. Iau ce-mi revine mie. Interesele tale în Sawyer & Sloat – am muncit de mi-au sărit capacele pentru compania asta, și e cazul să-mi aparțină. Am putea rezolva toată hârțogăraia într-o dimineață, Lily, iar apoi să ne ocupăm de îngrijirea ta.

– La fel ca de îngrijirea lui Tommy Woodbine, i-o întoarse ea. Câteodată am impresia că tu și cu Phil ați avut *prea* mult

succes, Morgan. Sawyer & Sloat era mai ușor de administrat înainte să fi început investițiile în bunuri imobiliare și tranzacțiile de producție. Adu-ți aminte de vremea când tu n-aveai alți clienți decât vreo doi comici pârliți și vreo șase actori și scenariști plini de speranțe. Îmi plăcea mai mult viața dinainte de megadolari.

– Ușor de administrat, pe cine-ncerci să prostești? răcni unchiul Morgan. Tu nu te poți administra nici măcar pe tine! Apoi făcu un efort să se calmeze. Și am să uit că l-ai pomenit pe Tom Woodbine. Cu asta te-ai întrecut chiar și pe tine însăți, Lily.

– Acum închid, Sloat. Nu te-apropia de mine. Și nu te-apropia nici de Jack.

– Ai să te internezi în spital, Lily, și toată hoinăreala asta o să...

Lily închise în mijlocul frazei unchiului Morgan; Jack puse ușurel receptorul în furcă. Apoi făcu doi-trei pași spre fereastră, pentru a nu fi văzut în apropierea telefonului din living. Din dormitorul închis nu se auzea decât tăcerea.

– Mamă?

– Da, Jacky.

Îi deslușì în voce un ușor tremur.

– Te simți bine? E totu-n regulă?

– Eu? Sigur.

Pașii ei se apropiară încet de ușă, care se întredeschise imediat. Li se întâlniră ochii, albastrul lui cu albastrul ei. Lily deschise ușa complet. Din nou li se întâlniră privirile, pentru un moment doar, însă de-o intensitate cumplit de stingheritoare.

– Sigur că totu-i în regulă. De ce n-ar fi?

Privirile li se desprinseră. Între ei se transmisese un soi de informație, dar care anume? Jack se întrebă dacă știa că ascultase convorbirea; apoi se gândi că informația pe care tocmai o împărtășiseră era – pentru prima oară – realitatea bolii ei.

– Ei, spuse el, acum jenat (boala mamei, acest teribil subiect interzis, creștea între ei, căpătând dimensiuni de-a dreptul obscene). Nu știu exact. Unchiul Morgan părea...

Ridică din umeri.

Pe Lily o străbătu un fior, iar Jack ajunse la o altă concluzie importantă. Mamei sale îi era teamă – cel puțin la fel de teamă ca și lui.

Își înfipse în gură o țigară și scăpără bricheta. Altă privire străpungătoare în ochii ei adânci.

– Nu-i da atenție individului ăluia păcătoș, Jack. Sunt numai iritată, fiindcă nu mi se pare deloc că voi reuși vreodată să scap de el. Unchiului tău Morgan îi place să mă hărțuiască. Suflă fumul cenușiu. Mă tem că nu mai am nici-un chef de micul dejun. De ce nu te duci jos să iei o gustare adevărată, de data asta?

– Hai și tu cu mine, insistă el.

– Aș vrea să fiu singură o vreme, Jack. Încearcă să-nțelegi.

Încearcă să-nțelegi.

Ai încredere-n mine.

Aceste lucruri, spuse de oamenii mari, însemnând cu totul altceva.

– Voi fi mai sociabilă când te-ntorci, îl asigură ea. Promit.

Iar ceea ce zicea cu-adevărat era: *Îmi vine să urlu, nu mai suport, ieși afară, ieși afară!*

– Să-ți aduc ceva?

Clătină din cap, zâmbindu-i cu cruzime, iar Jack trebui să iasă din cameră, deși nici el n-ar mai fi fost în stare să bage ceva în gură. Parcurse năuc culoarul, până la lifturi. Încă o dată n-avea decât un singur loc unde să se ducă, dar acum o știu încă înainte de-a fi ajuns în holul întunecos și la recepționerul pământiu și cârtitor.

4

Speedy Parker nu se afla în mica baracă vopsită cu roșu care-i servea drept birou; nu era nici pe digul cel lung, în galeria unde cei doi flăcăi tomnateci jucau Skee-Ball de parcă ar fi fost un război pe care amândoi știau că-l vor pierde; nu era nici în prăfuitul loc viran de sub *montagne russe*. Jack Sawyer se învârtea fără țintă în lumina aspră a soarelui, privind în lungul aleilor pustii și la locurile publice părăsite ale parcului. Teama

ce-l stăpânea se răsuci în el ca un sfredel. Dacă Speedy pățise ceva? Era imposibil, dar dacă unchiul Morgan aflase despre Speedy (aflase ce, la urma urmei?) și-l... Jack văzu în minte duba WILD CHILD apărând în viteză de după un colț, scrâșnind din saboți și accelerând.

Se smulse din nemișcare, aproape neștiind încotro s-o ia. În panica vie ce-l cuprinsese, îl văzu pe unchiul Morgan fugind prin dreptul unui șir de oglinzi strâmbe, care-l transformau într-o serie de figuri monstruoase, deformate. Pe fruntea pleșuvă îi creșteau coarne, o cocoașă i se umfla între umerii cărnoși, degetele lătărețe se prefăcură în cazmale. Jack coti brusc la dreapta și se pomeni înaintând spre o construcție de formă ciudată, aproape rotundă, făcută din cofraje albe asemănătoare cu gresia.

Deodată, auzi dinăuntru un *toc toc toc* ritmic. Băiatul o luă la fugă în direcția de unde venea zgomotul – o rangă izbind într-o țeavă, un ciocan într-o nicovală, sunet de muncă. Găsi în mijlocul unui cofraj o clanță și deschise o ușă de șipci fragilă.

Jack intră în penumbra dungată, iar zgomotul se auzi mai tare. De jur-împrejurul lui, întunericul își schimba forma, își modifica dimensiunile. Întinse mâinile, atingând o prelată. Aceasta se dădu la o parte; cât ai clipi, totul fu inundat de-o lumină galbenă, strălucitoare.

– Jack Călătoru, rosti glasul lui Speedy.

Jack se întoarse în direcția vocii și-l văzu pe custode așezat pe jos, lângă un carusel parțial demontat. Ținea în mână o cheie fixă, iar în fața lui zăcea un cal alb, cu coama ca o spumă, străpuns pe la oblâncul șeii de-o bară lungă, argintie, care-i ieșea prin burtă. Speedy puse ușurel cheia jos.

– Acu' ești gata să vorbești, fiule? îl întrebă.

CAPITOLUL IV

Jack trece pragul

1

– Da, acum sunt gata, spuse Jack, cu un glas absolut calm, după care izbucni în lacrimi.

– Ei, ei, Jack Călătorule, zise Speedy, aruncând cheia pentru a se apropia de el. Ei, ei, fiule, liniștește-te, liniștește-te-acuma...

Dar Jack nu se putea liniști. Deodată, totul fu prea mult pentru el, mult prea mult, și trebuia să plângă sau pur și simplu să se scufunde sub un uriaș val de întuneric – un val pe care nu-l putea lumina nici o săgeată de aur strălucitor. Lacrimile erau dureroase, dar simțea că, dacă nu plângea, groaza l-ar fi ucis.

– Plângi cât poftești, Jack Călătorule, îl îndemnă Speedy și îl cuprinse cu brațele.

Jack își îngropă fața fierbinte, umflată, în cămașa subțire a lui Speedy, simțind mirosul negrului – ceva asemănător cu Old Spice, cu scorțișoara, ceva ca niște cărți pe care nu le-a mai luat nimeni de mult din bibliotecă. Mirosuri plăcute, mângâietoare. Îl îmbrățișă pe dibuite; palmele lui simțiră oasele spinării lui Speedy, aproape de suprafață, abia acoperite de prea puțina-i carne.

– Plângi dacă asta te-ușurează, spuse Speedy, legănându-l. Uneori așa se-ntâmplă. Știu. Speedy știe cât de departe ai fost, Jack Călătorule, și cât de departe tre' să te duci, și ce obosit ești. Așa că plângi, de-ți vine mai ușor.

Jack abia dacă înțelegea cuvintele – percepea doar sunetele lor, alinătoare și calmante.

– Mama mea e într-adevăr bolnavă, spuse el, într-un târziu, la pieptul lui Speedy. Cred că a venit aici ca să scape de vechiul partener al lui tata. Domnul Morgan Sloat.

Fornăi strașnic pe nas, îi dădu drumul lui Speedy, se trase înapoi și-și frecă ochii umflați cu podurile palmelor. Se mira că nu-i era deloc rușine – înainte, întotdeauna, propriile-i lacrimi îl dezgustau și-l rușinau... era aproape ca și cum te-ai pișa pe tine. Poate fiindcă mama sa fusese mereu atât de aspră? Bănuia că și asta era o cauză, sigur că da; Lily Cavanaugh nu punea mare preț pe lacrimi.

– Da' nu-i ăsta singuru' motiv de-ai venit aci, nu-așa?

– Nu, răspunse Jack încet. Cred... că maică-mea a venit aici ca să moară.

Pe ultimul cuvânt, glasul i se înălță într-o notă acută de tenor castrat, terminată printr-un scârțâit ca de balama neunsă.

– Poate, zise Speedy, privindu-l pe Jack drept în ochi. Și poate că tu ești aci ca s-o salvezi. Pe ea... și pe o altă femeie exact ca ea.

– Pe cine? murmură Jack, cu buzele amorțite.

Dar știa pe cine. Nu-i cunoștea numele, dar știa despre cine era vorba.

– Regina, răspunse Speedy. Numele ei e Laura DeLoessian, și este Regina Teritoriilor.

2

– Ajută-mă, mormăi Speedy. Apuc-o pe bătrâna Silver Lady[1] fix de sub coadă. O micuță nerușinare pentru „doamna", da' cre' că n-o să se supere dacă m-ajuți s-o pui înapoi acolo unde i-i locu'.

– Așa-i spui? Silver Lady?

[1] Doamna-de-Argint (n. tr.).

– Da-băiatu, răspunse Speedy, rânjind și dezvelindu-și o duzină de dinți, de sus și de jos. Toți caii de carusel are nume, nu știai? Prinde bine, Jack Călătorule!

Jack își înlănțui degetele pe sub coada de lemn a calului alb. Gemând, Speedy cuprinse cu mâinile lui mari picioarele dinainte ale „doamnei". Cărară împreună calul de lemn până la discul înclinat al caruselului, cu vârful suliței în jos și cu celălalt capăt al ei lucind de ulei așternut în straturi groase.

– Un pic mai la stânga... icni Speedy. Mda... acum înfige-o, Jack Călătorule! Împinge-o-n jos zdravăn!

Instalară bara și făcură un pas înapoi, Jack gâfâind, Speedy rânjind și răsuflând șuierător. Negrul își șterse cu brațul sudoarea de pe frunte și se întoarse spre Jack.

– Măi-măi, nu că suntem grozavi?

– Dacă zici tu, răspunse Jack, zâmbind.

– Zic eu! Zău că da!

Speedy băgă mâna în buzunarul dinapoi al pantalonilor și scoase sticla verde-închis. Deșurubă căpăcelul, bău – și, un moment, Jack simți o stranie certitudine: putea să vadă prin Speedy. Speedy devenise transparent, tot atât de spectral ca unul dintre spiritele de la emisiunea „Topper", care se difuza pe un post de televiziune din LA. Speedy dispărea. *Dispare*, își spuse Jack, *sau se duce în altă parte?* Dar ăsta era alt gând trăsnit; n-avea absolut nici un sens.

Apoi Speedy redeveni la fel de consistent ca-ntotdeauna. Fusese doar o iluzie optică, o... halucinație de moment.

Nu. Nu, n-a fost. Preț de-o clipă aproape dispăruse!

Speedy îl privea cu șiretenie. Dădu să-i întindă sticla lui Jack, apoi clătină puțin din cap. Puse capacul la loc și o strecură înapoi în buzunarul pantalonilor. Se întoarse s-o studieze pe Silver Lady, aflată la locul ei pe carusel, acum nemaiavând nevoie decât să i se fixeze strâns prăjina cu șuruburi. Zâmbea.

– Suntem grozavi de nu se mai poate, Jack Călătorule.

– Speedy...

– Toți e botezați, spuse Speedy.

Ocoli încet discul oblic al caruselului, cu ecourile pașilor răsunându-i în interiorul clădirii. Deasupra, printre umbrele

încrucișate ale grinzilor, câteva rândunici ciripeau încetișor. Jack îl urmă.

– Silver Lady... Midnight[1]... murgu' ăst d-aci îi Scout[2]... iapa asta-i Ella Speed[3].

Negrul își aruncă pe spate capul și cântă, speriind rândunelele, care-și luară zborul:

– *Ella Speed iubăreața s-a distrat puțin... i-auzi ce-i făcu moș Bill Martin*... Huu! Uite la ele cum zboară! Râse... dar, când se întoarse spre Jack, era din nou serios. Vrei să faci o-ncercare de-a-i salva mamei tale viața, Jack? Ei și ăleilalte femei de care ți-am zis?

– Nu... *știu cum s-o fac*, vru el să spună, dar un glas lăuntric – un glas ce provenea din aceeași taină până mai adineauri încuiată, de unde-i venise și amintirea celor doi necunoscuți și a tentativei de răpire, dimineața – se înălță puternic: *Ba știi! S-ar putea să ai nevoie de Speedy ca să te pună-n mișcare, dar știi, Jack. Știi.*

Cunoștea prea bine glasul acela. Era glasul tatălui său.

– Da, dacă-mi zici cum, spuse de astă-dată, cu vocea înălțându-i-se și coborând în falset.

Speedy traversă încăperea până la peretele opus – o alcătuire mare, circulară, de șipci înguste, pictată cu o frescă, primitivă, dar de-o sălbatică vitalitate, reprezentând cai în galop. Lui Jack i se părea că peretele era asemănător capacului închis al biroului tip măsuță cu rulou, pe care o avusese tatăl său (iar biroul acela se afla în cabinetul lui Morgan Sloat ultima oară când fusese acolo, împreună cu maică-sa, își aminti el deodată – gând care aduse cu sine o furie timidă, neconvingătoare).

Negrul scoase un gigantic inel cu chei, căută gânditor printre ele, o găsi pe cea dorită și o răsuci într-un lacăt. Scoase lacătul din belciug, îl închise la loc și-l vârî într-un buzunar de la piept. Apoi împinse tot peretele în lături, pe o șină. Lumina orbitoare a soarelui năvăli înăuntru, făcându-l pe Jack să strângă din ochi. Sclipirile apei se reflectau, într-un dans blând, pe tavan.

[1] Miez-de-Noapte (n. tr.).
[2] Cercetașu (n. tr.).
[3] Ella-cea-lute (n. tr.).

Priveau magnifica priveliște marină de care se bucurau călăreții caruselului Arcadia Funworld ori de câte ori Silver Lady, Midnight și Scout îi purtau prin partea de răsărit a clădirii circulare. O briză ușoară îi flutură lui Jack părul de pe frunte.

– Mai bine s-avem lumină dacă vorbim despre asta, spuse Speedy. Vin-aci, Jack Călătorule, și ț-oi spune ce pot... adică nu tot ce știu. Doamne ferește să tre'uiască vr'odată s-ajungem pân-acolo.

3

Speedy vorbea cu glasul său blând – pentru Jack era la fel de moale și mângâietor ca o piele bine tăbăcită. Îl asculta, uneori încruntându-se, alteori rămânând cu gura căscată.

– Știi lucrurile-alea de le zice Visele-cu-ochii-deschiși?

Jack confirmă din cap.

– Lucrurile-alea nu-s vise, Jack Călătorule. Nu-s vise-cu-ochii-deschiși, nici vise-cu-ochii-nchiși. Locu-ăla-i un loc d-adevăratelea. Destul d-adevărat, or'cum. Se deosebește mult d-ăsta, da' e adevărat.

– Speedy, mămica zice...

– Acum lasă asta. Ea nu știe de Teritorii... da', într-un fel, *știe* de ele. Fiindcă taică-tău, *el* știa. Și omu' ăstălantu'...

– Morgan Sloat?

– Ăla, ăla. Știe și el. Apoi Speedy adăugă, secretos: Și știu și ce hram poartă el acolo. Ba bine că nu! Fiiuuu!

– Fotografia din biroul tău... nu-i din Africa?

– Nu-i din Africa.

– Nu-i un trucaj?

– Nu-i un trucaj.

– Și tata s-a dus acolo? întrebă el.

Dar inima lui cunoștea deja răspunsul – era un răspuns care clarifica prea multe lucruri ca să nu fie adevărat. Dar, adevărat sau nu, Jack nu era sigur cât de mult dorea să *creadă*. Tărâmuri magice? Regine bolnave? Nu-i venea la-ndemână. Îi tulbura mințile. Nu-i spusese mama lui în repetate rânduri, când era mic, că nu trebuie să confunde niciodată Visele-cu-ochii-deschiși cu

ceea ce exista cu adevărat? Fusese foarte severă în sensul ăsta, și-l cam speriase pe Jack. Poate, se gândea el acum, îi era chiar și ei teamă. Putea să fi trăit cu tatăl lui Jack atâta vreme și să nu știe măcar *ceva*? Jack nu era de-aceeași părere. *Poate*, își spuse, *nu știa foarte mult... doar atât cât s-o sperie.*

Te ticnești. Despre asta vorbea. Oamenii care nu pot face deosebirea între cele reale și fantasmagorii se ticnesc.

Dar tatăl lui știuse un alt adevăr, n-am dreptate? Ba da. El și Morgan Sloat.

Pentru ei magia e ca fizica pentru noi, just?

– Tăticu-tău se ducea adesea, da. Și omul ălălalt, Groat...

– Sloat.

– Da-băiatu! El. Și el se ducea. Numai că tăticu-tău, Jacky, el se ducea să vază și să-nvețe. Tipu-ălălaltu', el mergea doar să prade și să scoată avere.

– Morgan Sloat l-a omorât pe unchiul meu Tommy? întrebă Jack.

– Nu știu ni'ca d-asta. Tu numa' m-ascultă, Jack Călătorule. Fin'că n-avem mult timp. Dacă chiar crezi că tipu-ăsta Sloat o s-apar-aci...

– Părea groaznic de furios, spuse Jack.

Simplul gând că unchiul Morgan s-ar fi putut arăta în Arcadia Beach îl făcea să se simtă teribil de nervos.

– ...atunci avem mai puțin timp ca oricând. Fin'că poate că pe el nu l-ar supăra așa de tare dac-ar muri mama ta. Iar Îngemănaru' lui precis nădăjduiește ca Regina Laura să moară.

– Îngemănar?

– E unii oameni în astă lume care are Îngemănari în Teritorii, spuse Speedy. Nu mulți, fin'că acolo-i mult mai puțini oameni – poate doar unu' la fiecare sută de mii de-aicea. Da' Îngemănarii poate merge dintr-un loc în altu' cel mai ușor.

– Regina asta... e mama mea... Îngemănara ei?

– Mda, se pare c-așa-i.

– Dar mama mea niciodată?...

– Nu. Niciodată. N-a avut de ce.

– Tatăl meu a avut un... un Îngemănar?

– Da' te și crez c-a avut. Un om de seamă.

Jack își umezi buzele – ce conversație nebunească! Îngemănari și Teritorii!

– Când tata a murit, aici, a murit și Îngemănarul lui de-acolo?

– Hmm. Nu egzact în același timp, da' aproape.

– Speedy?

– Ce?

– Am și eu un Îngemănar? În Teritorii?

Speedy îl privi cu atâta seriozitate, încât Jack simți că-l ia cu frig pe șira spinării.

– Tu nu, fiule. Ca tine e numa' unu'. Tu ești deosebit. Și tipu-ăsta Smoot...

– Sloat, spuse Jack, zâmbind ușor.

– ... mda, cutare, o știe. Ăst-ar fi unu' din motivele de vine curând aci. Și unu' din motivele tale s-o iei la drum.

– *De ce?* izbucni Jack. De ce folos îi pot fi eu, dacă are cancer? Dacă-i cancer și ea este aici, în loc să fie în vreo clinică, e fiindcă nu mai există nici o *cale*, iar dacă e aici, înțelegi, înseamnă...

Era gata să izbucnească din nou în plâns, dar își înghiți lacrimile, înnebunit de durere.

– Înseamnă că i-a cuprins tot trupul.

Tot trupul. Da. Acesta era un alt adevăr pe care inima lui îl știa: adevărul rapidei pierderi în greutate, adevărul umbrelor vinete de sub ochii ei. *Tot trupul*, dar te rog, Doamne, hei, Doamne, te rog, dom'le, e *mama mea*...

– Vreau să zic, încheie el cu glasul răgușit, la ce o să-i folosească locul ăla din Visele-cu-ochii-deschiși?

– Cred c-am dat destul din gură, spuse Speedy. Doar p-asta s-o crezi, Jack Călătorule: nici o clipă nu ți-aș zice să te duci dacă nu i-ar putea fi de folos.

– Dar...

– Taci, Jack Călătorule. Nu mai pot vorbi până nu-ți arăt câte ceva din ce vreau să zic. Altfel, aș vorbi degeaba. Haida!

Speedy îl luă pe Jack cu brațul pe după umeri și-l conduse împrejurul caruselului. Ieșiră împreună pe ușă și porniră pe una dintre scurtăturile pustii ale parcului de distracții. La stânga se afla pavilionul cu mașinuțe electrice, acum oblonit și bătut în scânduri. În dreapta, o serie de barăci: „Tir cu inele", „Gogoși-fantezii"

și „Tir cu pușca", oblonită și ea (cu animale sălbatice, decolorate – încercând să sară din paravane –, și lei și tigri și urși, o, Dumnezeule!)

Ajunseră pe larga alee centrală, care se numea Boardwalk Avenue – ca imitație vagă a Atlantic City-ului, Arcadia Funworld avea dig, dar nici urmă de promenadă din scânduri adevărată [1]. Clădirea galeriei se afla acum la o sută de metri în stânga lor, iar arcada ce marca intrarea în Arcadia Funworld cam la două sute în dreapta. Jack auzea vuietul monoton, chinuitor, al valurilor spărgându-se, și țipetele singuratice ale pescărușilor.

Îl privi pe Speedy, vrând să-l întrebe ce urma, ce-aveau să facă, vorbea oare serios sau totul era doar o glumă sadică?... Dar nu spuse nimic din toate astea. Speedy ținea în mână sticla verde.

– Asta... începu Jack.

– Te duce acolo, completă Speedy. Mulți oameni care merg acolo n-au nevoie de nimica de soiu-ăsta, da' tu nu prea te-ai dus în ultima vreme, nu-așa, Jacky?

– Nu.

Oare când închisese ultima oară ochii în astă lume, pentru a-i redeschide în lumea magică a Viselor-cu-ochii-deschiși, lumea aceea cu miresmele ei bogate, vitale, și cerul său străveziu? Anul trecut? Nu. Mai demult de-atât... California... după moartea tatălui său. Să tot fi avut cam... Ochii lui Jack se dilatară. Nouă ani? Atât de demult? Acum trei ani?

Numai și gândul la felul în care aceste vise, uneori dulci, alteori tenebros-neliniștitoare, îl lăsaseră în pace – atât de tăcut, atât de pe neobservate, ca și cum o mare parte a imaginației lui murise fără dureri, pe neașteptate – îl înspăimânta.

Luă repede sticla de la Speedy, aproape scăpând-o. Simțea un strop de panică. Unele dintre Visele-cu-ochii-deschiși fuseseră tulburătoare, da, iar admonestările atent formulate ale mamei lui de-a nu amesteca imaginația și fantasmagoriile *(cu alte cuvinte, vezi să nu-nnebunești, Jacky, măi băiete cucuiete, ai înțeles?)* îl cam speriaseră, sigur că da, însă acum descoperea că, în fond, nu dorise să piardă acea lume.

---

[1] *Boardwalk* – (amer.) alee, podeț, promenadă de scânduri pe malul apei (n.tr.).

Privi în ochii lui Speedy și-și spuse: *Și el o știe. Toate cele la care abia m-am gândit, el le știe. Cine ești tu, Speedy?*

– Când nu dai p-acolo o vreme, cam uiți cum să te-agăți cu propiu-ți cârlig, spuse Speedy și dădu din cap spre sticluță. De-asta mi-am luat un pic de suc magic. Chestia asta-i *specială*.

Speedy rostise ultimul cuvânt pe un ton aproape pios.

– E de-acolo? Din Teritorii?

– Nțț. Au și-aci *niște* magie, Jack Călătorule. Nu multă, numa' un piculeț. Sucu' magic aci de față vine din California.

Jack îl privi fără convingere.

– Dă-i bătaie. Trage un gât și vezi de n-o iei la picior, rânji Speedy. Bei destul d-ăsta și poți să te duci cam oriunde ai chef. Vezi c-ai în fața ta unu' care știe.

– Doamne, Speedy, dar...

Începea să-i fie frică. Gura i se uscase. Soarele părea mult prea strălucitor, și-și putea simți tâmplele zvâcnind în ritmul bătăilor tot mai rapide ale inimii. Avea limba încleiată de un gust coclit. Își spuse: *Gustul ăsta o să-l aibă și „sucul magic" ăla al lui – oribil.*

– Dacă te sperii și vrei să te-ntorci, mai trage un gât, îl sfătui Speedy.

– Vine și ea cu mine? Sticluța? Îmi promiți?

Îl îngrozea gândul de-a rămâne blocat acolo, pe acel tărâm străin și mistic, în vreme ce mama sa era bolnavă și asediată de Sloat aici.

– Promit.

– Bine.

Jack duse sticluța la buze... apoi o coborî puțin. Mirosul era groaznic – înțepător și rânced.

– Nu vreau, Speedy, șopti el.

Lester Parker îl privi, și buzele sale zâmbeau, dar în ochi nu i se citea nici urmă de zâmbet – erau severi. Neacceptând nici un compromis. Înfricoșători. Jack se gândi la ochii negri: ochi de pescăruș, ochi de vârtej! Groaza îl învălui din creștet până-n tălpi.

Îi întinse sticluța lui Speedy.

– Nu poți s-o iei înapoi? întrebă, iar glasul i se auzi într-o șoaptă fără vlagă. Te rog!

Speedy nu răspunse. Nu-i reaminti lui Jack că mama acestuia murea, sau că Morgan Sloat era pe drum. Nu-l făcu pe Jack laș, deși niciodată-n viață nu se mai simțise atât de laș, nici măcar atunci când făcuse cale-ntoarsă de pe trambulina cea mare, în Tabăra Accomac, și câțiva dintre ceilalți copii îl huiduiseră. Speedy se mulțumi să întoarcă spatele, fluierând către un nor.

Acum, terorii i se alătură însingurarea, inundându-i trupul neputincios. Speedy îi întorsese spatele, Speedy îl lăsa de izbeliște.

– E-n regulă, zise Jack, deodată. E-n regulă, dacă asta vrei să fac.

Ridică din nou sticluța și, înainte de-a se mai gândi și răzgândi, bău.

Gustul era mai rău decât orice-și închipuise. Băuse vin la viața lui, îi prinsese chiar oarecum gustul (îi plăceau în special vinurile albe, seci, pe care mama sa le servea cu calcan, șalău sau pește-spadă), iar aceasta era o băutură în genul vinului... dar totodată o imitație grețoasă a tuturor vinurilor pe care le băuse vreodată. Avea un gust intens, dulce și de putreziciune, nu gustul strugurilor proaspeți, ci al celor morți, care n-au trăit bine.

În timp ce gura-i era inundată de acea oribilă senzație dulcé, putu chiar să vadă respectivii struguri – lipsiți de strălucire, prăfuiți, umflați și scârboși, cățărându-se pe un perete de stuc murdar, sub o lumină de soare densă și lipicioasă, încât părea inertă, cu excepția bâzâitului prostesc al mulțimii muștelor.

Înghiți, și un foc subțire își întipări urma ca de melc prin gâtlejul lui.

Închise ochii, strâmbându-se, cu stomacul gata să i se întoarcă pe dos. Nu vomă, deși crezu că, dacă ar fi mâncat ceva la micul dejun, ar fi făcut-o.

– Speedy...

Deschise iar ochii, și următoarele cuvinte i se stinseră în gât. Uită nevoia de-a vărsa acea oribilă parodie de vin. Uită de mama lui, de unchiul Morgan și de tata, și aproape de orice altceva.

Speedy dispăruse. Grațioasele arcade ale *montagne russe*-ului dispăruseră. Boardwalk Avenue dispăruse.

Acum era în alt loc. Era...

– În Teritorii, șopti Jack, cu tot trupul înfiorându-i-se într-un dement amestec de groază și entuziasm; simțea cum i se zbârlește părul la ceafă, simțea un rânjet nătâng trăgându-i în sus colțurile gurii. Speedy, sunt aici, Doamne, sunt aici, în Teritorii! Sunt...

Dar mirarea îl copleși. Uluit, își puse mâna la gură și se răsuci încet într-un cerc complet, privind locul acesta în care îl adusese „sucul magic" al lui Speedy.

4

Oceanul se afla la locul lui, dar acum părea de-un albastru mai închis, mai bogat – cel mai veritabil indigo pe care-l văzuse băiatul vreodată. Un moment stătu țintuit locului, cu părul fluturat de briza marină, privind spre linia orizontului, unde oceanul acela indigo se întâlnea cu un cer de culoarea docului decolorat.

Linia acelui orizont prezenta o curbură, vagă, dar inconfundabilă.

Scutură capul, încruntându-se, și se întoarse în cealaltă direcție. Alge încâlcite, prelungi, sălbatice, coborau de pe promontoriul pe care, cu numai un minut în urmă, se aflase caruselul. Digul cu galeria dispăruseră și ele; în acel loc, o îngrămădire haotică de blocuri de granit stătea gata să se rostogolească în ocean. Valurile izbeau la picioarele stâncăriei și pătrundeau prin vechile crăpături și canale dintre pietre cu tunete reverberate. Spumă groasă ca frișca bătută țâșnea în văzduhul limpede, pentru a fi luată de vânt.

Jack își apucă brusc obrazul stâng cu degetul mare și arătătorul mâinii stângi. Ciupi tare. În ochi i se ivi lacrimi, dar nu se schimbă nimic.

– E de-a-devăratelea, șopti, și un nou val bubui pe promontoriu, stârnind arabescuri albe de spumă.

Își dădu deodată seama că Boardwalk Avenue încă mai era acolo... într-un fel. Un drum de cărute, brăzdat de făgașuri, cobora din vârful promontoriului – punctul unde Boardwalk Avenue se sfârșea la intrarea galeriei, în teritoriul pe care mintea sa insista să-l numească „lumea reală" – până unde se afla el, iar

de-acolo spre Nord, la fel cum și Boardwalk Avenue se îndrepta către Nord, devenind Arcadia Avenue, după ce trecea pe sub arcada de la hotarul Funworldului. Prin mijlocul său creștea iarbă-de-mare, dar era strivită și încâlcită, fapt ce-l făcu pe Jack să considere că drumul mai era încă folosit, cel puțin din când în când.

Porni spre Nord, continuând să țină sticluța verde în mâna dreaptă. Îi trecu prin minte gândul că undeva, în altă lume, Speedy ținea căpăcelul care se potrivea la sticluța lui.

Oare am dispărut chiar dinaintea ochilor lui? Se pare că da. Mamăăă!

După vreo patruzeci de pași făcuți pe drum, ajunse la un rug de mure. Printre spini stăteau strânși ciorchini din cele mai grase, mai negre și mai apetisante mure din câte-i fusese dat să vadă. Stomacul lui Jack, aparent ca replică la insulta „sucului magic", scoase un ghiorțăit sonor.

Mure? În septembrie?

Nu conta. După tot ceea ce se întâmplase în ziua aceea (și încă nu era ora zece), să se mire de prezența murelor în luna septembrie i se părea cam ca refuzul de-a lua o aspirină după ce înghițise clanța de la ușă.

Jack întinse mâna, culese un pumn de mure și le îndesă în gură. Erau neobișnuit de dulci, uluitor de bune. Cu un zâmbet (buzele sale căpătaseră o nuanță albăstrie clară), găsind foarte posibilă ipoteza de a-și fi pierdut mințile, mai culese o mână de mure... apoi o a treia. Niciodată nu mai simțise un gust atât de bun – deși, avea să-și amintească el mai târziu, nu numai de murele propriu-zise era vorba; juca un rol și incredibila puritate a aerului.

Se alese cu câteva zgârieturi în timp ce lua și a patra porție – părea că tufișurile îi șopteau s-o lase mai moale, ce-i destul, e destul, gata. Își supse cea mai adâncă zgârietură, apărută pe pernița cărnoasă de sub degetul mare, apoi o luă din nou spre Nord, de-a lungul făgașurilor paralele, înaintând încet și încercând să se uite în toate părțile în același timp.

Poposi la mică distanță de rugii de mure, pentru a ridica privirea spre soare, care părea întrucâtva mai mic, și totuși mai

arzător. Avea oare o vagă nuanță portocalie, ca în picturile acelea medievale vechi? Jack se gândi că, poate, da. Și...

Un țipăt neplăcut, ca al unui cui vechi, ruginit, smuls încet dintr-o scândură, se înălță deodată din dreapta, rupându-i firul gândurilor. Băiatul se întoarse spre el, cu umerii crispându-i-se și ochii dilatați.

Era un pescăruș – dar de-o mărime ce-ți lua mințile, aproape incredibil (însă era acolo, material ca stânca, real precum casele). De fapt, avea proporțiile unui vultur. Capul său alb, neted, rotund ca o bilă, îi era ușor înclinat într-o parte. Vârful ciocului, încovoiat ca un cârlig de undiță, se deschidea și se-nchidea. Bătea din aripile-i mari, făcând să se unduiască iarba-de-mare în jurul său.

Și apoi, pare-se, fără nici un strop de teamă, începu să țopăie spre Jack.

De departe, Jack auzi slab nota clară, ca de alamă, a unei mulțimi de corni în care se suflase simultan, scoțând un unic semnal, și, absolut fără nici un motiv, se gândi la mama sa.

Privi un moment spre Nord, în direcția pe care o urma, atras de sunet – îi trezise o senzație de grabă nedirijată. Semăna, se gândi el (când avu *timp* de gândire), cu foamea de un *ceva* anume pe care nu l-ai mai căpătat de mult – înghețată, fulgi de cartofi, poate un taco[1]. Nu știi ce anume e până nu-l vezi – iar până atunci, nu-i decât o nevoie fără nume, făcându-te să fii agitat, stârnindu-ți o anume nervozitate.

Văzu flamuri și vârful a ceva ce-ar fi putut să fie un cort uriaș – un pavilion – profilându-se pe cer.

Ăla-i locul unde se află „Alhambra", își spuse, și în clipa următoare pescărușul țipă la el. Se răsuci spre pasăre și văzu, alarmat, că nu-i mai despărțeau nici doi metri. Ciocul i se căscă iar, arătându-și căptușeala roz-murdară și amintindu-i ziua de ieri, când pescărușul ce aruncase scoica pe stâncă îl fixase cu o căutătură oribilă, exact ca și asta. Pescărușul îi rânjea – n-avea nici o-ndoială. În timp ce se mai apropie, țopăind, Jack simți o duhoare infectă, de descompunere, plutind în jurul său – pește mort și alge putrede.

Pescărușul sâsâi spre el și fâlfâi iarăși din aripi.

[1] Turtă mexicană umplută cu carne tocată, brânză, fasole etc. (n. tr.).

– Pleacă de-aici! spuse cu voce tare Jack. Inima-i bătea de să-i sară din piept, gura i se uscase, dar nu voia să se sperie de-un pescăruș, fie el și unul uriaș. Du-te!

Pasărea deschise din nou ciocul... și atunci, printr-o serie de pulsații cumplite ale gâtlejului căscat, articulă câteva cuvinte – sau cel puțin așa păru.

– Ama oarrre Ack... ama oaaaaarrrrreeeee...

Mama moare, Jack...

Pescărușul mai făcu un salt stângaci spre el, apucându-se cu picioarele solzoase de iarba încâlcită, cu ciocul deschizându-i-se și închizându-i-se, și ochii săi negri ațintiți într-ai lui Jack. Aproape fără a-și da seama ce făcea, Jack ridică sticluța verde și bău.

Din nou închise strâns ochii, simțind gustul acela oribil – iar când îi deschise, rămase prostit de ceea ce vedea: un semn galben de circulație înfățișând siluetele a doi copii, un băiețel și o fetiță, fugind. ÎNCETINIȚI COPII, scria pe semnul de circulație. Un pescăruș – acesta de dimensiuni perfect normale – își luă zborul de pe stâlp, cu un chirăit, surprins fără îndoială de brusca apariție a lui Jack.

Privi în jur și simți că-l copleșește deruta. Stomacul său, plin de mure și de pestilențialul „suc magic" al lui Speedy, se răsculă ghiorăind. Mușchii începură să-i tremure sacadat, picioarele i se-nmuiară și, dintr-o dată, căzu în fund pe bordură, la baza stâlpului, lovindu-se de acesta cu un șoc violent, care-i zgudui toată șira spinării, făcându-i dinții să clănțăne.

Brusc, aplecându-se între genunchii desfăcuți, căscă larg gura, convins că va da afară într-o clipă tot ce înghițise. Când colo, sughiță de două ori, slobozi un semirâgâit și imediat își simți stomacul relaxându-se încet.

Din cauza murelor, își zise. *Dacă nu erau murele, precis aș fi borât.*

Ridică ochii și se simți din nou intrat în ireal. În lumea Teritoriilor, făcuse nu mai mult de șaizeci de pași. Era sigur de asta. Apreciind că un pas de-al lui avea la șaizeci de centimetri – nu, hai să zicem șaptezeci și cinci, doar ca să nu greșim –, însemna că nu parcursese decât vreo patruzeci și cinci de metri amărâți. Dar...

Privi în spate și văzu arcada, cu literele ei mari și roșii: ARCADIA FUNWORLD. Deși putea să vadă clar până la douăzeci de metri distanță, inscripția se afla acum atât de departe, încât abia dac-o putea citi. În dreapta lui era hanul „Alhambra", neregulat și cu nenumărate aripi, cu grădinile ordonate în fața sa și oceanul în spate.

În lumea Teritoriilor, făcuse patruzeci și cinci de metri.

Aici, cum-necum, ajunsese la aproape un kilometru distanță.

– Isuse Cristoase, șopti Jack Sawyer, și-și acoperi ochii cu mâinile.

5

– Jack! Jack băiete! Jack Călătoru!

Glasul lui Speedy se înălță peste vuietul ca de mașină de spălat al unui motor vechi cu șase cilindri. Jack ridică privirea – își simțea capul greu și membrele ca de plumb – și văzu un camion International Harvester, foarte vechi, venind încet spre el. În partea din spate îi fuseseră adăugate panouri artizanale, care se balansau înainte și-napoi ca niște dinți rupți, pe când camionul se apropia. Caroseria era vopsită într-un turcoaz neverosimil. La volan stătea Speedy.

Opri la bordură, ambală motorul *(Bâr! Bâr! Bâr-bâr-bârrr!)* și apoi îl opri *(Hahhhhhhhhhh...)*. Sări repede jos.

– Ai pățit ceva, Jack?

Jack întinse sticluța pentru ca Speedy s-o ia.

– Sucul tău magic pute rău, spuse el, cu glas pierdut.

Speedy păru lezat... apoi zâmbi.

– Cin' ți-a zis că doctoriile tre' s-aibe gust bun, Jack Călătorule?

– Nimeni, răspunse băiatul, simțind cum puterile îi reveneau încet-încet, în timp ce senzația aceea de apăsătoare dezorientare se risipea.

– Acum crezi?

Jack încuviința din cap.

– Nu, se opuse Speedy. Nu ține. Zi cu voce tare.

– Teritoriile, spuse Jack. Există. Sunt adevărate. Am văzut o pasăre...

Se întrerupse, cutremurat de-un fior.

– Ce fel de pasăre? întrebă, tăios, Speedy.

– Pescăruș. Cel mai mare și-afurisit de pescăruș... răspunse Jack, clătinând din cap. Nu ți-ar veni să crezi. Se gândi un moment, apoi adăugă: Ba nu, probabil că *tu* ai crede. Nimeni altul, poate, dar *tu* da.

– A vorbit? Acolo vorbește o mulțime de păsări. Vorbește mai mult aiureli. Și e unele care vorbește oarecum cu șir... da-i un șir de soi rău, și mai mult minciuni.

Jack dădea din cap afirmativ. Simplul fapt că-l auzea pe Speedy vorbind despre aceste lucruri ca și cum ar fi fost perfect logic și perfect firesc s-o facă, îl ajuta să se simtă mai bine.

– Cred c-a vorbit. Dar a fost ca... Făcu mari eforturi să judece. Am cunoscut un copil, la școala unde învățam împreună cu Richard, în LA. Îl chema Brandon Lewis. Avea un defect de vorbire și, când vorbea, abia-l puteai înțelege. La fel era și pasărea. Dar am știut ce spunea. A spus că mama mea moare.

Speedy își petrecu brațul pe după umerii lui Jack și cei doi rămaseră așa, așezați pe bordură, unul lângă altul, în tăcere. Recepționerul de la „Alhambra", palid, uscat și bănuitor pe tot ce mișcă-n acest univers, ieși cu un teanc masiv de corespondență. Speedy și Jack îl priviră îndreptându-se spre colțul Arcadiei cu Beach Drive și punând corespondența hotelului în cutia poștală. Apoi se întoarse, îi gratifică pe cei doi cu o privire tăioasă și coti pe aleea principală a „Alhambrei". Creștetul capului său abia se putea deslușI printre vârfurile tufișurilor dese de cimișir. Se auzi clar sunetul ușii mari de la intrare deschizându-se și-nchizându-se.

Sentimentul dezolant, de acută melancolie autumnală pe care o degajau toate locurile de pe-aici, îl izbi pe Jack, învăluindu-l: străzi largi, pustii; plaja cea lungă cu dunele ei goale, dintr-un nisip fin ca o pudră; parcul de distracții părăsit, cu vagonetele de *montagne russe* stând pe butuci, sub copertine de prelată, și toate gheretele închise cu lacătul. Îi trecu prin minte că mama sa îl adusese într-un loc ce putea fi considerat, fără a greși prea mult, capătul lumii.

Speedy își lăsase capul pe spate și cânta cu glasul său adevărat, suav:

– *Bine-am hoinărit... și bine-am mai cântat... prin ăst bătrân oraș, prea mult... vara-i dusă-aproape, da, și iarna-i p-aproape... iarna-i p-aproape, și simt că... tre' s-o iau la drum...* Se întrerupse, privindu-l pe Jack. Simți că tre' s-o iei la drum, moș Jack Călătorule?

O spaimă vlăguită îi străbătu oasele.

– Așa se pare. Dac-ajută la ceva. Pe ea dac-o ajută. O pot ajuta, Speedy?

– Poți, spuse negrul, cu gravitate.

– Dar...

– O, ai un șirag întreg de „dar"-uri. Ditamai *trenu'* de „dar"-uri, Jack Călătorule. Nu-ți promit că totu' va fi floare la ureche. Nu-ți promit să ai succes. Nu-ți promit că te-oi mai întoarce viu, ori dacă da, că te-oi întoarce cu mintea încă în balamale. Mare parte din hoinăreală o s-o trebuiești face în Teritorii, fin'că Teritoriile-i mult mai mici. Ai băgat de seamă?

– Da.

– Bănuiam eu. Fin'că precis c-ai făcut un sac de boroboațe pe drum, nu-așa?

În acest moment lui Jack îi reveni în minte o întrebare ce și-o pusese când se trezise-n Teritorii și, deși se abătea de la subiect, vru să știe.

– Am dispărut, Speedy? M-ai văzut dispărând?

– Te-ai dus, spuse Speedy, uite-*așa*: și pocni o dată din palme.

Jack își simți gura întinzându-i-se într-un zâmbet incert, involuntar... iar Speedy, la rândul său, schiță un surâs vag.

– Mi-ar plăcea s-o fac odată în ora de calculatoare a domnului Balgo, spuse Jack.

Speedy chicoti ca un copil. Jack i se alătură – râsul îl făcea să se simtă bine, aproape la fel de bine ca gustul acelor mure.

După câteva momente, Speedy redeveni serios și spuse:

– E-un motiv de ce te duci în Teritorii, Jack. E ceva ce tre' să iei. Un ceva teribil de puternic.

– Și se găsește acolo?

– Mda-băiatu.

– O poate ajuta pe mama?

– Pe ea... și pe ailaltă.

– Regina?

Speedy aprobă din cap.

– Ce este? Unde-i? Când am să...

– Stai așa! Ho! exclamă Speedy, ridicând o mână. Buzele sale zâmbeau, dar ochii-i erau gravi, aproape triști. Una pe rând. Și, Jack, nu pot să-ți zic ce nu știu... sau ce n-am voie să spun.

– N-ai voie? întrebă Jack, uimit. Cine...

– Iar începi. Acu' ascultă, Jack Călătorule. Tre' să pleci cât de repede poți, înainte ca Bloat ăla s-apuce să s-arate și să te bage la cutie...

– *Sloat.*

– Mda, el. Trebuie să pleci până nu vine.

– Dar o să se ia de mama, spuse Jack, întrebându-se de ce-o spunea – fie pentru că era adevărat, fie ca o scuză pentru a evita călătoria pe care i-o așternea Speedy dinainte, ca o mâncare ce putea fi otrăvită. Nu-l cunoști! El...

– Îl cunosc, zise, calm, Speedy. Îl știu de mult, Jack Călătorule. Și mă știe și el. Are pe el semnele mele. Le ascunde – da-s pe el. Mămică-ta își poate purta și singură de grijă. Cel puțin, o să tre'iască, o vreme. Fin'că tu tre' să pleci.

– Unde?

– Spre apus. De la oceanul ăsta la ălălaltu'.

– *Ce?* țipă Jack, copleșit la gândul unei asemenea distanțe.

Iar apoi își aminti de-o reclamă pe care-o văzuse la televizor cu nici trei seri în urmă – un om savurând bunătățile unui bufet de delicatese la vreo zece mii de metri în văzduh, calm, perfect stăpân pe sine. Jack zburase de la o coastă la cealaltă, cu mama sa, de peste douăzeci de ori, și-l încânta în secret faptul că, atunci când zburai de la New York la LA, te puteai alege cu șaisprezece ore de zi-lumină. Parcă ai fi trișat timpul. Și era foarte ușor.

– Pot zbura? îl întrebă el pe Speedy.

– *Nu!* aproape că răcni negrul, cu ochii măriți de consternare. Îl apucă pe Jack de umăr cu o mână puternică. Să nu lași *ni'ca* să te suie-n ceruri! Nu trebuiește! Dacă se-ntâmplă să sări în Teritorii cât timp ești acolo sus...

Mai mult nu spuse; nu era nevoie. Brusc, Jack avu o viziune copleșitoare, el însuși prăvălindu-se din cerul acela limpede și fără nori, proiectil-băiat urlând, în jeanși și cămașă de rugby cu dungi roșii și albe, parașutist fără parașută.

– Mergi pe *jos*, continuă Speedy. Și fă aftostopu' la ce poți... da' tre' s-ai grije, fi'n-acolo-i străini. Unii-s numa' sonați, fătălăi ce-ar vrea să te pipăie ori pungași care să te prade. Da' unii-s Străini de-adevăratelea, Jack Călătorule. Ăia-i oameni cu câte-un picior în fiece lume – arată așa și-altminterea, ca un afurisit de capu-lu-Janus[1]. Teamă mi-e c-o să știe că vii acolo 'nainte să fi trecut prea mult timp. Și-o să fie pe față.

– Sunt... își căută Jack cuvântul... Îngemănari?

– Unii da. Unii nu. Acu' nu pot să-ți spui mai mult. Da' răzbește, dacă poți. Răzbește pân-la celălant ocean. Călătorește prin Teritorii când poți și-o s-ajungi mai repede. Ia sucu'...

– Nu pot să-l sufăr!

– Nu contează ce poți suferi și ce nu, spuse, sever, Speedy. Răzbește și-o să găsești un loc – altă „Alhambra". Tre' s-ajungi în locu-ăla. I-un loc 'spăimântător, un loc a răului. Da' tre' să intri-năuntru.

– Cum am să-l găsesc?

– O să te cheme. O s-auzi tare și limpede, fiule.

– De ce? întrebă Jack, umezindu-și buzele. De ce trebuie să mă duc acolo, dacă-i atât de rău?

– Fin'că, răspunse Speedy, acolo-i Talismanul. Undeva-n ailaltă „Alhambra".

– Nu știu despre ce vorbești!

– O să știi.

Speedy se ridică în picioare, apoi îl luă pe Jack de mână. Cei doi stătură față în față, bătrânul negru și băiatul alb.

– Ascultă, spuse Speedy, iar glasul său dobândi un ritm încet, muzical. Talismanul se va da pe mâna ta, Jack Călătorule. Nu-i prea mare, nu-i prea mic, arată întomnai ca un glob de cristal. Jack Călătoru, moș Jack Călătoru, în California te duci, înapoi să-l aduci. Da' asta-i povara ta, asta-i crucea ta; leapăd-o, Jack, și totul va fi pierdut.

– Nu știu despre ce vorbești, repetă Jack cu un soi de încăpățânare înfricoșată. Trebuie să...

– Nu, spuse Speedy, cu blândețe. Trebuie să termin caruselu-n dimineața asta, Jack, asta tre' să fac eu. Nu mai am vreme de dat din gură. Eu tre' să merg înapoi și tu tre' să mergi 'nainte. Acuma nu-ți pot spune mai mult. Cre' c-o să ne mai vedem noi... Aici... sau acolo.

– Dar nu știu ce să *fac!* strigă Jack, în timp ce Speedy se urca în cabina camionului vechi.

– Știi destul cât să pornești la drum. Du-te la Talisman, Jack. O să te tragă singur spre el.

– Nici măcar nu știu ce-i Talismanul ăsta... asta!...

Speedy râse și suci cheia în contact. Camionul porni, într-un nor mare și albastru de fum.

– Caută-n dicționar! mai strigă el și băgă mașina în marșarier.

Dădu cu spatele, întoarse și, în clipa următoare, camionul se hurduca înapoi spre Arcadia Funworld. Jack rămase lângă bordură, privindu-l cum se îndepărta. În viața lui nu se mai simțise atât de singur.

[1] Zeul roman al porților, care avea două fețe îndreptate în direcții opuse (n. red.).

CAPITOLUL V

Jack și Lily

1

Când camionul lui Speedy coti de pe drum și dispăru pe sub arcada Funworldului, Jack porni înapoi spre hotel. Un Talisman. Într-o altă „Alhambra". Pe malul unui alt ocean. Parcă-l golise cineva pe dinăuntru. Fără Speedy alături, sarcina lui devenise uriașă, ca un munte de uriașă; și vagă – în timp ce Speedy vorbea, Jack avusese impresia că *aproape* deslușise înțelesul acelui ghiveci de aluzii, amenințări și instrucțiuni. Acum însă chiar că i se părea totul un simplu ghiveci de vorbe. Totuși, Teritoriile erau reale. Se agăța de-această certitudine ca înecatul de-un pai, simțindu-se deopotrivă înfierbântat și-nfiorat de existența ei. Erau un tărâm adevărat, iar el avea să meargă acolo iarăși. Chiar dacă încă nu înțelegea într-adevăr totul – chiar dacă era un pelerin neștiutor –, avea să se ducă. Acum, tot ce-i mai rămăsese de făcut era să-și convingă mama. *Talisman*, își spuse, folosind cuvântul ca pe un obiect propriu-zis, și traversă pustia Boardwalk Avenue, pentru a sări treptele până pe aleea dintre tufișuri. Întunecimea din interiorul „Alhambrei", o dată ce marea ușă se închise, îl făcu să tresară. Foaierul era o peșteră prelungă – ți-ar fi trebuit un foc mare numai ca să risipești umbrele. Recepționerul cel palid se întrezărea vag înapoia biroului său, sfredelindu-l pe Jack cu ochii lui albicioși. Un mesaj? Da! Jack înghiți în sec și se întoarse.

Mesajul îi dădea putere, îl făcea să se simtă mai încrezător, deși intenția cu care întrebase fusese doar disprețuitoare.

Se îndreptă spre lifturi, fără grabă, cu spatele drept. *Te-nvârți cu negrișorii, ai? Îi lași să te-mbrățișeze, ai?* Ascensorul coborî cu-n vuiet fremătând ca aripile grele ale unei păsări uriașe, ușile se dădură în laturi, iar Jack păși înăuntru. Se întoarse să apese butonul însemnat cu un 4 luminos. Recepționerul continua să domnească spectral îndărătul biroului lung, trimițându-și mesajul dum-dum. *Iubăreț-de-negrotei Iubăreț-de-negrotei Iubăreț-de-negrotei (îț-place-așa, băi piciule? Fierbinte și negru, e bun pentru tine, ai?).* Din fericire, ușile se închiseră imediat. Când liftul porni smucindu-se în sus, Jack simți că stomacul îi lunecă spre pantofi.

Ura rămase jos, în hol: însuși aerul din cabină era mai plăcut, o dată ce trecu de etajul întâi. Acum tot ce-avea Jack de făcut era să-i spună mamei sale că trebuia să plece de unul singur în California.

Numai nu-l lăsa pe unchiul Morgan să semneze nici un fel de hârtii în locul tău...

În timp ce ieșea din ascensor, Jack se întrebă pentru prima oară în viață dacă Richard Sloat înțelegea ce anume era în realitate tatăl său.

2

Dincolo de aplicele goale și tablourile cu bărcuțe săltând pe mări vălurite și înspumate, ușa numerotată 408 stătea întredeschisă spre înăuntru, lăsând să se vadă o parte din covorul pal al apartamentului. Razele soarelui, intrând pe ferestrele livingului, formau pe peretele camerei un dreptunghi prelung.

– Hei, mamă! strigă Jack, intrând. N-ai închis ușa, ce idee ți-a mai... venit? se adresă el mobilei. Mamă?

Era singur în încăpere.

Din camera impersonală emana dezordinea – o scrumieră dând pe dinafară, un pahar mare, pe jumătate plin cu apă, lăsat pe măsuța de cafea.

De astă-dată, Jack își făgădui să nu mai intre în panică.

Se învârti încet în cerc. Ușa dormitorului era deschisă, odaia la fel de întunecoasă ca și holul, căci Lily nu trăsese perdelele.

– Hei, știu că ești aici, spuse băiatul, după care străbătu dormitorul gol și ciocăni la ușa băii.

Nici un răspuns. Jack deschise ușa și văzu o periuță de dinți, roz, lângă lavabou, o perie de păr, singuratică, pe măsuța de toaletă. Printre țepii ei se încurcaseră fire de păr blond. *Laura DeLoessian*, anunță o voce în mintea lui Jack, iar băiatul ieși din baie de-a-ndăratelea – numele acela îi îndurera sufletul.

– Of, iar? spuse el, vorbind singur. Unde s-a *dus?*

O și vedea.

O văzu în timp ce se îndrepta spre camera lui, o văzu pe când deschidea ușa și-și privea patul cu așternuturile mototolite, rucsacul plat și micul teanc de cărți ieftine, ciorapii rulați deasupra scrinului. O văzu când privi în propria lui baie, unde prosoapele zăceau pe dușumea, peste marginile căzii și plăcile Formica, într-o dezordine cu iz oriental.

Morgan Sloat dând buzna pe ușă, înșfăcându-i mama de brațe și îmbrâncind-o să coboare... – Jack reveni grăbit în living, privind, de astă-dată, sub canapea – ...smucind-o printr-o ușă laterală și împingând-o într-o mașină, cu ochii începând să i se îngălbenească...

Ridică receptorul și formă zero.

– Aici... ăă... Jack Sawyer, și sunt la... ăă... camera patru-zero-opt. Mama mea a lăsat vreun mesaj pentru mine? Ar fi trebuit să fie aici și... și nu știu de ce... ăă...

– Să văd, răspunse fata.

Jack strânse înfrigurat receptorul în mână, câteva momente, până o auzi iar.

– Nici un mesaj pentru patru-zero-opt, regret.

– Sau pentru patru-zero-șepte?

– Au aceeași cutie, răspunse centralista.

– Ăă... a avut vreun vizitator în ultima jumătate de oră, o oră? A venit cineva-n dimineața asta? În vizită la ea, adică.

– Asta întrebați la recepție, spuse fata. Eu n-am de unde să știu. Vreți să mă interesez?

– Vă rog.

– A, mă bucur să am ceva de făcut în morga asta. Rămâneți la aparat.

Alte momente fierbinți. Când reveni, fata îl anunță:

– Nici un vizitator. Poate v-a lăsat vreun bilet, pe undeva prin camere.

– Da, o să mă uit, rosti, nefericit, Jack și închise.

Oare omul de la recepție spunea adevărul? Sau îi întinsese cumva Morgan Sloat o mână cu o hârtie de douăzeci de dolari împăturită, ca un timbru aplicat pe palma sa cărnoasă? Jack o putea vedea și pe-asta.

Se lăsă pe sofa, înăbușindu-și o dorință irațională de a privi sub perne. Sigur că unchiul Morgan nu putea să fi venit în apartament și să fi răpit-o – era încă în California. Dar ar fi putut trimite alți oameni s-o facă în locul lui. Oamenii aceia pe care-i pomenise Speedy, Străinii cu un picior în fiecare lume.

Curând, Jack nu mai putu suporta să stea în cameră. Sări de pe canapea și ieși din nou în hol, închizând ușa după el. După ce făcu câțiva pași pe culoar, se răsuci brusc pe călcâie, reveni și deschise ușa cu cheia lui. O deschise de-o palmă, pornind apoi repede spre ascensor. Era posibil, totuși, ca Lily să fi plecat fără cheie – la magazinul din foaier, la standul de difuzare a presei, după un ziar sau o revistă.

Aiurea. N-o mai văzuse punând mâna pe-un ziar de la începutul verii. Toate știrile care o interesau se transmiteau la un radio cu circuit închis.

Atunci, la o plimbare.

Mda, afară, să facă mișcare și să respire adânc. Sau la un jogging, poate; poate că Lily Cavanaugh se înscrisese, așa, deodată, la o sută de metri garduri. Își proptise niște pârleazuri pe plajă și se antrena pentru viitoarea Olimpiadă...

Când liftul îl lăsă în hol, privi spre magazin, de la tejgheaua căruia o femeie în vârstă, blondă, se uită la el pe deasupra ochelarilor. Animale de pluș, un mic teanc de ziare subțiri, un rastel pe care stăteau expuse Chap Stick-uri aromate. În buzunarele unui stand mural stăteau înclinate *People*, *Us* și *New Hampshire Magazine*.

– Scuzați, spuse Jack și dădu să iasă.

Se pomeni privind placa de bronz de lângă o ferigă uriașă, posomorâtă *...început-a să boleasca și trebuie curând să piară.*

Femeia din magazin își drese vocea. Jack tresări, cu senzația că privea cuvintele acelea ale lui Daniel Webster de minute-ntregi.

– Da? întrebă femeia, în spatele lui.

– Scuzați, repetă Jack și se îndepărtă până în mijlocul foaierului.

Recepționerul cel plin de ură înălță o sprânceană, apoi se întoarse într-o parte, cu ochii holbați spre scara pustie. Jack se sili să se apropie de el.

– Domnu', îndrăzni, odată ajuns în fața recepționerului – care se prefăcea că-ncearcă să-și aducă aminte capitala Carolinei de Nord sau principalul produs de export al Perului. Domnu'...

Omul se încruntă: aproape o găsise, nu putea fi deranjat.

Totul era o prefăcătorie, Jack știa, și spuse:

– Mă-ntreb dacă ați putea să mă ajutați.

Omul de la recepție se decise, în cele din urmă, să-l privească.

– Depinde cu ce să te-ajut, băiețaș.

Jack hotărî, cu deliberare, să nu ia în seamă rânjetul ascuns.

– Ați văzut-o cumva pe mama plecând mai adineauri?

– Ce-nseamnă adineauri?

Acum, rânjetul crud era aproape vizibil.

– Ați văzut-o ieșind din hotel? Asta-i tot ce vreau să știu.

– Ți-e frică să nu te fi văzut ținându-te de mână cu iubițelul tău, afară?

– Doamne, ce nesuferit sunteți, se pomeni Jack vorbind, spre propria-i surprindere. Nu, nu mi-e frică de asta. Mă-ntrebam doar dacă a ieșit, și dacă n-ați fi așa de nesuferit, mi-ați comunica.

Îi ardea toată fața și-și dădu seama că avea pumnii strânși.

– Ei, da, a ieșit, spuse recepționerul, luând-o spre peretele plin de casete din spatele lui. Dar ai face bine să-ți măsori cuvintele, băiete. N-ar strica să-ți ceri scuze, aiuritule Jupânaș Sawyer. Am și eu ochi. Știu unele chestii.

– Vezi-ți dumneata de gura dumitale, că de treburile mele-mi văd eu singur, replică Jack, citând o veche frază de-a tatălui său –

poate nu era tocmai adecvată situației, dar i se potrivea bine în gură, iar omul rămase holbat, dându-i satisfacție.

– O fi-n grădină, nu știu, mormăi el, posac – însă Jack pornise deja spre ușă.

„Adorata Drive-in-urilor" și „Regina B-urilor" nu se vedea nicăieri în grădinile întinse din fața hotelului, observă imediat Jack – și știuse că n-o va găsi în grădină, căci ar fi văzut-o la revenirea în hotel. În plus, Lily Cavanaugh nu hoinărea prin grădini: așa ceva o caracteriza la fel de puțin ca și proptitul pârleazurilor pe plajă.

Câteva mașini trecură pe Boardwalk Avenue. Un pescăruș țipă la mare înălțime, iar lui Jack i se strânse inima.

Băiatul își trecu degetele prin păr și privi spre strada scăldată-n lumină. Poate fusese curioasă în legătură cu Speedy – poate dorise să-l verifice pe acest nou prieten neobișnuit al fiului ei și o luase spre parcul de distracții. Dar Jack nu și-o putea închipui umblând prin Arcadia Funworld, mai abitir chiar decât tândălind în grădini. Se întoarse în direcția care-i era cel mai puțin familiară, spre marginea orașului.

Despărțit de incinta „Alhambrei" printr-un gard viu, înalt și gros, „Arcadia Tea and Jam Shoppe" era primul dintr-un șir de magazine viu colorate. Acesta și farmacia „New England" erau singurele de pe terasă care rămâneau deschise după Ziua Muncii. Jack ezită un moment, pe trotuarul crăpat. O ceainărie, și cu atât mai puțin o prăvălie, ar fi reprezentat un decor extrem de improbabil pentru „Adorata Drive-in-urilor". Dar, de vreme ce era cel dintâi loc unde putea spera s-o găsească, traversă trotuarul și privi pe fereastră.

O femeie cu părul adunat în vârful capului fuma așezată în fața unei mașini de calculat. O chelneriță în rochie roz de mătase artificială stătea sprijinită de peretele din fund. Jack nu văzu nici un client. Apoi, la o masă, în capătul dinspre „Alhambra", zări o bătrână care tocmai își ridica la buze ceașca. Era singură, cu excepția personalului. Jack o privi cum punea delicat ceașca la loc, pe farfurioară, pescuind apoi o țigară din poșetă, și avu un șoc: mai-mai să-i vină rău când își dădu seama că era mama lui. O clipă mai târziu, impresia de bătrânețe dispăru din ființa ei.

Dar și-o amintea – și era ca și cum ar fi văzut-o prin lentile bifocale, Lily Cavanaugh Sawyer și bătrâna aceea fragilă în același trup.

Jack deschise încetișor ușa, însă tot făcu să sune clopoțelul despre care *știuse* că se afla deasupra. Femeia blondă de la casă îl salută dând din cap, zâmbind. Chelnerița se îndreptă de spate și-și netezi poala rochiei. Maică-sa îl privi cu o surprindere aparent sinceră, după care îi zâmbi larg.

– Ei, Jack Hoinarule, ești atât de înalt, încât, când ai intrat pe ușă, arătai exact ca tatăl tău, exclamă ea. Uneori uit că n-ai decât doisprezece ani.

3

– Mi-ai spus „Jack Hoinarule", zise băiatul, trăgând un scaun și așezându-se.

Era foarte palidă la față, iar cearcănele de sub ochi arătau aproape ca niște vânătăi.

– Nu așa-ți zicea tatăl tău? Tocmai mi-am adus întâmplător aminte – toată dimineața mi-ai umblat.

– Îmi zicea Jack Hoinarul?

– Cam așa ceva... sigur că da. Când erai mititel. Jack *Călătoru*, preciză ea cu mai multă convingere. Sigur că da. Obișnuia să te strige Jack Călătoru – știi, când te vedea cum tropăiai neîndemânatic, călcând în picioare iarba din curte. Erai caraghios, cred. Apropo, am lăsat ușa deschisă. Nu știam dacă-ți amintiseși să iei cheia la tine.

– Am văzut, răspunse el, simțind încă un tremur interior în urma noii informații pe care Lily i-o dăduse cu atâta indiferență.

– Vrei o gustărică? Pur și simplu n-am mai putut să-ndur gândul de-a mai lua o masă în hotelul ăla.

Ospătărița apăruse lângă ei.

– Tinere? întrebă ea, pregătindu-și carnețelul.

– De unde-ai știut că te voi găsi aici?

– Unde-ai fi vrut să mă duc? întrebă ea pe un ton rezonabil, întorcându-se apoi spre chelneriță. Adu-i micul dejun de trei stele. Crește cam de-un deget pe zi.

Jack se rezemă de spătarul scaunului. Cum putea să înceapă discuția?

Maică-sa îl privi curioasă, iar băiatul începu – trebuia să înceapă în sfârșit:

– Mămico, dac-ar trebui să plec pentru o vreme, ai fi de acord?

– Cum adică, să fiu de acord? Și ce vrei să spui, că pleci pentru o vreme?

– Ai fi în stare – ăă... ai avea neplăceri cu unchiul Morgan?

– Mă pot descurca eu cu bătrânul Sloat, spuse ea, cu un zâmbet încordat. Oricum, o vreme tot aș putea. Despre ce e vorba, Jacky? Doar nu pleci nicăieri.

– Trebuie, răspunse el. Cinstit.

Apoi își dădu seama că totul suna ca smiorcăiala unui copil care cerșește o jucărie. Din fericire, ospătărița sosi în același moment, aducând pâine prăjită pe un grătărel și un pahar bondoc plin cu suc de roșii. Jack își întoarse privirea în altă parte, iar când se uită din nou la maică-sa, ea ungea o felie triunghiulară de pâine cu gem dintr-un borcan de pe masă.

–Trebuie să plec, repetă el.

Lily îi întinse tartina, se-ncruntă, parcă muncită de-un gând, dar nu spuse nimic.

– S-ar putea să nu mă mai vezi o vreme, mămico. Voi încerca să te ajut. De-asta trebuie să plec.

– Să mă ajuți? întrebă femeia.

Lui Jack i se păru că neîncrederea ce răzbătea din tonul întrebării rece era adevărată cam în proporție de șaptezeci și cinci la sută.

– Vreau să-ncerc să-ți salvez viața.

– Asta-i tot?

– O pot face.

– Îmi poți salva viața. Amuzantă treabă, Jacky-băiete! E o idee ce-ar fi de așteptat să facă săli pline într-o bună zi. Te-ai gândit vreodată să intri-n programele de televiziune?

Lăsase jos cuțitul mânjit cu roșu și făcea ochii mari, cu o expresie batjocoritoare; dar, pe sub încercarea neconvingătoare de-a se face că nu înțelege, Jack deslușì două lucruri. O învăpăiere a spaimei și o speranță slabă, aproape nerecunoscută, că poate-ar fi în stare, la urma urmei, de ceva.

– Chiar dacă zici că nu pot încerca, tot am s-o fac. Așa că mai bine te-ai hotărî să-mi dai voie.

– O, splendidă tocmeală! Mai ales că habar n-am despre ce vorbești.

– Ba cred că ai – cred că știi cât de cât, mamă. Fiindcă tata ar fi știut exact despre ce vorbesc.

Obrajii femeii se înroșiră, iar buzele i se strânseră într-o linie subțire.

– Asta-i o manevră atât de necinstită, încât merită tot disprețul, Jacky. N-ai voie să te folosești de ceea ce-ar fi putut ști Philip ca de-o armă împotriva mea.

– De ceea ce-a știut, nu ceea ce-ar fi putut ști.

– Mănânci rahat cu polonicul, fătu-meu.

Chelnerița, care tocmai așeza în fața lui Jack o farfurie cu omletă, cartofi prăjiți și cârnați, trase sonor aer în piept.

După ce fata plecă țanțoșă, Lily ridică din umeri.

– Se pare că nu reușesc să găsesc *tonul* potrivit pentru servitorii de pe-aici. Da' rahatu-i tot rahat și rahat rămâne, ca s-o citez pe Gertrude Stein.

– Îți voi salva viața, mamă, repetă Jack. Pentru asta trebuie să ajung într-un loc foarte îndepărtat și s-aduc ceva înapoi. Așa că exact asta am să fac.

– Aș vrea să știu și eu despre ce vorbești.

O simplă conversație banală, cugetă Jack: la fel de banală ca și cum i-ar fi cerut voie să petreacă vreo câteva nopți acasă la un prieten. Tăie în două un cârnat și vârî o bucată în gură. Femeia îl privea atentă. După ce mestecă și înghiți dumicatul, Jack își îndesă în gură o furculiță plină de omletă. În buzunarul de la spate, sticluța lui Speedy îl apăsa ca o piatră.

– Și-aș mai vrea să te porți ca și cum mereu ai auzi micile mele remarce obtuze, cum le numești tu.

Jack înghiți indiferent oul și-și umplu gura cu un pumn de cartofi crocanți sărați.

Lily-și lăsă mâinile în poală. Cu cât trecea mai multă vreme fără ca el să spună nimic, cu-atât mai atentă avea să-l asculte când va vorbi. Continuă să simuleze că se concentra asupra micului dejun, ouă-cârnați-cartofi, cârnați-cartofi-ouă, cartofi-ouă-cârnați, până când simți că era gata să țipe la el.

Tatăl meu mă numea Jack Călătoru, își spuse. *E-adevărat, mai adevărat nici că se poate.*

– *Jack...*

– Mamă, zise el, tata nu-ți dădea telefon câteodată de foarte departe, când tu știai că trebuie să se afle în oraș?

Femeia ridică din sprâncene.

– Și uneori nu... ăă... nu intrai într-o cameră crezând că e acolo, poate chiar *știind* că era acolo – dar el nu era?

S-o lăsăm să rumege puțin chestia asta.

– Nu, răspunse ea.

Lăsară să treacă un timp ca să se risipească implicațiile negației.

– Aproape niciodată.

– Mamă, mi s-a întâmplat chiar și *mie*, spuse Jack.

– Exista întotdeauna o explicație, știi bine că da.

– Tatălui meu – iar asta *tu* o știi – nu i-a fost niciodată greu să dea explicații. Mai ales despre lucruri care chiar nu se puteau explica. Se pricepea foarte bine la asta. E unul dintre motivele pentru care era un agent atât de bun.

Acum, Lily tăcea iar.

– Ei bine, știu unde se ducea, continuă Jack. Am și fost acolo. Azi-dimineață m-am dus. Iar dacă mai ajung o dată, aș putea încerca să-ți salvez viața.

– *Viața mea n-are nevoie de tine s-o salvezi, n-are nevoie de nimeni ca s-o salveze*, șuieră maică-sa.

Jack coborî ochii spre farfuria golită și murmură ceva.

– Ce tot bombăni acolo? se răsti ea.

– Ba cred că are, am zis.

O privi drept în ochi. Lily îl întrebă:

– Și dacă aș vrea să știu în ce fel îți propui să procedezi pentru a-mi salva viața, ce zici?

– Nu-ți pot răspunde. Fiindcă nici eu încă n-o înțeleg cu-adevărat. Mamă, oricum nu merg la școală... dă-mi o șansă. S-ar putea să nu lipsesc decât vreo săptămână.

Femeia ridică iar din sprâncene.

– Poate să dureze ceva mai mult, recunoscu el.

– Cred că te-ai țicnit.

Văzu însă că o parte din ea voia să-l creadă, iar următoarele cuvinte i-o dovediră.

– Dacă – *dacă* – aș fi atât de nebună încât să-ți dau voie să pleci în călătoria asta misterioasă, ar trebui să fiu sigură că nu te paște nici un pericol.

– Tata s-a-ntors de fiecare dată, sublinie Jack.

– Prefer să-mi risc viața mea decât pe-a ta, spuse Lily, și această afirmație pluti un lung răstimp între ei ca aura unui adevăr.

– Am să te caut când pot. Dar să nu te-ngrijorezi prea tare dacă trec vreo două-trei săptămâni fără nici un semn de la mine. Mă voi întoarce și eu, la fel cum se-ntorcea întotdeauna tata.

– Toată treaba-i o țicneală. Și eu m-am țicnit. Cum vei ajunge-n locul ăla unde trebuie să te duci? Și unde e? Ai bani destui?

– Am tot ce-mi trebuie, răspunse el, sperând ca mama lui să nu insiste asupra primelor două întrebări.

Tăcerea se prelungea interminabil și, în cele din urmă, spuse:

– Cred c-am să merg mai mult pe jos. Nu pot vorbi prea mult despre asta, mămico.

– Jack Călătoru, murmură ea. Aproape că te cred...

– Da. *Da,* încuviință Jack din cap. *Și poate,* își spuse el, *știi ceva din ceea ce știe și* ea, *adevărata Regină, și de-asta cedezi atât de ușor.* Așa e. Și o cred și eu. Asta-i tot ce contează.

– Ei bine... de vreme ce zici c-ai să pleci indiferent ce-aș spune eu...

– Și chiar am să plec.

– ...atunci cred că nici nu mai contează ce spun.

Îl privi, făcându-și curaj singură.

– Și, totuși, are importanță. Știu asta. Vreau să te-ntorci aici cât poți de repede, fătu-meu. Nu pleci imediat, așa-i?

– Trebuie. Jack trase adânc aer în piept. Plec chiar acum. De-ndată ce mă despart de tine.

– Aproape că-mi vine să cred în palavrele-astea. Ești fiul lui Phil Sawyer, nu-ncape-ndoială. N-ai găsit nici o fată pe undeva pe-aici, nu?... Îl privi extrem de pătrunzător. Nu, reluă ea. Nici o fată. Bine. Salvează-mi viața. Valea!

Clătină din cap, iar lui Jack i se păru că-i vede-n ochi o strălucire ceva mai puternică.

– Dacă-i vorba să pleci, șterge-o de-aici, Jacky. Sună-mă mâine.

– Dacă pot.

Se ridică.

– Dacă poți. Sigur. Iartă-mă.

Coborî ochii, fără a se uita la nimic anume, și Jack văzu că era gata să plângă. Pete roșii îi ardeau în mijlocul obrajilor.

Se aplecă s-o sărute, dar ea nu făcu decât să-l alunge cu un gest. Chelnerița îi privea pe amândoi de parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru. În pofida celor pe care mama sa tocmai le spusese, Jack se gândi că neîncrederea ei ajunsese cam pe la cincizeci de procente, ceea ce însemna că, de fapt, nu mai știa nici *ce* să creadă, nici *ce* să nu creadă.

Își opri un moment privirea asupra lui, iar băiatul văzu că-n ochi îi ardea iarăși acea văpaie bolnăvicioasă. Furie, lacrimi?

– Să ai grijă, îl sfătui ea, și-i făcu semn ospătăriței.

– Te iubesc, zise Jack.

– În nici un rol n-am avut o asemenea replică. Acum, aproape zâmbea. La drum, Jack. Grăbește-te, până nu-mi dau seama ce nebunie suntem pe cale să facem.

– M-am dus, spuse el și se răsuci pe călcâie, ieșind din restaurant.

Simțea că-i crapă pielea capului, de parcă țeasta i-ar fi crescut dintr-o dată, gata să iasă din învelișul ei de piele. Lumina galbenă și goală a soarelui îi făcea rău la ochi. Auzi ușa de la „Arcadia Tea and Jam Shoppe" trântindu-se imediat după clinchetul clopoțelului. Clipi în lacrimi și traversă în fugă Boardwalk Avenue, fără să se uite după mașini. Ajungând pe trotuarul opus, își dădu seama că trebuia să se întoarcă în cameră după niște haine. Când deschise ușa grea de la intrarea hotelului, mama sa încă nu ieșise din ceainărie.

Recepționerul făcu un pas înapoi, holbându-se posac. Jack simți un soi de flux emoțional răuvoitor emanând dinspre el, dar timp de-o secundă nu-și putu da seama de ce omul reacționa atât de violent la vederea lui. Conversația cu maică-sa – de fapt mult mai scurtă decât își închipuise că va fi – părea să fi durat

zile-ntregi. Încercând să se smulgă din starea în care intrase cât timp fusese în ceainărie, și-aduse aminte că îl făcuse nesuferit pe recepționer. Era cazul să-și ceară scuze? În fond, nici nu mai știa ce anume îl determinase să se-nfurie pe omul acela...

Mama sa fusese de acord să plece – îi dăduse permisiunea să-și înceapă călătoria și, în timp ce traversa prin focul de baraj lansat de privirile recepționerului, înțelese, în sfârșit, și de ce. Nu pomenise despre Talisman, nu în mod explicit, însă chiar de-ar fi făcut-o – dacă vorbea despre cea mai dementă latură a misiunii lui –, ea ar fi acceptat-o și pe-asta. Iar dacă i-ar fi spus că-i va aduce înapoi un fluture lung de-un cot și-l va frige în cuptor, Lily ar fi fost de acord să mănânce fluture fript. Un acord plin de ironie, dar nu mai puțin autentic. În parte, asta demonstra profunzimea fricii ei, faptul că se agăța ca înecatul de-un asemenea pai.

Percepea însă adevărul: ea știa că, privind lucrurile la un cu totul alt nivel, era vorba de reale buturugi, nu de paie. Mama sa îi îngăduise să plece, fiindcă undeva, în adâncul sufletului ei, știa și ea despre Teritorii.

Se trezea vreodată în toiul nopții cu numele acela, *Laura DeLoessian*, răsunându-i în minte?

Sus, în cameră, își îndesă în rucsac haine alese aproape la întâmplare: dacă degetele lui găseau ceva într-un sertar și nu-i părea prea voluminos, drept în bagaj se ducea: cămăși, ciorapi, un pulover, pantaloni scurți de jocheu. Jack rulă strâns o pereche de jeanși maro, îi îndesă cu forța și pe ei; apoi își dădu seama că sacul devenise prea greu și scoase majoritatea cămășilor și ciorapilor. Zbură afară și puloverul. În ultimul moment își aminti de periuța de dinți. După aceea își petrecu curelele peste umeri și simți că așa, dus în spate, nu atârna prea greu. Putea umbla toată ziua, purtând doar aceste câteva kilograme. Stătu nemișcat un moment în livingul apartamentului, simțind – neașteptat de puternică – absența oricărei persoane sau oricărui obiect de la care să-și poată ori să vrea să-și ia rămas-bun. Mama sa n-avea să se întoarcă la hotel până nu era sigură că plecase: dacă-l vedea acum, l-ar fi obligat să rămână. Nu-și putea lua rămas-bun de la acele trei încăperi ca de la o casă pe care o îndrăgise: camerele de hotel acceptau fără emoție despărțirile. În cele din urmă, se

duse la notesul telefonic cu o hartă a hotelului imprimată pe hârtia sa subțire ca foița de ou și, cu creionul tocit de la „Alhambra", scrise trei rânduri care concentrau cel mai bine ceea ce ar fi avut de spus:

Mulțumesc
Te iubesc
și am să mă întorc

4

Jack coborî pe Boardwalk Avenue sub razele anemice ale soarelui din Nord, întrebându-se în ce loc să-și facă... saltul. Acesta era cuvântul potrivit. Oare ar fi fost cazul să-l mai vadă o dată pe Speedy înainte de-a face saltul în Teritorii? Aproape că *trebuia* să mai discute o dată cu el, fiindcă știa atât de puțin despre locul în care se ducea, pe cine avea să întâlnească, ce anume căuta... *întomnai ca un glob de cristal arată dânsul.* Astea erau toate informațiile pe care avea de gând Speedy să i le dea despre Talisman? Astea, și avertismentul că să nu-l scape din mână? Faptul că era complet nepregătit, că plutea în ceață aproape că-i făcea rău lui Jack – ca și cum ar fi trebuit să dea examenul final la o materie pe care n-o frecventase niciodată.

Mai simțea și că-și putea face saltul exact în locul unde se afla, atât de nerăbdător era să înceapă, să pornească, să se pună în mișcare. *Trebuie să fiu din nou în Teritorii,* se lumină el deodată: în vălmășagul emoțiilor și dorurilor lui, acest gând strălucea cel mai puternic. Voia să respire aerul acela, era înfometat de el. Îl chemau Teritoriile, câmpiile lungi și lanțurile de munți tociți, pajiștile cu iarbă înaltă și apele ce le străbăteau ca fulgerul. Fiecare părticică din el tânjea după priveliștea aceea. Și ar fi gata să scoată pe loc sticluța din buzunar, forțându-se să dea pe gât o gură din sucul îngrozitor, dacă nu l-ar fi văzut chiar atunci pe fostul ei stăpân rezemat de un copac, șezând pe vine, cu mâinile împreunate pe după genunchi. O pungă de alimente cafenie zăcea alături și, deasupra pungii, un enorm sandviș cu ceva părând a fi lebăr și ceapă.

– Acu' o ștergi de-acia, spuse Speedy, zâmbind. Văd c-ai pornit-o la drum. Ți-ai luat la revedere? Mămică-ta știe că o vreme n-o să mai dai p-acasă?

Jack dădu din cap afirmativ, iar Speedy ridică sandvișul.

– Ți-i foame? Ia ăsta, e prea mult pentru mine.

– Am mâncat câte ceva, răspunse băiatul. Îmi pare bine că ne putem lua rămas-bun.

– Moș Jack pe jar, arde să se ducă iar, îl tachină Speedy, înclinându-și pieziș capul prelung. Băiatu-o s-o ia la picior.

– Speedy?

– Da' nu-ți lua zboru' făr'de câteva mărunțișuri de ți le-adusei. Le-am aci, în punga asta, vrei să vezi?

– Speedy?

De la rădăcina copacului, negrul miji ochii spre Jack.

– Ai știut că tata obișnuia să-mi spună Jack Călătoru?

– A, probabil o auzișI de pe-undeva, răspunse Speedy în doi peri. Vino-acia și vezi ce ț-am adus. Plus, tre' să-ți zic un-să mergi mai întâi, nu-așa?

Ușurat, Jack traversă trotuarul până la copac. Bătrânul luă sandvișul într-o mână, trase punga mai aproape și scoase din ea o carte veche și înaltă, cu coperte subțiri. Jack văzu că era un vechi atlas rutier Rand McNally.

– Crăciun fericit, îi ură Speedy.

– Mulțumesc, spuse băiatul, luând cartea din mâna întinsă a lui Speedy.

– Acolo nu-i nici un fel de hărți, așa că ține-te cât de mult poți de drumurile lu' moș Rand McNally. Așa o s-ajungi unde vrei s-te duci.

– Bine, spuse Jack și-și dădu jos rucsacul ca să poată băga înăuntru cartea cea prelungă.

– Lucr-următor n-o să tre'iască să intre-n traista ai-aiurită de-o cari în spinare, zise Speedy. Puse sandvișul pe punga de hârtie turtită și se ridică în picioare, dintr-o singură mișcare fluidă. Nu, p-asta o poți duce egzact în bozunar.

Își înfundă mâinile în buzunarul stâng al cămășii. Obiectul care apăru, prins între arătător și mijlociu, așa cum își ținea Lily Tarrytooanele, era alb și triunghiular, și abia după câteva momente băiatul recunoscu în el o pană de chitară.

– Ia-o și p-asta și-o păstrează. O să tre'iască să i-o arăți la un om. O să te-ajute.

Jack învârti pana între degete. Niciodată nu mai văzuse una ca ea – de fildeș, cu încrustații filigranate și arabescuri șerpuind împrejurul ei pe direcții oblice, ca un fel de scriere nepământeană. De-o frumusețe abstractă, era aproape prea grea pentru a putea fi folosită cu succes ca pană de chitară.

– Cine-i omul acela? întrebă el, strecurându-și pana în buzunarul pantalonilor.

– Are-o cicatrice mare pe față – o să-l vezi destul de curând după ce-aterizezi în Teritorii. E ofițer. De fapt, e Căpitanul Avangărzilor, și-o să te ducă-ntr-un loc unde poți vedea o doamnă pe care trebuie s-o vezi. Mă rog, o doamnă pe care-ar trebui s-o vezi. Așa ca să știi cel'lalt motiv de ce-ți pui capu' pe butuc. Pretenu' meu d-acolo o să-nțeleagă ce faci și-o să găsească el o cale de-a te duce la doamna.

– Această doamnă... începu Jack.

– Hmm, făcu Speedy. Te-ai prins.

– E Regina.

– Să te uiți bine la ea, Jack. Să vezi ce vezi când o vezi. Să vezi ce *e*, pricepi? Apoi îi dai bătaie către Vest.

Stând în picioare, Speedy îl examina cu gravitate, aproape ca și cum s-ar fi îndoit, chiar în acel moment, c-o să-l mai revadă vreodată pe Jack Sawyer. Apoi, ridurile de pe față parcă i se adânciseră brusc și spuse:

– Țin-te la distanță de bătrânu' Bloat. Fii atent pe ce cărări umblă – el însuși și Îngemănaru lui. Bătrânu' Bloat te poate găsi oriunde te-ai duce dacă nu bagi de seamă, și dacă prinde de veste o să se țină după tine ca un vulpoi dup-un gânsac.

Speedy își vârî mâinile în buzunare și îl privi din nou pe Jack, ca și cum tare-ar fi dorit să găsească mai multe de spus.

– Adă Talismanu', fiule, încheie el. Ia-l și adu-l în siguranță. O să fie povara ta, da' tu tre' să fii mai mare și mai tare decât povara.

Concentrat intens, părând c-ar fi vrut să pătrundă în mintea bătrânului, Jack înregistra fiecare cuvânt din spusele lui Speedy. Omul cu cicatrice. Căpitanul Avangărzilor. Regina. Morgan Sloat,

pe urmele lui ca un animal de pradă. Într-un loc al răului, de cealaltă parte a țării. O povară.

– Am înțeles, spuse el, dorindu-și deodată să fi fost din nou în „Arcadia Tea and Jam Shoppe", cu mama sa.

Speedy zâmbi colțos, cald.

– Mda-băiatu. Moș Jack Călătoru e okey-și-n-regulă. Zâmbetul i se lăți. Cam-îi timpu' să sorbi din sucu-ăla special, n-ai zice?

– Așa se pare.

Scoase sticluța închisă la culoare din buzunarul de la șold și deșurubă capacul. Îl privi pe Speedy, ai cărui ochi spălăciți priveau sfredelitor într-ai lui.

– Speedy-o să te-ajute cân' o putea.

Jack aprobă din cap, clipi și duse sticluța la gură. Aroma dulceag-putredă ce țâșni din ea aproape că-i făcu gâtlejul să se strângă ghem, într-un spasm involuntar. Dădu capul pe spate, luă o dușcă, și gustul asemenea aromei pe care-o simțise îi invadă gura. Stomacul i se încleștă. Înghiți, iar lichidul aspru, arzător, i se prelinse pe beregată.

Cu mult timp încă înainte de-a deschide ochii, Jack știu, după bogăția și limpezimea mirosurilor din jur, că lunecase în Teritorii. Cai, iarbă, un parfum amețitor de carne crudă; praf; aer curat și nimic mai mult.

INTERLUDIU

Sloat în astă lume (I)

– Știu că muncesc prea mult, îi spuse în seara aceea Morgan Sloat fiului său, Richard. (Vorbeau la telefon, Richard stând în picioare la telefonul public de la parterul căminului, iar tatăl său așezat la birou, la ultimul etaj al unei clădiri ce se număra printre primele și cele mai „gustate" rezultate ale tranzacțiilor cu bunuri imobiliare din Beverly Hills făcute de firma Sawyer & Sloat.) Dar ascultă ce-ți spun, pușiule, există multe momente când trebuie să faci ceva cu mâinile tale, dacă vrei să iasă bine. Mai ales atunci când e implicată și familia răposatului meu partener. N-am de făcut decât o călătorie scurtă, sper. Probabil că voi reuși să bat totul în cuie, acolo-n afurisitul de New Hampshire, în mai puțin de-o săptămână. Te mai sun eu când va fi gata. Poate tragem și o plimbare cu trenul în California, ca pe vremuri. O să se clarifice totul până la urmă. Ai încredere în bătrânul tău.

Tranzacția pentru clădire îi făcuse o deosebită plăcere tocmai mulțumită voinței lui Sloat de-a rezolva singur problemele. După ce el și Sawyer negociaseră achiziționarea unei licențe pe termen scurt, iar apoi (după o rafală de acțiuni judiciare) a uneia pe termen mai lung, își fixaseră ratele de chirie la atâta pe metru pătrat, operaseră modificările necesare și începuseră publicitatea pentru noii chiriași. Singurul vestigiu era restaurantul chinezesc de la parter, care plătea cam o treime din chiria meritată de acel

spațiu. Sloat încercase să discute rezonabil cu chinezii, dar, când aceștia pricepuseră că încerca să-i poarte cu vorba pentru a plăti o chirie mai mare, își pierduseră dintr-o dată capacitatea de-a mai vorbi sau înțelege limba engleză. Încercările de negocieri ale lui Sloat șchiopătaseră câteva zile, după care văzuse întâmplător un rândaș de la bucătărie cărând o găleată cu zoaie pe ușa din dos a localului. Simțindu-se deja mai bine, Sloat îl urmărise până într-o fundătură strâmtă și întunecoasă, unde-l privise cum răsturna lăturile într-un tomberon. N-avea nevoie de mai mult. A doua zi, un gard de sârmă împletită în zale despărțea fundătura de restaurant; peste încă o zi, un inspector de la Departamentul Sănătății le aduse chinezilor o reclamație și o somație. Acum, rândașul trebuia să care toate reziduurile, inclusiv zoaiele, prin tot salonul de mese și de-a lungul unui alt gard de sârmă, instalat de Sloat paralel cu restaurantul: clienților le ajungeau la nas tot felul de mirosuri neplăcute de la gunoiul din apropiere. Proprietarii își regăsiră uzul limbii engleze și se oferiră să-și dubleze chiria lunară. Sloat răspunse cu niște vorbe recunoscătoare la auz, care nu însemnau nimic. Și, în aceeași noapte, după ce se încurajă cu trei porții de Martini mari, merse cu mașina de-acasă până la restaurant, scoase o măciucă de baseball din portbagaj și făcu țăndări vitrina prelungă, care oferise odinioară o plăcută vedere spre stradă, acum însă dând spre un coridor de garduri ce se sfârșea cu o îngrămădire de tomberoane metalice.

Făcuse aceste lucruri... dar nu fusese tocmai Sloat când le făcuse.

A doua zi de dimineață, chinezii mai solicitară o audiență și, de astă-dată, se oferiră să-și cvadrupleze suma.

– Acum vorbiți și voi ca niște oameni, le spuse Sloat chinezilor cu chipuri ca de piatră. Și să vă zic ceva! Doar ca să dovedim că suntem toți de-aceeași parte a baricadei, vă plătim noi jumătate din costul înlocuirii vitrinei.

În timpul celor nouă luni, de când Sawyer & Sloat intrase în posesia clădirii, toate chiriile crescuseră semnificativ, astfel încât proiectele de profit și costurile inițiale începeau să arate că fuseseră de-un pesimism nebunesc. De-acum, edificiul era una dintre cele mai modeste investiții ale firmei Sawyer & Sloat, dar Morgan Sloat era la fel de mândru de el, ca și de noile construcții masive pe care le ridicaseră în centrul orașului. Simplul fapt de-a

trece, dimineața, în drum spre birou, pe lângă locul unde instalase gardul, îi amintea – zilnic – cât de mult contribuise el la Sawyer & Sloat și cât de rezonabile îi erau pretențiile!

Acest sentiment că dorințele lui finale erau îndreptățite îl îmblânzi în timp ce vorbea cu Richard – la urma urmei, numai pentru Richard voia să ia partea din companie ce-i revenise lui Phil Sawyer. Băiatul reprezenta, într-un sens, nemurirea lui. Fiul său avea să urmeze cele mai bune școli de management, alegându-se și cu o diplomă în Drept înainte de-a intra în afaceri. Și astfel, pregătit după toate regulile artei tatălui său, Richard Sloat avea să preia, în secolul următor, toate manevrele complexe și delicate ale firmei Sawyer & Sloat. Ridicola ambiție a băiatului de a deveni chimist n-avea cum să supraviețuiască mult timp – Morgan era hotărât să i-o ucidă în față și era sigur că Richard avea destulă minte pentru a înțelege că activitățile lui erau de-o mie de ori mai interesante, fără a vorbi de faptul că se dovedeau mult mai profitabile decât lucrul cu o eprubetă deasupra unui arzător Bunsen. Aiureala asta cu „cercetătorul chimist" avea să se stingă destul de repede, o dată ce băiatul va întrezări lumea reală. Iar dacă Richard ținea să fie cinstit cu Jack Sawyer, putea fi ajutat să înțeleagă că cincizeci de mii pe an și studii universitare garantate nu însemnau numai dreptate, ci chiar generozitate. Princiară. Cine putea spune, la urma urmei, că Jack voia și el o parte din afacere, sau că ar avea vreo brumă de talent pentru așa ceva?

În plus, se mai întâmplau și accidente. Cine să garanteze, măcar, că Jack Sawyer va trăi să împlinească vârsta de douăzeci de ani?

– În fine, e vorba doar să punem, odată pentru totdeauna, în ordine hârtiile, toată hârțogăraia referitoare la drepturile de proprietate, îi spuse Sloat fiului său. Lily se ascunde de mine prea de multă vreme. Creierul ei e de-acum strict brânză de vaci, crede-mă pe cuvânt. Probabil că nu i-a mai rămas nici măcar un an de trăit. Așa că, dacă nu mă trambalez s-o văd acum, că i-am dat de urmă, se poate piti destul timp cât să treacă totul în testament – sau într-un fond tutelar –, și nu cred că mămica prietenului tău m-ar lăsa să-l administrez. Ei, dar nu vreau să te plictisesc cu necazurile mele. Voiam doar să-ți spun că am să lipsesc de-acasă câteva zile, în caz că dai telefon. Trimite-mi o scrisoare, sau vezi tu. Și nu uita de tren, bine? Trebui' s-o facem iarăși.

Băiatul promise că va scrie, că va învăța cu spor, că nu-și va face griji pentru tatăl său, Lily Cavanaugh sau Jack.

Și, la un moment dat, când ascultătorul său fiu avea să fie, de pildă, în ultimul an la Stanford sau Yale, Sloat îl va introduce în Teritorii. Richard va fi cu șase sau șapte ani mai tânăr decât fusese el când Phil Sawyer, cu creierul făcut praștie într-un chefuleț pe bază de marijuana, în primul lor birouaș din North Hollywood, mai întâi îl nedumerise, apoi îl înfuriase (fiindcă Sloat fusese convins că Phil își râdea de el), iar în cele din urmă îl intrigase (căci, cu siguranță, Phil era prea *pocnit* ca să fi inventat toate balivernele-alea science-fiction despre o altă lume). Și când Richard avea să vadă Teritoriile, nu-și va mai dori nimic altceva – dacă până atunci nu renunțase el singur la chimie, ele îl vor face cu siguranță să se răzgândească. Chiar și o scurtă privire aruncată în Teritorii îți zguduia încrederea în omniscienta savanților.

Sloat își trecu palma peste creștetul lucitor, apoi își răsuci cochet mustața. Tonul vocii fiului său îl consolase într-un mod obscur, irelevant: câtă vreme Richard îl urma politicos, totul era bine și totul era cum nu se poate mai bine și lucrurile de orice fel mergeau extraordinar de bine. Se înnoptase deja în Springfield, Illinois, iar în Nelson House, Thayer School, Richard Sloat lipăia printr-un coridor verde înapoi spre măsuța lui, gândindu-se, poate, la vremurile bune în care trăiseră clipe minunate împreună – și că aveau s-o facă din nou –, la calea ferată miniaturală a lui Morgan de pe litoralul Californiei. Probabil că adormise pe când turboreactorul tatălui său avea să înfrângă îndărătnicia aerului, undeva mult deasupra dormitorului său și la câteva sute de kilometri mai spre Nord de școala din Springfield. Iar Morgan Sloat va da la o parte oblonul hubloului său de la clasa întâi și va privi în jos, sperând să vadă lumina lunii și o spărtură în nori.

Ar fi vrut să meargă acasă imediat – locuia la doar treizeci de minute de birou –, să-și schimbe hainele și să mănânce, poate chiar să prizeze puțină cocaină, înainte de-a pleca la aeroport. În loc de asta însă, trebuia să piardă vremea pe autostradă până la Marina: o întâlnire cu un client care făcuse nazuri și era pe punctul să fie dat afară dintr-un film, apoi cu o șleahtă de scandalagii care pretindeau că proiectul Sawyer & Sloat, abia pus pe picioare în

Marina del Rey, polua plaja – probleme ce nu sufereau amânare. Totuși, Sloat își făgăduia că, de îndată ce va fi încheiat socotelile cu Lily Cavanaugh și băiatul ei, va începe să șteargă unii clienți de pe listă – avea de-acum pești mult mai mari de pus la protap. De-acum existau lumi întregi gata pentru brokeraj, iar cota lui din acțiuni nu va mai fi doar de zece la sută. Privind în urmă, Sloat nu pricepea cum de îl suportase pe Phil Sawyer atât timp. Partenerul său nu jucase niciodată ca să câștige, niciodată la modul serios; se poticnea în concepții sentimentale despre loialitate și onoare, îl corupseseră balivernele pe care le îndrugi copiilor ca să se civilizeze cât de cât până le smulgi cârpa de pe ochi. Și oricât de meschin ar fi părut în lumina mizelor pentru care juca acum, tot nu putea uita că Sawyerii îi erau datori, mamă, ce datori – începea să-l ardă în capul pieptului, când se gândea cât de mult –, așa că, înainte de-a ajunge la mașina ce-l aștepta în parcarea încă însorită de lângă clădire, vârî mâna în buzunarul vestonului pentru a culege un pachet boțit de Di-Gel[1].

Phil Sawyer îl subestimase, lucru care continua să-l înveninеze. Pentru că văzuse în el un soi de șarpe cu clopoței dresat, căruia să i se dea drumul din cușcă doar în împrejurări aflate sub control, și la fel crezuseră și alții. Îngrijitorul parcării, un muntean din Sud cu pălărie de cowboy ruptă, îi aruncă o privire în timp ce-și ocolea mica mașină, căutând zgârieturi și îndoituri. Pastila de Di-Gel îi topi în mare parte bulgărele de venin din piept. Sloat își simți gulerul umezindu-i-se de sudoare rece. Omul de la parcare nu-și făcea iluzii c-ar fi putut să-i câștige bunăvoința: Sloat îl făcuse troacă de porci cu săptămâni în urmă, după ce descoperise o mică ciupitură pe portiera BMW-ului. În toiul gâlcevii, zărise violența începând să întunece ochii verzi ai muntenașului, și un val de încântare neașteptată îl împinsese spre individ, în timp ce-l beștelea în continuare, aproape sperând ca îngrijitorul să-i tragă un ghiont. Brusc, muntenașul își pierduse tot aplombul: sugeră speriat, aproape pe un ton de scuză, că „poate a-d-acolea micuță *nimicuță* de zgârieturică o fi viind poate d-altundeva? Din v'o parcare de restaurant, poate că?

[1] Medicament cu rol de pansament gastric (n. red.).

Dupe cum tratează gagiii ăştia maşinile, vez-matale, şi nici lumina nu-i aşa dă bună la ceasu-ăla dân noapte, păi...".

– Tacă-ţi gura aia puturoasă, spusese Sloat. Nimicuţa asta, cum îi zici, o să mă coste cam de două ori pe cât scoţi tu într-o săptămână. Ar trebui să te concediez chiar acum, vacă trândavă ce eşti, şi singurul motiv pentru care n-o fac e că ai cam doi la sută şanse să spui adevărul. Când am ieşit aseară de la „Chasen's", poate că nu m-am uitat sub clanţa portierei, poate că M-AM şi poate că NU M-AM, dar dacă mai discuţi vreodată cu mine, dacă mai spui vreodată şi altceva decât „Bună ziua, domnule Sloat" sau „La revedere, domnule Sloat", te dau afară aşa de repede c-ai să te crezi decapitat.

Aşadar, muntenaşul îl privi inspectându-şi maşina, ştiind că dacă Sloat găsea vreo imperfecţiune a lustrului o să dea cu securea, temându-se până şi să se apropie atât cât să rostească salutul ritual. Uneori, de la fereastra ce dădea spre parcare, Sloat îl văzuse pe îngrijitor ştergând cu furie câte o pată, găinaţul vreunei păsări sau o stropitură de noroi de pe capota BMW-ului. Asta-i ceea ce se cheamă administraţie, frăţioare.

Când ieşi din parcare, privi în retrovizor şi văzu pe chipul muntenaşului o expresie foarte asemănătoare cu aceea pe care o afişase Phil Sawyer în ultimele sale secunde de viaţă, undeva în mijlocul unui Nicăieri din Utah. Zâmbi tot drumul până la autostradă.

Philip Sawyer îl subestimase pe Morgan Sloat de prima oară când se cunoscuseră, pe vremea când erau boboci la Yale. Să fi fost, reflecta Sloat, din cauză că era foarte uşor de subestimat – un băiat de optsprezece ani, durduliu, din Akron, dizgraţios, supraponderal, cu anxietăţi şi ambiţii, care părăsise statul Ohio pentru prima oară în viaţa lui. Ascultându-şi colegii de clasă cu câtă uşurinţă vorbeau despre New York, despre „21" şi Stork Club, despre faptul că-l văzuseră pe Brubeck[1] pe Basin Street şi pe Erroll Garner[2] la Vanguard, asuda ca să-şi ascundă ignoranţa.

[1] Dave W. Brubeck (n. 1920), compozitor şi pianist american de jazz (n. red.).

[2] Erroll Garner (1921-1977), pianist şi compozitor american de jazz (n. red.).

– Grozav îmi place zona din centru, aruncase el, cât putea de nepăsător. Cu palmele umede şi unghiile degetelor crispate înfipte în carne. (Dimineaţa, Sloat îşi găsea adesea palmele tatuate de muşcăturile vinete ale unghiilor.)

– Care zonă din centru, Morgan? îl întrebase Tom Woodbine. Ceilalţi chicotiseră.

– Păi, ştii, Broadway şi Satul[1]... Pe-acolo.

Alte chicoteli, mai crude. Era neatrăgător şi prost îmbrăcat; garderoba sa consta din două costume, ambele gri-cărbune şi ambele aparent croite pentru un om cu umeri de sperietoare. Începuse să-şi piardă podoaba capilară încă din liceu, scalpul trandafiriu văzându-i-se printre firele de păr tuns scurt, lins.

Nu, Sloat nu fusese o frumuseţe, şi contase şi asta. Ceilalţi îl făceau să se simtă ca un pumn încleştat: vânătăile acelea matinale erau nişte mici fotografii tenebroase ale sufletului său. Ceilalţi, cu toţii la fel de preocupaţi de teatru ca el şi Sawyer, posedau profiluri seducătoare, pântece plate, maniere dezinvolte şi nepăsătoare. Tolăniţi pe şezlongurile apartamentelor din Davenport (în timp ce Sloat, într-o ceaţă de năduşeală, spera să nu-şi şifoneze pantalonii costumului, astfel ca să-i mai poată purta câteva zile), cu puloverele de caşmir aruncate peste umeri de parcă ar fi fost lână de aur, păreau, uneori, un grup de tineri zei. Erau pe cale să devină actori, dramaturgi, libretişti. Sloat se vedea pe sine ca regizor: încurcându-i pe toţi într-o plasă de complicaţii şi intrigi pe care numai el o putea descâlci.

Sawyer şi Tom Woodbine, amândoi părându-i lui Sloat inimaginabil de bogaţi, erau colegi de cameră. Woodbine nu manifesta decât un interes palid pentru teatru, şi se învârtea în jurul atelierului lor de creaţie teatrală studenţească numai fiindcă îl frecventa pe Phil. Băiat deosebit de bine educat, fost elev de şcoală particulară, Thomas Woodbine se deosebea de ceilalţi prin absoluta sa seriozitate şi corectitudine. Intenţiona să ajungă avocat şi părea să aibă deja probitatea şi imparţialitatea unui judecător. (De fapt, majoritatea cunoscuţilor lui Woodbine prevedeau că va urca până la Curtea Supremă, spre marea sa jenă.)

[1] În original: *the Village*, denumire a zonei Greenwich Village din cartierul newyorkez Manhattann (n.tr.).

În termenii lui Sloat, Woodbine era un om fără ambiție, interesându-l mai mult traiul cinstit decât traiul bun. Firește că nu-i lipsea nimic, iar cele pe care, întâmplător, nu le avea, i le ofereau grăbiți ceilalți: cum ar fi putut el, un asemenea răsfățat al vieții și al prietenilor, să fie ambițios? Sloat îl detesta aproape inconștient pe Woodbine, și nu se putea îndura să-l numească „Tommy".

Sloat regizase două spectacole în cei patru ani petrecuți la Yale: *Uși închise*[1], pe care ziarul studențesc l-a calificat drept „o zăpăceală furibundă", și *Volpone*[2]. Cel de-al doilea spectacol a fost descris ca „sinistru, cinic, făcând spume și aproape incredibil de încurcat". Sloat a fost găsit răspunzător de majoritatea acestor „calități". Poate că, la urma urmei, nu era un bun regizor – avea o viziune prea dură și stufoasă. Dar asta nu i-a potolit ambițiile, mai degrabă i le-a reorientat. Dacă n-avea să stea niciodată în spatele aparatului de filmat, putea să se afle înapoia oamenilor din fața acestuia. Phil Sawyer începuse și el să gândească astfel – nu fusese niciodată sigur unde l-ar putea duce dragostea sa de teatru și se gândea că n-ar fi exclus să aibă talentul de a reprezenta actori și scriitori.

– Hai la Los Angeles, să încropim o agenție, i-a propus Phil în ultimul an de studenție. E-o trăsnaie-a dracului, și părinții noștri n-au să fie de acord, dar poate reușim s-o punem pe roate. Ca să murim și noi de foame câțiva ani.

Phil Sawyer, aflase Sloat cu timpul, nu era de fapt bogat. Doar *părea* bogat.

– Iar când ne vom putea permite, o să-l luăm pe Tommy să ne fie avocat. Pân-atunci termină și el Dreptul.

– Sigur, okay, răspunse Sloat, gândindu-se că treaba asta cu Woodbine o s-o poată el împiedica la momentul potrivit. Cum ne vom numi?

– Cum vrei? Sloat & Sawyer? Sau să ne ținem de alfabet?

– Sawyer & Sloat, sigur, grozavă-i ordinea alfabetică, spuse Sloat, fierbând pe dinăuntru, convins că partenerul său îl dusese

[1] Piesă de scriitorul francez J.P. Sartre (1905-1980) (n. red.).

[2] Piesă de actorul și dramaturgul englez Benjamin Johnson (1572-1637) (n. red.).

cu zăhărelul să accepte pe veci că era de-o importanță oarecum secundară pe lângă Sawyer.

Ambele perechi de părinți au sărit în sus la auzul ideii, așa cum prevăzuse Phil, dar cei doi parteneri ai nou-născutei agenții artistice s-au dus la Los Angeles cu vechiul DeSoto (al lui Morgan, altă dovadă a cât de multe îi datora Sawyer), au deschis un birou într-un edificiu din North Hollywood, blagoslovit cu-o populație fericită de șobolani și purici, și au început să dea târcoale cluburilor, oferindu-și în stânga și-n dreapta nou-noutele cărți de vizită. Nimic – aproape patru luni de eșec total. Aveau un comic care se îmbăta prea rău ca să mai amuze lumea, un scriitor incapabil să scrie, o dansatoare care făcea strip-tease și care insista să fie plătită cu bani gheață, astfel ca să-și poată onora agenții. Și, după o vreme, spre sfârșitul unei după-amieze, trosnit zdravăn cu marijuana și whisky, Phil Sawyer îi pomenise lui Sloat, hlizindu-se, despre Teritorii.

– *Știi ce pot eu face, băi ambițiosule așa-și-pe-dincolo? O, eu pot călători, colega. Pân-la capăt.*

Nu peste mult timp, când începuseră amândoi să călătorească, Phil Sawyer a cunoscut o tânără actriță în ascensiune, la o petrecere a studiourilor cinematografice; în nici o oră, își găsiseră prima clientă importantă. Și mai avea trei prietene la fel de nemulțumite de agenții lor. Iar una dintre prietene avea un amant care chiar scrisese un scenariu decent și avea nevoie de un agent, iar amantul avea și el un amant... Înainte să fi trecut cel de-al treilea an de activitate, posedau un birou nou, apartamente noi, o felie din plăcinta hollywoodiană. Teritoriile, într-un mod pe care Sloat îl acceptase fără a-l înțelege însă niciodată, îi binecuvântaseră.

Sawyer trata cu clienții; Sloat, cu banii, cu investițiile, cu latura de afaceri a agenției. Sawyer cheltuia banii – dineuri, bilete de avion –, Sloat îi economisea, ceea ce reprezenta singura justificare necesară ca să lingă puțină frișcă de deasupra. Și Sloat era acela care-i împingea mereu în zone noi, în dezvoltări funciare, bunuri imobiliare, tranzacții de producție. La vremea sosirii lui Tommy Woodbine în Los Angeles, Sawyer & Sloat era o afacere de cinci milioane de dolari.

Sloat descoperi că încă-și mai detesta vechiul coleg de clasă. Tommy Woodbine pusese pe el cinșpe kile, arătînd și purtându-se, în costumele lui *trois-pièces* albastre, mai mult decât oricând ca un judecător. Avea obrajii permanent cam îmbujorați (alcoolic? se întreba Sloat), iar manierele tot amabile și cumpătate. Lumea își lăsase urmele pe făptura lui – mici riduri nostime la colțurile ochilor, ochii înșiși cu o căutătură infinit mai prudentă decât cei ai băiatului stilat de la Yale. Sloat înțelese aproape pe dată, știind că Phil Sawyer nu va observa nicicând dacă nu-i spunea cineva, că Tommy Woodbine trăia sub povara unui enorm secret: indiferent ce-o fi fost băiatul manierat de odinioară, acum, Woodbine era homosexual. Probabil că-și spunea gay. Iar asta simplifica totul – finalmente, chiar și descotorosirea de Tommy.

Căci pederaștii sunt întotdeauna uciși, nu? Și oare avea nevoie într-adevăr cineva de-un fătălău, ce bătea suta de kile, răspunzător de coruperea unui adolescent? Puteai considera că Sloat nu făcea altceva decât să-l salveze pe Phil Sawyer de consecințele postume ale unei grave necugetări. Dacă Sawyer l-ar fi făcut pe Sloat executorul averii și paznicul fiului său, n-ar fi existat nici o problemă. Așa însă, ucigașii din Teritorii – aceiași care rasoliseră răpirea băiatului – se năpustiseră peste culoarea roșie a unui semafor, cât pe-aci să fie arestați înainte de-a se întoarce acasă, dar făcuseră treaba.

Ce simplu ar fi fost totul, reflecta Sloat, pentru a suta oară, poate, dacă Phil Sawyer nu se căsătorea niciodată. Fără Lily n-ar fi existat nici un Jack. Fără Jack, nici o problemă. Poate că Phil nici măcar nu citise relatările despre viața anterioară a actriței Lily Cavanaugh pe care le întocmise Sloat: înșirau unde, cât de des și cu cine o făcuse, și cum, și ar fi trebuit să distrugă povestea aceea de dragoste la fel de fără greș ca duba neagră care-l prefăcuse pe Tommy Woodbine într-o fleașcă de carne lipită de asfalt. Dacă Sawyer citise însă acele rapoarte meticuloase, ele n-avuseseră, în mod uimitor, nici un efect. Voia să se-nsoare cu Lily Cavanaugh, și se însură. La fel cum blestematul său de Îngemănar se însurase cu Regina Laura. Altă subestimare. Și răsplătită în același mod, lucru ce părea convenabil.

Ceea ce însemna, se gândea Sloat, cu oarecare satisfacție, că după ce erau rezolvate câteva detalii, totul avea, în fine, să se aranjeze. După atâția ani – la întoarcerea din Arcadia Beach –, va avea Sawyer & Sloat în buzunar. Iar în Teritorii, totul se prezenta exact la fel: pe muche de cuțit, gata să cadă în mâinile lui Morgan. De-ndată ce murea Regina, reprezentantul fostului ei consort avea să conducă țara, introducând toate micile și interesantele schimbări pe care le doreau el și Sloat. Și pe urmă, să te tot uiți cum curg banii gârlă, cugetă Sloat, cotind de pe autostradă spre Marina del Rey. Să vezi cum începe totul să curgă gârlă!

Clientul său, Asher Dondorf, ocupa jumătatea de jos a noii locuințe în devălmășie, pe una dintre străzile înguste, ca niște alei, ale orașului Marina, chiar lângă plajă. Dondorf era un bătrân actor de compoziție care atinsese o surprinzătoare celebritate și popularitate la sfârșitul anilor șaptezeci, datorită unui rol într-un serial de televiziune: îl interpretase pe proprietarul casei unde locuia tânăra pereche – detectivi particulari, ambii drăgălași ca niște pui de panda, care erau vedetele serialului. Dondorf primise atâtea scrisori după cele câteva apariții în primele episoade, încât scenariștii îi extinseseră rolul, făcând din el tatăl neoficial al tinerilor detectivi, lăsându-l să rezolve câte o crimă, două, punându-l în pericol etc. etc. Onorariul i se dublase, se triplase, cvadruplase, iar când, după șase ani, serialul fusese terminat, omul revenise în cinematografie. Asta era toată problema. Dondorf se credea vedetă, dar studiourile și producătorii continuau să-l considere actor de compoziție – popular, dar nu o garanție serioasă pentru vreun proiect. Dondorf dorea flori în cabină, coafeză proprie și partener la repetiția dialogurilor, voia mai mulți bani, mai mult respect, mai multă iubire, mai multe din toate. Cu alte cuvinte, lui Dondorf i se urcase la cap.

Când își parcă mașina și se strecură afară, atent să nu zgârie marginea portierei pe bordura de cărămizi, Sloat își dădu seama că un lucru era sigur: dacă afla, sau bănuia măcar, la un moment dat, în cursul următoarelor câteva zile, că Jack Sawyer descoperise existența Teritoriilor, avea să-l omoare. Existau și riscuri inacceptabile.

Sloat zâmbi pentru sine, azvârlindu-și încă o pastilă de Di-Gel în gură, și bătu la ușa apartamentului. Știa deja: Asher Dondorf avea să se sinucidă. O va face în living, cu scopul de-a provoca un tărăboi cât mai mare. Un tip cu temperamentul smucit al viitorului său fost client va fi socotind că o sinucidere cu-adevărat mahalageasca era cea mai bună răzbunare împotriva băncii ce-i deținea ipoteca. Și, când un Dondorf palid și tremurător îi deschise ușa, căldura salutului lui Sloat fu absolut sinceră.

PARTEA A DOUA

DRUMUL CAZNELOR

CAPITOLUL VI

Pavilionul Reginei

1

Firele de iarbă, zimțate pe margini ca niște ferăstraie, aflate drept în fața ochilor lui Jack, erau înalte și rigide precum săbiile. Astea tăiau vântul, nu se aplecau în calea lui. Ridicându-și capul, Jack gemu. El nu avea o asemenea demnitate. Încă-și mai simțea stomacul gata să i se-ntoarcă pe dos, iar fruntea și ochii îi ardeau. Se ridică greoi în genunchi, silindu-se apoi să salte în picioare. O căruță prelungă, trasă de cai, hodorogea spre el pe drumul prăfos, iar vizitiul, un bărbos roșu la față, cam de aceleași mărime și formă cu butoaiele de lemn ce se hurducau în spatele lui, îl privea insistent. Jack înclină din cap, încercând să deducă maximum posibil despre căruțaș, pe când se străduia să pară un băiat hoinar care-a fugit, poate, să strănute pe-ascuns. Stând în picioare, nu se mai simțea rău; ba chiar se simțea mai bine ca oricând de la plecarea din Los Angeles, nu numai sănătos, ci și oarecum armonios, într-un tainic acord cu propriu-i trup. Căldura, adierile Teritoriilor îi mângâiau chipul cu cea mai blândă, cea mai înmiresmată atingere – parfumul lor specific, delicat, de floare, întru totul distinct de mirosul mai puternic, de carne crudă, pe care acestea îl emanau. Jack își trecu mâinile peste față și privi pe furiș spre vizitiu, primul exemplar de Om al Teritoriilor pe care îl vedea.

Dacă birjarul i se adresa cu vreo vorbă, cum ar fi trebuit să-i răspundă? Vorbea, măcar, engleza? Aceeași ca și el? Un moment, Jack se imagină încercând să treacă neobservat printr-o lume unde oamenii spuneau „Dhăgălass" și „Te pheumblezi cu jahtiehele-nchuțissate, pehlivane de colo?" și hotărî că, dacă astfel stăteau lucrurile, se va preface că e mut.

În sfârșit, căruțașul își luă ochii de la Jack și cloncăni spre cai o expresie ce nu ținea, categoric, de engleza americană a anilor optzeci. Dar poate că pur și simplu așa le vorbești cailor. *Slusha, slusha!* Jack se trase înapoi între ierburi, dorindu-și să se fi putut ridica în picioare cu câteva secunde mai devreme. Omul îl privi din nou și, spre surprinderea lui Jack, înclină capul – un gest nici prietenos, nici neprietenos, simplă comunicare între egali. *Bine-o să-mi pară când o să se gate și ziua asta de muncă, frățioare.* Jack răspunse la salut, încercă să-și bage mâinile în buzunare și, un moment, păru fără-ndoială prostit de uimire. Vizitiul râse fără dușmănie.

Hainele lui Jack se schimbaseră – purta pantaloni voluminoși de lână aspră, în locul jeanșilor de catifea reiată. Mai sus de talie, o scurtă strâmtă de postav albastru moale îi acoperea trupul. În loc de nasturi, jacheta – jiletcă, presupuse el – avea un șir de copcii. La fel ca și pantalonii, era neîndoielnic lucrată de mână. Dispăruseră și tenișii Nike, fiind înlocuiți de niște sandale din piele, cu talpa plată. Rucsacul se metamorfozase într-o traistă de piele a cărei curea subțire îi era petrecută peste umăr. Birjarul purta veșminte aproape la fel – jiletca sa era dintr-o piele plină de pete peste alte pete, într-un desen pronunțat și continuu, ce înfățișa inele înăuntrul altor inele, ca trunchiul unui copac bătrân.

Într-o volbură de praf și hodorogeală, căruța trecu pe lângă Jack. Butoaiele emanau un miros fermentat de bere. Înapoia lor stăteau stivă trei obiecte pe care Jack le crezu, pe negândite, cauciucuri de camion. Mirosi „anvelopele" și, în aceeași clipă, băgă de seamă că desenul le lipsea cu desăvârșire – era o aromă densă, încărcată de bucurii tăinuite și subtile, care îi stârni instantaneu foamea. Cașcaval, dar nu vreun soi din care să fi gustat vreodată. În spatele roților de cașcaval, lângă partea din spate a căruței, o grămadă de carne crudă aruncată de-a valma – coaste lungi și descărnate de vacă, antricoate mari cât niște

lespezi, un maldăr de organe interne încolăcite ca funia, pe care nu reuși să le deosebească, lunecau șerpește una peste alta, sub un adevărat covor mișcător și lucios de muște. Mirosul puternic al cărnii crude îl asaltă pe Jack, alungând foamea iscată de caș-caval. După trecerea căruței, se trase către mijlocul drumului și o urmări hurducându-se spre creasta unui mic dâmb. O secundă mai târziu, porni în urma ei, mergând către Nord.

Abia ajunsese la jumătatea pantei când văzu din nou vârful cortului mare, tronând semeț în mijlocul unui șir de steaguri înguste care fluturau. Într-acolo, bănui el, se găsea destinația lui. Alți câțiva pași prin dreptul tufișurilor de mure unde zăbovise ultima oară (amintindu-și cât de bune fuseseră, vârî două dintre uriașele fructe în gură), și văzu cortul în întregime. În realitate, era un cort mare, cu multe încăperi și coridoare, având aripi de fiecare parte, porți și chiar o curte. Ca și „Alhambra", construcția deșucheată – locuință de vară, se simți instinctiv îndemnat să creadă – stătea așezată chiar deasupra oceanului. Grupuri mici de oameni umblau prin acea structură și prin apropierea ei, mânați de forțe la fel de puternice și de invizibile ca și acelea care atrag pilitura de fier de polii magnetului. Grupulețele se întâlneau, se despărțeau, își vedeau iarăși de drum.

Unii bărbați purtau haine atrăgătoare, scumpe, dacă le judeca după înfățișare, dar mulți alții păreau să fie îmbrăcați la fel ca și el. Câteva femei cu rochii lungi sau robe sclipitoare pășeau apăsat prin curte, cu semeția unor generali. Dincolo de porți era o diversitate de corturi mai mici și colibe încropite din lemn; și aici lumea circula, mânca, făcea cumpărături sau discuta, deși mai degajată și fără un scop anume. Undeva jos, în mulțimea aceea în plină mișcare, va trebui să-l găsească pe bărbatul cu cicatrice.

Dar întâi privi în urma sa, de-a lungul drumului plin de făgașe, ca să descopere ce se întâmplase cu Funworld.

Când văzu doi cai trăgând pluguri, poate la nici cincisprezece-metri depărtare, își închipui că parcul de distracții se transformase în fermă, dar apoi observă mulțimea urmărind aratul de pe culmea parcelei și pricepu că era vorba de-o întrecere. Imediat după aceea ochii îi fură atrași de înfățișarea unui bărbat roșcat, cu statură de uriaș, gol până la brâu, răsucindu-se în loc precum

un titirez. În mâinile întinse, avea un obiect lung și greu. Omul se opri brusc din mișcare și dădu drumul obiectului, care zbură la mare distanță, iar când căzu pe iarbă cu o bufnitură și sări de câteva ori, se dovedi că fusese un ciocan. Funworld era un bâlci, nu o fermă – și abia acum văzu mesele doldora de mâncare și copiii ținuți pe umeri de tații lor.

În mijlocul bâlciului, asigurându-se că fiecare baretă și curea a hamului era întreagă, că fiecare cuptor fusese îndesat cu lemne, se găsea oare și Speedy Parker? Jack așa trăgea nădejde.

Iar mama lui mai stătea oare singură în localul „Tea and Jam Shoppe", întrebându-se de ce-l lăsase să plece?

Jack se întoarse și urmări căruța lungă trecând cu un zăngănit pe poarta palatului de vară și cotind-o spre stânga, făcând pârtie printre oamenii care mergeau pe jos, tot astfel cum un automobil care dă colțul după Fifth Avenue separă trecătorii de pe strada care traversează întregul oraș. O clipă după aceea, porni după ea.

2

Se temuse că toți oamenii din bâlci se vor întoarce către el, holbându-se, percepând pe dată că era altfel decât ei. Avu grijă să rămână cu ochii plecați cât de mult putu și-și luă aerul unui băiat însărcinat să rezolve o treabă încurcată – fusese trimis cu o întreagă listă, și chipul lui arăta cum se concentra să nu uite ceva. *Un hârleț, două târnăcoape, un ghem de sfoară împletită, o sticlă cu grăsime de gâscă*... Treptat, își dădu seama că nici unul dintre adulții aflați în fața cortului mare nu-i acorda vreo atenție. Dădeau năvală ori se codeau, cercetau mărfurile – covoare, oale din fier, brățări – expuse în corturile mai mărunte, beau din stacane de lemn, se trăgeau unul pe altul de mânecă pentru a comenta ceva ori pentru a începe o discuție, se gâlceveau cu paznicii de la porți, fiecare absorbit pe deplin de propriile-i interese. Rolul jucat de Jack era inutil, dar și ridicol. Se îndreptă și începu să-și croiască drum, deplasându-se într-un fel de semicerc, spre poartă.

Își dăduse seama imediat că nu va putea să pășească pe acolo așa, pur și simplu – cele două santinele, aflate de fiecare

parte, îi opreau și-i luau la întrebări aproape pe toți cei care doreau să ajungă în interiorul palatului de vară. Bărbaților li se cerea să-și arate actele, ori să-și scoată ecusoanele sau documentele care le îngăduiau accesul înăuntru. Jack nu avea decât pana de chitară a lui Speedy, și nu credea că asta îl va ajuta să treacă de ei.

Un bărbat care tocmai se îndrepta spre poartă scoase grăbit o insignă rotundă din argint sclipitor și i se făcu semn să intre; cel care-l urma fu oprit. Acesta protestă; apoi purtarea lui se schimbă, iar Jack văzu că se milogea. Santinela clătină din cap și-i ceru bărbatului să plece.

– Oamenii *lui* intră fără nici o opreliște, spuse cineva aflat în dreapta, rezolvând instantaneu problema limbii din Teritorii, iar Jack întoarse capul să vadă dacă omul i se adresase lui.

Dar bărbatul între două vârste care mergea alături de el îi vorbea altcuiva, îmbrăcat de asemenea cu haine simple, fără pretenții, la fel ca ale majorității bărbaților și femeilor din afara palatului.

– Mai bine n-ar face-o, îi răspunse celălalt. E pe drum – ar trebui să sosească azi, bănuiesc.

Jack merse în spatele acestor doi bărbați și-i urmă până la poartă.

Santinelele ieșiră să-i întâmpine, și cum amândoi se apropiară de unul dintre ele, cealaltă îi făcu un gest celui aflat în dreptul său. Jack rămase deoparte. Deocamdată nu văzuse pe nimeni cu cicatrice și nici nu zărise vreun ofițer. Singurii militari vizibili erau cei de santinelă, ambii tineri și arătând de parcă ar fi fost de la țară – cu fețe roșcovane și cu uniforme având pliuri și cute complicate, păreau niște fermieri îmbrăcați în costume de bal mascat. Cei doi bărbați pe care îi urmărise trecuseră sigur de punctul de control, fiindcă, după o discuție de câteva momente, bărbații în uniforme se traseră înapoi și-i lăsară să treacă. Unul dintre paznici îi aruncă o privire tăioasă lui Jack, iar acesta întoarse capul și se îndepărtă.

Dacă nu-l găsea pe căpitanul cu cicatrice, nu putea ajunge în interiorul palatului.

Un grup de bărbați se apropie de santinela care îl măsurase pe Jack din ochi și începu imediat să se ia la harță cu ea.

Susțineau că fuseseră programați, că era de importanță vitală să intre, de asta depindeau o mulțime de bani, dar din nefericire, nu aveau documente doveditoare. Santinela scutură din cap, frecându-și bărbia de gulerul alb și încreștit al uniformei. În timp ce Jack privea și continua să se întrebe cum să-l găsească pe căpitan, conducătorul grupului făcu un semn cu brațul ridicat și lovi cu pumnul în palma deschisă a celeilalte. Se congestionase la fel ca santinela. În cele din urmă, se apucă să-l împungă pe soldat cu arătătorul. Cealaltă santinelă sări în ajutorul tovarășului său – amândoi aveau un aer plictisit și dușmănos.

Un bărbat înalt, îmbrăcat cu o uniformă care se diferența subtil de cele ale santinelelor – poate că asta se datora modului în care era purtată, însă arăta ca și cum i-ar fi putut sluji la fel de bine atât în luptă cât și într-o operetă –, apăru tăcut, ca din senin, alături de ei. Acesta nu avea guler alb și creț, remarcă Jack o clipă mai apoi, iar boneta îi era ascuțită, nu în trei colțuri. Li se adresă santinelelor, după care se întoarse către conducătorul micului grup. Țipetele și împunsăturile cu degetul încetară. Bărbatul vorbea calm. Jack văzu cum încrâncenarea dispăru de pe fețele oamenilor. Acum își mutau stingheriți greutatea de pe un picior pe altul, iar umerii li se pleoșteau treptat. Începură să bată în retragere. Ofițerul îi urmări îndepărtându-se, apoi se răsuci către santinele să le mai dea câteva ordine.

În momentele în care militarul stătuse cu fața către Jack, de fapt reușind să îndepărteze grupul de bărbați doar prin simpla sa prezență, băiatul văzu cicatricea lungă, mai deschisă la culoare, asemănătoare unui fulger coborând în zigzag de sub ochiul drept și ajungând până puțin deasupra liniei fălcii. Ofițerul salută santinelele cu o mișcare scurtă din cap și se îndepărtă cu pas vioi. Fără a privi nici în stânga, nici în dreapta, se strecură printre oameni, îndreptându-se, neîndoielnic, către zona inaccesibilă a palatului de vară. Jack porni în urma lui.

– Domnule! strigă el, însă ofițerul păși hotărât printre oamenii care mergeau încet.

Jack ocoli în fugă un grup de bărbați și femei care cărau un porc spre unul dintre corturile mai mici, țâșni printr-un spațiu rămas liber între alte două pâlcuri de vizitatori ce se apropiau de

poartă și, în cele din urmă, ajunse destul de aproape de ofițer cât să întindă mâna pentru a-i atinge cotul.

– Domnule Căpitan!

Ofițerul se răsuci, făcându-l pe Jack să înghețe locului. Văzută mai de-aproape, cicatricea părea adâncă și detașată de restul trăsăturilor, ca o vietate târându-se pe fața lui. Chiar și fără ea, gândi Jack, chipul acestui bărbat ar exprima o nerăbdare plină de forță.

– Ce-ai pățit, băiete? întrebă el.

– Domnule Căpitan, am fost trimis să discut cu dumneavoastră, trebuie s-o văd pe Doamna, dar nu cred că pot pătrunde în palat. Să nu uit, se cuvine să vedeți asta.

Cotrobăi în buzunarul încăpător al pantalonilor de împrumut și degetele i se strânseră în jurul obiectului de formă triunghiulară.

Când îl arătă în palma desfăcută, se simți străbătut de un fior puternic; ceea ce ținea în mână nu era pana de chitară, ci un dinte lung, pesemne de rechin, având intarsiat pe el un model complicat, învoalt, din aur.

Când ridică privirea spre chipul Căpitanului, așteptându-se parcă să fie lovit, văzu că uimirea pe care o simțise sclipea și în ochii lui. Nerăbdarea ce păruse să-l caracterizeze se risipise cu totul. Nesiguranța și chiar teama făcură ca trăsăturile militarului să-și piardă din fermitate. Ridică mâna spre palma lui Jack, care-și închipui că omul voia să ia obiectul atât de ornamentat: era gata să i-l dea, numai că el îndoi degetele băiatului în jurul obiectului.

– Urmează-mă, spuse acesta.

Făcură un ocol către o latură a marelui cort, apoi Căpitanul îl conduse pe Jack la adăpostul oferit de o perdea mare din pânză groasă și rigidă sub forma unei vele. În semiîntunericul împânzit de sclipiri din dosul perdelei, fața soldatului arăta de parcă ar fi fost desenată de cineva cu un creion cu mina groasă, de culoare roz.

– Semnul acela, zise el, cu glas destul de reținut. De unde-l ai?

– De la Speedy Parker. El mi-a spus că trebuie să vă găsesc pentru a vi-l arăta.

Omul clătină din cap.

– Numele mi-e necunoscut. Vreau să-mi dai semnul pe loc. Acum. Îl apucă strâns de încheietură pe Jack. Dă-mi-l și apoi zi-mi de unde l-ai furat.

– Acesta-i adevărul, spuse Jack. L-am căpătat de la Lester Speedy Parker. Lucrează la Funworld. Dar când mi l-a dat, nu arăta ca un dinte. Era o pană de chitară.

– Cred că nu-ți dai seama ce vei păți, băiete.

– Sigur îl *știți*, insistă Jack. El v-a descris, mi-a zis că sunteți Căpitan la Gărzile Exterioare. Speedy m-a sfătuit să vă găsesc.

Căpitanul clătină din cap și-l strânse și mai hotărât de încheietură.

– Descrie-l pe acest individ. O să aflu imediat dacă minți, băiete, așa că, în locul tău, aș mărturisi adevărul.

– Speedy e bătrân, spuse Jack. A fost muzicant. I se păru că zărește o licărire de recunoaștere în ochii bărbatului. E negru, negru. Cu părul alb. Are riduri adânci pe față. Și-i slab, dar e mult mai puternic decât pare.

– Negru zici. Vrei să spui cumva *cafeniu*?

– Păi, oamenii de culoare nu-s chiar negri. La fel cum nici liliecii albi nu-s cu totul albi.

– Deci un tuciuriu pe nume Parker. Căpitanul dădu ușor drumul încheieturii lui Jack. Aici îl cheamă Parkus. Așadar, ești din... Înclină aprobator din cap către un punct îndepărtat și invizibil de la orizont.

– Exact, confirmă Jack.

– Și Parkus... adică Parker... te-a trimis s-o vezi pe Regina noastră.

– A zis că vrea neapărat s-o văd pe Doamna. Și că mă puteți duce la ea.

– Asta trebuie s-o facem repede, îl preveni Căpitanul. Cred că știu cum, dar nu avem vreme de pierdut. Își schimbase direcția gândurilor cu o precizie militărească. Ascultă. Există o mulțime de ticăloși prin preajmă, de aceea trebuie să ne prefacem că tu-mi ești fiu, dar dintr-o relație în afara familiei. Ai fost nesupus în legătură cu o treabă ce ți-am dat-o, iar acum sunt supărat pe tine. *Sunt sigur* că nu ne va opri nimeni dacă jucăm convingător rolurile. Așa voi reuși măcar să te duc înăuntru – dar, o

dată ajunși acolo, lucrurile s-ar putea complica. Crezi că ești în stare? Să-i convingi pe oameni că mi-ești fiu?

– Mama e actriță, mărturisi Jack și retrăi vechiul sentiment de mândrie.

– Bine, atunci să vedem ce-ai învățat de la ea, zise Căpitanul și, zâmbind, îl surprinse pe Jack. O să-ncerc să nu-ți provoc dureri. Apoi îl luă iarăși pe nepregătite, încleștându-și degetele puternice în jurul brațului său, mai sus de cot. Să mergem, îl îndemnă el, și ieși cu pas apăsat din adăpostul oferit de perdea, aproape târându-l pe Jack în urma lui.

– Când îți spun să speli dalele din spatele bucătăriei, să faci întocmai, rosti Căpitanul cu glas puternic, fără să-l privească. Pricepi? *Să-ți faci treaba*. Iar dacă nu, trebuie să-ți primești pedeapsa.

– Da' am spălat câteva dale... țipă Jack, cu glas plângăreț.

– Eu nu ți-am spus să speli *câteva*! răcni Căpitanul, târându-l pe Jack după el.

Oamenii din jur se dădeau la o parte, făcându-le loc. Unii chiar îi surâseră înțelegător lui Jack.

– Aveam de gând să termin, pe cuvânt, voiam să mă întorc repede...

Căpitanul îl trase către punctul de control, fără să-i învrednicească pe cei doi soldați cu vreo privire, și trecură amândoi.

– Nu, tată! se milogi Jack. Mă doare!

– Nu cât trebuie! spuse Căpitanul și-l târî de-a latul curții largi, pe care Jack o văzuse de pe drumul pentru căruțe.

Ajunși la celălalt capăt al ei, încă trăgându-l după el, soldatul îl făcu să urce câteva trepte de lemn și pătrunseră în marele palat.

– Acum trebuie să-ți joci și mai bine rolul, îi șopti bărbatul și porni imediat pe un coridor lung, strângându-l pe Jack de braț atât de tare, încât sigur avea să se aleagă cu vânătăi.

– Promit c-o să fiu cuminte! strigă Jack.

Omul îl trase pe un alt coridor, ceva mai îngust. Interiorul palatului nu semăna câtuși de puțin cu cel al unui cort, constată Jack. Era un adevărat labirint de pasaje încurcate și încăperi minuscule, iar aerul mirosea a fum și grăsime încinsă.

– Promite! urlă Căpitanul.

– Promit! Serios!

Când ieșiră de pe un alt coridor, în față le apăru un grup de bărbați îmbrăcați ca de paradă, unii rezemându-se de perete, alții așezați pe canapele, care întoarseră capetele spre această pereche gălăgioasă. Unul dintre ei, care se distrase până atunci dând ordine unor cameriste ce cărau teancuri de cearșafuri împăturite sub braț, îi măsură bănuitor.

– Iar eu promit să-ți trag o bătaie zdravănă ca să nu mai păcătuiești! îl amenință Căpitanul, cu voce sonoră.

Câțiva dintre bărbați pufniră în râs. Aceștia purtau pălării moi, cu bor larg, tivite cu blană, și cizme din catifea. Pe fețe li se citeau lăcomia și absența oricăror gânduri. Bărbatul care se adresa cameristelor și părea să facă pe șeful era înalt și slab ca un schelet. Cu trăsături încordate și trădând ambiție, el îi urmări pe soldat și pe băiat trecând în grabă prin dreptul lui.

– Nu, te rog! se văicări Jack. Te rog!

– Pentru fiecare *te rog* o să capeți o curea în plus, mârâi militarul.

Bărbații râseră din nou. Cel slăbănog își îngădui să etaleze un surâs rece și tăios ca lama de bisturiu, după care continuă să se ocupe de cameriste.

Căpitanul îl smuci pe băiat într-o cameră unde nu se afla decât o mulțime de piese de mobilier, toate prăfuite. Apoi, în sfârșit, eliberă brațul maltratat al lui Jack.

– Aceia erau oamenii *lui*, șopti el. Oare cum va fi viața când... Clătină din cap și un moment păru să facă uitată graba. În *Cartea Bunelor Roade* se spune că cei umili vor moșteni pământul, dar toți indivizii de-acolo n-au nici laolaltă o picătură de umilință. Nu se pricep decât să vorbească. Vor bogății, vor nu știu ce... aruncă o privire în sus, neintenționând ori neputând să precizeze ce altceva își mai doreau bărbații de-afară. Apoi îl privi pe Jack. Trebuie să ne grăbim, dar mai sunt câteva secrete privind palatul pe care oamenii lui nu le știu. Făcu semn cu capul, arătând spre un perete din lemn decolorat.

Jack îl urmă și înțelese când Căpitanul împinse două dintre florile ruginite ale cuielor lăsate nebătute de la capătul unei scânduri prăfuite. O placă a peretelui decolorat se roti spre înăuntru,

dând la iveală o cale de trecere îngustă și întunecoasă, cu puțin mai înaltă decât un sicriu ținut în picioare.

– O vei vedea doar o clipă, dar cred că-ți va fi de-ajuns. Mai mult de-atât nu poți obține.

Băiatul urmă sfaturile date pe tăcute și se strecură prin deschizătură.

– Mergi înainte până-ți spun să te oprești, șopti Căpitanul.

După ce trase panoul la loc, Jack începu să se deplaseze încet prin bezna deplină.

Pasajul șerpuia, fiind luminat ici-colo de raze care pătrundeau printr-o crăpătură a unei uși ascunse ori printr-o fereastră aflată deasupra capului. Curând, Jack își pierdu simțul de orientare și urmă orbește îndemnurile șoptite ale însoțitorului său. La un moment dat, simți în nări aroma delicioasă de friptură, pentru ca mai apoi să-l izbească duhoarea inconfundabilă de canal.

– Stai, spuse Căpitanul, într-un târziu. Acum va trebui să te ridic. Înalță brațele.

– O să pot vedea?

– Vei afla îndată, îl liniști Căpitanul și-și băgă mâinile la subsuorile lui Jack, iar apoi îl ridică ușor de pe podea. În fața ta e un panou, șuieră el. Trage-l spre stânga.

Pe pipăite, Jack întinse mâna și atinse cu degetele suprafața netedă a lemnului. Panoul alunecă ușor în lături și constată că din coridor venea suficientă lumină, cât să poată vedea un pătrățel mare ca un pisoi urcând spre tavan. Privi în jos, la încăperea de mărimea unui hol de hotel, plină de femei în alb și piese de mobilier atât de împodobite, ce-i amintiră de toate muzeele pe care le vizitase împreună cu părinții lui. În centrul camerei, pe un pat imens, stătea lungită o femeie, dormind sau fiind inconștientă, iar de sub cearșaf îi ieșeau doar capul și umerii. Aproape că-i scăpă un țipăt de stupefacție și groază, fiindcă femeia de pe pat era mama lui. Chiar mama, pe moarte.

– Ai văzut-o, șopti Căpitanul și-și încordă brațele.

Rămas cu gura căscată, Jack nu-și putea dezlipi ochii de la mama lui. Murea, nu mai avea nici o îndoială: până și pielea ei părea palidă și nesănătoasă, iar părul i se decolorase destul de mult. Infirmierele se agitau în jurul ei, îndreptând cearșafurile ori reașezând cărțile de pe o masă, însă își luaseră aerul acela

preocupat și încărcat de înțelesuri, fiindcă de fapt nu aveau habar cum și-ar putea ajuta pacienta. Știau că pentru o asemenea suferindă nu exista un ajutor real. Chiar făcând eforturile cele mai disperate, ele n-ar fi reușit decât să amâne moartea cu o săptămână, cel mult o lună.

Își ațintì din nou ochii asupra capului, cu fața în sus, semănând cu o mască din ceară și, într-un târziu, își dădu seama că femeia de pe pat nu era mama lui. Bărbia ei era mai rotunjită, forma nasului mai apropiată de cea clasică. Femeia pe moarte era Îngemănara mamei – Laura DeLoessian. Chiar dacă Speedy ar fi vrut ea Jack să vadă mai mult, el nu se simțea în stare: chipul alb și neclintit nu-i spunea nimic despre femeia aceea.

– Gata, șopti el, împingând panoul la loc – iar Căpitanul îl lăsă pe podea. Pe întuneric, întrebă: Ce-a pățit?

– Nimeni nu poate descoperi, veni răspunsul de deasupra lui. Regina nu vede, nu vorbește, nu se mișcă... Urmă o clipă de tăcere, apoi Căpitanul îi căută mâna și-i spuse: Trebuie să ne întoarcem.

Ieșiră în liniște din beznă și reveniră în camera cu mobilierul prăfuit. Căpitanul își îndepărtă cu mâna pânzele de păianjen de pe pieptii tunicii. Rămânând cu capul puțin înclinat într-o parte, îl măsură îndelung pe Jack, și pe chip îi apăru o expresie de sinceră îngrijorare.

– Acum trebuie să-mi răspunzi la o întrebare, îl anunță el pe Jack.

– Bine.

– Ai fost trimis s-o lecuiești? S-o salvezi pe Regină?

Jack încuviință cu un gest din cap.

– Cred că da... socot că și pentru asta. Spuneți-mi ceva. Șovăi. Ticăloșii aceia de-afară de ce nu preiau puterea? Ea, oricum, nu i-ar putea împiedica.

Căpitanul surâse. Gestul schițat nu sugera buna-dispoziție.

– Eu, răspunse el. Oamenii mei. *Noi* i-am opri. Nu știu ce-ar fi putut obține în Avanposturi, unde ordinea nu prea domnește, însă noi, cei de-aici, ne apărăm Regina. Un mușchi de sub pometul obrazului neatins, exact sub ochi, tresări ca un pește ce săgetează la suprafață. Își ținea mâinile împreunate, palmă peste

palmă. Și îndrumările, ordinele tale, sau ce-ai primit, sunt... aha, *să mergi* către apus, adevărat?

Jack simți practic vibrația interioară a bărbatului care-și controla starea de agitație crescândă doar grație obiceiului de-o viață de a-și masca emoțiile.

– Adevărat, recunoscu el. Trebuie să merg spre apus. Nu-i normal? N-ar trebui să merg într-acolo? Către cealaltă „Alhambra"?

– Nu știu, nu-ți pot confirma, rosti Căpitanul pe nerăsuflate, făcând un pas înapoi. Acum trebuie să te scot de-aici. Nu-ți pot spune ce să faci. (Nici măcar nu era în stare să-l privească în ochi, își dădu seama Jack.) Dar aici nu mai poți rămâne nici o clipă... să, of, să vedem dacă reușim să te scoatem și să te expediem înainte de sosirea lui Morgan.

– Morgan? făcu Jack, aproape convins că nu auzise bine. Morgan Sloat? Sosește aici?

CAPITOLUL VII

Farren

1

Căpitanul părea să nu fi înțeles întrebarea lui Jack. Rămăsese cu privirea pierdută spre colțul acelei încăperi pustii și nefolositoare, de parcă ar fi avut ceva de descoperit. Gândea intens, concentrat și grăbit; Jack recunoscu imediat postura lui. Iar unchiul Tommy îl învățase că, dacă-l tulbura pe un adult adâncit în gânduri, se arăta la fel de nepoliticos ca și atunci când l-ar fi întrerupt din vorbă. Cu toate astea...

Ferește-te cât poți de bătrânul Sloat. Nu-i ieși în cale – nici lui, nici Îngemănarului său... are să te vâneze întocmai ca pe o vulpe care a luat urma găștei.

Așa îi spusese Speedy, iar Jack se concentrase atât de intens asupra Talismanului, încât fraza trecuse aproape neluată în seamă. Vorbele îi reveniră acum în memorie și le înțelese cu o tresărire instinctivă și neplăcută, precum aceea provocată de-o lovitură în ceafă.

– Cum arată? îl întrebă pe Căpitan, cu un aer îngrijorat.

– Morgan? repetă Căpitanul, de parcă tocmai ar fi fost smuls din visare.

– E gras? E gras și începe să chelească? Umblă cam așa când se înfurie? Și apelând la darul său înnăscut de imitator, care nu-l trădase niciodată și care îl făcea pe tatăl său să râdă în hohote nestăvilite chiar când era obosit și deprimat, Jack jucă

rolul lui Morgan Sloat. Fața lui căpătă o paloare bătrânicioasă și își încruntă fruntea, reușind să reproducă până și ridurile care-i apăreau unchiului Morgan atunci când avea vreun motiv de supărare. În același timp, își supse obrajii și-și lăsă capul în jos pentru a face bărbie dublă. Își împinse buzele înainte, făcând un bot ca de pește, și începu să-și unduiască sprâncenele rapid în sus și-n jos. Așa merge?

– Nu, îi răspunse Căpitanul, însă în ochi îi apăru o licărire, la fel ca atunci când Jack îi spusese că Speedy Parker era bătrân. Morgan e înalt. Poartă părul lung – și Căpitanul își duse mâna la umărul drept pentru a-i arăta lui Jack până unde îi atârna – și șchiopătează. Are un picior diform. Poartă o gheată ortopedică, dar... Făcu un gest din umeri.

– Ați arătat ca unul care-l recunoaște în imitația mea! Dumneavoastră...

– Sst! Nu vorbi atât de tare, băiete, pentru numele lui Dumnezeu!

– Cred că-l știu pe individ, spuse Jack cu glas scăzut și pentru prima oară simți teama ca pe o emoție limpede... ceva ce putea atinge și înțelege această lume, într-un fel în care încă nu reușea să priceapă. *Unchiul Morgan aici? Isuse!*

– Morgan rămâne Morgan. Nu trebuie să riscăm cu unul ca el, băiete. Hai să ieșim din locul ăsta!

Degetele prinseră din nou în strânsoare brațul lui Jack. El se chirci de durere, dar rezistă.

Parker devine Parkus. Iar Morgan... peste poate să fie doar o coincidență.

– Încă nu, spuse Jack. Îi venise în minte o altă întrebare. A avut un fiu?

– Regina?

– Da.

– A avut un fiu, îi răspunse Căpitanul, împotriva voinței lui. Da. Băiete, nu mai putem rămâne aici. Noi...

– Povestiți-mi despre el!

– N-am ce să-ți povestesc. Copilul a murit de mic, la nici șase săptămâni după ce ieșise din pântecul ei. S-a zvonit că unul dintre oamenii lui Morgan – pesemne Osmond – l-a sufocat pe micuț. Dar zvonurile astea sunt întotdeauna nefondate. Nu-i

iubesc deloc pe Morgan de Orris, dar oricine știe că un copil din doisprezece moare în pruncie. Nimeni nu știe de ce. Moartea lor e un mister, nu e motivată. Există și o zicală – *Doar Dumnezeu bate cuiele.* Nici măcar un vlăstar regal nu face excepție în ochii Ziditorului. El... Băiete, te simți bine?

Jack avu senzația că lumea devine cenușie în jurul lui. Se bălăbăni și când Căpitanul îl prinse, palmele lui puternice i se părură moi ca fulgii dintr-o pernă.

Și el fusese cât pe ce să moară în copilărie.

Mama îi povestise întâmplarea – cum îl găsise nemișcat în pătuț și, după toate aparențele, fără viață, cu buzele învinețite, cu obrajii de culoarea lumânărilor de îngropăciune după ce au fost stinse prin acoperirea cu o căiță. Tot ea îi spusese cum alergase urlând în camera de zi cu el în brațe. Tatăl său și Sloat stăteau pe podea, îndobitociți de vin și marijuana, urmărind un meci de lupte libere la televizor. Tata îl smulsese din brațele mamei, îl strânsese fără milă de nări cu degetele mâinii stângi (*ai avut vânătăi acolo vreme de aproape o lună, Jacky*, îi relatase mama, cu un râs nervos), iar apoi îi acoperise gura cu propria lui gură, în timp ce Morgan striga: *Nu cred că asta o să-i slujească la ceva, Phil. Nu cred că-i faci vreun bine!*

(*Unchiul Morgan era un caraghios, nu-i așa, mami?* întrebase Jack. *Da, foarte caraghios, Jacky*, îi răspunsese mama și-i zâmbise, deloc amuzată, și-și aprinsese încă o țigară Herbert Tarrytoon de la chiștocul celei care încă fumega în scrumieră.)

– Băiete! șopti Căpitanul și-l scutură atât de tare, încât Jack simți cum îi pocnește gâtul, din cauza capului care-i atârna moale. Băiete! La naiba! Nu cumva să-mi faci pocinogul să leșini tocmai acum...

– N-am nimic, spuse Jack.

Vocea părea să vină de foarte departe; suna la fel ca aceea a crainicului echipei Dodgers când treceai seara în goană cu automobilul pe lângă Ravina Chavez, având capota lăsată pe spate, un zvon îndepărtat și cu ecou, descrierea, secundă cu secundă, a unui meci de baseball ce se petrece într-un dulce vis. Okay, lăsați-mă puțin, ce ziceți? Lăsați-mă un moment.

Căpitanul încetă să-l mai scuture, privindu-l însă îngrijorat.

– Okay, repetă Jack și deodată se plesni peste obraz cât putu de tare – *Au!* Dar lumea sa îi reveni, unduindu-se, înaintea ochilor.

Aproape murise în leagăn. În apartamentul acela unde locuiau pe-atunci, cel pe care abia și-l putea aduce aminte, cel pe care mama lui îl numea întotdeauna Palatul Visului Tehnicolor, grație vederii spectaculoase din living spre Hollywood Hills. Tatăl său și Morgan Sloat beau vin, și când bei mult vin trebuie să faci pipi la fel de mult, și-și amintea Palatul Visului Tehnicolor suficient de bine ca să-și dea seama că, din living, drumul spre cea mai apropiată baie trecea prin camera ce fusese a lui când era mic.

Văzu totul: Morgan Sloat ridicându-se, zâmbind degajat, spunând ceva de genul *doar o clipă, să fac un pic de loc, Phil*, tatăl său abia înălțând privirea, fiindcă Haystack Calhoun se pregătea să-l pună pe Sfârlează sau pe Adormitu în contra vreunui adversar neputincios; Morgan trecând din lumina televizorului în penumbra cenușie a camerei copilului, unde micuțul Jacky Sawyer dormea în pijamaua sa cu ursulețul Pooh, mititelul Jacky Sawyer încălzurit și fără griji într-un scutec uscat. Îl văzu pe unchiul Morgan privind pe furiș înapoi la pătratul luminos al ușii livingului, fruntea sa pleșuvă transformându-se într-o scară cu multe trepte, buzele răsfrângându-i-se ca botul rece al unui biban de lac; îl văzu pe unchiul Morgan luând o perniță de pe un scaun din apropiere, îl văzu punând-o ușurel, și totuși apăsat, peste capul copilașului adormit, ținând-o acolo cu o mână în timp ce cu cealaltă susținea spinarea micuțului. Iar când orice mișcare încetă, îl văzu pe unchiul Morgan punând perna la loc pe scaunul pe care se așeza Lily la alăptat și intrând apoi în baie să urineze.

Dacă mama lui n-ar fi venit să-l controleze aproape imediat...

Sudori reci îi năpădiră trupul.

Așa se întâmplase? Era posibil. Inima-i spunea că *da*. Coincidența era de-o perfecțiune absolută, impecabilă, completă.

La vârsta de șase săptămâni, fiul Laurei DeLoessian, Regina Teritoriilor, murise în leagăn.

La vârsta de șase săptămâni, fiul lui Phil și Lily Sawyer *aproape* murise în leagăn... *iar Morgan Sloat fusese acolo.*

Mama sa încheia întotdeauna povestirea cu o glumă: cum Phil Sawyer aproape făcuse praf Chryslerul, gonind până la spital după ce Jacky reîncepuse deja să respire.

2

Foarte nostim, într-adevăr. Hmm.

– Acum *hai*, îl chemă Căpitanul.

– În regulă, răspunse Jack; încă se mai simțea slăbit, amețit. În regulă, hai să m...

– *Șșșșșt!*

Căpitanul privi atent în jur la auzul unor glasuri ce se apropiau. Peretele din dreapta lor nu era de lemn, ci din pânză groasă. Ajungea doar până la vreo zece centimetri deasupra podelei și, prin această deschizătură, Jack văzu trecând picioare încălțate cu cizme. Cinci perechi. Cizme soldățești.

Un glas se distinse din rumoare:

– ...nu știam că *are* un fiu.

– Ei bine, răspunse un al doilea, din ticăloși, ticăloși se nasc, un fapt pe care ar trebui să-l știi foarte bine, Simon.

Replica fu un hohot de râs brutal și găunos – râs de soiul celui pe care Jack îl auzise la unii băieți mai mari, în școală, cei ce făceau poștă chiștoace de marijuana în spatele magaziei și-i strigau pe cei mai mici cu denumiri misterioase, dar oarecum terifiante: *poponete* și *hopa-țopa* și *morfaditule*. Fiecare asemenea termen unsuros era urmat de o hăhăială răgușită de râs exact ca acesta.

– Clanța! Țineți-o! – un al treilea glas. Dacă te-aude *el*, ajungi în Linia Avanposturilor până n-au apus treizeci de sori.

Murmure.

Un hohot de râs înăbușit.

Alt banc, neinteligibil de astă-dată. Alte râsete, îndepărtându-se(ce se îndepărtau??????).

Jack îl privi pe Căpitan, care se uita la zidul scurt de prelată cu buzele într-un rictus ce-i dezvelea dinții până la gingii. Nu încăpea nici o îndoială despre cine vorbeau. Iar dacă vorbeau, era posibil să-i asculte cineva... cine nu trebuia. Cineva care poate

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 9

tocmai se întreba cine-o fi în realitate acest bastard apărut dintr-o dată. Până și un copil ca el o știa.

– Ți-ajunge cât ai auzit? întrebă Căpitanul. Trebuie s-o *ștergem*.

Părea pe cale să-l zgâlțâie pe Jack... dar fără să-ndrăznească.

Și îndrumările, ordinele tale, ce-or fi, îți indică să... ăă... să mergi *spre Vest, așa e?*

S-a schimbat, își spuse Jack. *S-a schimbat de două ori.*

O dată, când Jack îi arătase dintele de rechin care fusese o pană de chitară, filigranată, în lumea unde pe drumuri circulau autocamioane în loc de căruțe cu cai. Și-și schimbase iarăși atitudinea când Jack îi confirmase că se îndrepta spre Vest. Trecuse de la amenințare la bunăvoința de a-l ajuta, iar apoi la... ce?

Nu pot ști... Nu-ți pot spune ce să faci.

La ceva asemănător cu adorația religioasă... sau spaima religioasă.

Vrea să plec de-aici fiindcă se teme că vom fi prinși, își spuse Jack. *Dar nu e numai atât, nu-i așa? Se teme de mine. Se teme de...*

– Haide, îl îndemnă Căpitanul. *Hai*, pentru numele lui Jason.

– *Al cui* nume? întrebă prostește Jack.

Dar Căpitanul îl împingea deja afară. Îl smuci brutal la stânga și în parte îl conduse, în parte-l târî printr-un culoar mărginit pe-o latură cu lemn, iar pe cealaltă cu pânză țeapănă, mirosind a mucegai.

– Nu pe-aici am venit, șopti Jack.

– Nu vreau să mai trecem pe lângă fârtații ăia pe care i-am văzut la venire, șopti și Căpitanul. Oamenii lui Morgan. L-ai văzut pe ăla înaltu'? Slăbănog, c-aproape poți să vezi prin el?

– Da.

Băiatul își amintea surâsul subțire și ochii care nu zâmbeau. Ceilalți aveau înfățișări moleșite. Slăbănogul arăta a om dur. A om nebun. Și încă ceva: avea un aer vag familiar.

– Osmond, preciză Căpitanul, trăgându-l pe Jack la dreapta.

Mirosul de carne friptă devenise treptat tot mai puternic, iar acum aerul trăsnea de aromă. Jack nu simțise în viața lui mirosul unei asemenea fripturi din care să-și fi dorit atât de înnebunit să guste. Era speriat; mintal și emoțional, se afla pe marginea

prăpastiei, poate balansându-se peste hăul demenței... da-i lăsa gura apă ca scos din minți.

– Osmond e mâna dreaptă a lui Morgan, mormăi Căpitanul. Vede prea multe, și tare n-aș vrea să te vadă pe *tine* de două ori, băiete.

– Ce vreți să spuneți?

– *Șșșșșt!*

Strânse puternic brațul maltratat al lui Jack. Se apropiau de o perdea lată ce spânzura în dreptul unei uși. Lui Jack i se părea că seamănă cu o perdea de duș – atâta numai că materialul era o pânză de sac cu textură atât de aspră și rară, încât părea aproape ca o plasă, iar inelele de care stătea agățată erau din os, nu de crom.

– Acuma *plângi,* șuflă fierbinte Căpitanul în urechea lui Jack.

Trase perdeaua la o parte și îl împinse într-o bucătărie imensă, plină de arome bogate (cea de carne friptă continuând să predomine) și vălătuci de aburi fierbinți. Băiatul întrezări confuz vase de alamă pentru mangal, un horn uriaș de piatră, chipuri de femei sub marame albe umflate, ce-i aminteau de vălurile călugărițelor. Unele dintre ele stăteau aliniate în lungul unui jgheab de fier, proptit pe capre, cu fețele roșii și îmbrobonate de sudoare, spălând oale și ustensile de gătit. Altele, la o tejghea ce străbătea încăperea cât era de lungă, tăiau în felii, în cubulețe, scobeau, curățau de coaje. Alta căra o plasă de sârmă plină cu plăcinte crude. Toate se holbară la Jack și la Căpitan când aceștia intrară în bucătărie.

– Să nu mai faci! tună Căpitanul la Jack, zgâlțâindu-l așa cum un terrier zgâlțâie un șobolan... continuând să înainteze amândoi, rapid și fără să se oprească, spre ușile duble din capătul opus. Să nu mai faci niciodată, m-auzi ce spun? Data viitoare când mai chiulești de la datorie, îți spintec pielea pe spinare și te belesc ca pe un cartof copt!

Și, printre dinți, Căpitanul șuieră:

– Toate-au să țină minte și toate-au să vorbească, *așa că plângi,* fir-ar al dracului!

Iar acum, în timp ce Căpitanul cu cicatrice pe față îl târa, de ceafă și de-un braț ce-i pulsa de durere, prin bucătăria plină de

aburi, Jack căută să-și închipuie cumplita imagine a mamei sale pe catafalc. O văzu învăluită în falduri învolburate de organdi alb – zăcea în sicriu, purtând rochia de mireasă cu care jucase în *Zarvă la autodrom* (RKO, 1953). Chipul ei se contură tot mai limpede și mai clar în mintea lui Jack, ca o perfectă efigie de ceară, și văzu că purta cercelușii de aur în formă de cruciulițe, cei pe care Jack i-i dăruise de Crăciun, cu doi ani în urmă. Apoi chipul se schimbă. Bărbia deveni mai rondă, nasul mai drept, mai patrician. Părul căpătă o nuanță mai deschisă și deveni oarecum mai aspru. Acum, cea pe care o vedea în sicriu era Laura DeLoessian, iar sicriul propriu-zis nu mai era un produs anonim al pompelor funebre, ci ceva arătând de parcă ar fi fost cioplit cu furie brută dintr-un buștean vechi – un coșciug viking, dacă existase vreodată așa ceva; îi era mai ușor să-și imagineze acest sicriu incinerat pe un rug de butuci stropiți cu ulei, decât să și-l închipuie coborât în supusul pământ. Era Laura DeLoessian, Regina Teritoriilor, dar în imaginația lui, care devenise limpede precum o viziune, Regina purta rochia de nuntă a mamei sale din *Zarvă la autodrom* și cerceii-cruciulițe de aur pe care unchiul Tommy îl ajutase să-i aleagă de la „Sharp's", în Beverly Hills. Deodată îl podidiră lacrimile, într-un șuvoi fierbinte, arzător – nu lacrimi de crocodil, ci adevărate –, nu numai pentru mama sa, ci pentru ambele femei osândite să moară la distanță de-un univers una de alta, legate printr-un fir nevăzut ce putea putrezi, dar n-avea să se rupă niciodată – cel puțin, nu înainte de-a fi amândouă moarte.

Printre lacrimi, văzu un om uriaș, în veșminte albe voluminoase, repezindu-se spre ei de-a latul încăperii. În loc de bonetă de bucătar-șef, purta, pe capul său buhăit, o basma roșie, dar Jack socoti că scopul era același – de a-l identifica în posesorul ei pe șeful bucătăriei. Mai agita și o furcuță de lemn cu trei dinți, păcătoasă de tot la înfățișare.

– *Iejidzi-avară!* guiță la ei bucătarul-șef – glasul slobozit din acel piept enorm ca un butoi fiind absurd de melodios, ca vocea unui poponar grațios comunicându-i lustragiului ce are-n minte. Dar furcuța nu avea nimic absurd: mirosea a moarte.

Femeile se împrăștiară ca un stol de păsări din calea atacului. Plăcinta cea mai de jos căzu din plasa plăcintăresei, iar femeia scoase un țipăt ascuțit de disperare când aluatul se făcu bucăți pe podele. Fragii se făcură chiseliță, împroșcând peste tot, iar sucul începu să se scurgă din ei, roșu-proaspăt și viu ca sângele arterial.

– *Iejidzi din bucătăria bea, dr'indorilor! Azda du-i zgurdădură! Du-i bizdă de gurze! Azda-i bugădăria bea ji dagă digi azda d-o dzidedzi binde, bă djurui be dubdedzeu d'mblaru gă bă zglubdez gururile!*

Împunse cu furcuța spre ei, în aceeași clipă întorcând pe jumătate capul și strângând ochii mai-mai să-i închidă, ca și cum, în ciuda violenței vorbelor, vărsarea de sânge ar fi fost o prea mare stângăcie din partea lui ca s-o poată îndura. Căpitanul își desprinse mâna de pe ceafa lui Jack și o întinse spre el – aproape ca din întâmplare, i se păru băiatului. Un moment mai târziu, bucătarul-șef zăcea pe jos cât era de lung. Furcuța pentru carne căzuse în băltoaca de suc de fragi și bucăți de cocă necoaptă. Grăsanul se tăvălea încoace și-ncolo, ținându-și strâns încheietura ruptă a mâinii drepte și zbierând cu glasul acela ascuțit, ca de flaut. Veștile pe care le urla tuturor celor din sală, în general, păreau destul de tragice: era mort, Căpitanul îl ucisese neîndoielnic (pronunțat *ugizu-b-a*, cu ciudatul său accent aproape teuton); era cel puțin ologit, crudul și nemilosul Căpitan al Avangărzilor distrugându-i buna mână dreaptă și, o dată cu ea, orice mijloc de subzistență, asigurându-i astfel un mizerabil trai de cerșetor pentru anii ce-aveau să vină. Căpitanul îi pricinuise o durere cumplită, o durere incredibilă, cum n-ar fi putut îndura nici...

– *Gura!* tună Căpitanul, iar bucătarul-șef se supuse imediat.

Zăcea pe jos ca un bebeluș enorm, cu mâna dreaptă chircită la piept, năframa roșie strâmbată bețivănește, astfel că i se vedeau o ureche (având înfiptă în mijlocul lobului o mică perlă neagră) și obrajii grași tremurându-i. Bucătăresele se sufocau de râs și chiriau, în timp ce Căpitanul se apleca peste temutul șef-căpcăun al grotei aburinde, în care lucrau zi și noapte. Jack, plângând încă, întrezări un băiat negru (un băiat *cafeniu*, îl corectă mintea sa), stând lângă capătul celui mai mare alămar.

Băiatul rămăsese cu gura căscată, cu chipul comic-surprins, ca într-un spectacol de varietăți, dar nu se oprea din învârtit frigarea pe care-o ținea în mână, iar hartanul de deasupra jarului aprins continua să se rotească.

– Acum ascultă, ci-am să-ți dau câteva povețe pe care nu le vei găsi în *Cartea Bunelor Roade*, spuse Căpitanul. Se aplecă spre bucătar până când nasurile aproape li se atinseră (strânsoarea sa paralizantă asupra brațului lui Jack – care acum, din fericire, amorțise – neslăbind deloc). Să nu te mai apropii niciodată... *niciodată*... de un om, cu un cuțit... sau cu o furcuță... sau o frigare... nici măcar cu o *așchiuță* afurisită în mână, dacă nu ai de gând să-l ucizi cu ea. E firesc ca șefii să aibă temperament, dar temperamentul nu include și atacuri asupra Căpitanului Avangărzilor. Înțelegi ce-ți spun?

Șeful gemu ceva-cumva, înlăcrimat și sfidător. Jack nu putu distinge totul – accentul individului părea cu fiecare clipă tot mai pregnant –, dar era în legătură cu mama Căpitanului și câinii de la haznaua de gunoi din dosul pavilionului.

– Foarte posibil, spuse Căpitanul. N-am cunoscut-o niciodată pe cucoana. Dar fii sigur că ăsta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

Îl îmboldi pe bucătarul-șef cu o cizmă roasă și prăfuită. Era un ghiont destul de blând, dar grasul guiță ca și când Căpitanul și-ar fi luat avânt, trăgându-i un șut din răsputeri. Femeile cot-codăciră iar.

– Ne-am înțeles sau nu ne-am înțeles în privința șefilor, armelor și Căpitanilor? Fiindcă dacă nu ne-am înțeles, s-ar putea să mai fie necesară puțină instrucție.

– *De-ab îndzelez*! gâfâi bucătarul. *De-ab! De-ab! De-...*

– Bine. Căci deja a trebuit să fac mult prea multă instrucție pe ziua de azi.

Îl scutură pe Jack de ceafă.

– Nu-i așa, băiete?

Și îl mai zgâlțâi o dată, iar Jack slobozi un vaiet întru totul neprefăcut.

– Ei... cred că mai mult nu-i în stare să zică. Băiatul e cam slab de minte. Ca maică-sa.

Căpitanul își roti prin bucătărie privirea neguroasă și scăpărătoare.

– Bună ziua, doamnelor. Binecuvântările Reginei să fie asupra voastră.

– Și-asupra dumitale, bunule domn, izbuti să îngaime cea mai vârstnică, schițând o reverență stângace și dizgrațioasă. Celelalte îi urmară exemplul.

Căpitanul îl trase pe Jack de-a curmezișul încăperii. Șoldul băiatului se ciocni cu putere sfârșietoare de colțul jgheabului pentru spălat, provocându-i un nou țipăt ascuțit. Apa fierbinte împroșcă în toate părțile. Stropi aburinzi căzură pe podele, pentru a se scurge, sfârâind, printre scânduri. *Femeile-astea își țineau mâinile acolo,* cugetă Jack. *Cum pot suporta?* După aceea, Căpitanul, care de-acum aproape-l căra pe sus, îl împinse pe Jack printr-o altă perdea din pânză de sac, până în holul de-alături.

– Pfii! exclamă el, cu glas scăzut. Nu-mi place chestia asta, deloc nu-mi place, și miroase urât.

La stânga, la dreapta, și din nou la dreapta. Jack începu să simtă că se apropiau de pereții exteriori ai pavilionului și avu timp să se întrebe cum de locul părea atât de mare pe dinăuntru față de cum se vedea din afară. Apoi Căpitanul îl împinse printr-un fald de prelată și ieșiră din nou la lumina zilei – o după-amiază atât de strălucitoare, după semiobscuritatea schimbătoare a pavilionului, încât Jack trebui să închidă strâns ochii, fulgerat de durere.

Căpitanul nu ezită nici un moment. Noroiul clefăia și se afunda moale sub tălpi. Domnea un miros de fân, de cai și balegă. Jack deschise din nou ochii și văzu că traversau ceva asemănător cu un padoc sau un țarc, sau poate doar curtea grajdului. Observă un culoar deschis, cu pereți de pânză, și auzi cotcodăcit de găini undeva în spatele acestuia. Un om costeliv, gol, cu excepția unui kilt murdar și a unor sandale de curele, îndesa fân într-o boxă, folosindu-se de-o furcă din lemn. Din grajd, un cal nu cu mult mai mare decât un ponei Shetland, îi privi posomorât. Trecuseră deja de boxă, când mintea lui Jack reuși, în sfârșit, să accepte ceea ce-i văzuseră ochii: calul avea două capete.

– Hei! exclamă el. Pot să mă mai uit puțin în grajdul ăla? Calul...

– N-avem timp.

– Dar calul acela avea...

– N-avem timp, am spus. Căpitanul ridică glasul, strigând: Și dacă te mai prind că lenevești când ai treburi de făcut, o să capeți *de două ori* pe-atâta!

– Ba nu! urlă Jack (de fapt, avea impresia că scena se cam învechea). Jur că n-o să mai fac! Ți-am spus c-o să fiu cuminte!

Chiar în fața lor, se înălțau niște porți mari de lemn, într-un gard făcut din bulumaci cu scoarța încă pe ei – parc-ar fi fost zidul unui fort dintr-un western vechi (mama lui jucase și în câteva din-astea). În batantele porții erau fixate belciuge grele, dar zăvorul pe care-ar fi trebuit să-l susțină inelele de fier nu se afla la locul său. Stătea rezemat pe-o stivă de lemne, în stânga, gros ca o traversă de cale ferată. Poarta era deschisă cam de șase degete. Un fel de simț buimac al orientării îi dădu lui Jack de veste că ocoliseră complet pavilionul, până în latura opusă.

– Slavă Domnului, spuse Căpitanul, pe-un ton mai normal. Acum...

– Căpitane, rosti o voce din spatele lor.

Glasul era scăzut, dar sonor, de-o indiferență înșelătoare. Căpitanul se opri locului. Fuseseră interpelați exact în clipa în care însoțitorul cu cicatrice al lui Jack întindea mâna spre batantul din stânga al porții, să deschidă; părea că stăpânul vocii pândise, așteptând tocmai acest moment.

– Poate ești atât de bun să-mi faci cunoștință cu... ăă... fiul dumitale.

Căpitanul se întoarse, răsucindu-l și pe Jack o dată cu el. La jumătatea drumului prin curtea grajdurilor, arătând neliniștitor de deplasat în acel decor, stătea curteanul scheletic de care se temuse Căpitanul – Osmond. Îi privea cu ochii săi cenușii, întunecați de melancolie. Jack văzu ceva palpitând în ochii aceia, ceva răzbătând din adâncimi nebănuite. Deodată, frica îi deveni mai acută, de parcă l-ar fi înțepat în inimă. *E nebun* – acesta-i fu gândul ce i se lumină brusc în minte. *Mai scrântit decât unul care cară apă cu ciurul.*

Osmond făcu lin doi pași spre ei. În mâna stângă ținea mânerul înfășurat în piele neargăsită al unui harapnic pentru vite. Manșonul se îngusta pe nesimțite într-un șfichi flexibil, încolăcit de trei ori peste umăr – partea centrală a acestuia fiind

groasă ca un șarpe-cu-clopoței zdravăn. Aproape de vârf, ea dădea naștere cam la vreo douăzeci de mlădițe mai mici, fiecare împletită din piele, fiecare având la capăt câte un pinten grosolan de metal lucitor.

Osmond trase de mânerul biciului, și colacii i se prelinseră de pe umăr cu un sâsâit sec. Zvâcni din mână, iar curelușele de piele cu fier la capete se zbătură încetișor în noroiul presărat cu paie.

– Fiul dumitale? repetă Osmond și mai făcu un pas spre ei.

Jack înțelese deodată de ce adineauri înfățișarea acestui om avea un aer familiar. În ziua în care el fusese aproape răpit – nu cumva ăsta era Costum Alb?

Lui Jack i se părea foarte posibil.

3

Căpitanul strânse pumnul, îl duse la frunte și se aplecă înainte. După un singur moment de ezitare, Jack făcu același lucru.

– Fiul meu, Lewis, spuse, țeapăn, Căpitanul.

Încă mai stătea aplecat, observă Jack, furând cu ochiul la stânga. Așa că rămase și el aplecat, cu inima bătându-i nebunește.

– Mulțumesc, Căpitane. Mulțumesc, Lewis. Binecuvântările Reginei să fie asupra voastră.

Când îl atinse cu mânșonul harapnicului, Jack aproape scoase un țipăt. Se ridică la loc, înăbușindu-și strigătul.

Osmond se afla acum la doar doi pași de ei, privindu-l pe Jack cu căutătura aceea dementă, melancolică. Purta o jachetă de piele, bătută-n ținte ce puteau fi din diamante. Cămașa sa era de-o extravagantă bogăție. O brățară-lanț clincănea ostentativ la încheietura mâinii drepte (din felul în care manevrase biciul, Jack deduse că era stângaci). Purta părul tras pe spate și legat cu o panglică lată, după cât se părea din satin alb. Pluteau în jurul lui două mirosuri. Primul era ceea ce mama lui obișnuia să numească „toate parfumurile alea de bărbați", însemnând after-shave, colonie, orice. Mirosul lui Osmond era dens și cu iz de pudră. Îl duse pe Jack cu gândul la acele vechi filme englezești alb-negru,

unde câte un nenorocit era judecat în Old Bailey[1]. Judecătorii și avocații din filmele acelea purtau întotdeauna peruci, iar cutiile din care erau scoase acele peruci, avea impresia Jack, miroseau la fel ca Osmond – sec și dulce-sfărâmicios, precum cea mai veche gogoașă cu zahăr pudră din lume. Dincolo de acest miros însă, se simțea o duhoare mai vitală și chiar mai neplăcută: părea să pulseze drept spre el. Era duhoarea sudorii așternute în straturi și a nenumăratelor cruste de jeg, mirosul unui om care făcea baie foarte rar, dacă nu chiar niciodată.

Da. Asta era una dintre creaturile care încercaseră să-l fure în ziua aceea.

Stomacul i se înnodă, fierbând.

– Nu știam că ai un fiu, Căpitane Farren, spuse Osmond. Deși i se adresa Căpitanului, ochii săi rămâneau ațintiți spre Jack.

Lewis, își spuse el, *mă cheamă Lewis, să nu uit...*

– Mai bine nu-l aveam, replică Farren, privindu-l pe Jack cu furie și dispreț. Îi fac cinstea să-l aduc la marele pavilion, iar el o șterge ca un câine. L-am prins jucându-se la d...

– Da, da, îl întrerupse Osmond, cu un surâs îndepărtat.

Nu crede o vorbă, își spuse Jack, înnebunit, și-și simți mintea făcând pași poticniți către panică. *O vorbă nu crede!*

– Băieții sunt răi, continuă curteanul. Toți băieții sunt răi. E un fapt axiomatic.

Îl bătu pe Jack ușurel cu mânșonul biciului pe mână. Băiatul, cu nervii încordați la limita insuportabilului, zbieră... și imediat roși de-o rușine ce-l arse ca focul.

Osmond chicoti:

– Răi, o da, e axiomatic, toți băieții sunt răi. Și *eu* am fost rău; și fac prinsoare că și *dumneata* ai fost rău, Căpitane Farren. Ai? Ai? Ai fost rău?

– Da, Osmond, răspunse Căpitanul.

– Foarte rău? întrebă Osmond.

De necrezut – începuse să frământe noroiul cu picioarele, ca un cal fudul. Totuși, atitudinea sa nu avea nici urmă de cochetărie: Osmond era mlădios, aproape delicat, însă lui Jack nu-i dădea senzația unei veritabile homosexualități; dacă exista ceva insinuant în cuvintele sale, atunci Jack simțea intuitiv că acest

[1] Curtea Criminală Centrală din Londra (n. tr.).

ceva n-avea nici un substrat. Nu, ceea ce răzbătea cel mai limpede era o senzație de răutate... și nebunie.

– *Foarte* rău? Cum nu se poate mai *îngrozitor* de rău?

– Da, Osmond, replică lemnos Căpitanul Farren.

Cicatricea îi lucea în lumina după-amiezei, acum mai mult roșie decât trandafirie.

– *Nimeni* nu știa că ai un fiu, Căpitane.

– E din flori, preciză Căpitanul. Și slab de minte. Precum și puturos, după cum văd acum.

Se răsuci deodată și-l pocni pe Jack într-o latură a feței. Lovitura nu avu prea mare forță, dar mâna Căpitanului Farren era grea ca o cărămidă. Jack urlă și căzu în noroi, ținându-se de ureche.

– *Foarte* rău, cel mai *îngrozitor* de rău, repetă Osmond, dar acum chipul său tras avea o expresie impenetrabilă, de-o goliciune hidoasă. Ridică-te, băiat rău ce ești! Băieții răi care nu ascultă de tații lor trebuie pedepsiți. Și băieții răi trebuie luați la întrebări.

Șfichiui din bici într-o parte. Răsună un pocnet sec. Mintea zdruncinată a lui Jack mai făcu o conexiune stranie – căutând, avea să bănuiască el mai târziu, în toate felurile pe care le putea afla, ceva ce să-l apropie de casă: sunetul biciului lui Osmond semăna cu pocniturile puștii sale Daisy cu aer comprimat, pe care o primise la vârsta de opt ani. El și Richard Sloat avuseseră amândoi asemenea puști.

Osmond întinse o mână albă, ca un păianjen, și-l înșfăcă pe Jack de brațul mânjit cu noroi. Îl trase spre el, în mirosurile acelea – pudră dulce veche și murdărie râncedă. Ochii săi cenușii, bizari, străpunseră solemni ochii albaștri ai băiatului. Jack își simți bășica îngreuindu-se și trebui să facă mari eforturi să nu se scape pe el.

– Cine ești? întrebă Osmond.

4

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, deasupra celor trei.

Jack își dădea seama că Farren se uita la el cu o expresie austeră, care nu-i putea ascunde tocmai bine disperarea. Auzea

găinile cotcodăcind; lătratul unui câine; undeva, duruitul unei căruțe mari apropiindu-se.

Spune-mi adevărul; am să-mi dau seama dacă minți, mărturisicau ochii aceia. *Semeni cu un anumit băiat rău pe care l-am întâlnit pentru prima oară în California – ești băiatul acela?*

Și, un moment, totul îi tremură pe buze:

Jack, sunt Jack Sawyer, da, sunt puștiul din California, Regina acestei lumi era mama mea, numai că eu am murit, și îl cunosc pe șeful dumitale, îl cunosc pe Morgan – unchiul Morgan – și-am să-ți spun tot ce vrei să știi numai să nu te mai uiți la mine cu ochii ăștia de monstru ai dumitale, sigur, fiindcă eu nu-s decât un copil, și asta fac copiii, spun, spun totul...

Apoi, auzi vocea mamei lui, aspră, la limita batjocurei:

Ai de gând să faci pe tine-n fața ăstuia, Jack-O? Într-a ĂSTUIA? Pute ca un vânzător în mizerie la tejgheaua de colonii pentru bărbați și parc-ar fi versiunea medievală a lui Charles Manson[1]*... dar fă ce vrei. Îl poți păcăli dacă ai chef – nici o scofală –, dar fă ce vrei.*

– Cine ești? întrebă din nou Osmond, trăgându-se și mai aproape – iar Jack îi văzu acum pe chip o încredere deplină: era obișnuit să primească de la oameni răspunsurile pe care le dorea... de la oameni în toată firea, nu simpli băieți de doisprezece ani.

Jack trase aer în piept, adânc, tremurător *(Când vrei volum maxim – când vrei să se-audă până-n ultimul rând de la balcon – tre' să-l scoți din diafragmă, Jacky. Și tot ce face, e să treacă prin cutia de rezonanță, pe drumul în sus.)* și zbieră:

– VOIAM SĂ MĂ DUC ÎNAPOI! JUR PE DUMNEZEU!

Osmond, care se aplecase și mai mult, așteptându-se la o șoaptă frântă și vlăguită, sări înapoi de parcă Jack i-ar fi ars o palmă. Cizma sa călcă pe cozile de piele ale biciului ce se târau prin noroi și nu lipsi mult să cadă în fund.

– Blestemat mic și...

[1] Celebru criminal anarhist, autorul masacrului de la Bel-Air (1968), căruia i-au căzut victimă actrița Sharon Tate (soția regizorului Roman Polanski) și musafirii acesteia (n. tr.).

– AȘA VOIAM! VĂ ROG SĂ NU DAȚI CU BICIU-N MINE, DOMNULE OSMOND, VOIAM SĂ MĂ DUC ÎNAPOI! NICIODATĂ N-AM VRUT SĂ VIN AICI NICIODATĂ NICIODATĂ NICIODATĂ...

Căpitanul Farren făcu un salt înainte și-l lovi în spinare. Jack căzu în noroi cât era de lung, continuând să urle.

– E slab de minte, cum ți-am zis, îl auzi el pe Căpitan. Îmi cer scuze, Osmond. Poți fi sigur că-l omor în bătaie. Îl...

– *În primul rând, ce caută aici?* țipă Osmond. Acum, vocea îi era ascuțită și arțăgoasă ca a unei negustorese de pește. Ce caut-aicea mucosu' de fi-tu din flori? Să nu te-oferi să-mi arăți permisu'! Știu că n-are nici un permis! L-ai strecurat pe furiș să se-mbuibe la masa Reginei... să fure din argintăria Reginei, ce-mi spui mie... e *rău*... ajunge-o privire ca să știe oricine că-i foarte, intolerabil, cum nu se poate mai indubitabil de *rău!*

Biciul căzu iar, de astă-dată nu cu bufnetul înfundat al unei puști Daisy cu aer comprimat, ci detunând curat ca un pistol calibrul 5,56, iar Jack mai apucă să-și spună *știu unde nimerește*, și apoi o gheară uriașă și fierbinte îi sfâșie spinarea. Durerea părea să i se scufunde în carne, nu scăzând, ci întețindu-se de-a binelea. Era arzătoare, nebunească. Urlă, zvârcolindu-se în noroi.

– *Rău!* Cum nu se poate mai îngrozitor de *rău!* Indubitabil de *rău!*

Fiecare „rău" era punctat de câte un nou pocnet al biciului lui Osmond, de câte o nouă plesnitură de foc, de un nou zbieret al lui Jack. Tot spatele îl ardea. Habar n-avea cât timp trecuse – Osmond părea să se-afunde într-o frenezie tot mai aprinsă cu fiecare lovitură – când, deodată, se auzi un glas necunoscut:

– Osmond! Osmond! Aici erai! Slavă Domnului!

Un tropăit de pași alergând.

Glasul lui Osmond, furios și cu răsuflarea cam întretăiată:

– Ei? Ei? Ce e?

O mână îl apucă pe Jack de umăr și-l ajută să se ridice în picioare. Când băiatul se clătină, brațul căruia îi aparținea mâna i se strecură pe după mijloc, susținându-l. Îți venea greu să crezi că Farren, care fusese atât de aspru și sigur pe sine în timpul uluitoarei lor plimbări prin pavilion, putea fi acum așa de blând.

Jack se clătină iar. Lumea se încăpățâna să se unduiască, neclară. Șuvițe de sânge cald îi șiroiau pe spinare. Privi la Osmond cu ura deșteptându-i-se iute, și-i făcea bine să simtă ura aceea. Era un antidot binevenit împotriva fricii și a buimăcelii.

Ai făcut asta – m-ai lovit, m-ai tăiat. Și ascultă-mă, stricatule, dac-o să am ocazia să ți-o plătesc...

– Te simți bine? șopti Căpitanul.

– Da.

– *Ce?* răcni Osmond la cei doi care-l întrerupseseră din biciuirea lui Jack.

Primul era unul dintre fanții pe lângă care trecuseră Jack și Căpitanul în drum spre camera secretă. Celălalt semăna puțin cu căruțașul văzut de Jack aproape imediat după revenirea în Teritorii. Vizitiul părea cumplit de speriat și, totodată, rănit – în stânga capului, dintr-o rană, îi curgea sânge, acoperindu-i aproape tot obrazul. Brațul stâng îi era zgâriat și jiletca ruptă.

– *Ce tot îndrugi, nătărăule?*

– Mi s-a răsturnat căruța la cotitură, dincolo de satul Tuturor Mâinilor, răspunse vizitiul. Vorbea cu răbdarea înceată și năucă a omului aflat sub efectul unui șoc puternic: Muritu-mi-a băietu', Doamne sfinte. Strivit de moarte sub buți. Abia împlinise șaispce ani în Ziua Trudei-de-Mai trecută. Maică-sa...

– *Ce?* răcni iarăși Osmond. Butoaie? *Bere?* Doar n-o fi Kingslandu'? *Vrei să zici c-ai răsturnat o căruță plină cu Bere Kingsland, mădular de țap tâmpit ce ești? Doar nu asta vrei să zici, nuuuuuuuuuuuuu?*

Pe ultimul cuvânt, glasul lui Osmond se înălță ca al unui om maimuțărind catastrofic o divă de operă. Se unduia și vibra. În același timp, începu iar să danseze... de data asta însă, turbat de mânie. Era o combinație atât de comică, încât Jack trebui să-și ducă ambele mâini la gură pentru a-și înăbuși un chicotit involuntar. Dar mișcarea îi trase cămașa, hârjâindu-l pe spinarea biciuită, lucru ce-l reduse la tăcere chiar înainte ca Farren să murmure vreun cuvânt prevenitor.

Cu răbdare, ca și cum Osmond ar fi pierdut din vedere singurul amănunt important (după cum, cel puțin, i se părea lui), căruțașul reîncepu:

– A-mplinit șaispce în Ziua Trudei-de-Mai trecută. Maică-sa n-a vrut să-l lase cu mine. Nici nu știu ce să...

Osmond ridică biciul și îl repezi vâjâind, pe neașteptate, cu o iuțeală orbitoare. Acum, manșonul îi stătea lejer în mâna stângă. Acum, răsună un pocnet nu tocmai ca detunătura unui pistol de calibru 5, 56, ci mai degrabă ca a unei puști de jucărie. Căruțașul se poticni de-a-ndăratelea, văitându-se, cu mâinile peste față. Sângele proaspăt i se prelinse printre degetele murdare. Căzu pe spate, țipând cu glas înăbușit, gâlgâitor:

– *Doamne! Doamne! Doamne!*

– Să plecăm de-aici, gemu Jack. Repede!

– Stai, îl opri Căpitanul.

Expresia amărâtă de pe chip părea să i se fi destins cât de cât. Poate chiar i se zărea un licăr de speranță în ochi.

Osmond se răsuci spre fante, care făcu un pas înapoi, cu gura cărnoasă și roșie mișcându-i-se în gol.

– Era Kingslandu'? gâfâi Osmond.

– Osmond, n-ar trebui să te consumi așa de...

Osmond zvâcni în sus din încheietura mâinii stângi; cozile de piele cu fier la vârf ale biciului răpăiră pe cizmele fantelui. Acesta se mai dădu un pas îndărăt.

– Nu-mi zi tu mie ce să fac sau să nu fac, i-o reteză el. Răspunde-mi doar la întrebări. Sunt vexat, Stephen, sunt cum nu se poate mai intolerabil, mai indubitabil de vexat. Era Kingslandu'?

– Da, răspunse Stephen. Îmi pare rău s-o spun, dar...

– Pe Drumul Avanposturilor?

– Osmond...

– *Pe Drumul Avanposturilor, mădular ud ce ești?*

– Da, înghiți în sec Stephen.

– Firește, spuse Osmond, iar pe chipul său slab se despică un hidos rânjet alb. Unde-i satul Tuturor Mâinilor, dacă nu pe Drumul Avanposturilor? Poate un sat să zboare? Aud? Poate cumva un sat să zboare de pe un drum pe altul, Stephen? Poate? Poate?

– Nu, Osmond, firește că nu.

– Nu. Așa că acum sunt butoaie pe tot Drumul Avanposturilor, da? E normal ca eu să presupun că sunt butoaie și o căruță de bere răsturnată care blochează Drumul Avanposturilor, în timp ce berea cea mai bună din Teritorii se îmbibă în pământ să se cinstească râmele cu ea? E just?

– Da... da. Dar...

– *Morgan vine pe Drumul Avanposturilor!* zbieră Osmond. *Vine Morgan, și știi cum își mână caii!* Dacă diligența lui dă o cotitură și nimerește-n porcăria aia, s-ar putea ca vizitiul să nu mai aibă timp să oprească! *Poate să se răstoarne! Poate să moară!*

– Doamne ferește! rosti Stephen, dintr-o răsuflare.

Osmond clătină încet din cap.

– Cred că, dacă e să se răstoarne diligența lui Morgan, ar fi mai bine să ne rugăm cu toții mai degrabă să moară, decât să-și revină.

– Dar... dar...

Osmond își întoarse fața de la el și aproape că o luă la fugă înapoi spre locul în care stăteau Căpitanul Avanposturilor și „fiul" său. În spatele lui Osmond, nefericitul căruțaș continua să se zvârcolească în noroi, bolborosind interminabil: *„Doamne-ajută"*.

Ochii lui Osmond poposiră asupra lui Jack și apoi trecură peste el ca și cum nici nu s-ar fi aflat acolo.

– Căpitane Farren, spuse Osmond. Ai urmărit evenimentele din ultimele cinci minute?

– Da, Osmond.

– Le-ai urmărit atent? Le-ai *mărunțit?* Le-ai mărunțit cu cea mai mare atenție?

– Da. Așa cred.

– Așa crezi? Ce Căpitan excelent ești! Vom mai vorbi noi, cred, despre cum se poate ca un atât de excelent Căpitan să producă un asemenea testicul de broscoi în chip de fiu.

Ochii săi atinseră scurt, rece, chipul lui Jack.

– Dar acum nu avem timp pentru asta, așa-i? Așa-i. Propun să-ți convoci vreo douăzeci și ceva dintre cei mai vânjoși oameni și să-i trimiți în pas alergător – ba nu, *fuga-marș* să-i trimiți – pe Drumul Avanposturilor. Vei fi în stare să găsești locul accidentului, după miros, nu crezi?

– Da, Osmond.

Osmond privi rapid spre cer.

– Morgan e așteptat aici la ora șase – poate chiar puțin mai devreme. Acum este... două. Două, aș zice. Două, ai zice, Căpitane?

– Da, Osmond.

– Și tu ce-ai zice, căcățelule? Treișpe? Dooștrei? Ora obzeșunu?

Jack îl privi cu gura căscată. Osmond se strâmbă disprețuitor, iar Jack își simți valul limpede al urii crescând din nou.

Ai dat în mine, și dacă voi avea prilejul...

Osmond reveni cu privirea spre Căpitan.

– Până la ora cinci propun să faci toate eforturile de-a salva ce butoaie or mai fi întregi. După cinci, propun să eliberezi pur și simplu drumul, cât poți de repede. Ai înțeles?

– Da, Osmond.

– Atunci mișcă de-aici!

Căpitanul Farren duse un pumn la frunte și se înclină. Cu gura tot căscată prostește și ura împotriva lui Osmond crescând în el, atât de sălbatică, încât i se părea că-i pulsează creierii, Jack făcu la fel. Osmond le întorsese spatele încă de când nici nu-și începuseră bine salutul. Mergea cu pași mari îndărăt spre căruțaș, pocnind din biciul ce scotea sunetele acelea ca niște plesnete de pușcă Daisy.

Vizitiul îl auzi pe Osmond apropiindu-se și începu să urle.

– Haide, spuse Căpitanul, trăgându-l pe Jack de brat pentru ultima oară. E mai bine să nu vezi ce urmează.

– Nu, bâigui Jack. Doamne, nu!

Dar, în timp ce Căpitanul Farren deschidea batantul din dreapta al porții și, în sfârșit, părăseau pavilionul, Jack auzi – și, în aceeași noapte, avea să le audă în vis – vâjâieli și detunături de carabină una după alta, urmate fiecare de câte un urlet al căruțașului condamnat. Iar Osmond scotea un sunet. Individul gâfâia, cu răsuflarea tăiată, așa că era greu să-ți dai seama exact ce sunet era acela, fără a te întoarce să-i vezi fața – lucru pe care Jack nu dorea să-l facă.

Era, totuși, destul de sigur că știe.

Osmond râdea.

5

Se aflau acum în zona publică a incintei pavilionului. Trecătorii îl priveau pe Căpitanul Farren cu coada ochiului... și-l

ocoleau pe departe. Căpitanul pășea grăbit, cu chipul încordat și înnegurat de gânduri. Jack trebuia să alerge la trap pentru a putea ține pasul.

– Am avut noroc, spuse, deodată, Căpitanul. Noroc chior. Cred că voia să te-omoare.

Jack se holbă la el, cu gura uscată și fierbinte.

– Știi, e smintit. Smintit ca omul care cără apă cu ciurul.

Băiatul n-avea idee ce-o fi însemnând asta, dar fu și el de părere că Osmond era smintit.

– Ce...

– Așteaptă, îl întrerupse Căpitanul când ajunseseră înapoi la micul cort unde Farren îl dusese pe Jack după ce văzuse dintele de rechin. Nu te mișca de-aici și-așteaptă-mă. Să nu vorbești cu nimeni.

Căpitanul intră în cort. Jack rămase să-l aștepte, privind în jur. Un jongler trecu pe lângă el, aruncându-i o privire, fără însă a-și ieși din ritm nici un moment, în timp ce azvârlea vreo șase mingi într-un complex joc aerian. După el se ținea o droaie de copii nespălați, la fel ca după Flautistul din Hamelin[1]. O tânără cu un bebeluș murdar la sânul ei enorm îi spuse că-l putea învăța să facă și altceva cu omulețul lui în afară de-a se pișa, dacă avea la el un gologan-doi. Jack întoarse capul, jenat, cu obrajii aprinși.

Fata râse croncănitor.

– Oooooo, tinerelu-ista drăgălaș îi SFIOS! Vin-acilea, drăguțule! Vin'...

– Șterge-o, târfă, că de nu, dormi la noapte sub bucătării!

Era Căpitanul. Ieșise din cort cu încă un om. Acesta era bătrân și gras, dar avea o trăsătură în comun cu Farren – arăta a militar adevărat, nu ca unul din operetele lui Gilbert și Sullivan. Încerca să-și încheie uniforma peste burdihanul umflat, ținând în același timp în mână un instrument încârligat, ca un corn francez de vânătoare.

---

[1] Flautistul din Hamelin (localitate în Westfalia), eroul unei legende germane care, în 1284, a salvat orașul de o invazie de șobolani, ademenindu-i cu cântecul său, nu a fost plătit conform înțelegerii, și de aceea, a doua zi, de Sfântul Ioan, a fermecat cu flautul lui copiii, care l-au urmat spre o peșteră, de unde nu s-au mai întors decât doi – unul orb și altul mut (n. tr.).

Fata cu plodul jegos o zbughi fără să-i mai arunce lui Jack nici o privire. Căpitanul îi luă grasului cornul din mână, ca să se poată încheia, și-i mai șopti o vorbă. Omul aprobă din cap, termină de încheiat cămașa, își luă cornul înapoi și se depărtă, suflând în el. Sunetele acestuia nu semănau cu cele auzite de Jack la prima sa vizită în Teritorii; atunci fuseseră mai multe cornuri, iar sunetul lor avea ceva sărbătoresc: sunetul heralzilor. Acesta era ca sirena unei fabrici, anunțând că s-a ivit de lucru.

Căpitanul se întoarse spre Jack.

– Vino cu mine.

– Unde?

– Pe Drumul Avanposturilor, spuse Căpitanul Farren, după care îl măsură pe Jack Sawyer cu o privire întrebătoare, pe jumătate îngrijorată. Cel pe care tatăl meu îl numea Drumul Vestului. Merge spre Vest, prin sate din ce în ce mai mici, până când ajunge la Avanposturi. Dincolo de Avanposturi, se îndreaptă spre nicăieri... sau spre Iad. Dacă pornești spre Vest, vei avea nevoie ca Dumnezeu să fie alături de tine, băiete. Dar am auzit vorbindu-se că nici chiar El Însuși nu se aventurează niciodată dincolo de Avanposturi. Haide.

Lui Jack îi vâjâia mintea de întrebări – un milion, cel puțin –, dar Căpitanul îi impuse un ritm de mers criminal, nemairămânându-i suflu de prisos ca să le rostească. Trecură peste ridicătura de teren aflată la est de pavilion și depășiră locul unde Jack își făcuse primul salt ieșind din Teritorii. Bâlciul rustic era acum aproape – băiatul putea auzi un strigător ademenind clienții să-și încerce norocul la „Măgărușul-drăcușor"; a sta pe loc două minute, însemna să câștigi un premiu, țipa crainicul. Briza mării îi purta glasul cu deplină claritate, dimpreună cu mirosul mâncărurilor calde de să-ți lase gura apă – porumb fiert pe lângă carne, de astă-dată. Lui Jack îi ghioră stomacul. Acum, departe de Osmond cel Mare și Cumplit, se simțea flămând ca un lup.

Înainte de-a fi ajuns chiar lângă iarmaroc, cotiră la dreapta, pe un drum mult mai larg decât cel ce ducea spre marele pavilion. *Drumul Avanposturilor,* își spuse Jack, și în clipa următoare, cu un mic fior de nerăbdare în pântece, se corectă: *Ba nu... Drumul Vestului. Drumul spre Talisman.*

Apoi grăbi din nou pasul după Căpitanul Farren.

6

Osmond avusese dreptate: s-ar fi putut orienta, la nevoie, după miros. Mai aveau peste un kilometru și jumătate până la satul cu denumirea aceea ciudată, când primul iz acru de bere vărsată le ajunse la nas, purtat de vânt.

Spre Est, drumul era foarte circulat. Cele mai multe vehicule erau căruțe trase de cai cu botul numai spume (nici unul, oricum, cu două capete). Căruțele, presupunea Jack, erau trailerele acelei lumi. Unele, încărcate până sus cu saci, baloturi și lăzi, altele, cu carne crudă, câteva cu cuști de găini ce cotcodăceau. La periferia satului Tuturor Mâinilor, o căruță deschisă, plină cu femei, trecu pe lângă ei cu o viteză îngrijorătoare. Femeile râdeau și chicoteau. Una se ridică în picioare, își săltă poalele până mai sus de pubisul flocoș și execută o contră clătinată. S-ar fi prăvălit peste parapetul căruței, până-n șanț – frângându-și, probabil, gâtul –, dacă una dintre tovarășele ei n-ar fi apucat-o de turul fustei, s-o tragă brutal la loc.

Jack roși iar: revăzu sânul alb al fetei, cu sfârcul în gura bebelușului ce-l morfolea. *Oooooo, tinerelu-ista drăgălaș îi SFIOS!*

– Doamne! murmură Farren, mergând mai repede ca oricând. Cu toatele erau bete! Îmbătate cu Kingsland vărsat! Și târfele, și birjarul! E-n stare să le dea cu roatele-n sus sau să mâne căruța drept peste buza falezei – mare pagubă. Curve bolnave!

– Cel puțin, gâfâi Jack, drumul e probabil destul de liber, dacă toate căruțele astea au avut loc să treacă. Nu?

Acum erau în satul Tuturor Mâinilor. Aici, Drumul Vestului fusese uns cu ulei pe toată lățimea, ca să nu se ridice praful. Căruțele circulau încoace și-ncolo, grupuri de oameni traversau strada și toată lumea părea să vorbească prea tare. Jack văzu doi bărbați certându-se în fața unei clădiri ce semăna a restaurant. Deodată, unul dintre ei îi dădu celuilalt un pumn. În clipa următoare, amândoi se rostogoleau pe jos. *Curvele alea nu erau singurele care s-au îmbătat cu Kingsland,* își spuse băiatul. *Cred că toată lumea din satul ăsta a tras câte o duşcă.*

– Toate căruțele mari pe care le-am văzut pe drum veneau de-aici, spuse Căpitanul Farren. Unele mai mici or răzbi poate, dar diligența lui Morgan nu-i mică, băiete.

– Morgan...

– Acum lasă-l în pace pe Morgan.

Mirosul de bere devenea tot mai pătrunzător pe măsură ce trecură prin centrul satului, ieșind în capătul celălalt. Pe Jack îl dureau picioarele, chinuindu-se să țină pasul cu Căpitanul. Socoti că făcuseră, poate, cinci kilometri. *Cât de mult înseamnă asta în lumea mea?* se întrebă, iar acest gând îi aduse aminte de sucul magic al lui Speedy. Căută înnebunit prin jiletcă, încredințat că nu mai era acolo – dar îl găsi, ascuns la loc sigur în lenjeria Teritorială care-i înlocuise chiloții.

O dată ajunși în marginea apuseană a satului, circulația căruțelor se rări, însă traficul pietonal îndreptat spre Est se înteți apreciabil. Majoritatea drumeților se clătinau, împleticiți, râzând. Cu toții duhneau a bere. Unii aveau hainele leoarcă, de parcă s-ar fi tăvălit cât erau de lungi prin băutură, lipăind-o ca niște câini. Jack bănuia că asta și făcuseră. Văzu un bărbat vesel care ducea de mână un băiețel vesel, în vârstă de vreo opt anișori. Omul semăna, ca într-un coșmar, cu detestabilul recepționer de la „Alhambra", iar Jack înțelese cu deplină claritate că era îngemănarul aceluia. Atât el cât și copilul erau beți și, în timp ce Jack întorcea capul după ei, băiețașul începu să vomite. Tatăl său – sau cel puțin asta bănuia Jack că-i era – îl smuci brutal de braț când copilul încercă să se târască spre bălăriile din șanț, unde ar fi putut vărsa cât de cât fără martori. Băiatul reveni de-a-ndăratelea spre tatăl lui, ca un cățel tras de lesă, împroșcând cu borâtură un bătrân care se prăvălise pe marginea drumului, sforăind acolo.

Căpitanul Farren era din ce în ce mai negru la chip.

– Bătu-i-ar Dumnezeu pe toți! murmură.

Chiar și cei mai afumați dintre săteni îl ocoleau pe departe, prudenți, pe ofițerul cu cicatrice. În timp ce se aflase în corpul de gardă de lângă pavilion, își încinsese pe mijloc o teacă de piele, scurtă și cu aspect eficace. Jack bănuia (pe bună dreptate) că înăuntru se afla o spadă la fel de scurtă și de eficientă. Când

vreunul dintre beți se apropia prea mult, Căpitanul își atingea spada, iar omul făcea repede cale-ntoarsă.

Peste zece minute – când Jack începea să fie sigur că nu va mai rezista multă vreme – ajunseră la locul accidentului. Vizitiul ieșise din curbă pe partea interioară a drumului, iar căruța, înclinându-se prea tare, se răsturnase. Astfel, butoaiele se împrăștiaseră pe toată lățimea acestuia. Multe dintre ele erau sfărâmate, transformând drumul, cale de șapte metri, într-o mlaștină. Un cal zăcea mort sub căruță, de unde i se vedea doar partea posterioară. Celălalt căzuse în șanț, cu o doagă de butoi ruptă ieșindu-i din ureche. Jack nu credea că asta se întâmplase în momentul accidentului. Bănuia că animalul fusese grav rănit, iar cineva îi pusese capăt chinurilor cu cel mai la îndemână mijloc. Ceilalți cai nu se vedeau nicăieri.

Între calul de sub căruță și cel din șanț zăcea fiul căruțașului, cu membrele răschirate. Jumătate din fața lui se holba spre cerul albastru-viu al Teritoriilor, cu o expresie de uluire prostească. În locul celeilalte jumătăți se mai aflau doar o masă de carne roșie și așchii de os alb, ca niște fărâme de ghips.

Jack văzu că avea buzunarele întoarse pe dos.

Să tot fi fost vreo douăzeci de oameni rătăcind pe la locul accidentului. Umblau încet, adesea aplecându-se să ia, cu palmele făcute căuș, berea din câte o urmă de copită, sau să înmoaie în băltoace o batistă ori o bucată ruptă din vreo flanelă. Cei mai mulți se clătinau pe picioare. Răsunau glasuri, râsete și strigăte arțăgoase. După multă pisălogeală, Jack primise de la mama sa permisiunea să vadă, împreună cu Richard, o proiecție dublă, la miezul nopții, într-unul dintre cele vreo duzină de cinematografe de pe Westwood, cu *Night of the Living Dead*[1] *și Dawn of the Dead*[2]. Oamenii beți care se foiau pe-aici îi aminteau de zombiile din cele două filme.

Căpitanul Farren trase spada. Era scurtă și eficientă, așa cum și-o închipuise Jack, antiteză întruchipată a unei spade

[1] *Noaptea morților vii*, film american din 1968, scenariul și regia George A. Romero (n. tr.).

[2] *Zorii morților*, film american din 1977, scenariul și regia George A. Romero (n. tr.).

romantice. Abia dacă depășea un cuțit măcelăresc lung, ciupită, zimțată și plină de zgârieturi, cu plăselele înfășurate în piele veche, înnegrită de sudoare. Lama propriu-zisă era de culoare închisă... cu excepția tăișului. Acela arăta lustruit, strălucitor și *foarte* ascuțit.

– La o parte, dar! se răsti Farren. Mișcați-vă de lângă berea Reginei, bătu-v-ar Dumnezeu! Înapoi, și țineți-vă boarțele unde li-i locu'!

Cuvintele sale fură întâmpinate cu mârâieli de nemulțumire, dar oamenii se îndepărtară de Căpitanul Farren – toți, cu excepția unei matahale pe-a cărei țeastă, altminteri cheală, creșteau smocuri de păr roșcat, în puncte dispuse complet aiurea. Jack îi aprecie greutatea cam la vreo sută cincizeci de kile, iar statura sărită de doi metri.

– Îț' place să crez' că vorbești cu noi toți, soldat? întrebă namila și agită o mână jegoasă spre pâlcul de săteni care, la ordinul lui Farren, se îndepărtaseră de mocirla plină cu resturi de butoaie.

– Sigur, răspunse Căpitanul Farren și-i rânji uriașului. Îmi place de minune, câtă vreme tu te miști primul, maldăr de bălegar beat!

Rânjetul ofițerului se lăți și mai mult, forța sa făcându-l pe individul cel mătăhălos să șovăie.

– Ia-te de mine, dacă ai chef. Să te crestez pe tine, ar fi primul lucru bun care mi s-ar întâmpla pe ziua de azi.

Bombănind, gigantul beat se îndepărtă.

– Acum, toată lumea! strigă Farren. Cărați-vă! Vreo douăzeci de oameni de-ai mei tocmai pleacă de la pavilionul Reginei! Nu le face nici o plăcere îndatorirea asta, nu-i învinuiesc și nu răspund pentru ei! Cred că aveți timp exact cât să ajungeți în sat și să v-ascundeți în pivnițe până nu sosesc aici! Ar fi foarte prudent din partea voastră! Cărați-vă!

Forfoteau deja înapoi spre satul Tuturor Mâinilor, în frunte cu matahala care-l sfidase pe Căpitan. Farren mormăi, apoi se întoarse spre locul accidentului. Își scoase tunica și acoperi cu ea fața tânărului mort.

– Mă-ntreb care dintre ei o fi jefuit buzunarele băiatului pe când zăcea în drum, mort sau pe cale să-și dea duhul, murmură,

meditativ, Farren. Dac-aș ști, l-aș răstigni pe-o cruce până la căderea nopții.

Jack nu răspunse nimic.

Căpitanul rămase mult timp cu privirea spre fiul căruțașului, frecându-și cu o mână pielea lucioasă, încrețită, a cicatricei de pe obraz. Când reveni cu ochii la Jack, păru că tocmai luase o hotărâre.

– Trebuie să pleci, băiete. Imediat. Până nu-i vine lui Osmond ideea să-l cerceteze mai îndeaproape pe fiul meu cel idiot.

– Cât de mari necazuri o să ai dumneata? întrebă Jack.

Căpitanul schiță un zâmbet.

– Dacă pleci, n-o să am nici o problemă. Pot spune că te-am trimis înapoi la maică-ta, sau că m-a învins furia și ți-am dat una c-un lemn de te-am omorât. Osmond ar crede-o pe oricare. E un țicnit. Toți sunt. O așteaptă să moară. Se va întâmpla curând. Doar dacă nu...

Lăsă fraza neterminată.

– Du-te, reluă Farren. Nu zăbovi. Iar când auzi că vine diligența lui Morgan, pleacă de pe drum și afundă-te în pădure. *Adânc*. Altfel, o să te miroasă cum adulmecă pisica un șoarece. Știe într-o clipită dacă ceva nu-i în ordine. În ordinea *lui*. E un diavol.

– Am s-o aud venind? Diligența? întrebă Jack, timid.

Privi spre drum, dincolo de rămășițele butoaielor. Terenul se înălța continuu, spre liziera unei păduri de brazi. Acolo avea să fie întuneric, cugetă el... iar Morgan venea din direcția opusă. Teama și singurătatea se amestecau în cel mai pătrunzător, cel mai descurajant val de nefericire pe care-l cunoscuse vreodată. *Speedy, n-o pot face! N-ai știut? Nu-s decât un copil!*

– Diligența lui Morgan e trasă de șase perechi de cai, cu un al treisprezecelea în frunte, spuse Farren. În plin galop, atelajul ăsta blestemat sună ca un tunet rostogolindu-se pe fața pământului. Ai s-o auzi, ba bine că nu, și-o să ai timp din belșug să te pitești. Fii doar sigur c-ai s-o faci.

Jack șopti ceva.

– Ce? întrebă, tăios, Farren.

– Am spus că nu vreau să plec, răspunse Jack, doar cu puțin mai tare.

Era aproape de lacrimi și știa că, o dată ce-ncepeau să-i curgă, totul avea să se sfârșească, avea să-și piardă toată stăpânirea de sine și să-i ceară Căpitanului să-l ducă de-acolo, să-l apere, *orice*...

– Cred că-i prea târziu ca să mai vrei sau nu să intri-n tărășenia asta, replică Farren. Nu-ți știu povestea, băiete, și nici nu vreau. Nici măcar numele nu vreau să ți-l cunosc.

Jack rămase privindu-l, cu umerii căzuți, ochii arzători și buzele tremurându-i.

– Umerii sus! strigă la el Căpitanul Farren, cu neașteptată furie. Pe cine-ai de gând să salvezi? Unde vrei s-ajungi? La nici zece pași de-aici, după cum arăți! Ești prea tânăr, ca să fii bărbat, dar poți măcar să te *prefaci*, nu-i așa? Parc-ai fi un câine bătut!

Atins, Jack își îndreptă umerii și-și înghiți lacrimile. Ochii îi căzură spre rămășițele pământești ale fiului căruțașului și-și spuse: *Cel puțin eu n-arăt în halul ăsta, nu încă. Are dreptate. Mila de mine însumi e un lux pe care nu mi-l pot permite.* Așa era. Cu toate acestea, nu se putu abține să nu-l urască puțin pe Căpitanul Farren pentru faptul de-a fi pătruns înlăuntrul lui, apăsând atât de ușor butoanele potrivite.

– E mai bine, comentă, sec, Farren. Nu mult, dar totuși.

– Mulțumesc, replică Jack, sarcastic.

– N-ai voie să te smiorcăi, băiete. Osmond e pe urmele tale. Morgan va fi și el pe urmele tale, cât de curând. Și poate... poate că și acolo de unde vii tu sunt probleme. Dar ascultă aici: dacă Parkus te-a trimis la mine, atunci ar vrea să-ți dau asta. Așa că ia-o, și-apoi du-te.

Îi întindea o monedă. Jack ezită, apoi o luă. Era mare cât o jumătate de dolar, dar mult mai grea – grea ca aurul, bănui el, deși avea culoarea argintului stins. Privind-o, văzu chipul Laurei DeLoessian, din profil – din nou fu frapat, într-o străfulgerare scurtă, de asemănarea cu mama lui. Nu, nu doar o simplă asemănare – în pofida deosebirilor fizice, nasul mai subțire și bărbia mai rondă, *era* mama lui. Jack o știa. Întoarse banul pe partea cealaltă și văzu un animal cu cap și aripi de pajură și trup de leu. Părea să privească drept spre băiat. Acest lucru îl neliniști puțin, și vârî moneda în jiletcă, lângă sticluța cu suc magic a lui Speedy.

– Pentru ce este? îl întrebă el pe Farren.

– Vei ști când va veni vremea, răspunse Căpitanul. Sau poate nu vei ști. Oricum, eu mi-am făcut datoria față de tine. Așa să-i spui lui Parkus, când ai să-l vezi.

Jack se simți din nou lunecând în ireal.

– Du-te fiule, îl îndemnă Farren. Glasul său avea o tonalitate mult mai scăzută, dar nu neapărat mai blândă. Fă-ți datoria... sau atât cât poți din ea.

Până la urmă, acel sentiment de irealitate – senzația pătrunzătoare că nu era decât plăsmuirea halucinațiilor altcuiva – fu cel care-l puse în mișcare. Piciorul stâng, piciorul drept, ăl cu paie, ăl cu fân. Înlătură cu un șut o frântură de lemn muiat în bere. Păși peste resturile zdrobite ale unei roți. Ocoli pe după capătul căruței, neimpresionat de sângele ce se usca acolo sau de mușteleare bâzâiau. Ce însemnau mușteleau sângele, într-un vis?

Ajunse la capătul porțiunii de drum mocirloase, semănată cu lemne și resturi, și privi în urmă... dar Căpitanul Farren se întorsese în cealaltă direcție, poate pentru a se uita după oamenii lui, poate pentru a nu trebui să se uite la Jack. Oricum, socoti băiatul, însemna același lucru. Un spate era un spate. Nimic de privit.

Băgă mâna în jiletcă, atinse șovăitor moneda pe care i-o dăduse Farren, apoi o strânse cu putere. Părea că-l face să se simtă puțin mai bine. Ținând-o ca un copil care-și strânge banul primit ca să-și cumpere ceva de la toneta cu dulciuri, Jack își văzu de drum.

7

Trecuseră cel puțin două ore – sau cel mult patru – când Jack auzi sunetul pe care Căpitanul Farren îl descrisese ca pe „un tunet rostogolindu-se pe fața pământului". O dată ce soarele trecuse de marginea apuseană a pădurii (lucru întâmplat nu mult după ce Jack intrase în ea), îi veni greu să mai socotească timpul.

De câteva ori trecură unele vehicule dinspre Vest, îndreptându-se probabil spre pavilionul Reginei. Auzind apropierea fiecăruia (și, aici, vehiculele se puteau auzi de foarte departe; claritatea cu care se propagau sunetele îl ducea pe Jack cu gândul

la spusele lui Speedy despre omul care scoate din pământ o ridiche căruia altul îi simte mirosul de la aproape un kilometru distanță), se gândea la Morgan și, de fiecare dată, se grăbea să sară mai întâi în șanț, apoi să urce pe partea cealaltă, până în pădure. Nu-i *plăcea* să intre în codrul acela întunecat – nici măcar câțiva pași, de unde încă mai putea vedea drumul, uitându-se ascuns pe după câte-un trunchi. Nu era deloc odihnitor pentru nervi, dar ideea ca unchiul Morgan (căci încă se mai gândea astfel la superiorul lui Osmond, în pofida celor spuse de Căpitanul Farren) să-l prindă pe drum îi plăcea și mai puțin.

Astfel că, de fiecare dată când auzea o căruță sau o trăsură venind, se ascundea și, după ce trecea vehiculul, revenea pe drum. O dată, în timp ce traversa șanțul din dreapta, umed și plin de buruieni, ceva îi trecu – sau i se prelinse – peste picior, făcându-l să țipe.

Trecerea căruțelor îl sâcâia și nu s-ar putea spune că-l ajuta cu ceva, dar găsea și ceva liniștitor în acel du-te-vino neregulat – îl făcea să simtă că, cel puțin, nu era singur.

Una peste alta, voia să plece naibii din Teritorii.

Sucul magic al lui Speedy era cea mai grețoasă doctorie pe care o luase în viața lui, dar ar fi tras cu bucurie o duscă de să i se-ntoarcă mațele pe dos, dacă apărea întâmplător în fața lui cineva – Speedy, de exemplu – să-l asigure că, de cum va redeschide ochii, primul lucru pe care-l va vedea va fi o pereche de arcade aurii McDonald – cele pe care mama lui le numea Marile Țâțe ale Americii. Creștea în sufletul lui un sentiment de pericol apăsător – o senzație că pădurea era într-adevăr primejdioasă, că în ea existau lucruri conștiente de trecerea lui, că poate pădurea *însăși* era conștientă de prezența lui. Copacii se apropiaseră ceva mai mult de drum, nu-i așa? Da. Înainte se opriseră la șanțuri. Acum le năpădiseră și pe acestea. Înainte, pădurea păruse alcătuită numai din brazi și molizi. Acum se strecuraseră și alte soiuri de copaci, unii cu tulpini negre, ce se împleteau laolaltă ca niște mănunchiuri de corzi putrede, alții semănând a hibrizi stranii de pini și ferigi – aceștia din urmă aveau rădăcini cenușii respingătoare, care se agățau de sol ca niște degete păstoase. *Băiatul nostru?* păreau să șoptească înlăuntrul capului lui Jack aceste fărpturi ostile. *Băiatul NOSTRU?*

Totul e doar în mintea ta, Jack-O. Te-ai speriat și tu nițeluș.

Atâta numai că n-o credea cu adevărat.

Copacii *chiar se* schimbau. Părerea aceea de apăsare densă ce plutea în aer – senzația de-a fi *privit* – era mult prea reală. Și începuse să-și spună că revenirea obsesivă a minții sale spre gânduri monstruoase i se trăgea direct de la pădure... ca și cum arborii înșiși i le-ar fi transmis pe niște oribile unde scurte..

Dar sticluța cu suc magic a lui Speedy nu era decât pe jumătate plină. Cum-necum, trebuia să-i ajungă pentru toată lățimea Statelor Unite. N-avea să dureze nici până la ieșirea din New England, dacă sorbea câte un strop ori de câte ori îl apucau pandaliile.

Gândul îi revenea mereu și la uimitoarea distanță pe care o parcursese în lumea lui, când făcuse saltul înapoi din Teritorii. Cincizeci de metri aici echivalaseră, acolo, cu aproape un kilometru. În acest ritm – dacă, cine știe, proporția distanțelor parcurse n-o fi fost cumva variabilă, iar Jack considera foarte posibil acest lucru – putea face cincisprezece kilometri aici, pentru ca acolo să ajungă aproape la ieșirea din New Hampshire. Parcă ar fi purtat cizme de șapte poște.

Totuși, copacii... rădăcinile acelea cenușii, păstoase...

Când începe să se întunece de-a binelea – când cerul va deveni, din albastru, violet – trec înapoi. Asta e! Mai departe, scrie-n carte. N-am să umblu prin pădurile-astea după căderea întunericului. Iar dacă mi se termină sucul magic în Indiana, sau pe-acolo, pe undeva, bătrânu' Speedy îmi poate trimite prin poștă altă sticluță, sau ceva.

Continuând să rumege aceste idei – și recunoscând că se simțea mai bine având un plan (chiar dacă planul nu cuprindea decât următoarele două ore, cel mult) –, Jack își dădu deodată seama că auzea un nou vehicul și transportul unei mulțimi de cai.

Înclinând capul, se opri în mijlocul drumului. Ochii i se dilatară și, dintr-o dată, pe dinapoia retinelor i se derulară, cu iuțeală ametitoare, două imagini: mașina cea mare în care se aflaseră cei doi indivizi – mașina care nu era Mercedes –, apoi duba WILD CHILD, îndepărtându-se în viteză de cadavrul unchiului Tommy, cu sângele șiroind de pe colții de plastic rupți

ai grilei radiatorului. Văzu mâinile pe volanul dubei... dar nu erau mâini. Erau niște copite stranii, articulate.

În plin galop, atelajul ăsta blestemat sună ca un tunet rostogolindu-se pe fața pământului.

Acum, auzindu-l – sunetul încă îndepărtat, dar perfect de clar în aerul pur –, Jack se întrebă cum de se putuse gândi măcar la faptul că celelalte căruțe ce se apropiau ar fi fost diligența lui Morgan. Cu siguranță, n-avea să mai facă niciodată o asemenea greșeală. Sunetul auzit acum era categoric amenințător, supraîncărcat de potențialul răului – sunetul unui atelaj, da, al unui atelaj mânat de un diavol.

Rămase încremenit în mijlocul drumului, aproape hipnotizat, ca un iepure în lumina farurilor. Zgomotul creștea statornic, tot mai puternic – tunet de roți și copite, trosnetele harnașamentelor de piele. Acum putea auzi și glasul birjarului:

– Hii-iaa! Hiii-iaaa! HIIII-IAAAAA!

Stătea în drum, stătea acolo, cu capul vuindu-i de groază. *Nu mă pot mișca, o, Doamne sfinte, o, Isuse Cristoase, nu mă pot mișca! Mamă, mamă, mămiiicooooo!...*

Stătea în drum și, cu ochiul minții, văzu o arătare enormă și neagră, asemănătoare cu o caleașcă, sfâșiind drumul, trasă de animale negre, ce păreau mai mult pume decât cai; văzu perdelele negre fluturând pe ferestrele trăsurii; îl văzu pe vizitiu stând în picioare pe capră, cu părul suflat de vânt, cu ochii sălbatici și demenți ca ai unui psihopat înarmat cu un satâr.

O văzu gonind spre el, fără a încetini deloc.

O văzu călcându-l.

Asta îi spulberă paralizia. O luă la fugă spre dreapta, lunecând în jos pe marginea drumului, agățându-și piciorul sub una dintre acele rădăcini noduroase, căzând, rostogolindu-se. Spinarea rănită, relativ alinată în ultimele câtevă ore, îl fulgeră cu o durere vie, iar băiatul își dezveli dinții într-o grimasă.

Sări în picioare și se ascunse în pădure, încovoiat.

Mai întâi se strecură după unul dintre copacii negri, dar atingerea tulpinii împletite – semăna puțin cu ficușii bengalezi pe care-i văzuse în vacanța din Hawaii, cu doi ani în urmă – era uleioasă, dezagreabilă. Jack se mută mai la stânga, după trunchiul unui brad.

Tunetul caleștii și al escortei răsuna tot mai puternic. În fiecare secundă, Jack se aștepta ca echipajul să treacă fulgerător spre satul Tuturor Mâinilor. Degetele băiatului se încleștau și se relaxau alternativ pe scoarța rășinoasă a coniferului. Își mușcă buzele.

Drept în fața lui se întindea, spre drum, un culoar de vizibilitate îngust, dar complet liber, un tunel cu pereți de frunze, ferigi și ace de brad. Și exact când Jack începuse să creadă că grupul lui Morgan nu va mai sosi niciodată, vreo doisprezece sau mai mulți soldați călări trecură spre Est, gonind la galop. Cel din frunte purta un drapel, dar băiatul nu-i putu distinge blazonul... și nici nu era sigur c-ar fi dorit-o. Apoi, prin îngustul câmp vizual al lui Jack fulgeră diligența.

Momentul trecerii sale fu scurt – nu mai mult de-o secundă, poate nici măcar atât –, dar Jack îi păstră o amintire perfectă. Diligența era un vehicul gigantic, înalt de vreo patru metri, cu siguranță. Cuferele și boccelele legate deasupra cu corzi solide mai adăugau încă un metru. Fiecare cal din atelaj purta pe cap câte un panaș negru – panașe suflate înapoi aproape la orizontală de curentul provocat de viteză. Mai târziu, Jack se gândi că Morgan avea fără-ndoială nevoie de-un atelaj nou pentru fiecare cursă, căci aceste animale păreau ajunse la capătul puterilor. Din boturile chinuite le zburau cheaguri de spumă și sânge; ochii li se rostogoleau înnebuniți, arătându-și semilunile albe.

La fel ca în închipuirea – sau viziunea – lui, la ferestrele fără geam fluturau perdele de crep negru. Deodată, într-unul dintre aceste dreptunghiuri întunecate apăru un chip alb, încadrat în rama cu încrustații ciudate, răsucite. Brusca apariție a acestui chip fu la fel de șocantă ca ivirea unei stafii la fereastra unei case bântuite, în ruine. Nu era chipul lui Morgan Sloat... și totuși era.

Iar cel căruia îi aparținea acel chip știa că Jack – sau vreun alt pericol, tot atât de detestat și întru totul la fel de *personal* – se afla prin preajmă. Jack o văzu în dilatarea ochilor și în brusca schimonosire, veninoasă, a gurii.

Căpitanul Farren spusese: *O să te miroasă ca pe un șoarece.* Iar acum Jack își zise, cu silă: *M-a mirosit, gata. Știe că-s aici, și-acum ce-o să se-ntâmple? Va opri toată hoarda, pun pariu, și-o să trimită soldații-n pădure, după mine.*

Alt escadron de militari – care acoperea ariergarda diligenței lui Morgan – trecu cât ai clipi. Jack aștepta, cu mâinile înghețate pe coaja bradului, convins că Morgan va porunci să oprească. Dar nu urmă nici o oprire; curând, vuietul greu al diligenței și al escortei începu să se stingă.

Ochii lui. Ăștia-s la fel. Ochii ăia negri, pe fața albă. Și...

Băiatul nostru? DAAAAA!

Ceva i se târî peste laba piciorului... și în sus, pe gleznă. Jack zbieră și se dădu înapoi înnebunit, crezând că era un șarpe. Dar, când privi în jos, văzu că una dintre rădăcinile acelea cenușii i se încolăcise pe picior... iar acum îi cuprindea gamba.

E cu neputință, își spuse el, prostește. *Rădăcinile nu se mișcă...*

Se smuci cu putere, smulgându-și piciorul din cătușa aspră pe care o formase rădăcina. Simți în pulpă o durere acută, ca arsura unei frânghii. Ridicând ochii, inima îi împietri de groază. Acum știa de ce Morgan, simțindu-l, își continuase totuși drumul; Morgan știa că o plimbare prin pădurea aceea era ca o scaldă într-un râu din junglă, plin de pești piranha. De ce nu-l prevenise Căpitanul Farren? Jack nu se putea gândi decât că ofițerul cu cicatrice nu știuse; probabil nu ajunsese niciodată atât de departe spre Vest.

Rădăcinile cenușii ale hibrizilor de ferigă și pin se mișcau acum cu toatele – ridicându-se, căzând, viermuind prin pământul plin de frunze în descompunere. *Frazbile și Granchioase*, își spuse aiurit Jack. *Frazbile și Granchioase RELE.* O rădăcină peste măsură de groasă, cu ultimii cincisprezece centimetri înnegriți de pământ și umezeală, se ridică unduindu-se în fața lui, ca o cobră ce dansează în coșul unui fachir. *Băiatul NOSTRU! DAAA!*

Săgetă spre el, iar Jack sări înapoi, conștient că rădăcinile formaseră acum un paravan viu între el și drum. Se retrase până la trunchiul unui arbore... după care se smulse de-acolo, urlând, când scoarța începu să palpite, vălurindu-se, lipită de spinarea lui – parcă ar fi simțit un mușchi cuprins de spasme necontrolate. Privi în jur și văzu unul dintre copacii negri cu tulpini împletite. Acum tulpina se mișca, se zvârcolea. Nodurile acelea încolăcite ale cojii formau ceva ca o față hidos zbârcită, cu un ochi negru căscat, gol, iar celălalt închis într-un clipit oribil. Copacul se despică mai în jos, cu un zgomot scrâșnit, trosnitor, începând

să-i curgă bale de sevă galben-albicioasă. *AL NOSTRU! O, daaaaaa!*

Rădăcini ca niște degete se strecurară între brațul și coastele lui Jack, ca pentru a-l gâdila.

Se smulse, ținându-se de ultimul fir rațional printr-un enorm act de voință, și bâjbâi prin haină după sticluța lui Speedy. Își dădu seama – vag – de o serie de zgomote ca de sfâșiere. Bănui că arborii se dezrădăcinau singuri din pământ. În Tolkien[1] nu se întâmplase niciodată așa ceva.

Apucă de gât sticluța și o trase afară. Moșmondi la capac, iar una dintre rădăcini îi încolăci lin beregata. În clipa următoare, se strânse amarnic, ca un șireang de spânzurătoare.

Lui Jack i se tăie respirația. Sticla îi scăpă din mâini, în timp ce se lupta cu făptura care-l sugruma. Reuși să-și strecoare degetele pe sub rădăcină. Nu era rece și țeapănă, ci caldă, mlădie, ca o carne. Trase de ea din răsputeri, conștient de horcăielile strangulate ce-i ieșeau pe gură și de saliva care-i șiroia pe bărbie.

Cu un ultim efort, convulsiv, smulse rădăcina. Atunci, aceasta încercă să-i încercuiască mijlocul, iar Jack își eliberă brusc brațul din strânsoarea ei, țipând. Privi în jos, pentru a vedea sticluța îndepărtându-se în salturi mici, trasă de un alt cârcel.

Sări după ea. Rădăcini îi înșfăcară picioarele, se încolăciră. Căzu îndesat pe pământ, întinzându-se, dând din mâini, cu vârfurile degetelor scobind solul gras și negru al pădurii, să mai câștige un centimetru, o jumătate...

Atinse peretele lunecos și verde al sticluței... și o apucă. Trase cu toată puterea, simțind ca prin ceață că acum rădăcinile îi năpădiseră complet picioarele, încrucișându-se ca niște jambiere, ținându-l strâns pe loc. Răsuci căpăcelul sticluței. Alt tentacul pluti în jos, ușor ca o pânză de păianjen, încercând să i-o smulgă. Jack îl împinse în lături și ridică sticluța la gură. Mirosul de fructe stricate păru deodată să plutească pretutindeni, ca o membrană vie.

Speedy, te rog, fă să meargă!

---

[1] John R. R. Tolkien (1892-1974), filolog și scriitor englez, autorul capodoperelor heroic-fantasy *O poveste cu un hobbit* (Ed. I. Creangă, 1975) și *The Lord of the Rings (Stăpânul Inelelor)* (n. tr.).

În timp ce alte și alte rădăcini îi lunecau peste spinare și prin jurul taliei, răsucindu-l neputincios încoace și-ncolo, Jack bău, și vinul ieftin îi împroșcă amândoi obrajii. Înghiți, gemând, și nu-i folosi la nimic, *nu mergea*, avea ochii încă închiși, dar putea simți rădăcinile încătușându-i brațele și picioarele, simțea

8

apa îmbibându-i jeanșii și cămașa, miros de
Apă?
mâl umed, auzea
Jeanși? Cămașă?
orăcăitul monoton al broaștelor și

Jack deschise ochii și văzu lumina portocalie a soarelui la asfințit, reflectată într-un râu lat. Păduri neîntrerupte creșteau pe malul estic al râului; pe țărmul vestic, acolo unde se afla el, o câmpie întinsă, acum parțial întunecată de ceața formată la sol o dată cu căderea serii, ajungea până la malul apei. Aici, pământul era ud și gloduros. Jack zăcea pe țărmul râului, în cea mai mlăștinoasă zonă dintre toate. Pretutindeni creșteau bălării dese – mai era cel puțin o lună până la gerurile aprige care-aveau să le ucidă –, iar băiatul se încâlcise în ele, la fel ca un om care se trezește încolăcit în așternuturi, după un coșmar.

Se adună pe picioare, împleticit, ud și mânjit cu mâl mirositor, simțind curelele rucsacului tăindu-l la subsuori. Își scuturâ cu groază frunzele buruienilor de pe față și brațe. Începu să se îndepărteze de apă, după care privi în urmă și văzu sticluța lui Speedy zăcând în noroi, cu căpăcelul alături. O parte din „sucul magic" cursese afară, sau se vărsase în timpul luptei cu copacii ucigași din Teritorii. Acum sticluța mai era plină doar pe-o treime.

Stătu un moment pe loc, cu tenișii plini de noroi înfipți în mâlul mustos, privind spre râu. Aceasta era lumea lui, bătrânele și bunele State Unite ale Americii. Nu vedea arcadele aurii pe care le sperase, nici vreun zgârie-nori sau satelit artificial clipind deasupra pe cerul tot mai întunecat, dar știa unde se afla la fel de bine pe cât își cunoștea numele. Întrebarea era: chiar fusese în cealaltă lume?

Privi în jur, la râul necunoscut, la tot atât de nefamiliarul peisaj rustic, ascultând mugetele îndepărtate și blânde ale vacilor. *Ești în alt loc*, își spuse. *Asta sigur nu mai e Arcadia Beach, Jack-O.*

Nu, nu era Arcadia Beach, dar nici nu cunoștea destul de bine regiunea din jurul stațiunii ca să spună cu certitudine că se îndepărtase cu mai mult de șase, șapte kilometri – doar suficient de departe de coastă, să zicem, pentru a nu mai putea simți mirosul Atlanticului. Se înapoiase ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar – oare nu era posibil ca asta să fi și fost toată povestea, de la cărușul cu povara sa de carne plină de muște și până la copacii însuflețiți? Un soi de coșmar de-a-n-picioarelea, în care jucase și somnambulismul un rol? Avea sens. Mama sa era pe moarte, iar acum își spuse că știa acest lucru de-o bună bucată de vreme – toate semnele fuseseră vizibile, subconștientul lui trăgând concluzia corectă chiar în timp ce latura conștientă a minții o contesta. Aceasta ar fi putut contribui la crearea unei atmosfere adecvate pentru un fenomen de autohipnoză, iar bețivanul ăla bătrân de Speedy Parker îl băgase-n viteză. Sigur. Toate se legau.

Unchiului Morgan i-ar fi convenit de minune.

Jack se înfioră și înghiți dureros. Dureros de-a binelea. Nu așa cum te doare gâtul când ești răcit, ci în genul unui mușchi suprasolicitat.

Ridică mâna stângă – în dreapta ținea sticluța – și-și frecă ușurel gâtul cu palma. O clipă păru – în chip absurd – o femeie căutând semne de bărbie dublă sau riduri. Găsi o rosătură umflată chiar deasupra mărului-lui-Adam. Nu sângerase mult, dar era aproape prea dureroasă ca s-o poată atinge. I-o făcuse rădăcina care-l strânsese de gât.

– Adevărat, șopti Jack, privind spre apa portocalie, ascultând *oac-oac*-urile broaștelor și mugetele îndepărtate ale vacilor. Totul a fost adevărat.

9

Jack urcă panta ușoară a câmpiei, lăsând în urmă râul și toate celelalte. După aproape un kilometru, mișcările constante

ale rucsacului ce-i freca spinarea îndurerată (păstra și loviturile primite de la Osmond, rucsacul care se mișca reactualizându-i-le încontinuu) îi deșteptară o amintire. Refuzase enormul sandviș al lui Speedy, dar nu cumva negrul îi strecurase totuși în rucsac resturile, în timp ce el examina pana de chitară?

La acest gând, stomacul îi tresări brusc.

Jack își dădu jos rucsacul pe loc, oprindu-se într-un cheag de pâclă joasă, sub luceafărul de seară. Desfăcu catarama uneia dintre curele, și iată sandvișul, nu doar o jumătate sau o bucățică, ci toată mâncarea, învelită într-un ziar. Ochii băiatului se umplură de lacrimi fierbinți, dorindu-și ca Speedy să se fi aflat lângă el ca să-l poată îmbrățișa.

Acum zece minute îl numeai beţiv nebun.

Chipul i se împurpură la acest gând, dar rușinea nu-l împiedică să înfulece sandvișul din șase îmbucături zdravene. Își încheie la loc rucsacul și-l luă în spinare. Cu gaura din burtă pe jumătate plină, Jack porni din nou la drum, simțindu-se iarăși în apele lui.

Nu peste mult timp, în întunericul ce cuprindea zările, începură să licărească luminițe. O fermă. Un câine se puse pe lătrat – lătratul gros al unui amic cu-adevărat mare –, iar Jack îngheță o clipă.

E înăuntru, își spuse. *Sau legat. Sper.*

O luă mai spre dreapta și, după o vreme, câinele se opri din lătrat. Călăuzindu-se după luminile fermei, Jack ieși curând pe un drum îngust, asfaltat. Se opri, privind în stânga și-n dreapta, fără a ști încotro s-o ia.

Ei, băieți, iată-l pe Jack Sawyer, între urlet și zbieret, ud până la piele și cu tenișii plini de noroi. Hai, tu, Jack!

Singurătatea și dorul de casă i se treziră din nou în suflet. Căută să le alunge. Scuipă un strop de salivă pe arătătorul mâinii stângi, apoi îi dădu un bobârnac puternic. Cea mai mare dintre jumătățile stropului zbură în dreapta – sau cel puțin așa i se păru lui –, așa că se întoarse într-acolo și porni. Peste patruzeci de minute, picând de oboseală (și din nou flămând, ceea ce era oarecum chiar mai rău), văzu o carieră și un fel de șopron, la capătul unui drum de acces barat cu un lanț.

Jack se strecură pe sub lanț și merse la șopron. Ușa era închisă cu lacătul, dar observă că pământul se rosese sub un

perete al micului acaret. Nu-i trebui decât un minut ca să-și scoată rucsacul, să se târască pe sub peretele șopronului și să tragă apoi bagajul după el. Lacătul de la ușă îl făcea chiar să se simtă mai în siguranță.

Privi în jur, pentru a vedea că nimerise alături de niște unelte foarte vechi – locul acela nu mai fusese folosit de mult, după cât se părea, ceea ce lui Jack îi convenea de minune. Se despuie în pielea goală, dornic să scape de senzația hainelor înnoroiate și reci. Pipăi moneda pe care i-o dăduse Căpitanul Farren, într-unul dintre buzunarele pantalonilor, odihnind acolo ca un uriaș, printre puținul său mărunțiș mai obișnuit. Jack o scoase, și văzu că moneda lui Farren, cu capul Reginei pe-o parte și leul înaripat pe cealaltă... se transformase într-un dolar de argint din 1921. O vreme privi țintă la profilul Statuii Libertății de pe gologanul cât roata carului, apoi îl vârî la loc, în buzunarul jeanșilor.

Scoase din sac haine uscate, gândindu-se ca pe cele murdare să le împacheteze a doua zi de dimineață – până atunci se vor fi uscat – și să le curețe pe drum, în vreo spălătorie automată eventual, sau doar într-un pârâiaș întâlnit în cale.

În timp ce-și căuta niște ciorapi, mâna sa întâlni ceva subțire și tare. Jack scoase obiectul, descoperind că era periuța sa de dinți. De îndată, imagini de-acasă, ale siguranței și rațiunii – toate lucrurile pe care le poate reprezenta o periuță de dinți – se deșteptară, copleșindu-l. De astă-dată nu mai avea cum să-și alunge valul de emoții sau să îl înăbușe. O periuță de dinți era un lucru destinat să se vadă într-o baie bine luminată, un obiect de folosit când ai o pijama de bumbac pe trup și papuci calzi în picioare. În nici un caz ceva peste care să dai în fundul rucsacului, într-un șopron de scule întunecos și rece, la marginea unei cariere de piatră, dintr-o localitate rurală, pustie, căreia nici măcar nu-i știi numele.

Singurătatea îi mistuia toată ființa: conștientizarea condiției sale de exilat era acum deplină. Jack începu să plângă. Nu se tânguia isteric, nici nu guița ca oamenii care-și ascund furia îndărătul lacrimilor; plângea cu suspinele regulate ale celui care tocmai a descoperit cât e de singur și că are toate șansele să rămână la fel de singur încă multă vreme de-acum încolo. Plângea fiindcă toată siguranța și rațiunea păreau să fi părăsit această

lume. Singurătatea era aici, prezentă, reală; dar, în situația lui, și dezechilibrul mintal reprezenta o mare posibilitate.

Adormi înainte ca suspinele să se fi ostoit complet. Dormi încovrigat împrejurul rucsacului, gol, cu excepția unei perechi de chiloți și ciorapi curați. Lacrimile își tăiaseră făgașuri limpezi pe obrajii murdari, iar într-o mână ținea, moale, periuța de dinți.

CAPITOLUL VIII

Tunelul Oatley

1

Șase zile mai târziu, Jack ieșise aproape complet din genunea disperării. Spre sfârșitul primelor lui zile de drum i se părea că trecuse, din copilărie și adolescență, drept în vârsta adultă – în responsabilitate. Era adevărat că nu mai revenise în Teritorii după deșteptarea pe malul apusean al râului, dar putea privi rațional acest fapt, ca și viteza mai mică de deplasare ce o implica, spunându-și că economisea sucul lui Speedy pentru momentele în care avea să-i fie cu adevărat necesar.

Și, în fond, nu-i spusese Speedy să călătorească mai mult pe drumuri în această lume? Urmăm pur și simplu directivele, amice.

Când soarele era pe boltă și mașinile îl mai duceau cu câte cincizeci-șaizeci de kilometri spre Vest, și când avea stomacul plin, Teritoriile i se păreau incredibil de îndepărtate și parcă desprinse dintr-un vis: semănau cu un film pe care începea să-l uite, o fantezie temporară. Uneori, când Jack se rezema de spătar în mașina vreunui învățător și răspundea la nelipsitele întrebări despre ce și cum i se-ntâmplase – despre Poveste –, chiar uita. Teritoriile îl părăseau și era din nou – sau aproape era – băiatul din primele zile ale verii.

Pe marile șosele naționale, când vreun șofer îl lăsa în apropierea ieșirii din oraș, nu rămânea mai mult de zece-cincisprezece minute cu degetul mare ridicat și se și trezea cu câte o mașină care

încetinea, oprind să-l ja. Acum se afla undeva, în apropiere de Batavia, departe spre vestul statului New York, străbătând acostamentul autostrăzii 90, cu degetul mare în aer, în direcția orașului Buffalo – după Buffalo avea s-o cârmească spre Sud. Era de părere că totul se reducea la găsirea celei mai bune căi de-a înfăptui un lucru, pentru ca apoi să-l faci pur și simplu. Rand McNally și Povestea îl aduseseră până aici; tot ce-i trebuia, era destul noroc cât să găsească un conducător auto care mergea până la Chicago sau Denver (sau Los Angeles, dacă tot e vorba să visăm-cu-ochii-deschiși despre baftă, Jacky-puiule), și s-ar fi putut afla pe drumul de înapoiere înaintea jumătății lui octombrie.

Era bronzat, avea în buzunar cincisprezece dolari de la ultima slujbă – spălător de vase la braseria „Golden Spoon", în Auburn – și-și simțea mușchii întinși, fortificați. Chiar dacă uneori îi venea să plângă, nu mai dăduse frâu liber lacrimilor niciodată, după acea nenorocită de primă noapte. Se stăpânea, asta era toată deosebirea. Acum, că știa cum să continue, după ce începuse atât de chinuit, ajunsese mai presus de tot ce i se întâmpla; i se părea că poate întrezări capătul călătoriei, deși era încă atât de departe. Călătorind mai mult prin această lume, așa cum îi spusese Speedy, putea înainta cu toată viteza necesară pentru a ajunge cu Talismanul înapoi, în New Hampshire, mai mult decât la timp. Avea să reușească, și îl așteptau mult mai puține probleme decât crezuse.

Cel puțin așa își închipuia Jack Sawyer în timp ce un Ford Fairlane albastru și prăfuit trăgea pe dreapta și-l aștepta să fugă până la el, cu ochii mijiți în soarele ce cobora spre asfințit. *Cincizeci sau șaizeci de kilometri*, își spuse. Revăzu în minte pagina din Rand McNally, pe care o studiase de dimineață, și se hotărî: *Oatley*. Suna banal, mărunt și sigur – era pe drum, iar acum nimic nu-l mai putea vătăma.

2

Jack se aplecă și privi pe fereastră înainte de-a deschide portiera Fordului Fairlane. Pe bancheta din spate, zăceau în dezordine albume groase, cu mostre și prospecte imprimate; locul de lângă șofer îl ocupau două serviete supradimensionate. Individul

brunet și cam burtos, care în acest moment părea aproape să imite atitudinea lui Jack, aplecându-se peste volan să-l privească pe băiat prin fereastra deschisă, era comis-voiajor. Sacoul costumului său albastru stătea agățat în cârligul din spatele lui; avea cravata lărgită și mânecile suflecate. Un comis-voiajor de vreo treizeci și cinci de ani, preumblându-se comod prin teritoriul său. Va fi îndrăgind sporovăiala, ca toți comis-voiajorii. Omul îi zâmbi și ridică prima servietă burdușită, trecând-o peste spătar până în talmeș-balmeșul de hârtii din spate, apoi și pe cea de-a doua.

– Ia să facem noi puțin loc, spuse el.

Jack știa că primul lucru pe care-l va întreba omul avea să fie: de ce nu ești la școală?

Deschise portiera.

– Vă mulțumesc.

Și urcă.

– Mergi departe? întrebă comis-voiajorul, aruncând un ochi în oglinda retrovizoare, în timp ce băga într-a-ntâia și revenea pe drum.

– La Oatley, răspunse Jack. Cred că-s cam cincizeci de kilometri.

– Te-ai făcut cu-o corigență la geografie, replică celălalt. Oatley e la peste șaptezeci de kilometri de-aici. Întoarse capul spre Jack și, spre mirarea băiatului, îi făcu cu ochiul. Nu mi-o lua-n nume de rău, dar nu pot suferi să văd copii făcând autostopul. De-asta-i iau întotdeauna când îmi ies în cale. Cel puțin știu că, alături de mine, sunt în siguranță. Nu-mi plac pipăitorii, pricepi ce vreau să zic? Prea mulți ticniți se-nvârt pe lumea asta, puștiule. Citești ziarele? Adică, de fiare carnivore vorbesc. Te-ai putea pomeni ajungând specie pe cale de dispariție.

– Cred că aveți dreptate, spuse Jack. Dar încerc să fiu cât mai atent.

– Locuiești pe-aici, pe undeva, bănuiesc!

Omul continua să-l privească, furând mici ocheade spre șosea, cu mișcări ca de pasăre, iar Jack căută nebunește în memorie numele unui oraș din urmă.

– La Palmyra. Din Palmyra sunt.

Comis-voiajorul dădu din cap.

– Drăguț locșor.

Reveni cu privirea la drum. Jack se relaxă, pe plușul confortabil al fotoliului. Într-un târziu, omul spuse:

– Sper că nu tragi chiulul de la școală, nu?

Sosise, din nou, momentul Poveștii.

O spusese atât de des, schimbând denumirile orașelor implicate pe măsură ce avansa spre Vest, încât și-o simțea în gură lunecoasă, ca un monolog.

– Nu, domnule. Doar că trebuie să merg la Oatley ca să locuiesc puțin timp la mătușa Helen. Helen Vaughan. E sora mamei. Profesoară la școală. Tata a murit iarna trecută, vedeți, și o ducem destul de greu... și pe urmă, acum două săptămâni, tusea mamei s-a agravat foarte rău și abia mai putea urca scara, și doctorul a spus că trebuie să stea la pat cât poate de mult și a rugat-o pe sora ei dacă pot să vin să stau la ea o vreme. Cum ea e profesoară, și-așa mai departe, cred că precis o să merg la școală în Oatley. Mătușa Helen n-ar lăsa nici un copil să chiulească, desigur.

– Vrei să zici că mama ta ți-a spus să faci autostopul de la Palmyra până la *Oatley?* întrebă comis-voiajorul.

– A nu, deloc – n-ar face-o niciodată. Nu, mi-a dat bani de autobuz, da' am preferat să-i păstrez. N-o să prea fie bani în casă, cred, multă vreme, și mătușa Helen n-are nici ea bani, de fapt. Mama s-ar înfuria rău să afle că fac stopul. Da' mie mi s-a părut c-aș arunca banii pe fereastră. Vreau să zic, cinci dolari sunt cinci dolari, și de ce să-i dau la un șofer de-autobuz?

Omul îi aruncă o privire piezișă.

– Cât timp crezi că o să stai la Oatley?

– Greu de zis. Sper mai mult ca sigur ca mama să se facă bine cât mai curând.

– Ei, înapoi să nu mai mergi cu autostopul, bine?

– Nici măcar mașină nu mai avem, spuse Jack, îmbogățind Povestea. Începea să se distreze. Vă vine-a crede? Au tăbărât în toiul nopții și-au luat-o-napoi. Lași împuțiți. Știau că toată lumea doarme. Au venit, uite-așa, la miezul nopții, și-au furat mașina drept din garaj. Domnu', m-aș fi bătut pentru mașina aia – și nu ca să merg acum cu ea pân-la mătușa. Când mama se duce la doctor, trebuie să facă pe jos tot drumul pân-la poalele colinei și

pe urmă încă cinci străzi doar ca să ia autobuzul. N-ar trebui să aibă voie să facă asta, nu? Așa, să dea năvală și să-ți fure mașina ta? De-ndată ce-o să putem, o să-ncepem iar să plătim. Vreau să zic, dumneavoastră n-ați numi asta furt?

– Dacă mi s-ar întâmpla mie, cred că da, răspunse comis-voiajorul. Ei, sper ca mama ta să se simtă mai bine repejor.

– Și eu la fel, spuse Jack, cu toată sinceritatea.

Și cu asta rămaseră, până când începură să apară semnele de la intrarea în Oatley. Șoferul trase mașina pe acostament, imediat după rampa de ieșire, îi zâmbi din nou lui Jack și spuse:

– Noroc, pușt iule.

Jack înclină din cap și deschise portiera.

– Oricum, sper să nu fie nevoie să stai prea mult la Oatley.

Băiatul îl privi întrebător.

– Păi, cunoști locurile, nu-i așa?

– Puțin. Nu prea bine.

– A, e cu-adevărat o groapă. Genul de loc în care se mănâncă ce fuge pe drum. Gorillaville. Mănânci berea, apoi bei paharul. Cam așa ceva.

– Mulțumesc că mi-ați spus.

Jack coborî din mașină. Comis-voiajorul îi făcu cu mâna. Băgă Fordul în viteza-ntâi și intră pe drum. În câteva clipe, nu mai era decât o pată neagră gonind spre soarele portocaliu al amurgului.

3

Cale de-un kilometru, doi, șoseaua îl purtă printr-un peisaj rural plat și mohorât – în depărtare, Jack vedea mici case demontabile cu două niveluri, cocoțate în marginea câmpului. Câmpiile erau cafenii și golașe, iar casele nu aparțineau unor ferme. Situate la mari distanțe una de alta, clădirile ce dominau șesul posac existau într-o tăcere cenușie și neclintită, ruptă numai de vuietul traficului ce străbătea autostrada 90. Nici o vacă nu mugea, nu necheza nici un cal – nu existau animale, nici echipamente agricole. În jurul uneia dintre căsuțe zăceau vreo șase mașini stricate și ruginite. Acestea erau casele unor oameni cărora le displăcea

într-atât propria specie, încât până și un orășel ca Oatley era prea aglomerat pentru ei. Câmpiile goale le ofereau „șanțurile cu apă" necesare în jurul castelelor din panouri coșcovite.

După un timp, ajunse la o răspântie. Arăta ca o răscruce din desenele animate: două drumuri înguste și pustii, intersectându-se într-un nicăieri absolut, pentru a se întinde apoi spre un alt fel de nicăieri. Jack începuse să se simtă nesigur pe simțul său de orientare și, potrivindu-și mai bine rucsacul pe spate, porni spre țeava înaltă de fier ruginit ce susținea dreptunghiurile negre, și ele ruginite, cu denumirile străzilor. Ar fi fost mai bine s-o ia la stânga în loc de dreapta, lângă rampa de ieșire? Indicatorul îndreptat spre drumul paralel cu șoseaua anunța: DOGTOWN ROAD. Dogtown? Jack privi în lungul acestui drum și nu văzu decât întinderea nesfârșită, câmpii pline de buruieni și panglica neagră de asfalt desfășurându-se tot mai departe. Fâșia de asfalt pe care se afla el purta numele de MILL ROAD, conform tăbliței. Cam la un kilometru și jumătate distanță se afunda într-un tunel aproape acoperit de copaci aplecați și de-un ciudat smoc pubian de iederă. O pancartă albă spânzura peste desișul de viță, părând susținută de acesta. Cuvintele erau prea mici ca să le poată citi. Jack vârî mâna în buzunar și apucă strâns moneda primită de la Căpitanul Farren.

Stomacul îi vorbea. Avea nevoie de cină cât mai curând, astfel că trebuia să părăsească acel loc și să găsească un oraș unde-și putea câștiga masa. Mill Road era acesta – cel puțin putea merge suficient de departe ca să vadă ce se găsea la celălalt capăt al tunelului. Jack se grăbi într-acolo, privind cum deschizătura întunecată din pâlcul de copaci se mărea cu fiecare pas.

Rece, umed, mirosind a praf de cărămidă și pământ răscolit, tunelul păru să-l absoarbă pe băiat, închizându-se apoi strâns în jurul lui. Un moment, Jack se temu că îl ducea sub pământ – în capătul tunelului nu se arăta nici un cerc de lumină –, dar apoi își dădu seama că pardoseala de asfalt era orizontală. APRINDEȚI FARURILE, scria pe pancarta de la intrarea în tunel. Jack se ciocni de-un zid de cărămizi și simți pulberea grunjoasă fărâmițându-i-se pe mâini.

Faruri, își spuse sieși, dorind tare mult să aibă și el unul pe care să-l aprindă. Înțelese că tunelul cotea, fără doar și poate,

într-un anume punct al parcursului său. Prudent, încet, cu grijă, intrase drept în zid, ca un orb cu mâinile întinse. Își căută pe dibuite drumul în lungul peretelui. Când Wile E. Coiotul din desenele animate cu Bip-Bip încerca așa ceva, de obicei sfârșea făcut afiș pe botul vreunui camion.

Ceva tropăi mărunt pe pardoseala tunelului, iar Jack îngheță.

Un șobolan, își spuse. Poate un iepure, luând-o pe-o scurtătură între câmpii. Păruse însă, cumva, mai mare.

Îl auzi din nou, mai departe în întuneric, și făcu încă un pas înainte, orbecăind. În fața lui percepu o răsuflare, una singură, cineva inspira. Se opri, întrebându-se: *Ăsta a fost un animal?* Rămase cu degetele nemișcate pe peretele de cărămizi umede, așteptând expirația. Nu sunase a animal – cu siguranță, nici un șobolan sau iepure nu inhala atât de adânc. Se mai furișă câțiva centimetri înainte, aproape nevrând să recunoască față de sine însuși că ceea ce se afla acolo îl înspăimântase.

Jack încremeni din nou, auzind un sunet slab și silențios, ca un chicotit scrâșnit, răzbătând din beznă, în fața lui. În secunda următoare, un miros familiar, dar pe care nu-l putea recunoaște, aspru, pătrunzător, ca de mosc, pluti spre el din adâncul galeriei.

Băiatul privi înapoi peste umăr. Acum, intrarea nu se mai vedea decât pe jumătate, ascunsă după curbura tunelului, foarte departe, arătând cam de mărimea unei vizuini de iepure.

– Cine-i acolo? strigă. Hei! Aici înăuntru, cu mine, mai e cineva? Ceva?

I se păru că aude un fel de șoaptă și mai adânc în tunel.

Nu se afla în Teritorii, își reaminti Jack – în cel mai rău caz, putea să fi deranjat vreun câine imbecil care se retrăsese să tragă un pui de somn în întunericul răcoros. Dacă era pe-așa, îi salvase viața, trezindu-l înainte de-a veni o mașină.

– Hei, cuțule! strigă. *Cuțule!*

Și fu imediat răsplătit de sunetul labelor tropăind prin tunel. Dar... plecau sau se apropiau? Nu-și putea da seama, ascultând acel *pâș pâș pâș* mărunt, dacă animalul se îndepărta sau venea spre el. Apoi îi trecu prin minte că poate sunetul se auzea din spatele lui și întoarse capul, privind înapoi, pentru a constata că înaintase destul de mult ca să nu mai vadă nici intrarea.

– Unde ești, cuțule? întrebă.

Ceva zgârie solul la numai un pas-doi în urma sa, iar Jack sări înainte și se lovi cu umărul, tare, de curbura peretelui.

Simți o formă – de câine, poate – în întuneric. Făcu un pas înainte și se opri brusc, cuprins de-o senzație de „trecere dincolo" atât de intensă, încât crezu că a revenit în Teritorii. Tunelul era plin de duhoarea aceea animală, acră, de mosc, iar ceea ce venea spre el nu era un câine.

Un val de aer rece, mirosind a unsoare și alcool, năvăli spre el. Simți forma apropiindu-se și mai mult.

O clipă doar întrezări un chip plutind prin beznă, lucind parcă în propria-i lumină interioară, bolnăvicioasă și palidă, o față prelungă, amărâtă, care-ți dădea iluzia de tinerețe, dar nu era câtuși de puțin așa. În respirația ce emana dintr-acolo se simțea sudoare, alcool, o duhoare slinoasă. Jack se lipi de perete, ridicând pumnii, exact în clipa în care chipul păli, înghițit de beznă.

În culmea groazei, i se păru că aude un fosnet ușor de pași, străbătând repede distanța spre intrarea tunelului, și-și întoarse capul dinspre porțiunea de întuneric, ce căpătase chip pentru el, privind în urmă. Liniște, întunecime. Acum, tunelul era gol. Jack își vârî mâinile la subsuori și se lăsă să cadă ușurel înapoi, rezemat de zidărie, amortizând șocul cu rucsacul. O clipă mai târziu reîncepu să înainteze încet.

De cum ieși din tunel, băiatul se răsuci să-l vadă. Nu răzbătea nici un sunet, nici o creatură ciudată nu se repezi la el. Făcu trei pași într-acolo, încordându-și privirea. Și atunci, cât pe-aci să i se oprească inima în piept, căci doi ochi uriași, portocalii, se apropiau de el. Înjumătățiră în doar câteva secunde distanța ce-i despărțea de Jack. Nu se putea mișca – picioarele i se înfipseseră în asfalt până deasupra gleznelor. Într-un târziu, reuși să întindă brațele, cu palmele înainte, în gestul instinctiv de-a se apăra. Ochii își continuară goana spre el și răsună un claxon. Cu o secundă înainte ca mașina să țâșnească afară din tunel, dezvăluindu-și șoferul roșu la față ce agita pumnul, Jack se aruncă la o parte din drum.

– Măăă-TAAAAA... se auzi din gura schimonosită.

Încă buimăcit, Jack se întoarse pentru a privi mașina îndepărtându-se în viteză spre un sat care trebuia să fie Oatley.

4

Situat într-o depresiune prelungă a terenului, Oatley se răsfira sărăcăcios împrejurul a două străzi principale. Una, continuarea Mill Road-ului, cobora prin fața unei clădiri imense, dărăpănate, înălțată în mijlocul unei parcări largi – *o fabrică*, își spuse Jack –, pentru a deveni apoi o înșiruire de curți cu mașini vechi (și prelate pleoștite), dughene cu gustări la minut (Țâțele Mari ale Americii), o alee de bowling cu o firmă imensă de neon (BOWLING!), băcănii, benzinării. Dincolo de toate acestea, Mill Road devenea centrul localității Oatley, întins pe cinci-șase cvartale, clădiri cu un singur etaj, în fața cărora stăteau parcate mașini cu botul spre zid. Cealaltă stradă era, în mod vizibil, amplasamentul celor mai importante case din Oatley – construcții mari din panouri de lemn, cu verande și peluze lungi, înclinate. La intersecția acestor două străzi stătea un semafor, clipind din ochiul său roșu în după-amiaza târzie. Alt stop, care se trecea pe verde, se afla la vreo opt străzi mai jos, în fața unei clădiri înalte, bej-mohorât, cu nenumărate ferestre, asemănătoare unui spital de boli mintale – era, probabil, liceul. Dinspre cele două străzi se desfăcea în evantai o amestecătură de căsuțe intercalate cu clădiri anonime, pe care le împrejmuiau garduri înalte de plasă metalică.

Multe dintre ferestrele fabricii erau sparte, iar unele ferestre din tronsonul central fuseseră bătute în scânduri. Mormane de gunoi și hârtii răscolite de vânt umpleau curțile betonate și îngrădite. Chiar și casele mai arătoase păreau căzute în paragină, cu verandele lor surpate și zugrăveala decolorată. Aici trebuie să fi locuit proprietarii loturilor cu mașini uzate pline de automobile nevandabile.

Un moment, Jack se gândi să întoarcă spatele orășelului Oatley și să facă autostopul spre Dogtown, unde-o mai fi fost și acela. Dar asta ar fi însemnat să treacă iar prin tunelul Mill Road. Din mijlocul cartierului comercial țipă un claxon de mașină, iar sunetul pluti spre Jack, nostalgic și însingurat.

Nu se putu relaxa până nu ajunse la porțile fabricii, cu tunelul Mill Road rămas departe, în urmă. Aproape o treime dintre ferestrele fațadei de cărămizi murdare erau sparte și multe altele

prezentau pătrate oarbe de carton cafeniu. Chiar din depărtarea străzii, Jack simți miros de vaselină, ulei de mașini, curele de transmisie înfierbântate și angrenaje clănțănind. Vârî mâinile în buzunare și coborî panta cât putu de repede.

5

Văzut de-aproape, orășelul era și mai deprimant decât păruse de pe colină. Vânzătorii de la curțile cu mașini se rezemau pe ferestrele birourilor, prea plictisiți ca să iasă în stradă. Copertinele atârnau zdrențuite și triste, anunțurile proptite de-a lungul trotuarului crăpat, în fața șirurilor de mașini, cândva optimiste – UN SINGUR PROPRIETAR! OCAZIE FANTASTICĂ! MAȘINA SĂPTĂMÂNII! – se îngălbeniseră. Cerneala cojită se scursese pe unele panouri, dând de înțeles că fuseseră lăsate afară în ploaie. În timp ce mergea spre centrul localității, Jack văzu un bătrân cu obrajii supți și pielea pământie luptându-se cu un cărucior de cumpărături gol, în încercarea de-a-l urca pe bordură. Când băiatul se apropie, bătrânul chirăi dușmănos și speriat, dezvelindu-și gingiile negre ca ale unui viezure. Credea că Jack vrea să-i fure căruciorul!

– Mă scuzați, spuse băiatul, cu inima bubuindu-i din nou.

Moșneagul încerca să cuprindă cu brațele toată carcasa greoaie a căruțului, apărând-o, arătându-și tot timpul spre dușman gingiile înnegrite.

– Scuzați, repetă Jack, nu voiam decât...

– Hossscâlboss! HossSCÂLBOSS! sâsâia bătrânul, cu lacrimile șiroindu-i prin zbârciturile obrajilor.

Jack se îndepărtă grăbit.

Cu douăzeci de ani în urmă, prin deceniul al șaptelea, probabil că Oatley prosperase. Relativa strălucire a tronsonului din Mill Road ce ieșea din oraș reprezenta produsul acelei epoci când piața de mărfuri o luase la galop, benzina era încă ieftină și nimeni nu auzise termenul „beneficiu discreționar", fiindcă exista belșug. Oamenii își investeau banii în operațiuni concesionare și magazine mici și, o vreme, chiar fără s-o ducă împărătește, reușiseră să

se mențină pe linia de plutire. Acest scurt șir de fațade încă mai exprima oarecare speranțe superficiale – dar în restaurantele mandatarilor nu se zăreau decât câțiva adolescenți plictisiți, degustând sticle mijlocii de Coca-Cola, iar în vitrinele cu geam mare, ale mult prea multora dintre micile magazine, pancarte la fel de decolorate precum cele ale loturilor cu mașini de ocazie anunțau: TOTUL DE VÂNZARE! MAGAZINUL ÎN LICHIDARE. Jack nu văzu nici o ofertă de lucru și-și urmă drumul.

Centrul orășelului Oatley lăsa să se vadă realitatea dindărătul culorilor vesele, clovnești, rămase în urma anilor șaizeci. În timp ce Jack înainta obosit de-a lungul clădirilor de cărămidă, cu înfățișare răscoaptă, rucsacul i se îngreuia, genunchii îi deveneau din ce în ce mai moi. La urma urmei, tot spre Dogtown ar fi trebuit să se îndrepte, dacă nu l-ar fi durut picioarele și n-ar fi fost nevoie să treacă iarăși prin tunelul Mill Road. Desigur, acolo înăuntru nu pândea nici un om-lup dezvelindu-și colții – pe-asta o stabilise clar de-acum. Nimeni nu i-ar fi putut vorbi în tunel. Teritoriile îl zguduiseră. Mai întâi imaginea Reginei, apoi băiatul acela mort, zăcând sub căruță, cu o jumătate din față spulberată. Pe urmă, Morgan, copacii. Dar astea fuseseră *acolo*, unde puteau exista asemenea lucruri – fiind, poate, chiar firești. *Aici*, firescul nu admitea asemenea extravaganțe.

Ajunsese în fața unei vitrine lungi și murdare, deasupra căreia firma cojită „DEPOZIT DE MOBILĂ" abia se mai putea citi pe zidăria de cărămidă. Puse mâinile pâlnie la ochi și privi înăuntru. O canapea și un scaun, acoperite fiecare cu câte un cearșaf alb, stăteau la cinci metri una de alta, pe podelele late. Jack mai făcu câțiva pași, întrebându-se dacă va fi nevoit să cerșească de mâncare.

Patru bărbați ședeau într-o mașină, în fața unui magazin cu obloanele trase, spre capătul străzii. Trecu un moment până când Jack văzu că mașina, un DeSoto vechi, negru, arăta de parcă Broderick Crawford ar fi dat buzna afară din ea. Nu avea cauciucuri. Pe parbriz era lipit un carton cu cuvintele CLUBUL TIMPULUI FRUMOS. Cei dinăuntru – doi în față, doi în spate – jucau cărți. Jack se apropie de fereastra din față, de pe partea dreaptă.

– Mă scuzați, spuse – iar cartoforul aflat cel mai aproape roti spre el un ochi albicios ca de pește. Știți cumva unde...

– Șterge-o! replică omul.

Glasul îi suna storcoșit și plin de flegmă, nedeprins cu vorbirea. Chipul pe jumătate întors spre Jack era perforat adânc de ciactricele acneei și turtit straniu, ca și cum l-ar fi călcat cineva pe mutră când era mic.

– Mă-ntrebam doar dacă nu cumva știți unde-aș putea găsi de lucru pentru câteva zile.

– Încearcă-n Texas, spuse cel de pe locul șoferului – iar cei doi din spate pufniră, scuipând bere peste mâini și cărțile de joc.

– N-auzi, puștiule, șterge-o! repetă individul cu fața turtită și ochii lăptoși. Sau te bat eu personal de te caci pe tine.

Era purul adevăr, pricepu Jack – dacă mai stătea acolo o secundă, furia omului avea să dea pe dinafară, făcându-l să iasă din mașină și să-l zvânte în bătaie. Apoi omul avea să revină pe scaunul său, deschizându-și o nouă bere. Cutii de Rolling Rock acopereau planșeul, cele deschise răsturnate care-ncotro, cele neatinse legate cu lațuri de plastic. Jack făcu un pas înapoi, iar ochiul de pește se rostogoli în altă direcție.

– Cred c-am să-ncerc totuși în Texas, spuse.

Ascultă să audă portiera vechiului DeSoto deschizându-se cu un scârțâit în urma lui, dar nu auzi decât zgomotul unei cutii de Rolling Rock desfăcute.

Crac! Fâsss!

Își văzu de drum.

Ajunse la colțul străzii și se pomeni privind peste cealaltă arteră principală a orașului, spre un gazon muribund, plin cu buruieni galbene, dintre care pândeau statuete din fibre de sticlă reprezentând fauni gen Disney. O bătrână diformă cu un plici de muște în mână se holba la el dintr-un balansoar instalat pe-o verandă.

Jack întoarse spatele privirii ei bănuitoare și văzu în fața lui ultima clădire de cărămidă, neînsufletită, de pe Mill Road. Trei trepte de beton urcau spre o ușă cu plasă, deschisă. Într-o vitrină prelungă și întunecată se vedea o emblemă BUDWEISER luminoasă și, la vreo jumătate de metru în dreapta ei, firma pictată CRÂȘMA OATLEY „LA UPDIKE". Iar după încă vreo

câțiva centimetri, scrise de mână pe un cartonaș galben, asemenea celui din DeSoto, se citeau cuvintele miraculoase: CĂUTĂM AJUTOR. Jack își dădu jos rucsacul din spinare, îl luă sub braț și urcă scărița. O clipă doar, trecând din razele obosite ale soarelui în întunecimea barului, își aminti cum intrase, pe lângă perdeaua deasă de viță, în tunelul Mill Road.

CAPITOLUL IX

Jack în floarea-ulcior

1

După nici șaizeci de ore, un Jack Sawyer aflat într-o stare de spirit foarte diferită de a acelui Jack Sawyer care se aventurase miercuri în tunelul Oatley, se găsea în magazia rece a crâșmei „La Updike", ascunzându-și rucsacul după butoiașele de bere Busch dispuse în colțul cel mai îndepărtat al sălii, ca niște popice de aluminiu pe culoarul de bowling al unui uriaș. În mai puțin de două ore, când crâșma închidea în sfârșit, noaptea, Jack avea de gând să fugă. Faptul de-a gândi astfel – nu să *plece*, nu să *demisioneze*, ci să *fugă* – dovedea în ce situație disperată considera că ajunsese.

Aveam șase ani, șase, John B. Sawyer avea șase ani, Jacky avea șase. Șase.

Mereu și mereu, iar și iar și iar de la capăt.

Magazia avea un perete comun cu sala crâșmei propriu-zise, iar în această seară peretele se cutremura, efectiv, de zgomot, vibra ca pielea de pe tobă. Până în urmă cu douăzeci de minute, fusese seara de vineri, și atât Oatley Textiles and Weaving[1], cât și Dogtown Custom Rubber[2] plăteau lefurile vinerea. Acum, crâșma „La Updike" era aglomerată până la refuz... ba chiar mai

[1] Țesătoria și textilele Oatley (n. tr.).

[2] Produse de cauciuc la comandă, Dogtown (n. tr.).

mult. Un afiș mare, în stânga barului, anunța: OCUPAREA LOCALULUI DE CĂTRE MAI MULT DE 220 PERSOANE CONTRAVINE LEGII 331 CONTRA INCENDIILOR A COMITATULUI GENESEE. Se părea că legea 331 contra incendiilor era suspendată în timpul weekendului, căci, după părerea lui Jack, înăuntru se aflau acum peste trei sute de oameni, țopăind boogie-woogie pe muzica unei formații country-western ce-și zicea „The Denny Valley Boys". Era o formație groaznică, dar aveau o chitară cu pedală de oțel.

– E pe-aicea tipi care-ar fute și-o pedală-de-oțel, Jack, spusese Smokey.

– *Jack!* țipă Lori prin zidul de sunet.

Lori era femeia lui Smokey. Jack încă nu aflase care-i era numele de familie. Abia o putea auzi peste urletele tonomatului, care cânta cu volumul dat la maximum, în timp ce orchestra lua pauză. Toți cinci stăteau în picioare la capătul opus al barului, după cum știa foarte bine Jack, dând pe gât bere Black Russian, la jumătate de preț. Femeia vârî capul pe ușa magaziei. Părul blond, decolorat, legat cu funde copilărești de plastic, luci în neonul de deasupra.

– Jack, dacă nu durigi butoiașu-ăla, da' repede, cred c-o să-ți pună brațu' la probă.

– Okay, răspunse Jack. Spune-i că vin imediat.

Simțea pe brațe piele de găină, și nu i-o provocase numai frigul umed din magazie. Smokey Updike nu era omul cu care s-o dai cotită. Smokey, care purta un șir întreg de tichii de bucătar, din hârtie, pe capul său îngust. Smokey, cu dantura sa mare de plastic, comandată prin poștă, hidoasă și oarecum lugubră în perfecțiunea ei. Smokey, cu ochii lui de un căprui intens pe fondul scleroticii gălbui-murdare. Smokey Updike care, într-un mod încă nedeslușit pentru Jack – și cu atât mai înfricoșător din cauza asta –, reușise cumva să-l facă prizonier.

Tonomatul tăcu un timp, dar tumultul constant al gloatei păru să mai crească în volum cu câțiva decibeli, pentru a umple golul. Un cowboy din Lake Ontario ridică glasul într-un *„Yeeeee-HAW!"* grozav, bețivănesc. O femeie zbieră. Un pahar se sparse. Apoi, tonomatul își dădu iar drumul, sunând cam ca o rachetă „Saturn" când atinge velocitatea de ieșire din orbită.

Genul de loc unde se mănâncă ce fuge pe drum.

Crud.

Băiatul se aplecă peste unul dintre butoiașele de aluminiu și îl târî cam un metru, cu gura strâmbată într-o grimasă chinuită, fruntea brobonită de sudoare, în pofida răcorii de la instalația de aer condiționat, și spinarea răzvrătindu-i-se. Butoiașul scârțâia și se tânguia pe cimentul nepardosit. Jack se opri, răsuflând greu, cu urechile țiuindu-i.

Aduse dracul pe roți lângă butoiul de Busch, îl propti în picioare, apoi ocoli din nou până la butoi. Reuși să-l încline pe muche și să-l rostogolească oblic, spre drac. În timp ce-l așeza, îl scăpă din mâini – butoiul cântărea cu doar câteva kilograme mai puțin decât Jack. Se lăsă cu toată greutatea pe piciorul transportorului, care fusese căptușit cu o rămășiță de covor tocmai pentru a atenua asemenea contacte. Jack încercă să-l așeze orizontal, fiind atent să-și tragă rapid mâinile de sub el. Prea încet însă. Butoiașul îi strivi degetele pe placa de cărat a dracului. Urmă o bufnitură chinuită, după care băiatul reuși, cum-necum, să-și scoată de-acolo degetele ce-i pulsau de durere. Și le vârî în gură pe toate cele cinci de la mâna stângă, sugându-și-le, cu ochii plini de lacrimi.

Mai rău decât faptul că-și storcise degetele, era că se auzea sâsâitul în surdină al gazelor scăpate prin dopul-supapă din capătul butoiașului. Dacă Smokey destupa butoiul și berea ieșea cu spume... sau, și mai rău, dacă smulgea dopul pentru a se trezi împroșcat în față...

Mai bine să nu ne gândim la asemenea lucruri.

În noaptea trecută, joi, când încercase să-i „durige lui Smokey un butoiaș", acesta se răsturnase pe-o parte. Supapa fusese azvârlită tocmai în partea cealaltă a încăperii. Peste toată pardoseala magaziei spumegase bere alb-auriu, scurgându-se la canal. Jack rămăsese țintuit locului, simțind să-i vină rău, neauzind țipetele lui Smokey. Nu era Busch, era Kingsland. Bere de malț – favorita Reginei.

Atunci dăduse Smokey în el pentru prima oară – o lovitură rapidă, dintr-o mișcare arcuită a brațului, aruncându-l pe Jack într-unul dintre pereții cu aschii ai magaziei.

– Na-ți plata pe ziua de azi, spusese el. Și să nu mai faci niciodată asta, Jack.

Ceea ce-l înfiora cel mai mult pe Jack la cuvintele *să nu mai faci niciodată asta*, era implicația lor: aveau să se ivească nenumărate ocazii de-a mai face asta; ca și cum Smokey Updike s-ar fi așteptat să-l țină acolo mult, mult timp.

– *Jack, mai repede!*

– *Vin*, ieni băiatul.

Trase dracul peste dușumea până la ușă, căută clanța în spatele său, o apăsă și deschise. Se izbi de ceva masiv, moale și care ceda ușor.

– Cristoase, ai grijă!

– Hopa, scuzați, spuse Jack.

– Îți dau eu ție hopa, boule, replică glasul.

Așteptă până auzi pașii grei îndepărtându-se pe hol, apoi încercă din nou ușa.

Culoarul era îngust, zugrăvit verde ca fierea. Putea a căcat, a pișat și a deodorant Tidy-Bowl. Ici-colo, în tencuială și glet, fuseseră practicate găuri; peste tot se lăbărțau mâzgăliturі clătinate, scrise de betivii plictisiți ce așteptau să folosească PISOARELE sau CĂCĂSTOARELE. Cea mai mare dintre ele fusese trântită peste zugrăveala verde cu un Magic Marker negru, părând să urle din ea toată furia surdă și fără obiect a orașului Oatley: ÎN IRAN CU TOȚI NEGROTEII ȘI JIDANII AMERICANI.

În magazie, zgomotul din sala de mese răsuna puternic: aici devenea un imens val sonor, ce părea să nu se întrerupă niciodată. Jack aruncă o privire înapoi în magazie, pe deasupra butoiașului înclinat pe transportor, încercând să se asigure că nu i se vedea ruesacul.

Trebuia să scape de-aici. *Trebuia*. Telefonul mort, care în sfârșit vorbise, făcându-l să se simtă încătușat într-o capsulă de gheață neagră... împrejurarea aia fusese rea de tot. Randolph Scott[1] era și mai rău. Tipul nu era *în realitate* Randolph Scott; arăta doar la fel ca Scott, în filmele lui din anii cincizeci. Iar Smokey Updike probabil că era chiar mai rău... deși Jack nu mai avea

[1] Randolph Scott (1898-1987), actor american specializat în westernuri (n. red.).

această certitudine. Nu, de când văzuse (sau crezuse că vede) ochii omului care semăna cu Randolph Scott schimbându-și culoarea.

Dar cel mai rău dintre toți era Oatley... de asta era sigur.

Oatley, New York, oraș adâncit în inima comitatului Genny, părea acum o oribilă capcană care fusese întinsă anume pentru el... un soi de floare-ulcior municipală. Una dintre adevăratele minuni ale naturii, floarea-ulcior. Ușor de intrat înăuntru. Aproape imposibil de ieșit.

2

Un bărbat înalt, cu-n burdihan imens, reliefându-se la baza pieptului ca un balcon, bălăngănindu-i-se, aștepta să folosească toaleta. Rostogolea o scobitoare de plastic dintr-un colț al gurii în celălalt și se uita urât la Jack. Băiatul bănui că pe ăsta îl lovise cu ușa în burtă.

– Boule! repetă individul, după care ușa toaletei se dădu de perete.

Ieși un client. O clipă, cât să ți se-oprească inima-n piept, ochii lui îi întâlniră pe-ai lui Jack. Era omul care semăna cu Randolph Scott. Dar acesta nu era o vedetă de cinema; nu era decât un muncitor la fabrica din Oatley, băndu-și leafa săptămânală. Mai târziu avea să plece probabil la volanul unui Mustang achitat pe jumătate sau, poate, pe o motocicletă plătită pe trei sferturi – o Harley mare și veche, cu un abțibild BUY AMERICAN lipită pe ataș.

I s-au îngălbenit ochii.

Nu, ți s-a părut, Jack, ți s-a părut doar. Nu-i decât...

...decât un muncitor care s-a uitat lung la el, fiindcă era nou în oraș. Probabil urmase aici liceul, jucase fotbal american, îi făcuse felul unei suporterițe catolice și o luase de nevastă, iar suporterița se îngrășase cu ciocolate și semipreparate de la „Stouffer's"; doar un bleg din Oatley, doar...

Da' i s-au făcut ochii galbeni.

Termină! Nu i s-au făcut nicicum!

Și totuși, se simțea la el ceva care-l duse pe Jack cu gândul la cele întâmplate când venise în oraș... la cele întâmplate în întuneric.

Ochii îi scânteiară albaștri-înghețați... apoi începură să se schimbe, să devină apoși și palizi la culoare.

– Puștiule, spuse, iar Jack se grăbi stângaci să fugă, deschizând cu fundul ușa batantă, fără să-i pese pe cine mai lovea.

Vacarmul îl izbi ca un pumn. Kenny Rogers urla un entuziast imn din topor cuiva pe nume Reuben James. *„Întorsu-ți-ai și al'lalt OBRAZ"*, depunea Kenny mărturie în sala plină de foiala oamenilor beți și posomorâți, *„și-ai spus c-o lume mai bună-i așteaptă pre cei BLÂNZI!"* Jack nu vedea pe nimeni care s-arate din cale-afară de blând. Băieții din „Denny Valley" reveneau bulue pe estradă, luându-și instrumentele. Toți, în afară de cel cu pedala-de-oțel, erau beți și buimaci... poate nu tocmai siguri unde se aflau. Interpretul la pedală nu părea decât plictisit.

La stânga lui Jack, o femeie vorbea cu convingere la telefonul public al crâșmei – un telefon de care Jack n-avea să se mai atingă, dacă trecea prin preajmă, nici pentru o mie de dolari. În timp ce ea vorbea, însoțitorul ei, cherchelit, o scotocea și-o pipăia pe sub cămașa de cowboy pe jumătate descheiată. Pe ringul întins de dans, vreo șaptezeci de perechi bâjbâiau și se mozoleau, neluând în seamă ritmul vioi al actualului cântec, mulțumiți să se strângă și să se frece, mâini frământând buci, buze lipite strâns unele de altele, sudoare șiroind pe obraji și formând cercuri mari la subsuori.

– Ei, slavă Domnului! exclamă Lori, și-i ridică placa articulată din capătul barului ca să treacă.

Smokey se afla cam pe la jumătatea tejghelei, umplând tava Gloriei cu pahare de gin-și-tonic, votcă-și-lămâie și cele ce păreau singurele concurente ale berii Black Russian, băutura de căpetenie în Oatley.

Jack îl văzu pe Randolph Scott ieșind pe ușa batantă. Îi aruncă o privire, ochii săi albaștri găsindu-i aproape imediat pe-ai băiatului. Clătină ușor din cap, ca pentru a spune: *Vom sta de vorbă. Da-nenică. Poate-om sta de vorbă despre ce-o putea sau n-o putea să fie în tunelul Oatley. Sau despre harapnice. Sau mame bolnave. Poate-om sta de vorbă despre cum o să rămâi tu*

în comitatul Genny mult, mult timp... poate pân-ai să ajungi un boșorog dând apă la șoareci pentru-n căruț de târguieli. Ce părere ai, Jacky?

Jack se cutremură.

Randolph Scott zâmbi, ca și cum i-ar fi observat tremurul... sau i l-ar fi simțit. Apoi intră în mulțime și în aerul greu.

Un moment mai târziu, degetele subțiri și puternice ale lui Smokey se înfipseră în umărul lui Jack – căutând punctul cel mai dureros și, ca întotdeauna, găsindu-l. Erau degete cultivate, pricepute la terminațiile nervoase.

– Jack, trebuie pur și simplu să te miști mai repede.

Glasul lui Smokey suna aproape înțelegător, dar degetele i se mișcau, scobind și răscolind. Răsuflarea îi mirosea a „mentolate canadiene" roz, din care sugea aproape tot timpul. Dinții falși, comandați prin poștă, clănțăneau și plescăiau. În răstimpuri, se auzea câte un bolborosit obscen, când îi aluneeau puțin, și apoi și-i sugea la loc.

– Trebuie să te miști mai repede, sau va fi nevoie să-ți aprind un foc sub cur. Înțelegi ce zic?

– D-da, răspunse Jack, încercând să nu geamă.

– Bine. Atunci e bine.

Preț de-o secundă, sfâșietoare, degetele lui Smokey se înfipseră și mai adânc, scrâșnind cu amarnic entuziasm prin frumosul cuibușor de nervi aflat acolo. Jack gemu. Lui Smokey îi ajungea atât. Îi dădu drumul.

– Ajută-mă să salt butoiașu-ăsta, Jack. Și hai să ne grăbim. Vineri noaptea lumea trebuie să bea.

– Sâmbătă dimineața, spuse prostește Jack.

– Și-atuncea. Haide.

Cum-necum, Jack reuși să-l ajute pe Smokey să ridice butoiul în compartimentul pătrat de sub bar. Mușchii subțiri și duri ca odgoanele ai lui Smokey se umflau, palpitând sub tricoul CRÂȘMA LA UPDIKE. Boneta de bucătar stătea la locul ei, pe capul îngust ca al unei nevăstuici, aproape atingându-i cu marginea sprânceana stângă, într-o aparentă sfidare a gravitației. Jack privi, cu răsuflarea tăiată, cum Smokey smulse dopul-supapă de plastic roșu al butoiașului. Berea pufni mai năvalnic decât

ar fi fost cazul... dar nu spumegă. Jack lăsă să-i scape aerul din piept într-un șuvoi tăcut.

Smokey învârti butoiul rămas gol spre el.

– Ăsta du-l înapoi în magazie. Și pe urmă să dai cu apă la baie. Nu uita ce ți-am spus azi dup-amiază.

Jack nu uitase. La ora trei, o sirenă ca de alarmă aeriană începuse să urle, făcându-l să tresară mai-mai să-și iasă din propria-i piele. Lori râsese, spunând: *Ia vezi de Jack, Smokey – cred c-a făcut pișu-pișu-n nădrăgei.* Smokey o gratificase cu o privire piezișă, fără a zâmbi, și-i făcu semn lui Jack să se apropie. Îl înștiință pe Jack că era sirena zilei de salariu la Oatley Tard W. Îi mai spuse că o sirenă foarte asemănătoare suna și la Dogtown Rubber, o firmă care fabrica jucării pentru plajă, păpuși gonflabile și prezervative cu denumiri cum ar fi „Nervuri și încântare". Îi spuse lui Jack că, în curând, crâșma va începe să se umple.

– Iar tu și cu mine plus Lori și Gloria o să-ncepem să ne mișcăm iute ca fulgerul, spuse Smokey, fiindcă atunci când rage vulturul vinerea, trebuie să facem ce nu face locu-ăsta duminica, lunea, marțea, miercurea și joia. Când eu îți zic să-mi durigi un butoi, trebuie să fii cu el la mine înainte ca eu să termin de zbierat. Și să fii în toaleta de bărbați din juma-n juma' de oră cu cârpa. Vinerea noaptea, omu' dă afară din băcănie cam la fiecare cinspe minute.

– Eu fac la femei, spuse și Lori, apropiindu-se.

Avea părul rar, ondulat-auriu, și tenul alb ca al unui vampir din benzi desenate. Sau era răcită, sau o dăduse rău pe cocaină; tot fârnâia pe nas. Jack bănui că era o răceală. Avea îndoieli că vreun locuitor din Oatley își putea permite s-o dea rău pe coca.

– Femeile nu-s așa de afurisite ca bărbații, oricum, continuă ea. Aproape, da' nu tocmai.

– Ia mai ține-ți gura, Lori.

– Țineți-o tu, replică femeia.

Mâna lui Smokey zvâcni ca fulgerul. Răsună un trosnet și, brusc, conturul palmei lui Smokey apăru întipărit cu roșu pe unul dintre obrajii ei palizi ca ai unei păpuși de porțelan. Începu să se smiorcăie... dar lui Jack i se făcu rău văzând, cu uimire, că avea în ochi o expresie aproape fericită. Era privirea unei femei care găsea într-un asemenea tratament o dovadă de iubire.

– De-ajuns să dai tot timpu' zor, și n-o s-avem probleme, spuse Smokey. Nu uita să te miști repede când zbier să-mi durigi un butoiaș. Și nu uita să intri în vecinul de bărbați la fiecare juma' de oră și să speli borâturile.

Și atunci Jack îi spusese lui Smokey că voia să plece, iar Smokey își reluase falsa promisiune pentru duminică după-amiază... dar ce folos să se mai gândească la asta?

Acum se auzeau răcnete sonore și hohote de râs răgușit. Trosnetul unui scaun și un țipăt modulat, de durere. O bătaie cu pumnii – a treia în aceeași seară – se înfiripase pe ringul de dans. Smokey slobozi o înjurătură, împingându-se pe lângă Jack.

– Scapă de butoiul ăsta, mai spuse el.

Jack urcă butoiașul gol pe cărucior și îl împinse înapoi spre ușa batantă, privind din mers în jurul său, nervos, după Randolph Scott. Îl văzu în mulțimea ce urmărea lupta și se mai relaxă cât de cât.

În magazie, puse butoiul gol alături de celelalte, lângă rampa de încărcare – crâșma răsese deja șase butoiașe în seara aceea. O dată treaba făcută, își verifică iar rucsacul. Un moment, cuprins de panică, avu impresia că dispăruse, și începu să-i bubuie inima în piept – avea în rucsac sucul magic, precum și moneda din Teritorii, care în astă lume devenise un dolar de argint. Trecu mai la dreapta, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, și pipăi între alte două butoaie. Era acolo – putea urmări conturul curb al sticluței lui Speedy prin nailonul verde al sacului. Inima i se mai potoli, dar se simțea amețit și cu genunchii ca de cauciuc – de parcă ar fi scăpat ca prin urechile acului de-o nenorocire.

Toaleta bărbaților era o oroare. Poate că, mai devreme, în cursul serii, Jack ar fi vomat și el, ca să zicem așa, prin simpatie, însă acum chiar părea să se deprindă cu putoarea... iar asta era, într-un fel, mai rău decât orice. Stropi cu apă fierbinte, turnă Comet și se-apucă să-și împingă prăjina cu câlți săpuniți înainte și-napoi prin indescriptibila mizerie de pe dușumea. În gând îi reveniră cele petrecute în ultimele câteva zile, amintirea lor preocupându-l la fel cum îl preocupă pe un animal propriul său picior prins în capcană.

3

Crâșma era cufundată în întuneric, opacă și, după cât se părea, complet pustie, când Jack pășise pentru prima oară înăuntru. Ștecărul tonomatului, al flipperului și al jocului „Space Invaders" erau scoase din priză. Singura lumină din încăpere provenea de la reclama Busch dinapoia barului – un ceas digital prins între piscurile a doi munți, părând cel mai straniu OZN imaginat vreodată.

Cu un surâs, Jack înaintă spre bar. Aproape ajunsese acolo, când un glas fără inflexiuni rosti din spatele lui:

– Aici e-un bar. N-au voie minorii. Ce, ești prost? Ieși afară!

Jack tresări mai să-și iasă din piele. Tocmai își pipăia banii din buzunar, cu gândul că va merge la fel ca la braseria „Golden Spoon": se va așeza pe un taburet, va comanda ceva, apoi va întreba de slujbă. Desigur, era ilegal să angajeze un copil ca el – cel puțin fără un permis de muncă semnat de părinți sau de-un tutore –, iar asta însemna că-i puteau oferi un salariu sub limita minimă. N-avea încotro. Așa că urmau să înceapă negocierile, de obicei pornind de la Povestea numărul doi – Jack și Tatăl Vitreg-cel-Rău.

Se răsuci pe călcâie și văzu un bărbat așezat, singur, într-unul dintre separeuri, privindu-l cu atenție înghețată, disprețuitoare. Omul era slab, dar pe sub maioul alb și pe laturile gâtului îi fremătau snopi de mușchi. Purta pantaloni de bucătar, albi și largi. Deasupra sprâncenei stângi îi stătea înclinată o ceapsă din hârtie. Avea capul îngust, ca de nevăstuică. Părul, tuns scurt, îi era încărunțit la tâmple. Pe masă, între mâinile lui, stăteau un teanc de facturi și un calculator Texas Instruments.

– V-am văzut anunțul că oferiți de lucru, spuse Jack, dar acum fără prea mari speranțe.

Omul acesta nu avea să-l angajeze, iar băiatul, oricum, nu era sigur că dorea să lucreze pentru el. Individul avea o înfățișare amenințătoare.

– Zău? făcu cel din separeu. Oi fi-nvățat să citești într-una din zilele-alea când nu chiuleai de la școală.

Pe masă se afla un pachet de țigări Phillis Cheroots. Scutură una afară.

– Păi, n-am știut că-i bar, răspunse Jack, făcând un pas înapoi spre ușă.

Lumina soarelui părea să intre prin geamul murdar pentru a cădea apoi moartă pe podea, ca și cum crâșma „La Updike" s-ar fi situat într-o dimensiune ușor diferită.

– Credeam că e... știți, un bufet-expres. Cam așa ceva. Gata, plec.

– Vino-aici.

Acum, ochii căprui ai bărbatului îl priveau cu fermitate.

– Nu, stați, nu-i nimic! protestă Jack, neliniștit. Gata, mă...

– Vino-aici. Stai jos.

Omul scăpără un chibrit pe unghia degetului mare și-și aprinse țigara. O muscă, surprinsă în timp ce-și făcea toaleta pe tichia lui de hârtie, se pierdu în întuneric, bâzâind. Ochii bărbatului rămaseseră ațintiți asupra lui Jack.

– Doar nu te-oi mușca.

Jack se apropie încet de boxă, iar după încă un moment se strecură de cealaltă parte a mesei și-și împreună cuminte mâinile. Peste vreo șaizeci de ore, pe când rânea în veceul de bărbați la douăsprezece și jumătate noaptea, Jack avea să bănuiască – ba nu, să *știe* – că propria sa încredere prostească permisese arcului capcanei să se închidă (și se închisese în clipa în care el se așezase în fața lui Smokey Updike, deși atunci n-avea de unde s-o știe). Cursa-de-muște Venus e capabilă să se închidă peste nefericitele sale victime din neamul gâzelor; floarea-ulcior, cu mireasma ei delicioasă și pereții-i ucigători, netezi ca sticla, nu face decât să aștepte ca vreo zburătoare tâmpă să intre bâzâind, să coboare... și, în cele din urmă, să se înece în apa de ploaie adunată pe fundul cupei. În Oatley, cupa era plină cu bere, în locul apei de ploaie – altă deosebire nu exista.

Dacă ar fi fugit...

Dar nu fugise. Și poate, reflectă Jack, dându-și toată silința să înfrunte privirea acelor ochi căprui și reci, avea să găsească totuși de lucru. Minette Banberry, proprietăreasa braseriei „Golden Spoon" din Auburn, fusese destul de drăguță cu el, dăruindu-i la plecare chiar o mică îmbrățișare și un pupic, alături de trei sandvișuri groase, dar el nu se lăsase amăgit. Amabilitatea și chiar un

soi de bunătate reținută nu excludeau interesul rece pentru profituri, sau ceva aflat foarte aproape de lăcomia propriu-zisă.

La New York, leafa minimă era de trei dolari și patruzeci de cenți pe oră – informație afișată, conform legii, în bucătăria braseriei, pe o hârtie roz-viu, mare aproape cât un afiș de cinema. Dar bucătarul de minuturi era un haitian care vorbea foarte puțin engleza și se afla în țară, aproape sigur, ilegal, după părerea lui Jack. Totuși, tipul gătea ca un vrăjitor, fără a lăsa cartofii pai sau scoicile fripte mai mult decât trebuia în friteuză. Fata care o ajuta pe doamna Banberry la servit era drăguță, dar fadă, și urma, în afara orelor de serviciu, un program educativ pentru retardați, în Rome. În asemenea cazuri, leafa minimă nu se aplica, iar fata înapoiată și peltică îi spunea lui Jack, extaziată sincer, că primea un dolar și douăzeci și cinci de cenți pentru *fiecare oră* și *totul numai pentru ea*.

Jack însuși câștiga un dolar-cincizeci. Negociase pentru asta și știa că, dacă doamna Banberry n-ar fi fost strânsă cu ușa – fostul spălător de vase o părăsise chiar în acea dimineață, plecase în pauza de-o cafea și nu se mai întorsese niciodată –, nu s-ar fi tocmit deloc. I-ar fi zis direct: *la dolaru' și-un sfert, puștiule, sau ia vezi tu ce mai e pe-afară; asta-i o țară liberă.*

Acum, cugetă, cu cinismul neștiutor care făcea și el parte din recent căpătata încredere în sine, iată o nouă doamnă Banberry. De sex masculin, în locul celui feminin, costeliv-vânos, în loc de grasă și mămoasă, acru, în loc de zâmbitoare, dar aproape sigur o doamnă Banberry cu toate cele.

– Cauți de lucru, hmm?

Omul cu pantaloni albi și tichie de bucătar își puse țigara într-o scrumieră veche de tinichea, pe fundul căreia era întipărit în relief cuvântul CAMELS. Musca încetă să se mai spele pe picioare și-și luă zborul.

– Da, domnule, dar, cum spuneați, aici e un bar și...

Neliniștea se agită din nou înlăuntrul lui. Ochii aceia căprui, cu sclerotice îngălbenite, îl tulburau – erau ochii unei bătrâne pisici sălbatice, care văzuse la viața ei destui șoareci rătăcitori ca el.

– Mda, e localu' meu, spuse omul. Smokey Updike.

Întinse mâna. Surprins, Jack i-o oferi pe-a lui. Îi fu strânsă o dată, tare, aproape dureros. Apoi, mâna lui Smokey se relaxă... dar nu-i dădu drumul.

– Ei? întrebă el.

– Hmm? făcu Jack, conștient că scosese un sunet nătâng și cam speriat – se *simțea* nătâng și cam speriat, și voia ca Updike să-i elibereze mâna.

– Ai tăi nu te-au învățat să te recomandezi?

Aceste cuvinte erau atât de neașteptate, încât lui Jack aproape că-i țâșni din gură numele lui adevărat, în locul celui pe care-l folosise la „Golden Spoon", numele la care recurgea când oamenii ce-l culegeau de pe drum îi cereau referințe. Numele acela – pe care ajunsese să-l considere „numele-de-drum" – era Lewis Farren.

– Jack Saw... ăă... Sawtelle.

Updike îi mai ținu mâna un moment, fără ca ochii aceia căprui să se clintească un milimetru. Apoi îi dădu drumul.

– Jack Saw... ăă... Sawtelle, repetă el. Precis că-i cel mai lung nume de futu-i mă-sa din cartea de telefon, hmm, puștiule?

Jack roși, dar nu spuse nimic.

– Nu ești taman mare, observă Updike. Crezi că te-ai putea descurca să apleci pe-o parte un butoiaș cu patruzeci de kile de bere și să-l durigi pe-un transportor de mână?

– Cred că da, spuse Jack, fără să știe dacă putea sau nu.

Oricum, nu i se părea o mare problemă – într-un oraș mort ca acela, probabil că tipul nu trebuia să schimbe butoaiele decât atunci când i se trezea berea din cel cuplat la robinete.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Updike spuse:

– Mda, acum nu-i nimeni pe-aicea. Da' ajungem destul de ocupați pe la ora patru, cinci. Iar în weekend, locu' se umple de-a binelea. Atunci ai să-ți câștigi pâinea, Jack.

– Păi, nu știu, zise băiatul. Cât face slujba?

– Un dolar pe oră, răspunse Updike. Aș vrea să te pot plăti mai mult, dar...

Ridică din umeri și bătu cu degetul în teancul de facturi. Chiar zâmbi puțin, ca pentru a spune: *Vezi cum stă treaba, puștiule, în Oatley toate se moleșesc, ca un ceas ieftin de buzunar pe care cineva a uitat să-l întoarcă – din 1971, se moleșesc încontinuu.* Dar ochii săi nu zâmbeau. Ochii săi priveau chipul lui Jack cu o concentrare felină.

– Ei, nu-i prea mult, comentă Jack. Vorbea încet, dar gândea cât putea de repede.

Crâșma era un mormânt – nu se vedea nici măcar un singur alcoolic bătrân, făcut praf, să-și doftoricească la bar o bere, privind *Spitalul de urgență* la televizor. La Oatley, după cât se părea, beai în mașină și ziceai că-i club. Un dolar și cincizeci pe oră însemna o leafă de mizerie când te speteai muncind; într-un asemenea loc, un parai pe oră putea fi un câștig ușor.

– Ttț, făcu Updike, revenind la calculator. Nu-i.

Glasul său îi dădea de înțeles lui Jack că putea primi sau pleca: fără tocmeală!

– S-ar putea să meargă, continuă băiatul.

– Ei, asta-i bine. Da' ar mai trebui totuși să ne fie clar încă un lucru. De cine fugi și cine te caută?

Ochii cei căprui se fixaseră iar pe chipul lui și-l sfredeleau adânc.

– Dacă-ți umblă careva pe urme, n-am chef să-mi fută viața.

Întrebarea nu-l descumpăni pe Jack. N-o fi fost el cel mai deștept copil din lume, dar avea destulă minte ca să știe că n-ar fi rezistat mult pe drum fără o a doua Poveste-pretext pentru prezumtivii patroni. Aceasta era o Poveste numărul doi – Tatăl Vitreg-cel-Rău.

– Sunt dintr-un orășel din Vermont, spuse el. Fenderville. Mami și tati au divorțat acu' doi ani. Tati a-ncercat să mă ia-n custodie, da' judecătorul m-a dat lu' mami. Așa fac de cele mai multe ori.

– Te fut că da.

Revenise la facturi și stătea aplecat atât de adânc peste calculatorul de buzunar, încât aproape atingea tastele cu nasul. Jack însă era convins că-l asculta la fel de atent.

– Ei, și-atunci, tati s-a dus la Chicago și a găsit acolo un post la fabrică. Îmi scrie cam în fiecare săptămână, zic, da' a renunțat să mai vină anu' trecut, când l-a bătut Aubrey. Aubrey e...

– Tac-tu vitreg, completă Updike.

O clipă, lui Jack i se îngustară ochii și-i reveni neîncrederea de la început. În glasul lui Updike nu se simțea nici un strop de simpatie. În schimb, omul părea aproape să-și râdă de el, ca și cum ar fi știut că toată povestea nu era decât un morman mare de rahat mâncat cu polonicul.

– Hmm, răspunse el. Mami s-a măritat cu el acu' un an jumate. Mă bate mult.

– Trist, Jack. Foarte trist. Updike ridică ochii, sardonici și neîncrezători. Așa că acum ești în drum spre Shytown, unde tu și tăticuțu' o să trăiți fericiți până la adânci bătrânețe.

– Păi, așa sper, spuse Jack, venindu-i o bruscă inspirație. Tot ce știu eu, e că tăticul meu *adevărat* nu m-a spânzurat niciodată de gât în debara.

Își trase în jos gulerul tricoului, dezgolind urma de-acolo. Acum se ștergea; în timpul popasului la „Golden Spoon" încă mai fusese de-un roșu-vânăt viu și hidos – ca un stigmat făcut cu fierul încins. Dar, în Auburn, n-avusese nici o ocazie să o arate. Era, bineînțeles, semnul lăsat de rădăcina ce-l strangulase, mai-mai să-l ucidă, în cealaltă lume.

Fu răsplătit când văzu ochii lui Smokey Updike dilatându-se de surpriză și-o anume reacție ce-ar fi putut să fie catalogată aproape un șoc. Omul se aplecă spre el, împrăștiindu-și câteva dintre foile roz și galbene.

– Sfinte *Cristoase*, puștiule! exclamă. Tac-tu vitreg ți-a făcut asta?

– Atunci m-am hotărât s-o tai.

– O să se-arate pe-aicea, să-și caute mașina sau motocicleta sau portofelu' sau fututa de tainiță de drog?

Jack clătină din cap.

Smokey îl privi încă un moment, după care apăsă butonul OFF al calculatorului.

– Hai cu mine-n magazie, puștiule, îl chemă el.

– De ce?

– Vreau să văd dacă chiar poți răsturna un butoiaș din alea pe-o parte. Dacă poți să-mi durigi un butoi când am nevoie, a ta e slujba.

4

Spre satisfacția lui Smokey Updike, Jack demonstră că putea să proptească pe muche unul dintre butoaiele mari de aluminiu și să-l ducă de-a dura doar atât cât să-l salte pe platforma dracului cu rotile. Făcu chiar să pară că-i era destul de ușor – mai avea o zi până să scape un butoiaș și să se-aleagă cu un pumn în nas.

– Ei, nu-i tocmai rău, observă Updike. N-oi fi tu destul de mare pentru slujbă și probabil o să te-alegi cu o futută de hernie, da' asta-i treaba ta.

Îi spuse lui Jack că putea începe la amiază, lucrând până la unu noaptea. („Cât timp o să-i faci față, orișicât.") Jack avea să fie remunerat, zicea Updike, în fiecare noapte, la ora închiderii. Bani gheață.

Reveniră în față, unde apăruse Lori, îmbrăcată într-un șort albastru de baschet, atât de scurt, încât i se vedeau marginile chiloților de mătase sintetică, și o bluză fără mâneci, care aproape sigur venea de la Mammoth Mart, din Batavia. Părul rar și blond îi era prins cu barete de plastic și fuma un Pall Mall cu capătul umed și mânjit din belșug cu ruj. Un crucifix mare de argint îi atârna între sâni.

– Ăsta-i Jack, îl prezentă Smokey. Poți să iei anunțul din geam.

– Fugi, piciule, spuse Lori. Încă mai ai timp.

– Taci dracu' din gură!

– Fă-mă!

Smokey o plesni peste fund, nu tandru, ci destul de tare ca s-o trimită în peretele capitonat al barului. Jack clipi din ochi, cu gândul la sunetele pe care le scotea biciul lui Osmond.

– Mare sculă! aruncă Lori.

Ochii îi înotau în lacrimi... dar mai arătau și satisfacție, de parcă exact așa ar fi trebuit să stea lucrurile.

Starea de neliniște tulbure ce-l cuprinsese pe Jack când începuseră tocmeala era acum mai limpede, mai acută... acum era aproape frică.

– N-o lua-n serios, iezișorule, spuse femeia, trecând pe lângă el să ia cartonul din fereastră. O s-o duci bine.

– Îl cheamă Jack, nu *iezișorule*, replică Smokey, revenind în separeul unde-l „intervievase" pe Jack și începând să-și strângă hârtiile. Un iezișor e un futut de pui de capră. N-ai învățat asta la școală? Din iezișori faci două-trei chiftele. Trebuie să se-apuce de treabă de la ora patru.

Lori scoase din vitrină anunțul CĂUTĂM AJUTOR și îl băgă după tonomat, cu aerul cuiva care-a mai făcut asta de multe alte ori. Trecând pe lângă Jack, îi făcu cu ochiul.

Telefonul sună.

Toți trei priviră într-acolo, luați prin surprindere de țârâitul său ascuțit. Lui Jack i se păru, o clipă, că era un limax mare și negru, lipit pe perete. Urmă un moment straniu, aproape din afara timpului. Avu răgaz să observe cât de palidă era Lori – singurul strop de culoare din obrajii ei se datora coșurilor roșietice ale acneei juvenile pe cale de dispariție. Avu vreme să studieze liniile crude, estompate, ale chipului lui Smokey Updike, și să vadă cum se reliefau venele pe mâinile sale prelungi. Răgaz să citească inscripția îngălbenită de deasupra telefonului, unde scria: RUGĂM LIMITAȚI-VĂ CONVORBIRILE LA TREI MINUTE.

Telefonul suna, suna, în tăcerea din sală.

Jack își spuse, dintr-o dată, înfricoșat: *Pe mine mă caută. Pe interurban... de la mare,* mare *distanță. MARE distanță.*

– Răspunde la ăla, Lori, o admonestă Updike. Ce, ai surzit?

Lori se duse la telefon.

– Crâșma „La Updike", zise ea cu glas slab, tremurător. Ascultă. Alo? Alo?... Of, fute-te-aș. Trânti receptorul în furcă. Nu era nimeni. Iezișorii. Vor câteodată să afle dacă-l avem pe Prințul Albert la cutie[1]. Cum îți plac chiftelele, iezișorule?

– *Jack!* mugi Updike.

– Jack, bine, bine, *Jack*. Cum îți plac chiftelele, Jack?

Jack îi spuse că le prefera potrivite, exact așa-și-așa, calde, cu muștar brun și ceapă Bermuda. Le înfulecă și bău un pahar de lapte. Neliniștea i se mai ostoi, o dată cu foamea. Iezișorii, cum spusese și ea. Totuși, din când în când, ochii îi lunecau înapoi spre telefon, și-și tot punea întrebări.

5

Se făcu ora patru și, ca și cum totala pustietate a crâșmei n-ar fi fost decât o înscenare isteață ca să-l ademenească înăuntru – la fel ca în cazul florii-ulcior, cu înfățișarea ei inocentă și mireasma îmbătătoare –, ușa se deschise, și vreo doisprezece oameni în haine de lucru intrară pe-ndelete. Lori băgă în priză

[1] Glumă proastă, populară, pe care o fac copiii americani la telefon (n. tr.).

tonomatul, flipperul și jocul „Space Invaders". Câțiva dintre clienți își urlară formule de salut către Smokey, care-și afișă zâmbetul îngust, dezvelind uriașa garnitură de dinți comandați prin poștă. Majoritatea cerură bere blondă. Doi-trei preferară Black Russian. Unul dintre ei – membru al Clubului Vremii Frumoase, Jack era aproape sigur – începu să bage fise în tonomat, convocând la apel vocile lui Mickey Gilley, Eddie Rabbit, Waylon Jennings și ale altora. Smokey îi spuse să ia găleata, cârpa și peria de cauciuc din magazie și să frece ringul de dans în fața estradei – care aștepta, părăsită, seara de vineri și formația „The Denny Valley Boys" –, iar când va fi uscat, să-i dea lustru.

– O să știi că-i gata când ți-oi vedea mutra rânjind în el ca din oglindă.

6

Astfel începuse stagiul său de lucru în crâșma „La Updike". *O să fim destul de-ocupați pe la patru-cinci.*

Mă rog, nu s-ar fi putut spune că Smokey îl mințise. Până când Jack își dăduse la o parte farfuria din fața sa și începuse să-și facă treaba, crâșma fusese pustie. Dar, pe la ora șase, să tot fi fost înăuntru cincizeci de persoane, iar vânjoasa chelneriță – Gloria – se prezentă la datorie, în răcnetele și uralele câtorva clienți. Gloria i se alătură lui Lori, servind câteva carafe de vin, multe Black Russian și oceane de bere blondă.

Pe lângă butoiașele de Busch, Jack căra ladă după ladă de bere la sticlă – Budweiser, firește, dar și sortimente locale favorite, ca Genesse, Utica Club și Rolling Rock. Pe mâini începură să-i apară bășici, spatele prinse să-l doară.

Printre drumurile la magazie după lăzi cu sticle de bere și drumurile în magazie ca să „durigă-mi un butoiaș, Jack" (frază pentru care începea deja să simtă o repulsie organică), revenea la ringul de dans, cu găleata, cârpa și sticla mare de Pledge pentru lustruit. La un moment dat, o sticlă de bere goală îi zbură pe lângă cap, ratându-l cu câțiva milimetri. Se făcu mic, cu inima bătându-i nebunește, în timp ce proiectilul se spărgea de perete. Smokey îl dădu afară pe făptuitorul beat, cu dantura dezgolită

într-un rânjet de aligator. Privind pe fereastră, Jack îl văzu pe beţiv izbindu-se de un parcometru, suficient de tare pentru a face să sară-n sus steguleţul roşu de CONTRAVENŢIE.

– Haide, Jack, îl chemă nerăbdător Smokey de la bar, doar a dat pe-alături, nu? Curăţă mizeria!

Smokey îl trimise în veceul de bărbaţi peste o jumătate de oră. Un tip între două vârste, cu tunsoare periuţă, se clătina la unul dintre pisoarele înecate în clor, cu o mână proptită de perete, în cealaltă ţinând un enorm mădular nedecalotat. O băltoacă de borâtură aburea între cizmele lui de lucru, depărtate larg.

– Spal-o, puştiule, spuse individul, croindu-şi drum şerpuitor înapoi spre uşă şi dându-i lui Jack una peste spinare, destul de tare, ca aproape să-l trântească pe burtă. Omu' tre' să facă loc or'cum poate, just?

Jack găsi forţa de-a aştepta până se închise uşa, după care nu mai putu să-şi stăpânească stomacul.

Reuşi s-o facă în singura cabină din toaleta crâşmei, unde-l întâmpină ultima lepădătură de client, cu apa netrasă, greţos de mirositoare. Jack vomă tot ce-i mai rămăsese din cină, inhală de două ori, întretăiat, apoi mai vomă o dată. Dibui după lanţ cu o mână tremurătoare şi trase apa. „Waylon şi Willie" bubuiau înfundat prin pereţi, cântând despre Luckenbach, Texas.

Deodată, în faţă îi apăru chipul mamei, mai frumoasă decât fusese vreodată pe ecranul de cinema, cu ochii mari, întunecaţi şi trişti. O văzu singură în apartamentul lor de le „Alhambra", cu o ţigară fumegând, uitată în scrumiera de lângă ea. Plângea. Plângea pentru el. Inima i se frânse atât de cumplit, încât crezu că va muri de drag şi dor – dor de-o viaţă în care nu existau arătări în tuneluri, nici femei ce păreau a dori să fie pocnite şi făcute să plângă, nici bărbaţi care vomau pe propriile lor cizme în timp ce trăgeau o pişare. Voia să fie alături de ea şi îl ura pe Speedy Parker din străfundul inimii pentru că-l trimisese în acea îngrozitoare călătorie spre Vest.

În acel moment, tot ce-i mai rămăsese din încrederea în sine se spulberă – se spulberă complet şi definitiv. Gândurile conştiente îi fură învinse de un ţipăt copilăresc, un ţipăt profund, primordial, tânguitor: *Vreau la mama, Doamne, te rog, vreau la MAMA...*

Ieşi din cabină cu picioarele moi ca apa, tremurând, spunându-şi: *Ei bine, asta a fost, toată lumea afară din bazin, te fut Speedy, copilu-ăsta pleacă acasă. Sau cum oi vrea tu s-o numeşti.* În clipa aceea nu-i mai păsa dacă mama lui moare sau nu. În clipa aceea de indescriptibilă durere, deveni complet Jack al lui Jack, purtându-şi de grijă numai sieşi, aidoma unui biet animal fără apărare – cerb, iepure, veveriţă, raton –, hăituit de fiarele pădurii. În clipa aceea ar fi fost întru totul de acord s-o lase să moară de cancer răspândindu-i-se din plămâni în metastaze nestăpânite, numai de l-ar îmbrăţişa, sărutându-l de noapte bună şi spunându-i să n-asculte-n pat afurisitul de tranzistor sau să citească sub pătură la lumina lanternei jumătate din noapte.

Se rezemă cu o mână de perete şi, puţin câte puţin, reuşi să-şi regăsească stăpânirea de sine. Această revenire nu era un act conştient, ci rezultatul primelor semne de înăsprire a sufletului, ceva în foarte mare măsură tip Phil Sawyer şi Lily Cavanaugh. Făcuse o greşeală, da, dar n-avea să se întoarcă. Teritoriile erau reale şi, prin urmare, şi Talismanul putea fi real; n-avea de gând să-şi ucidă mama din slăbiciune.

Jack umplu găleata cu apă fierbinte de la robinetul din magazie şi curăţă porcăria de pe jos.

Când ieşi din nou, se făcuse zece-jumătate, şi clientela din crâşmă începea să se rărească – Oatley era un oraş muncitoresc, iar băutorii săi, mai toţi salariaţi, plecau acasă devreme în serile din timpul săptămânii.

– Eşti palid ca macaroanele, Jack. Te simţi bine? spuse Lori.

– Credeţi c-aş putea bea o bere cu ghimbir? întrebă el.

Îi aduse o sticlă, şi Jack o bău în timp ce termina de ceruit ringul de dans. La douăsprezece fără un sfert, Smokey îl trimise din nou în magazie să-i „durige un butoiaş". Jack rezolvă şi cu butoiaşul – aproape perfect. La unu fără un sfert, Smokey începu să răcnească la oameni să mai termine. Lori scoase din priză tonomatul – Dick Curless muri, lăsându-şi cântecul să se piardă într-un geamăt prelung – în câteva strigăte slabe de protest. Gloria scoase din funcţiune jocurile, îşi trase pe ea puloverul (era la fel de roz ca „mentolatele canadiene" pe care le consuma cu regularitate Smokey, roz ca gingiile false ale danturii lui) şi

plecă. Smokey începu să stingă luminile și să-i zorească afară pe ultimii patru-cinci consumatori.

– E-n regulă, Jack, spuse el când și aceștia plecară. Ai făcut treabă bună. E loc de mai bine, dar ai luat startul, orișicât. Poți să tragi pe dreapta-n magazie.

În loc să-și ceară plata (pe care Smokey oricum nu i-o oferi), Jack intră împleticindu-se în magazie, atât de obosit încât părea o versiune în mic a beților dați afară la ora aceea târzie.

În magazie, o văzu pe Lori stând pe vine într-un colț – poziția ghemuită îi făcea șortul de baschet să se ridice până la o limită aproape alarmantă – și, un moment, Jack crezu cu îngrijorare surdă că-i umbla la rucsac. Apoi văzu că întinsese niște pături peste un așternut din saci de mere. Lori îi mai pusese și o perniță de satin, cu inscripția TÂRGUL MONDIAL NEW YORK.

– M-am gândit să-ți fac un cuibușor, piciule, spuse ea.

– Mulțumesc.

Era un act de generozitate simplu, aproape neglijabil, dar Jack se pomeni făcând eforturi să nu izbucnească în lacrimi. În schimb, reuși să schițeze un zâmbet.

– Mulțumesc mult, Lori.

– Nici o problemă. O să-ți fie bine aici, Jack. Smokey nu-i chiar așa de rău. O dată ce-ajungi să-l cunoști, nu-i nici pe jumate-așa de rău.

O spusese cu involuntară frustrare, de parcă și-ar fi dorit să nu fie așa.

– Probabil că nu, replică Jack, după care adăugă, pradă unui impuls: Dar mâine plec. Oatley nu-i de mine, cred.

– Poate c-ai să pleci, Jack... da' poate-ai să te hotărăști să stai o vreme, spuse femeia. De ce nu lași noaptea să-ți fie sfetnic?

Se simțea ceva forțat și nefiresc în acest mic discurs – n-avea nimic din sinceritatea zâmbetului ei când îi zisese: *M-am gândit să-ți improvizez un cuibușor*. Jack o observă, dar era prea istovit ca să mai reacționeze.

– Ei, o să vedem, spuse.

– Mai mult ca sigur, încuviință Lori, mergând spre ușă. Îi suflă un sărut din palma mâinii murdare. Noapte bună, Jack.

– Noapte bună.

Dădu să-și scoată cămașa... apoi rămase cu ea, preferând doar să se descalțe de tenișii. În magazie era frig și trăgea curentul. Se așeză pe sacii de mere, își desfăcu șireturile și își scoase, pe rând, încălțările. Era gata să-și lase capul pe suvenirul lui Lori de la Târgul Mondial New York – și probabil ar fi dormit bușteau încă înainte de-a-l atinge – când, în bar, începu să sune telefonul, târâind ascuțit în liniștea nopții, *sfredelind-o*, ducându-l cu gândul la rădăcini unduitoare, gri-păstoase, la biciuri și cai cu două capete.

Țâr, țârr, țârrr, în liniște, în liniștea de moarte.

Țâr, țârr, țârrr, mult după ce copiii care sună să-ntrebe de Prințul Albert la cutie s-au dus la culcare. Țâr, țârr, țârrr, *alo Jacky, aici Morgan și te-am simțit în pădurea mea, băi, căcățel isteț. TE-AM MIROSIT în pădurea mea, și cum ți-o fi venit ideea că-n lumea ta ești în siguranță? Pădurile mele sunt și-acolo. Ultima șansă, Jacky. Du-te-acasă, că de nu, trimitem trupele. N-o să ai nici o șansă. N-o să...*

Jack se ridică și străbătu magazia fugind, în ciorapi. O sudoare subțire pe care și-o simțea rece ca gheața părea să-i scalde tot trupul.

Deschise de-un deget ușa.

Țâr, țârr, țârrr, țârrrr.

Apoi, în sfârșit, se auzi:

– Alo, crâșma „La Updike". Și n-ar strica să fie ceva serios.

Glasul lui Smokey. Tăcere.

– Alo?

Altă pauză.

– *Futu-te-aș!*

Smokey trânti receptorul, iar Jack îl auzi traversând din nou ringul și luând-o în sus pe scări, spre micul apartament de deasupra barului, unde locuiau el și Lori.

7

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Jack își muta privirea de la fâșiuța de hârtie verde din mâna stângă la micul teanc de

bancnote – toate de câte un dolar – și mărunțiș din dreapta. Era joi dimineața, și-și ceruse salariul.

– Ce-*i* asta? întrebă, încă incapabil să creadă.

– Poți citi și singur, răspunse Smokey, și poți să socotești. Nu te miști atât de repede cât îmi place mie, Jack – cel puțin nu încă –, dar ești destul de isteț.

Și iată-l șezând cu bonul verde într-o mână și banii în cealaltă. O furie mocnită începu să-i pulseze în mijlocul frunții, ca o venă. NOTĂ DE CONSUMAȚIE, spunea antetul hârtiei verzi. Era exact același formular pe care-l folosea și doamna Banberry la „Golden Spoon". Înșira următoarele:

1 chift
$1.35
1 chift
$1.35
1 lpt M
.55
1 bere ghimbir
.55
Tx
.30

Pe ultimul rând era notată cu cifre mari, și încercuită, suma de $4.10. Jack câștigase nouă dolari pentru munca sa de la patru după-amiaza la unu noaptea. Smokey îl taxase cu aproape jumătate; ceea ce-i rămăsese, lângă mâna dreaptă, totaliza patru dolari și nouăzeci de cenți.

Ridică privirea, furios – mai întâi spre Lori, care se uită în altă parte, vag jenată, apoi la Smokey, care se uita pur și simplu la el.

– Asta-i înșelătorie! spuse, tăios, Jack.

– Jack, nu-i adevărat. Uită-te la prețurile din menu...

– Nu așa ne-am înțeles, și-o știi foarte bine!

Lori avu o mică tresărire, ca și cum s-ar fi așteptat ca Smokey să-i ardă una... dar bărbatul nu făcea decât să-l privească pe Jack cu un fel de răbdare mocnit-stăpânită.

– Nu ți-am pus taxă pe pat, nu?

– Pat! strigă Jack, simțind că-i năvălește sângele în obraji. Ăla-i *pat!* Pânză de sac pe dușumeaua de ciment! Ce mai *pat!*

Aș vrea să văd că-ncerci să-mi ceri bani și pentru ăla, escroc *murdar!*

Lori exclamă ceva, speriată, și-i aruncă lui Smokey o privire scurtă... dar acesta se mulțumea să șadă în separeu vizavi de Jack, cu fumul dens și albastru al unui Cheroot încolăcindu-se între ei. O tichie de bucătar nouă împinsă pe frunte, trona pe capul îngust al lui Smokey.

– Am vorbit de la început că acolo o să-nnoptezi, spuse Smokey. Ai întrebat dacă-i în prețul serviciului. Am zis că da. Nu s-a făcut nici o referire la mese. Dacă se făcea, poate-am fi rezolvat ceva. Poate că nu. Chestia e că n-ai adus vorba, așa că acum iei ce ți se dă.

Jack tremura, cu lacrimi de furie în ochi. Încercă să vorbească, și nu ieși decât un mormăit mărunt, sugrumat. Era de-a dreptul prea furios ca să vorbească.

– Firește, dacă acum vrei să discuți o reducere a tarifului de masă pentru personalul angajat...

– Du-te *dracu'*! reuși, în sfârșit, Jack, smulgând cele patru hârtii de-un dolar și micul șir de monede. Învață-l pe-următorul copil care vine-aici să-l caute pe subsemnatu'! Eu *plec*!

Străbătu ringul spre ușă, deși, în ciuda mâniei, știa – nu doar credea, ci efectiv *știa* – că nu va ajunge pe trotuar.

– Jack!

Atinse clanța, se gândi s-o apuce și să apese – dar glasul acela era imposibil de contrazis și plin de-o amenințare sigură. Lăsă mâna jos și se întoarse, furia părăsindu-l. Dintr-o dată se simți bătrân și împuținat. Lori trecuse în spatele tejghelei, unde ștergea praful, fredonând. După cât se părea, ajunsese la concluzia că Smokey nu-l va pisa pe Jack cu pumnii și, întrucât nimic altceva n-avea importanță, totul era în regulă.

– N-o să mă lași baltă când îmi vine hoarda de weekend.

– Vreau să plec de-aici. M-ai înșelat.

– Nu, domnule. Ți-am mai explicat. Dacă ți-a mânjit cineva caietelul, Jack, tu ai fost ăla. Acum am putea discuta despre mese – cincizeci la sută din prețul mâncării, poate, și chiar sifon pe gratis. Niciodată n-am ajuns atât de departe cu ajutorul mai tânăr pe care-l angajez din când în când, da' weekendul ăsta o să fie deosebit de împuțit, cu toți lucrătorii ăștia nomazi veniți în

comitat la cules de mere. Și-mi place de tine, Jack. De-asta nu ți-am cârpit una când ai ridicat glasul la mine, deși poate-ar fi trebuit. Da' am nevoie de tine peste weekend.

Jack își simți furia revenind scurt, apoi stingându-se din nou.

– Și dacă plec, totuși? întrebă el. Am aproape cinci dolari, oricum, și să scap din căcăciosul ăsta de orășel ar fi ca și o primă.

Privindu-l pe Jack, cu același zâmbet tăios pe chip, Smokey spuse:

– Mai ții minte aseară, când te-ai dus la bărbați să faci curat după un tip care și-a dat afară băcănia?

Jack confirmă din cap.

– Mai ții minte cum arăta?

– Tuns soldățește. În kaki. Și ce-i cu asta?

– Ăla-i Digger Atwell. De fapt îl cheamă Carlton, da' zece ani s-a-ngrijit de cimitiru' orașului, așa că toată lumea a ajuns să-i zică Digger[1]. Asta a fost... ăă... acu' vreo douăzeci-treizeci de ani. A trecut la copoi pe vremea când a fost ales Nixon președinte. Acuma-i șeful Poliției din oraș. Își aprinse un Cheroot, pufăi și-l privi pe Jack. Digger și cu mine suntem amici, continuă Smokey. Și dacă tocmai ai pleca acum din oraș, Jack, n-aș putea garanta că n-o să ai ceva belele cu Digger. Poate chiar s-o termini expediat acasă. Poate la cules de mere pe pământul orașului – Municipalitatea Oatley are... ăă... cred că patruzeci de ari de pomi buni. Poate s-o termini cu-o bătaie. Sau... am auzit că moș Digger are gust la puștii de pe drum. Băieți, mai ales.

Jack se gândi la mădularul acela ca un ciomag. I se făcu rău și-l luă cu frig.

– Aici, ești sub aripa mea, ca să zic așa, spuse Smokey. O dată ce-ai luat strada-n piept, cine mai știe? Digger poa' să umble cu mașina pe oriunde. Ai putea să treci de limita orașului fără grețuri. Pe de-altă parte însă ai putea să-l vezi că trage lângă tine-n Plymouthu-ăla mare cu care umblă el. Digger nu-i tocmai isteț, da' are nas, câteodată. Sau... i-ar putea da cineva un telefon.

La bar, Lori spăla vasele. Se șterse pe mâini, deschise radioul și începu să cânte la unison cu o veche melodie Steppenwolf care se difuza.

[1] Gropar (n. tr.).

– Uite ce zic eu, continuă Smokey. Ține-te-aici, Jack. Lucrează peste weekend. După aia, te-ncarc în camioneta mea și te duc chiar eu până la ieșirea din oraș. Cum ți se pare? O să pleci de-aici duminică la amiază, cu-aproape treizeci de dolari în buzunar, pe care nu-i aveai când ai venit. Și-ai să te duci cu gândul că, la urma urmei, Oatley nu-i un loc chiar așa de rău. Ce zici?

Jack privi în ochii aceia căprui, observând scleroticele îngălbenite și punctișoarele roșii, observând surâsul larg și sincer al lui Smokey, înșirat pe dinții falși, văzând chiar, cu o bizară și terifiantă senzație de *déjà vu*[1], că musca revenise pe tichia de hârtie, foindu-și aripile și spălându-se pe piciorușele de dinainte, subțiri ca firul de păr.

Bănuia că Smokey *știa* că *el* știa că tot ce spunea Updike erau minciuni, și nici măcar nu-i păsa. După orele de muncă de după miezul nopții de vineri spre sâmbătă și apoi de sâmbătă spre duminică, Jack avea să doarmă, poate, până duminică după-amiază pe la două. Smokey avea să-i spună că nu-l mai ducea cu mașina fiindcă se sculase prea târziu, că acum el, Smokey, era prea ocupat să se uite la meciul dintre „Colts" și „Patriots". Iar Jack avea să fie nu numai prea obosit ca s-o ia pe jos, ci și prea speriat că Smokey și-ar putea pierde interesul pentru aceste echipe exact atât timp cât să-l sune pe bunul său prieten Digger Atwell și să-i zică: „Chiar acum merge pe Mill Road, Digger bătrâne, ce-ar fi să-l culegi? Pe urmă treci pe-aici la o litră. Bere pe gratis, da' nu te du să-mi borăști în pișătoare până nu-l aduc pe puști înapoi."

Acesta era un scenariu. Mai existau și altele la care să se poată gândi, fiecare ușor modificat, dar același în fond.

Zâmbetul lui Smokey Updike se mai lăți puțin.

[1] Deja știut, deja văzut (fr. în orig.) (n. tr.).

CAPITOLUL X

Elroy

1

Când aveam șase ani...

Crâșma, care pe la ora asta, în cele două nopți trecute, începea să se liniștească, acum vuia de zor, ca și cum clienții ar fi avut de gând să prindă răsăritul soarelui. Jack văzu că două mese dispăruseră – victime ale luptei cu pumnii ce izbucnise chiar înaintea ultimei lui expediții la budă. Acum, pe locul unde se aflaseră mesele, oamenii dansau.

– Cam e timpul, spuse Smokey în timp ce Jack străbătea tot spațiul dinapoia tejghelei, clătinându-se, și punea lada jos, lângă compartimentele frigorifice. Bagă-le pe-astea înăuntru și du-te-napoi după fututu' de Bud. Orișicât, pe-ăla trebuia să-l aduci primul.

– Lori n-a spus...

O durere fierbinte, incredibilă, explodă în piciorul băiatului, când Smokey îi trânti peste pantoful de tenis o călcătură grea. Jack slobozi un țipăt înăbușit și simți în ochi înțepătura lacrimilor.

– Gura! se răsti Smokey. Lori nu știe nici să facă deosebire între rahat și Rachela, și-ai destulă minte ca s-o știi. Treci înapoi acolo și adu-mi o ladă de Bud.

Jack reveni în magazie, șchiopătând cu piciorul pe care-l călcase Smokey și-ntrebându-se dacă nu i s-or fi rupt falangele câtorva degete. Părea foarte posibil. Capul îi bubuia de fum, de

zgomot, de melodiile stridente, cacofonice și ritmul îndrăcit al prăpăditei de formații, dintre membrii căreia doi se clătinau acum vizibil pe estradă. Un gând i se profila deslușit: era posibil să nu mai poată aștepta până la închidere. Chiar se putea să nu fie-n stare să reziste atât timp. Dacă Oatley era o închisoare și crâșma „La Updike" celula lui, atunci, cu siguranță, epuizarea îi era un gardian la fel de vigilent ca și Smokey Updike – poate chiar mai rău.

În pofida grijilor despre cum ar putea să se prezinte Teritoriile într-un asemenea loc, sucul magic părea tot mai mult să-i făgăduiască singura cale certă de ieșire. Putea să bea puțin și să execute un salt... iar dacă reușea să meargă pe-acolo vreun kilometru și jumătate, cel mult doi, spre Vest, mai bea un strop și făcea saltul înapoi în SUA, mult dincolo de limita orășenească a acestui locșor oribil, în Bushville, poate, sau chiar în Pembroke.

Când aveam șase ani, când Jack-O avea șase ani, când...

Luă lada de Bud și ieși iar pe ușă poticnit-împleticit... și acolo stătea acel cowboy înalt și musculos, cu mâini mari, care semăna cu Randolph Scott, privindu-l.

– Bună, Jack, îl salută el – iar băiatul văzu cu groază crescândă că irișii ochilor săi erau galbeni ca ghearele de găină. Nu ți-a spus cineva să te cari? N-asculți prea atent, așa-i?

Jack rămase cu lada de Bud spânzurând în mâini, holbându-se la ochii aceia galbeni și, deodată, îl pocni o idee cumplită, ca o lovitură de ciocan în creier: că ăsta era cel care pândise în tunel – acest om-arătare, cu ochii lui galbeni și morți.

– Lasă-mă-n pace, spuse, cuvintele ieșindu-i într-o șoaptă șuierătoare ca vântul de februarie.

Făptura se trase și mai aproape.

– Era vorba să te cari.

Jack încercă să se retragă... dar acum stătea rezemat de perete și, în timp ce cowboyul care semăna cu Randolph Scott se apleca spre el, Jack îi simți în respirație duhoarea de carne putrezită.

2

Joi, între douăsprezece, când Jack începuse munca, și patru după-amiază, ora la care apărea obișnuita gloată de după program,

telefonul public, cu inscripția VĂ RUGĂM LIMITAȚI-VĂ CONVORBIRILE LA TREI MINUTE deasupra lui, sună de două ori.

Prima dată, Jack nu simți nici un fel de teamă – și reieși că nu era decât un solicitant pentru Fondul Unit.

Două ore mai târziu, în timp ce Jack strângea ultimele sticle rămase din seara trecută, telefonul începu să târâie din nou. De astă-dată, capul îi zvâcni ca al unui animal care adulmecă focul într-o pădure uscată... atâta numai că nu simțea arsura focului, ci a gheței. Se întoarse spre telefon, aflat la doar trei metri de locul unde lucra el, auzindu-și oasele cefei pârâind. Avu impresia că o să vadă telefonul public îmbrăcat în gheață, gheață ce răzbătea prin carcasa de plastic negru, ieșea prin găurile receptorului în dâre albastre, subțiri, ca niște trăsături de creion, se agăța de disc și de suportul pentru restituirea monedei, formând un fel de barbă de țurțuri.

Dar nu era decât telefonul, și tot înghețul și moartea se aflau înlăuntrul acestuia.

Se holbă la el, hipnotizat.

– Jack! răcni Smokey. Răspunde la-mputitu-ăla de telefon! Pen-ce futu-i mă-sa te plătesc?

Jack privi spre bărbat, disperat ca un animal încolțit... dar Smokey nu făcea decât să se uite la el, cu buzele subțiate în expresia de nerăbdare care-i apărea pe față chiar înainte de-a-i arde una lui Lori. Băiatul se-ndreptă spre telefon, aproape fără a-și da seama că i se mișcau picioarele, se afunda tot mai adânc și mai adânc în capsula aceea de ger lăuntric, simțind cum i se acopereau brațele de pielea-găinii, cum i se usca și-i trosnea nasul pe dinăuntru de promoroacă.

Întinse mâna și apucă receptorul. Mâna îi amorți.

Îl duse la ureche. Urechea îi amorți.

– Crâșma „La Updike", spuse el în bezna de moarte, iar gura îi amorți.

Glasul care se auzea era croncănitul uscat, scrâșnit, al cuiva mort de mult, al cine știe cărei creaturi pe care n-o pot vedea niciodată ochii celor vii: apariția ei ar fi scos din minți orice om în viață, sau l-ar fi făcut să se prăbușească mort, cu buzele tivite de promoroacă și ochii holbați, tulburi, sub cataracte de gheață.

– *Jack*, șopti din receptor glasul acela scabros, gâjâit – și băiatul simți cum toată fața îi amorțește, ca atunci când ai fost nevoit să petreci o zi grea în scaunul stomatologic și dentistul ți-a injectat un pic cam prea multă novocainâ. *Cară-ți curu' acasă, Jack!*

De undeva, de departe, de la o distanță de ani-lumină, i se păreа, își auzi propriul său glas repetând:

– Crâșma „La Updike", e cineva la telefon? Alo?... Alo?...

Rece, atât de rece.

Avea gâtlejul amorțit. Trase aer în piept și i se păru că-i îngheață plămânii. Curând, auriculele și ventriculele inimii aveau să i se umple cu gheață, urmând doar să se prăbușească mort.

Glasul înghețat șopti:

– *I se pot întâmpla lucruri rele unui băiat plecat de unul singur la drum, Jack. Întreabă pe oricine.*

Puse receptorul în furcă, dintr-o mișcare grăbită, stângace. Își retrase mâna și rămase cu ochii la telefon.

– Iar găozarul ăla, Jack? întrebă Lori.

Vocea ei suna îndepărtată... dar puțin mai de-aproape decât i se păruse că-și aude propriul glas cu câteva momente în urmă. Lumea revenea la locul ei. Putu vedea, pe receptorul telefonului public, amprenta lăsată de mâna lui, conturată de-o dâră subțire de chiciură. Sub ochii lui, chiciura începu să se topească, prelingându-se pe plasticul negru.

3

Aceea fusese seara – joi seara – când Jack aflase părerea comitatului Genny asupra lui Randolph Scott. Mulțimea era doar cu puțin mai numeroasă decât miercuri seara – însă tot se găseau destui bărbați ca să se-nghesuie la bar, să se adune pe la mese și să umple separeurile.

Erau orășeni dintr-o regiune rurală, unde acum plugurile probabil rugineau uitate în șoproane dosnice, oameni care poate doreau să fie fermieri, dar uitaseră cum s-o facă. Se vedea o mulțime de șepci, însă lui Jack i se părea că foarte puțini dintre acești bărbați puteau sta la volanul unui tractor. Purtau pantaloni

de bumbac gri, maro și verde; aveau numele brodate cu fir de aur pe cămășile albastre; erau încălțați în Dingo Boot cu vârfuri pătrate, sau Survivo mari și voluminoase. Oamenii aceștia își purtau cheile la centură. Oamenii aceștia făceau zbârcituri, dar nu și riduri de râs; gurile lor aveau numai grimase acrite. Oamenii aceștia purtau pălării de cowboy, iar când Jack se uita spre bar, pe șirul de taburete, privit din spate, vedea nu mai puțin de opt care semănau cu Charlie Daniels în reclamele pentru tutun de mestecat. Însă acești oameni nu mestecau, acești oameni fumau țigări, și încă multe.

Jack spăla geamul bulbucat al tonomatului când intră Digger Atwell. Aparatul era oprit: la televiziunea prin cablu se transmitea un meci cu Yankeii, iar cei de la bar îl urmăreau atenți. Cu o noapte în urmă, Atwell purtase versiunea Oatley a hainelor bărbătești sport (pantaloni de bumbac, cămașă kaki cu o mulțime de pixuri într-unul dintre cele două buzunare uriașe de la piept, ghete de lucru cu blacheuri). Astă-seară era în uniforma albastră, de polițist. Un pistol mare, cu pat de lemn, stătea în teacă, la centura de piele scârțâitoare.

Îi aruncă o privire lui Jack, care-și aminti spusele lui Smokey: *Am auzit că moș Digger are gust la puștii de pe drum, băieți, mai ales*, și tresări, trăgându-se ușurel îndărăt, parcă simțindu-se vinovat de ceva. Digger Atwell îi adresă un rânjet larg, moale.

– Te hotărâși să stai pe-aici o vreme, băiețaș?

– Da, domnule, murmură Jack.

Turnă încă puțin Windex pe plexiglasul tonomatului, deși mai curat de-atât nu putea ajunge. Aștepta doar ca Atwell să plece de lângă el. Iar când acesta își continuă drumul, Jack se întoarse, privindu-l pe polițaiul cu chip bovin traversând spre bar... și acela fu momentul în care ultimul client din stânga se răsuci să-l privească.

Randolph Scott, își spuse Jack pe dată, *exact cu el seamănă*.

Dar, în ciuda liniilor aspre ale feței sale, care nu te lăsau să vezi decât un incoruptibil, adevăratul Randolph Scott avea un incontestabil aer de eroism; dacă farmecul lui fusese cel al unui dur, era în stare să și zâmbească, și nu mai puțin seducător. Omul de-aici arăta atât plictisit, cât și oarecum smintit.

Și, cu reală spaimă, Jack își dădu seama că individul se uita la el, la *Jack*. Nici măcar în timpul reclamelor nu se întorsese, la o adică, să vadă cine-o mai fi prin bar; se întorsese pentru a-l privi pe Jack. N-avea nici o îndoială că așa era.

Telefonul. Telefonul sunând.

Cu un imens efort, Jack își desprinse privirea dintr-acolo. Reveni cu ochii la bula transparentă a tonomatului și-și văzu propria-i față plutind, spectrală, peste discurile dinăuntru.

Telefonul începu să cârâie pe perete.

Omul din capătul stâng al barului privi într-acolo... apoi întoarse din nou capul spre Jack, care stătea înlemnit lângă tonomat, cu sticla de Windex într-o mână și o cârpă în cealaltă, cu părul făcându-i-se măciucă și pielea înghețată.

– Dacă iar e găozarul ăla, o să-mi iau un țignal să-ncep să-i șuier în telefon când sună, Smokey, spunea Lori în timp ce se îndrepta într-acolo. Jur pe Dumnezeu c-așa am să fac.

Ar fi putut foarte bine să fie o actriță într-o piesă de teatru, și toți consumatorii, figuranți plătiți cu onorariul standard, de treizeci și cinci de dolari ziua de filmare. Singurii doi oameni reali din lume erau el și cowboyul acela îngrozitor, cu mâini mari și ochi pe care Jack nu putea... tocmai bine... să-i vadă.

Deodată, provocându-i un șoc, cowboyul articulă mut următoarele cuvinte: *Cară-ți curu' acasă*. Și-i făcu cu ochiul.

Telefonul încetă să sune exact în timp ce Lori întindea mâna spre el.

Randolph Scott se răsuci la loc, își dădu paharul pe gât și țipă:

– Mai adă-mi o poșircă, auzi?

– Să n-am noroc, spuse Lori. S-au băgat dracii-n telefonul ăsta.

4

Mai târziu, în magazie, Jack o întrebă pe Lori cine era tipul care semăna cu Randolph Scott.

– Care seamănă cu *cine*?

– Un actor din westernurile vechi. Stătea la capătul barului.

Femeia ridică din umeri.

– Mie, toți mi se par c-arată la fel, Jack. Doar o gașcă de cariciuri atârnânde, chinuindu-se să se distreze.

– Numește berile „poșirci".

Ochii femeii se luminară.

– A, mda! Ăla. Are o mutră amenințătoare.

Această din urmă observație o făcu pe-un ton admirativ... ca și cum i-ar fi apreciat linia dreaptă a nasului sau albeața zâmbetului.

– Cine e?

– Nu știu cum îl cheamă. Nu se-nvârte pe-aici decât de-o săptămână-două. Cred că fabrica o fi făcând iar angajări. Ăia...

– *Pentru Dumnezeu, Jack, ți-am zis sau nu ți-am zis să-mi durigi un butoi?*

În timp ce vorbeau, Jack se apucase să împingă unul dintre butoaiele mari cu Busch pe suportul dracului de cărat. Pentru că și el, și butoiul aveau cam aceeași greutate, manevra îi solicita păstrarea unui echilibru perfect. Când Smokey strigă din ușă, Lori zbieră, iar Jack tresări. Pierdu controlul butoiului, și acesta căzu pe-o parte, iar dopul țâșni ca dintr-o sticlă de șampanie, jetul de bere izbucnind într-un șuvoi alb-auriu. Smokey continua să țipe la el, dar Jack nu putea decât să se holbeze la bere, împietrit... până când Smokey îi cârpi una.

Peste vreo douăzeci de minute, când Jack reveni în cârciumă ținându-și un șervețel de hârtie pe nasul ce se umfla, Randolph Scott dispăruse.

5

Am șase ani.

John Benjamin Sawyer are șase ani.

Șase...

Jack scutură capul, încercând să-și alunge acest gând ce se repeta constant, în timp ce muncitorul cel vânjos, care nu era muncitor, se apleca tot mai aproape de el. Ochii lui... galbeni și oarecum solzoși. Omul – *arătarea aceea* – clipi din ochi, un clipit

rapid, lăcrimos, parcă îngreuiat, iar Jack își dădu seama că peste globurile oculare avea membrane nictitante.

– Era vorba că te *cari*, șopti din nou, întinzând spre Jack o pereche de mâini ce începeau să se răsucească, să se întărească, acoperindu-se cu plăci.

Ușa se dădu de perete, lăsând să pătrundă un torent gălăgios de „Oak Ridge Boys".

– Jack, dacă mai freci mult țiparu' pe-acolo, te fac să-ți pară rău, spuse Smokey din spatele lui Randolph Scott.

Scott făcu un pas înapoi. Nici urmă de copite, topindu-se sau întărindu-se; mâinile lui erau din nou niște simple mâini – mari și puternice, cu dosurile brăzdate cruciș și curmeziș de șanțuri și vene proeminente. Avea un alt fel de clipit, învăluitor, care nu implica deloc pleoapele... iar apoi ochii individului nu mai erau galbeni, ci de-un banal albastru-spălăcit. Îi aruncă lui Jack o ultimă privire, după care se îndreptă spre toaleta bărbaților.

Smokey se apropie de Jack, cu ceapsa de hârtie înclinată în față, capul îngust de nevăstuică lăsat ușor pe-o parte și buzele întredeschise, dezvelindu-i dinții de aligator.

– Nu mă fă să-ți mai spun o dată, zise Smokey. E ultimul avertisment, și să nu crezi că nu vorbesc serios.

La fel ca în fața lui Osmond, furia lui Jack se deșteptă dintr-o dată – acel soi de furie care, așa cum e ea, strâns legată de un sentiment de disperată nedreptate, poate că nu-i niciodată mai puternică decât la vârsta de doisprezece ani. Studenții cred c-o simt uneori, dar de obicei nu-i mai mult decât un slab ecou intelectual.

De astă-dată, dădu în clocot.

– Nu-s câinele tău, și nu mă trata de parc-aș fi, replică Jack și păși spre Smokey Updike, cu picioarele încă moi de frică.

Suprins – poate chiar perplex – de furia total neașteptată a lui Jack, Smokey dădu un pas înapoi.

– Jack, te previn...

– Nu, dom'le, eu te previn pe *tine*, se pomeni Jack întrerupându-l. Eu nu sunt Lori. N-am poftă să fiu lovit. Iar dacă dai în mine, o să dau și eu în tine, sau văd eu ce fac.

Deruta lui Smokey Updike nu dură decât un moment. Cât se poate de sigur, nu văzuse totul – nelocuind în Oatley, n-avusese

cum să vadă –, dar *credea* că văzuse și, chiar și pentru un tip de ligă minoră, uneori siguranța poate fi de-ajuns.

Întinse mâna să-l înșface pe Jack de guler.

– Nu fă pe deșteptul cu mine, Jack, se răți el, trăgându-l pe băiat mai aproape. Cât timp ești în Oatley, ești câinele meu, și nimic mai mult. Cât timp ești în Oatley, o să te răsfăț când vreau eu și o să te bat când am chef.

Îl zgâlțâi fără milă, făcând să-i trosnească gâtul. Jack își mușcă limba și țipă. Obrajii palizi ai lui Smokey se acoperiseră cu pete roșii, ca aplicate cu un ruj ieftin. Ardea, fierbea de mânie.

– În clipa asta poate crezi că nu-i chiar așa, dar să știi ca este, Jack. Câtă vreme te afli în Oatley, ești câinele meu, și-ai să stai în Oatley până hotărăsc eu să-ți dau drumul. Și-am putea începe s-o-nvățăm chiar în clipa asta.

Își trase pumnul îndărăt. Un moment, cele trei becuri de șaizeci de wați, goale, agățate în culoarul acela îngust, făcură să scânteieze dement briliantele potcoavei roz de la inelul pe care-l purta în deget. Apoi, pumnul pistonă înainte, trântind una în obrazul lui Jack. Băiatul fu aruncat cu spinarea în peretele acoperit de mâzgăleli, jumătate din față înroșindu-i-se scurt, pentru ca apoi să-i amorțească. Gustul propriului sânge îi inundă gura.

Smokey îl privi – cu figura atentă, estimativă, a omului care poate se gândește să cumpere o juncă sau un bilet de loterie. Pesemne nu văzu în ochii lui Jack expresia pe care-o dorea, căci îl înhăță iarăși pe băiatul ametit, probabil ca să-l plaseze mai bine pentru o a doua lovitură.

În acea clipă, în crâșmă, o femeie țipă:

– *Nu, Glen! Nu!*

Urmă o hărmălaie de glasuri bărbătești tunătoare, cele mai multe dintre ele alarmate. Altă femeie zbieră – un sunet ascuțit, sfredelitor. Apoi un foc de armă.

– Căcat pe *pâine!* strigă Smokey.

Pronunță fiecare cuvânt cu tot atâta grijă de parcă era un actor pe-o scenă de pe Broadway. Îl azvârli pe Jack înapoi în perete, se întoarse și dădu buzna pe ușa batantă. Pistolul bubui din nou și se auzi un urlet de durere.

Jack era sigur doar de-un lucru – venise vremea să dispară. Nu la sfârșitul schimbului de astă-seară, sau al celui de mâine, sau duminică dimineața. Chiar *acum*.

Vacarmul părea să se potolească. Nu se auzeau sirene, așa că probabil nu fusese împușcat nimeni... dar, își aminti Jack, simțind că-l ia cu frig, muncitorul care semăna cu Randolph Scott era încă în veceul bărbaților.

Băiatul intră în magazia rece, cu miros de bere, îngenunche lângă butoiașe și bâjbâi după rucsac. Din nou îl încercă acea sufocantă certitudine, când degetele sale nu întâlniră decât aer și cimentul murdar al dușumelei, că unul dintre ei – Smokey sau Lori – îl văzuse ascunzându-și bagajul și i-l luase. *E mult mai bine să te ținem în Oatley, dragul nostru.* Apoi urmă ușurarea, aproape la fel de apăsătoare pe cât îi fusese spaima, când degetele sale atinseră țesătura de nailon. Jack își luă sacul și privi cu jind spre ușa prin care se făcea aprovizionarea, din fundul magaziei. Mult mai la-ndemână i-ar fi venit să folosească ieșirea aceea – nu voia să se apropie de ușa de incendiu din capătul culoarului. Se afla lângă veceul bărbaților. Dar, dacă deschidea ușa pentru mărfuri, la bar se aprindea o lumină roșie. Chiar dacă Smokey încă mai făcea ordine prin tărăboiul de pe ring, Lori ar fi văzut-o și i-ar fi spus.

Așa că...

Se apropie de ușa ce dădea spre coridorul din spate. O deschise de câteva degete și-și lipi un ochi de crăpătură. Culoarul părea gol. În regulă, asta era splendid. Randolph Scott dăduse cep beșicii, apoi revenise la locul acțiunii, în timp ce Jack își lua rucsacul. Grozav.

Mda, numai că poate încă mai e acolo. Vrei să vă-ntâlniți pe hol, Jacky? Vrei să-i vezi iarăși ochii cum se fac galbeni? Așteaptă până vei fi sigur.

Dar asta n-o putea face. Fiindcă Smokey avea să vadă că nu e în crâșmă, ajutându-le pe Gloria și Lori să șteargă mesele, sau după tejghea, descărcând spălătorul de vase. Avea să se-ntoarcă aici pentru a termina să-l învețe pe Jack ce reprezenta localul lui în măreața ordine a Universului. Așa că...

Așa că, ce? Du-te!

Poate că-i acolo și te-așteaptă, Jacky... poate c-o să sară afară ca un Jack-la-cutie[1] *mare* și *rău*...

Doamna sau tigrul? Smokey sau muncitorul? Jack mai ezită un moment, torturat de nehotărâre. Faptul ca omul cu ochii galbeni să se afle în baie reprezenta o posibilitate; că Smokey avea să se întoarcă, era o certitudine.

Deschise ușa și ieși în holul îngust. Rucsacul din spinare părea să atârne tot mai greu – ca o elocventă probă acuzatoare a planului său de evadare în ochii oricui l-ar fi văzut. Porni de-a lungul culoarului, păsind grotesc pe vârfuri, în ciuda muzicii tunătoare și a vuietului mulțimii, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Aveam șase ani, Jacky avea șase ani.

Ei, și? De ce-i tot revenea asta în minte?

Șase.

Coridorul părea mai lung. Parcă ar fi mers pe-o bandă transportoare ce se derula în sens invers. Ușa de incendiu din capăt se apropia cu o chinuitoare încetineală. Acum, fruntea și buza superioară îi erau scăldate în sudoare. Privirea i se abătea încontinuu spre ușa din dreapta, care avea pe ea conturul negru al unui câine. Sub această siluetă era scris cuvântul PISOARE. În capătul culoarului, o ușă roșie, decolorată și scorojită. Inscripția de pe ușă anunța: NUMAI ÎN CAZ DE URGENȚĂ! VA SUNA ALARMA! De fapt, soneria de alarmă era stricată de doi ani. I-o spusese Lori, când Jack ezitase să deschidă ușa pentru a duce gunoiul.

În sfârșit, aproape ajunsese. Exact în fața pisoarelor.

E aici, știu că e... și dacă sare afară, am să țip... am... am...

Jack întinse o mână tremurătoare și atinse zăvorul masiv al ușii de urgență. Simți sub degete răceala binefăcătoare a metalului. Un moment, chiar crezu că nu va face decât să-și ia zborul din floarea-ulcior, în noapte... liber.

În clipa următoare, ușa din spatele lui se dădu deodată de perete, ușa de la CĂCĂSTOARE, și o mână îi înșfăcă rucsacul. Jack slobozi un chițcăit subțire, disperat, de animal prins în capcană, și se aruncă spre ușa de incendiu, fără să-i mai pese de sac și de sucul magic dinăuntru. Dacă s-ar fi rupt curelele, pur și simplu ar fi zburat peste terenul viran, plin de buruieni și gunoaie, din spatele crâșmei, fără să-l mai intereseze ceva.

[1] În original: *Jack-in-the-Box*, jucărie cu arc, sărind din cutie când este ridicat capacul acesteia; motivul se va relua în capitolele „Jack-la-cutie" și „Wolf-la-cutie" (n. tr.).

Dar curelele erau confecționate din nailon rezistent, și nu cedară. Ușa se deschise puțin, dezvăluind o felie de noapte neagră, apoi se trânti la loc. Jack fu smucit în toaleta femeilor, răsucit, îmbrâncit îndărăt. Dacă se ciocnea de perete, sticluța cu suc magic s-ar fi spart fără-ndoială, scăldându-i cele câteva haine și pe bunul Rand McNally în mirosul de struguri stricați. Din fericire, izbi cu noada singura chiuvetă din toaleta de femei. Îl fulgeră o durere cumplită, sfâșietoare.

Muncitorul venea încet spre el, săltându-și blugii cu mâinile ce începuseră să i se zbată și să se îngroașe.

– Era vorba că te cari, puștiule, spuse, cu glasul înăsprindu-i-se, semănând, cu fiece clipă, tot mai mult, a mârâit de animal.

Jack începu să se strecoare spre stânga, fără a-și desprinde un moment privirea de pe chipul individului. Ochii acestuia păreau acum aproape transparenți, nu doar galbeni, ci iluminați pe dinăuntru... ochii hidoși ai unui dovleac scobit, cu lumânarea aprinsă în el, de Halloween[1].

– Da' te poți încrede-n bătrânu' Elroy, spuse arătarea-cowboy și rânji, spre a dezvălui o gură plină de dinți curbați, unii dintre ei rupți, cioturi colțoase, alții stricați, negri.

Jack zbieră.

– A, te poți încrede-n Elroy, continuă făptura, cu vocea acum aproape imposibil de deosebit de un mârâit câinesc. N-o să te doară prea rău. Nu-ți fac nimic, mârâi, înaintând spre Jack, n-o să pățești nimic, zău că nu, o să...

Continua să vorbească, dar Jack nu-i mai putea înțelege cuvintele. Acum nu mai erau decât un șir de mârâituri.

Piciorul băiatului lovi cutia înaltă, de tablă, pentru gunoi, de lângă ușă. În timp ce arătarea-cowboy întindea spre el mâinile

[1] *Hallowe'en* (scot.), ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinților (*Hallowmas*, 1 noiembrie), seară în care copiii se deghizează în ființe fantastice și colindă astfel pe la casele oamenilor (n. tr.).

asemănătoare cu două copite, Jack înhăță cutia și o azvârli, nimerind arătarea-Elroy în piept. Apoi deschise ușa veceului, mai-mai s-o smulgă din țâțâni, și se repezi în stânga, spre ieșirea de incendiu. Nimeri direct în zăvor, conștient că Elroy venea imediat în spatele lui. Năvăli în bezna din dosul crâșmei.

În dreapta ușii se găsea o colonie de pubele, din care gunoiul dădea pe dinafară. Jack trase orbește după el vreo trei, le auzi răsturnându-se și zdrăngănind – apoi un urlet de furie, când Elroy se împiedică de ele.

Întoarse capul taman la timp ca să vadă arătarea prăvălindu-se la pământ. Ba chiar apucă să-și dea o clipă seama – *O, Isuse Cristoase, o coadă, are ceva ca o coadă* – că făptura se prefăcuse acum, aproape cu totul, într-un animal. Din ochi îi ieșeau raze stranii de lumină aurie, ca niște fascicule răzbătând prin două găuri gemene ale cheii.

Jack păși înapoi, luându-și din spinare rucsacul și încercând să descheie cataramele, cu degetele pe care și le simțea ca pe niște bucăți de lemn, în timp ce mintea nu-i mai era decât un haos vuind...

... Jacky avea șase ani, Doamne, ajută-mă, Speedy, Jacky avea ȘASE ANI, Doamne, te rog...

... de gânduri și implorări incoerente. Arătarea mârâia, rânjindu-și și arătându-și colții, și răscolea lăzile de gunoi. Jack văzu o mână-copită ridicându-se, pentru a cădea apoi cu un șuierat, despicând peretele de metal ondulat al pubelei într-o spărtură zimțată, lungă de-un metru. Se ridică iar, se poticni, aproape căzu, după care începu să se furișeze spre Jack, cu chipul schimonosit, încrețit, aplecat până aproape la nivelul pieptului. Și, cumva, printre mârâielile lătrate, băiatul reuși să distingă ce spunea:

– Acu' o să te spintec numa', puișorule. Acu' o să te-omor... *după* aia.

O auzea cu *urechile*? Sau în *cap*?

Nu conta. Spațiul dintre cele două lumi se comprimase, de la un univers întreg până la o simplă membrană.

Arătarea-Elroy mârâia și venea spre el, acum nesigură și stângace pe picioarele dinapoi, cu hainele umflate în cele mai aiurite locuri și limba atârnându-i din gura cu colți. Iată locul viran

din spatele crâșmei „La Updike", da, iată-l în sfârșit, înecat în buruieni și gunoaie suflate de vânt – ici o somieră ruginită, colo grila unui Ford 1957, iar deasupra lor, pe cer, o semilună spectrală ca un os îndoit, transformând fiecare ciob de sticlă într-un ochi mort holbat, și toate astea începuseră în New Hampshire, nu-i așa? Nu. Nu începuseră când mama lui se îmbolnăvise, nici o dată cu apariția lui Lester Parker. Începuseră când...

Jacky avea șase ani. Când locuiam cu toții în California, și nimeni nu locuia în altă parte și Jacky avea...

Bâjbâi la curelele rucsacului.

Se apropia încontinuu, părând aproape să danseze, o clipă amintindu-i de-un personaj din desenele animate ale lui Disney, în lumina înșelătoare a lunii. Nebunește, Jack izbucni în râs. Făptura își arătă colții și sări spre el. Lovitura acelor copite-gheare grele trecu doar la câțiva milimetri de pieptul băiatului, care se retrăgea săltând prin gunoaie și bălării. Arătarea-Elroy nimeri peste somieră și, cum-necum, se încurcă în arcuri. Urlând, împroșcând prin văzduh cu cocoloașe de spumă albă, se zbătea, se răsucea și se smucea, cu un picior îngropat adânc în spiralele ruginite.

Jack dibui în rucsac după sticluță. Scotoci pe lângă ciorapii, chiloții murdari și o pereche de jeanși încleiați, mirositori. Apucă gâtul sticlutei, smulgând-o afară.

Arătarea-Elroy spintecă aerul cu un urlet de furie turbată, eliberându-se, în sfârșit, din somieră.

Jack căzu pe pământul aspru ca zgura, plin de buruieni, și se rostogoli, cu degetul mic și inelarul mâinii stângi agățate de-o curea a rucsacului, iar în mâna dreaptă ținând sticluța. Răsuci capacul cu degetul mare și arătătorul de la stânga, în timp ce rucsacul se legăna și se învârtea. Capacul se deșurubă.

Poate să mă urmărească? se întrebă el incoerent, ducând sticluța la buze. *Când plec, oare fac un fel de gaură prin toată chestia? Poate să mă urmărească și să mă termine în partea cealaltă?*

Gura băiatului se umplu de gustul strugurilor putrezi. Icni, cu gâtlejul contractându-i-se, părând chiar să inverseze direcția licorii. Acum, gustul acela groaznic îi inunda și sinusurile, și fosele nazale, făcându-l să scoată un geamăt adânc, cutremurat. Auzea că arătarea-Elroy începuse să ragă, dar răgetul părea foarte

îndepărtat, ca și cum s-ar fi găsit la un capăt al tunelului Oatley, în vreme ce el, Jack, cădea cu repeziciune spre celălalt capăt. Iar de astă-dată avu o senzație de prăbușire și-și spuse: *O, Doamne, dacă mi-am săltat mutra asta tâmpită într-o prăpastie sau pe un munte de-acolo?*

Ținea strâns ruesacul și sticluța, cu ochii închiși, disperat, așteptând să se întâmple ce-o fi urmând – arătare-Elroy, nearătare-Elroy, Teritorii sau neființă –, iar gândul care-l bântuise toată noaptea reveni balansându-se înainte și-napoi ca un cal de carusel – Doamna-de-Argint, poate Ella-cea-Iute. Se prinse de el și-l călări printr-un nor de miros infect al sucului magic, ținându-se bine, așteptând urmarea, simțind cum i se transformau hainele pe trup.

Șase, o, da, când aveam cu toții șase ani, și nimeni nu mai era altceva, și era-n California; cine suflă-n saxul ăla, tăticule? O fi oare Dexter Gordon sau n-o fi? O fi ce vrea mămica să zică atunci când zice că trăim pe-o falie? Și unde, unde, o, unde te duci tăticule cu unchiul Morgan? O, tăticule, se uită la tine câte-odată de parc-ar avea o falie-n cap și un cutremur dincolo de ochi și în cutremurul ăsta tu mori? O, tăticule!

Căzând, răsucindu-se, învârtindu-se prin mijlocul acelui limbo, în mijlocul unui miros ca un nor de purpură, Jack Sawyer, John Benjamin Sawyer, Jacky, Jacky

...avea șase ani când a-nceput să se-ntâmple, și cine sufla-n saxul ăla, tăticule? Cine sufla-n el când aveam eu șase ani, când Jacky avea șase ani, când Jacky...

CAPITOLUL XI

Moartea lui Jerry Bledsoe

1

...avea șase ani... când a-nceput de-adevăratelea, tăticule, când au început să duduie motoarele care, în cele din urmă, aveau să-l împingă până la Oatley și mai departe. Se auzea muzică sonoră de saxofon. *Șase. Jacky avea șase ani.* La început, toată atenția îi fusese îndreptată spre jucăria pe care i-o dăruise tatăl lui, un model la scară al unui taxi londonez – jucăria era grea ca o cărămidă, iar un impuls puternic pe podelele de lemn neted ale noului birou o expedia, huruind, tocmai până-n celălalt capăt al camerei. După-amiaza târziu, se delecta cu o mașinuță nouă și frumoasă ce străbătea ca un tanc banda de lemn din spatele canapelei; în biroul cu aer condiționat domnea un sentiment de mulțumire și relaxare... nu mai erau treburi de făcut, nu mai erau telefoane care să nu poată aștepta până a doua zi. Jack împinse taximetrul greu, de jucărie, pe fâșia de lemn gol, aproape neputând auzi duruitul pneurilor de cauciuc dur concurate de acordurile unui solo la saxofon. Mașinuța neagră se ciocni de-un picior al canapelei, derapă într-o parte și se opri. Băiețelul se târî după ea. Unchiul Morgan parcase într-un fotoliu, de cealaltă parte a sofalei. Fiecare dintre cei doi bărbați savura câte un pahar de băutură; curând aveau să lase paharele jos și, închizând picupul și amplificatorul, să coboare la mașini.

...când aveam cu toții șase ani, și nimeni nu mai era altceva și era-n California...

– Cine cântă la saxul ăla? îl auzi el pe unchiul Morgan întrebând și, ca prin vis, percepu glasul acela familiar într-un chip nou: ceva șoptitor, ascuns în vocea lui Morgan Sloat, se încolăci în urechea lui Jacky. Atinse carcasa taxiului de jucărie și-o simți atât de rece sub degete, ca și cum ar fi fost făcută din gheață, nu din oțel englezesc.

– Dexter Gordon, ăla e, răspunse tatăl lui.

Avea glasul leneș și prietenos ca întotdeauna, iar Jack cuprinse cu mâna taxiul greu.

– Bun disc.

– *Daddy Plays the Horn*[1]. O bucată încântătoare, de demult, nu-i așa?

– O să trebuiască s-o caut și eu.

Și atunci lui Jack i se păru că știe ce însemna stranietatea aceea din glasul unchiului Morgan – acestuia nu-i plăcea deloc jazzul, nu făcea decât să se prefacă față de tăticul lui. Jack știuse acest fapt despre Morgan Sloat aproape dintotdeauna și i se părea o prostie că taică-său nu observase și el. Unchiul Morgan n-avea să caute niciodată un disc intitulat *Daddy Plays the Horn*, voia doar să-l flateze pe Phil Sawyer – iar motivul pentru care Phil Sawyer nu-și dădea seama era, poate, acela că, la fel ca toată lumea, nu era niciodată destul de atent la Morgan Sloat. Unchiul Morgan, isteț și ambițios („isteț ca un polifag, lunecos ca un avocat de tribunal", după cum spunea Lily), bunul și bătrânul unchi Morgan era impenetrabil la orice cercetare – ochiul luneca pur și simplu, de la sine parcă, pe lângă făptura lui. Jacky ar fi fost gata să facă prinsoare că, pe vremea când era mic, la școală, profesorilor le venea greu până și să-și amintească numele lui.

– Închipuie-ți ce-ar fi tipul ăsta acolo, spuse unchiul Morgan, atrăgându-i, în sfârșit, lui Jack atenția.

Acea falsitate încă i se mai simțea în glas, dar nu ipocrizia lui Sloat îl făcu pe băiat să tresară și degetele să i se strângă pe jucăria cea grea – cuvântul *acolo* i se înfipsese drept în creier și acum răsuna ca un dangăt de clopot. Fiindcă *acolo* era țara

[1] *Tăticul cântă la corn* (n. tr.).

Viselor-cu-ochii-deschiși ale lui Jack. Își dăduse seama imediat. Tatăl său și unchiul Morgan uitaseră că se afla după canapea, și aveau să vorbească despre aceste vise.

Tatăl lui știa de țara Viselor-cu-ochii-deschiși. Jack putea să nu le fi pomenit niciodată părinților despre așa ceva, dar tata știa de ele, fiindcă așa trebuia – cât se poate de simplu. Iar pasul următor, mai prezent în trăirile emoționale decât în cele concrete, conștiente, ale lui Jack, era acela că tăticul ajuta ca Visele-cu-ochii-deschiși să rămână în siguranță.

Dar, din cine știe ce motiv, la fel de dificil de tradus din limbajul emoțional în cel vorbit, alăturarea dintre Morgan Sloat și Visele-cu-ochii-deschiși îl neliniștea pe băiat.

– Ei? continuă unchiul Morgan. Tipu-ăsta chiar i-ar întoarce cu josu-n sus, nu crezi? Probabil l-ar face Duce al Ținuturilor Spulberate, sau cam așa ceva.

– Ei, poate că nu chiar așa, răspunse Phil Sawyer. Nu, dacă o să le placă și lor la fel de mult ca nouă.

Dar unchiului Morgan nu-i place de el, tăticule, spuse Jacky în sinea lui, convins dintr-o dată că acest fapt era foarte important. *Nu-i place deloc de el, zău că nu, consideră că muzica sună prea* tare, *crede că-i fură lui ceva...*

– A, tu știi mult mai multe despre ei decât mine, zise unchiul Morgan, cu un ton ce părea lejer și relaxat.

– Mă rog, am fost mai des pe-acolo. Dar nici tu nu te descurci prea rău, mă ajungi din urmă.

După modulația vocii, Jacky își dădu seama că tatăl său zâmbea.

– Am... am învățat și eu câte ceva, Phil. Dar, serios, știi – nu-ți voi putea fi niciodată îndeajuns de dator pentru toate câte mi le-ai arătat.

Cele două silabe ale cuvântului *dator* erau pline de zgură și scrâșnet de sticlă pisată.

Dar toate aceste mărunte semnale de alarmă nu puteau face mai mult decât să știrbească intensa, aproape extatica satisfacție a lui Jack. Vorbeau despre Visele-cu-ochii-deschiși. Era de-a dreptul magic, să fie posibil un asemenea lucru. Spusele lor îl depășeau, foloseau termeni și un vocabular prea adult, dar băiatul de șase ani cunoștea din nou uimirea și bucuria Viselor-cu-ochii-deschiși, și

era cel puțin destul de mare ca să înțeleagă sensul conversației lor. Visele-cu-ochii-deschiși existau în realitate, iar Jacky le împărtășea, într-un fel, cu tatăl lui. Jumătate din bucurie i se trăgea de-aici.

2

– Să stabilim clar câteva lucruri, spuse unchiul Morgan – iar Jacky văzu cuvântul clar ca pe o pereche de linii încolăcite una în jurul celeilalte aidoma unor șerpi. Pentru ei, magia e ca fizica pentru noi, just? Vorbim despre o monarhie agrară ce se folosește de magie în loc de știință.

– Sigur, confirmă Phil Sawyer.

– Și e de presupus că o țin așa de secole. Nu li s-a schimbat prea mult modul de viață.

– Cu excepția frământărilor politice, așa e.

Atunci, glasul unchiului Morgan deveni mai încordat, surescitarea pe care încerca să și-o ascundă șfichiuind prin consoane asemenea unor mici bicișuri.

– Ei, să lăsăm chestiile politice. Dacă, de dragul schimbării, ne-am mai gândi și la noi? O să zici – și sunt de acord cu tine, Phil – că deja am câștigat multișor de pe urma Teritoriilor, și va trebui să avem grijă cum introducem acolo schimbările. Eu unul n-am absolut nici o problemă cu atitudinea asta. Sunt de aceeași părere.

Jacky putea simți tăcerea tatălui său.

– Bine, continuă Sloat. Hai să mergem pe ideea că, în cadrul unei situații fundamental-avantajoase pentru noi înșine, putem oferi beneficiile oricui este de partea noastră. Nu sacrificăm avantajele, dar nu suntem nici hrăpăreți în ce privește câștigurile pe care le aduc. Le suntem datori acestor oameni, Phil, știi ce-au făcut pentru noi. Cred că ne-am putea plasa, acolo, într-o situație de reală sinergie. Energia noastră poate hrăni energia lor, obținând rezultate la care nici cu gândul nu gândești, Phil. Și vom părea generoși – cum de altfel și suntem –, dar nici nu vom avea vreun necaz din cauza asta.

Acum se apleca fără-ndoială înainte, cu palmele apăsate una de alta.

– Sigur că nu am o perspectivă completă asupra situației, știi bine, dar cred că simpla sinergie merită prețul acceptării noastre acolo, sincer să fiu. Dar, Phil, poți începe să-nțelegi ce multe boarfe de futu-i mă-sa am schimba dacă le-am dărui curentul electric? Dacă le dăm arme moderne celor mai nimeriți tipi de-acolo? Îți faci o idee? Cred că ar fi cutremurător. *Cutremurător*. Sunetul umed, storcoșit, al mâinilor lui plesnite una de alta. Nu vreau nici să te prind nepregătit, nici nimic, dar am considerat că, poate, ar cam fi vremea să mai gândim și-n termenii ăștia – să ne gândim, în materie de Teritorii, la sporirea implicării noastre.

Phil Sawyer continua să nu spună nimic. Unchiul Morgan pocni iarăși din palme. Într-un târziu, Phil Sawyer rosti, cu glas lipsit de expresie:

– Vrei să ne gândim la o implicare mai profundă.

– Cred că ar cam fi timpul. Și-ți pot cita *ad litteram*, Phil, dar nu e nevoie. Probabil că-ți amintești la fel de bine ca mine cum era înainte de-a fi-nceput să mergem împreună acolo. Ei, poate am fi reușit să ne descurcăm și fără, poate chiar ne-am fi aranjat frumos, dar eu unul mă simt ușurat că nu mai reprezint o pereche de stripteuze falite și pe Little Timmy Tiptoe.

– Stai așa, îl opri tatăl lui Jack.

– Avioane, continuă unchiul Morgan. Gândește-te la avioane.

– Stai așa, stai așa, Morgan, am o mulțime de idei care se pare că ție încă mai au până să-ți vină...

– Sunt oricând gata pentru idei, răspunse Morgan, cu glasul iarăși înecat de zgură.

– Ei bine, cred că trebuie să avem grijă ce facem pe-acolo, colega. Cred că orice intervenție majoră – orice schimbare reală pe care-am impune-o – ar putea, pur și simplu, să se-ntoarcă și să ne muște de fund, aici. Toate au consecințe, iar unele dintre aceste consecințe pot fi din categoria celor incomode.

– Ca de pildă? întrebă unchiul Morgan.

– Ca, de pildă, războiul.

– Prostii, Phil. N-am văzut niciodată nimic..., doar dacă nu cumva te referi la Bledsoe...

– Mă refer la Bledsoe. O fi o coincidență?

Bledsoe? se întrebă Jack. Mai auzise acest nume, dar era destul de vag.

– Ei, asta ar însemna cale lungă până la război, ca să mă exprim în termeni moderați, și oricum nu accept legătura.

– În regulă. Îți mai amintești când am auzit cum un Străin l-a asasinat, acolo, pe bătrânul Rege – demult? Ai auzit vreodată de asta?

– Mda, cred că da, răspunse unchiul Morgan – iar Jack îi auzi iar falsitatea în glas.

Scaunul tatălui său scârțâi – își lua picioarele de pe birou, aplecându-se în față.

– Asasinarea a avut ca efect un război minor. Partizanii bătrânului Rege au organizat o rebeliune condusă de câțiva nobili nemulțumiți. Indivizii ăștia au văzut în cele petrecute o ocazie de-a prelua puterea și de-a conduce ei – să acapareze pământuri, să confiște bunuri, să-și arunce dușmanii în închisoare, să se îmbogățească.

– Ei, fii cinstit, îl întrerupse Morgan. Am auzit și eu poveștile-astea. Mai voiau și să introducă un soi de ordine politică într-un sistem nebunesc de ineficient – uneori trebuie să fii dur, pentru început. Pot înțelege.

– Și nu noi avem căderea să emitem judecăți asupra politicii lor, sunt de acord. Dar uite ce vreau să spun. Războiul ăla mic a durat cam trei săptămâni, acolo. Când s-a sfârșit, își pierduseră viața vreo sută de oameni. Poate chiar mai puțini. Ți-a spus cineva vreodată când a început acel război? În ce an a fost? În ce zi?

– Nu, murmură, îmbufnat, unchiul Morgan.

– A fost pe data de 1 septembrie 1939. Aici, a fost ziua în care Germania a invadat Polonia.

Tatăl lui Jack tăcu, iar băiețelul, de după canapea, ținându-și strâns taxiul negru de jucărie, căscă strașnic, dar fără zgomot.

– Asta-i o trăsnaie, spuse într-un târziu unchiul Morgan. Războiul *lor* l-a declanșat pe-al *nostru*? Tu chiar crezi una ca asta?

– Cred una ca asta, răspunse Phil Sawyer. Cred că o gâlceavă de trei săptămâni, acolo, a declanșat în vreun fel, aici, un război care a durat șase ani și a ucis milioane de oameni. Da.

– Mă rog... făcu unchiul Morgan – iar Jack îl putu vedea cum începe să se enerveze și să pufnească.

– Și nu-i numai atât. Am stat de vorbă cu mulți oameni de-acolo despre problema asta, și senzația mea e că străinul acela

care l-a asasinat pe Rege era un Străin *adevărat*, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Cei care l-au văzut aveau impresia că nu se simțea comod în hainele din Teritorii. Se purta ca și cum n-ar fi fost familiarizat cu obiceiurile locale – nu înțelegea imediat valoarea banilor.

– Aha.

– Da. Dacă nu l-ar fi sfâșiat în bucăți imediat după ce l-a înjunghiat pe Rege cu un pumnal, n-am mai avea dubii, dar eu oricum sunt sigur că era...

– Ca noi.

– Ca noi. Așa este. Un vizitator. Morgan, nu cred că ne putem amesteca prea mult pe-acolo. Fiindcă, pur și simplu, nu știm care vor fi efectele. Ca să-ți spun adevărul, cred că suntem permanent afectați de ceea ce se-ntâmplă în Teritorii. Și vrei să-ți mai spun încă o năzbâtie?

– De ce nu? replică Sloat.

– Acolo nu-i doar o singură lume.

3

– Aiurea, zise Sloat.

– Vorbesc serios. Am avut senzația, o dată sau de două ori, când mă aflam acolo, că eram aproape de *altundeva* – Teritoriile Teritoriilor.

Da, își spuse Jack, *așa e, trebuie să fie Visele-cu-ochii-deschiși ale Viselor-cu-ochii-deschiși, un loc și mai frumos, iar de cealaltă parte sunt Visele-cu-ochii-deschiși ale Viselor-cu-ochii-deschiși ale Viselor-cu-ochii-deschiși, și de cealaltă parte a acestora mai e un alt loc, o altă lume, și mai frumoasă...* Își dădu seama, pentru prima oară, că i se făcuse foarte somn.

Visele-cu-ochii-deschiși ale Viselor-cu-ochii-deschiși...

Și atunci adormi aproape imediat, întins pe fâșia de podea neacoperită, cu taxiul mic și greu în poală, cu tot trupul îngreuiat de somn și, totodată, ușor ca într-un vis.

Conversația continuase, cu siguranță – probabil că urmaseră multe pe care Jacky le pierduse. Se înălța și cobora la loc, greu și ușor, pe melodiile celei de-a doua fețe a discului *Daddy Plays*

the Horn, iar în acest timp Morgan Sloat argumentase – la început calm, dar cu ce strângeri din pumni, cu ce schimonosiri ale frunții – în favoarea planului său; apoi, probabil, își îngăduise să pară că se lasă convins, și în cele din urmă se prefăcuse efectiv convins de îndoielile partenerului său. La sfârșitul conversației – care-i revenea în minte lui Jacky Sawyer, cel în vârstă de doisprezece ani, pe hotarul primejdios dintre Oatley, New York și un sat din Teritorii fără nume –, Morgan Sloat se lăsase să pară nu numai *convins*, ci chiar profund recunoscător pentru lecțiile primite. Când Jack se trezi, primul lucru auzit fu întrebarea tatălui său:

– Hei, da' Jack a dispărut, sau ce?

Iar cel de-al doilea, răspunsul unchiului Morgan:

– La naiba, cred că ai dreptate, Phil. Ai tu un mod de-a vedea drept în miezul lucrurilor, ești nemaipomenit cu darul ăsta al tău.

– Unde dracu-o fi Jack? insistă tatăl lui – iar Jack se foi de după canapea, acum trezindu-se de-a binelea. Taxiul negru căzu pe jos, cu o bufnitură.

– Aha! exclamă unchiul Morgan. Prichindeii au urechi lungi, *peut-être*?

– Ești acolo, pușiu'? întrebă Phil.

Zgomote de scaune târșâite pe podele, de oameni ridicându-se.

– *Oooh*, făcu băiatul și-și ridică încet taxiul la loc în poală. Își simțea picioarele amorțite, țepene – când se va ridica, aveau să-l înțepe.

Tatăl său râse. Pași se apropiară de el. Chipul buhăit și roșu al lui Morgan Sloat apăru peste spătarul canapelei. Jack căscă și împinse cu genunchii în spetează. Lângă Sloat se ivi fața surâzătoare a tatălui său. Un moment, acele două capete de bărbați în toată firea părură să plutească deasupra sofalei.

– Hai acasă, somnorici, îi spuse tatăl.

Când privi la fața unchiului Morgan, băiatul văzu cum un calcul rece i se cufunda în piele, lunecând sub obrajii de grăsan vesel ca un șarpe sub o piatră. Din nou arăta ca tăticul lui Richard Sloat, ca bunul și bătrânul unchi Morgan, care întotdeauna dădea petreceri de Crăciun spectaculoase și cadouri nemaipomenite la ziua de naștere, ca bunul, bătrânul și transpiratul unchi Morgan, ce trecea atât de ușor neobservat. Dar înainte, cu

ce semănase? *Cu un cutremur uman, cu un om care sfarmă-n bucăți falia dinapoia ochilor, cu un arc încordat la limită, gata să plesnească...*

– Ce-ai zice de-o-nghețată în drum spre casă, Jack? îi propuse unchiul Morgan. Sună bine?

– Îhâm, făcu Jack.

– Mda, ne putem opri la cofetăria aia din hol, încuviință și tăl său.

– Miamm-miamm-miamm, plescăi unchiul Morgan. Acum chiar vorbim despre sinergie.

Și-i mai zâmbi o dată lui Jack.

Acestea se întâmplaseră când el avea șase ani, iar în toiul rostogolirii imponderabile prin limbo, se întâmplară din nou – groaznicul gust purpuriu al sucului lui Speedy îi reveni în gură, în fosele nazale, și toată acea lâncedă după-amiază de-acum șase ani se derulă din nou în mintea lui Jack. O revăzu întocmai, ca și cum sucul magic i-ar fi indus un acces total la amintiri, și cu o asemenea repeziciune, încât retrăi acea întreagă după-amiază în aceleași câteva secunde care-l înștiințară că, de astă-dată, sucul magic chiar avea să-l facă să vomite.

Ochii parcă plini de fum ai unchiului Morgan și, înlăuntrul lui Jack, o întrebare, și ea fumegândă, pretinzând să iasă în sfârșit la suprafață...

Cine a jucat

Ce schimbări care schimbări

Cine joacă aceste schimbări, tăticule?

Cine

l-a omorât pe Jerry Bledsoe? Sucul magic reveni cu forța în gura băiatului – fire lichide, înțepătoare, i se infiltrară, grețoase, prin nas și, exact în momentul în care simțea sub palme pământul afânat, cedă, preferând să vomite în loc să se înece. *Ce* l-a omorât pe Jerry Bledsoe? Materia purpurie, viciată, țâșni din gura lui Jack, sufocându-l, iar băiatul se împinse înapoi orbește – cu picioarele încurcându-i-se în niște bălării înalte și aspre. Apoi se săltă în patru labe și așteptă, răbdător ca un catâr, cu gura căscată moale, cel de-al doilea acces. Stomacul i se crispă și n-avu timp să geamă înainte ca un nou val de suc înțepător să-i ardă pieptul

și gâtlejul, împroșcând pe gură. Ciucuri groși de salivă roz îi atârnau de pe buze, iar Jack și-i șterse cu un gest vlăguit. Apoi își șterse mâna de pantaloni. Jerry Bledsoe, da. *Jerry* – care-și purta întotdeauna numele scris pe cămașă, ca un lucrător la benzinărie. Jerry, care murise când... Băiatul scutură din cap și-și șterse iarăși gura cu mâinile. Scuipă peste un mănunchi de iarbă sălbatică – fire dințate ca pânza de ferăstrău încolțite pe pământul brun-cenușiu ca un buchețel prins în corsajul unei femei-gigant. Un soi de instinct animalic confuz, neînțeles, îl îndemnă să acopere cu țărână băltoaca de vomă rozacee. Printr-un alt act reflex își frecă palmele de pantaloni. În sfârșit, ridică privirea.

Stătea îngenuncheat, în ultima geană de lumină a serii, pe marginea unei cărări bătătorite. Nu-l urmărea nici o arătare-Elroy groaznică – de-asta își dăduse seama imediat. Câțiva câini, închiși într-un țarc de lemn, ca o cușcă, lătrau la el, dezvelindu-și colții și repezindu-și boturile printre stinghiile îngrăditurii. Dincolo de țarcul cu câini, se înălța o construcție șubredă de lemn, din care urcau spre bolta imensă a cerului alte zgomote câinești. Acestea semănau inconfundabil cu hărmălaia auzită de Jack prin peretele crâșmei: oameni beți răcnind unii la alții. Un bar – aici va fi fiind un birt sau han, presupuse băiatul. Acum, trecându-i greața de la sucul lui Speedy, simțea mirosurile pătrunzătoare, de drojdie, ale malțului și hameiului. Nu-i putea lăsa pe clienții hanului să-l descopere.

Un moment, își imagină că fugea, urmărit de toți câinii aceia ce lătrau și mârâiau printre ostrețele cuștii lor, după care se ridică în picioare. Cerul păru să se încline deasupra capului său, întunecându-se. Iar acasă, în lumea *lui*, ce se întâmpla? Un mic și drăguț dezastru în mijlocul orășelului Oatley? Poate o inundație drăgălașă, un incendiu frumușel? Jack se îndepărtă de-a-ndăratelea, tăcut, de han, pornind apoi, mergând pe-o latură, prin iarba înaltă. La vreo șaizeci de metri distanță, câteva lumânări groase ardeau în ferestrele singurei clădiri pe care o mai putea vedea. De undeva din apropiere, în dreapta, plutea miros de porci. Când Jack ajunse la jumătatea distanței dintre han și casă, câinii se opriră din lătrat și mârâit, iar băiatul o luă încet înainte, spre Drumul Vestului. Noaptea era întunecoasă, fără lună.

Jerry Bledsoe.

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 9

4

Mai existau și alte case, deși Jack nu le văzu decât atunci când ajunse aproape în fața lor. În afara băutorilor zgomotoși de la hanul rămas în urmă, aici, în Teritorii, oamenii se duceau la culcare o dată cu soarele. În ferestrele acelea mici și pătrate nu ardea nici o lumânare. Ele însele pătrățoase și întunecate, casele de pe ambele părți ale Drumului Vestului stăteau într-o izolare derutantă – era ceva în neregulă, ca într-un joc ilustrat dintr-o revistă pentru copii, dar Jack nu-și putea da seama ce anume. Nimic agățat cu susul în jos, nimic ars, nimic părând exagerat de deplasat. Majoritatea caselor aveau acoperișuri groase și țepoase, asemănătoare unor căpițe tunse soldățește, însă Jack bănui că acestea erau acoperișuri de fân – auzise de ele, dar nu mai văzuse așa ceva. *Morgan*, își spuse el, cu un brusc fior de panică, *Morgan de Orris*, și-i văzu pe amândoi, omul cu păr lung și gheată ortopedică și asudatul partener hipertensiv al tatălui său, contopiți o clipă laolaltă – Morgan Sloat, cu plete de pirat și mers șchiopătat. Dar Morgan – Morgan cel al acestei lumi – nu era ființa anormală ca aspect din imaginea lui.

Jack tocmai trecea prin dreptul unei clădiri fără etaj, joasă și bondoacă precum un coteț de iepuri supradimensionat, având pereții întăriți pe jumătate cu bârne negre, bătute în X-uri dezordonate. Și pe aceasta o acoperea o claie de fân tunsă-perie. Dacă ar fi ieșit din Oatley – sau chiar ar fi fugit din Oatley, ca să fim mai aproape de adevăr –, ce s-ar fi așteptat el să vadă în singura fereastră întunecată a acestei căsuțe pentru iepuri uriași? Știa: pâlpâirea jucăușă a unui ecran de televizor. Însă, firește, casele din Teritorii nu aveau televizoare, dar nu absența micii văpăi multicolore era pricina nedumeririi lui. Altceva era, ceva ce ținea atât de mult de aspectul oricărei grupări de case de-a lungul unui drum, încât absența sa lăsa o gaură în peisaj. Observai gaura, chiar dacă nu puteai identifica elementul absent.

Televizoare, televiziune... Jack își continuă drumul pe lângă micul edificiu proptit pe jumătate cu bârne și văzu în față, cu ușa principală aflată doar la câteva palme de marginea drumului, un alt mic sălaș ca de gnomi. Acesta avea acoperiș de

iarbă, nu de fân, iar Jack zâmbi în sinea sa – cătunul îi amintea de Hobbiton[1]. Oare ar fi tras acolo un hobbit instalator de cabluri, spunându-i doamnei... casei? cotețului? ...oricum i-ar fi spus: „Coniță, instalăm televiziune prin cablu în regiunea asta și, pentru o mică taxă lunară – chiar acum vă cablăm –, prindeți cincisprezece canale, prindeți *®Midnight Blue*, canalul de sport, canalul meteo, canalul..."?

Și, deodată, își dădu seama – asta era! În fața căsuțelor nu existau stâlpi. Nu erau fire! Nici o antenă TV care să complice priveliștea cerului, nici un fel de stâlpi înalți de lemn, care să însoțească Drumul Vestului, fiindcă în Teritorii nu exista electricitate. Motiv pentru care nu reușise să identifice elementul lipsă. Jerry Bledsoe fusese, cel puțin o bucată de vreme, electricianul și omul la toate al firmei Sawyer & Sloat.

5

Când tatăl său și Morgan Sloat au rostit acest nume, *Bledsoe*, Jack a crezut că nu-l mai auzise niciodată – deși, amintindu-și, își dădu seama că auzise cu siguranță o dată sau de două ori numele de familie al depanatorului. Dar Jerry Bledsoe fusese aproape întotdeauna doar *Jerry*, așa cum scria deasupra buzunarului de la piept al cămășii sale de lucru. „Nu poate Jerry să facă ceva cu instalația de aer condiționat?" „Pune-l pe Jerry să ungă balamalele de la ușa aia, vrei? Mă scoate din papuci scârțâitul." Iar Jerry apărea, cu hainele lui de lucru curate și călcate, cu părul roșcat-ruginiu, rar, pieptănat neted, cu ochelarii rotunzi, de om serios, și repara degrabă orice s-ar fi stricat. Exista și o doamnă Jerry, care avea grijă ca dunga pantalonilor de postav bej ai soțului ei să fie mereu călcată, și mai mulți Jerry mici, de care Sawyer & Sloat își aminteau invariabil la Crăciun. Jack era pe vremea aceea destul de mic ca să asocieze numele de *Jerry* cu eternul adversar al lui Tom Motanul, imaginându-și astfel că electricianul, doamna Jerry și micuții Jerry locuiau într-o gaură

[1] Satul hobbiților, din romanele lui J.R.R. Tolkien – vezi nota de la p. 157 (n. tr.).

de șoareci uriașă, în care se intra pe sub o arcadă tăiată într-o scândură de la baza peretelui.

Dar cine îl omorâse pe Jerry Bledsoe? Tatăl lui și Morgan Sloat, atât de darnici cu copiii familiei Bledsoe de fiecare Crăciun?

Jack continua să înainteze prin întuneric pe Drumul Vestului, dorindu-și să fi uitat pentru totdeauna de omul la toate al firmei Sawyer & Sloat, și să fi adormit imediat ce se târâse după canapea. Să adoarmă dorea și acum – o dorea infinit mai mult decât toate gândurile incomode trezite de amintirea acelei conversații de-acum șase ani. Își făgădui că, de îndată ce se va asigura că făcuse cel puțin câțiva kilometri de la ultima casă, avea să-și găsească un culcuș. L-ar fi mulțumit și-un tăpșan, chiar și-un șanț. Picioarele refuzau să-l poarte mai departe; totul, și mușchii, până și oasele, părea de două ori mai greu.

Se întâmplase la scurt timp după una dintre-acele „uluiri" când Jack, intrând imediat după tatăl lui în câte un spațiu închis, descoperea, perplex, că Phil Sawyer izbutise, cumva, să dispară. Mai târziu, tatălui său aveau să-i reușească disparițiile din dormitor, din sufragerie, din sala de conferințe de la Sawyer & Sloat. Cu acest prilej, executase năucitoarea scamatorie în garajul de lângă casa de pe Rodeo Drive.

Șezând neobservat pe micul gorgan de pământ, ce reprezenta cea mai exactă aproximație a unei coline în acea zonă din Beverly Hills, Jack își văzu tatăl ieșind din casă pe ușa din față, traversând gazonul, în timp ce se căuta prin buzunare după bani sau chei, și intrând în garaj pe ușa laterală. Ușa albă din dreapta ar fi trebuit să se deschidă după numai câteva secunde, dar se încăpățână să rămână închisă. Apoi, Jack își dădu seama că mașina tatei se afla acolo unde stătuse în toată acea dimineață de sâmbătă, parcată la bordură, drept în fața casei. Mașina lui Lily lipsea – își înfipsese în gură o țigară și anunțase că se duce la o proiecție cu *Drum murdar*, ultimul film al regizorului care realizase și *Iubita Morții*, și nimeni în lumea-ntreagă n-ar fi putut încerca s-o oprească –, deci garajul era gol. Minute în șir, Jack așteptă să se întâmple ceva. Nu se deschise nici ușa laterală, nici poarta mare din față. În cele din urmă, băiețelul se lăsă să lunece pe panta cu iarbă, merse la garaj și se strecură înăuntru. Spațiul

larg, familiar, era complet pustiu. Pete întunecate de ulei împestriţau duşumeaua de ciment. Pe cârligele fixate în pereţi atârnau unelte. Jack mormăi nedumerit şi strigă cu glas puternic:

– Tataaa!

Apoi privi din nou peste tot, în jur, pentru siguranţă. De astă-dată văzu un greiere ţopăind spre umbra protectoare a unui perete şi, o secundă, *aproape* crezu că magia exista în realitate, şi că un vrăjitor rău trecuse din întâmplare pe-acolo şi... greierele ajunse la perete şi se furişă într-o crăpătură invizibilă. Nu, tatăl lui nu se transformase într-un greieraş. Firește că nu.

– Hei, spuse băiatul, pentru sine însuşi, după cât se părea.

Merse de-a-ndăratelea până la uşa laterală şi ieşi din garaj. Lumina soarelui cădea peste peluzele bogate, cu iarbă sârmoasă, de pe Rodeo Drive. Ar fi chemat pe cineva, dar pe cine? Poliţia? *Tăticul meu a intrat în garaj şi nu l-am putut găsi pe-acolo şi-acum mi-e frică...*

Peste două ore, Phil Sawyer apăru venind pe jos, în capătul dinspre Beverly Wilshire al străzii. Îşi ţinea sacoul pe umăr, lărgise nodul cravatei – lui Jack i se părea că arată ca un om care se întoarce dintr-o călătorie în jurul lumii.

Băiatul sări de pe ridicătura unde aşteptase agitat şi o rupse la fugă spre tatăl său.

– Mănânci pământul, nici vorbă, spuse Phil, zâmbind, când Jack se lipi de picioarele lui. Credeam că tragi un pui de somn, Jack Călătorule.

În timp ce străbăteau aleea, auziră telefonul sunând şi un anume instinct – poate instinctul de-a-l păstra aproape pe tatăl său – îl făcu pe Jack să se roage ca telefonul să fi sunat deja de vreo douăzeci de ori, ca persoana de la celălalt capăt al firului să închidă înainte de-a ajunge ei la uşă. Tatăl său îi ciufuli părul din creştet, îşi puse mâna sa mare şi caldă pe ceafa băiatului, apoi deschise uşa şi ajunse la telefon din cinci paşi întinşi.

– Da, Morgan, îl auzi Jack spunând. Aşa? Veşti proaste?... Ar fi mai bine să-mi spui, da.

Şi, după un lung răstimp de tăcere, băiatul auzi sunetul mărunt şi răguşit al glasului lui Morgan furişându-se prin cablurile telefonice şi pe tatăl său exclamând:

– Aoleo, Jerry... Doamne Dumnezeule! Săracu' Jerry... Vin imediat.

Apoi, Phil se uitase drept la el, fără a zâmbi, fără a-i face cu ochiul, fără să facă nimic altceva decât să-l contemple pur şi simplu.

–Vin acum, Morgan. Va trebui să-l iau cu mine pe Jack, dar rămâne în maşină.

Jack îşi simţi muşchii relaxându-se şi fu atât de uşurat, încât nu întrebă de ce trebuia să aştepte în maşină, cum ar fi făcut cu oricare alt prilej.

Phil conduse pe Rodeo Drive până la hotelul „Beverly Hills", coti la stânga pe Sunset şi îndreptă maşina spre sediul firmei. Nu scotea o vorbă.

Apoi, strecurându-se printre vehiculele ce veneau din sens invers, intră în parcarea de lângă sediu. Acolo se aflau deja două maşini de poliţie şi una de pompieri, Mercedesul alb, decapotabil, format mic, al unchiului Morgan, şi vechiul Plymouth ruginit, cu două portiere, ce aparţinuse electricianului. Chiar lângă intrare, unchiul Morgan discuta cu un poliţist, care clătina din cap, încet, încet, cu evidentă compătimire. Morgan strângea cu braţul drept umerii unei tinere zvelte, cu o rochie prea largă pentru ea; aceasta îşi îngropase faţa în pieptul lui. Doamna Jerry, înţelese Jack, văzând că avea cea mai mare parte a chipului acoperită de-o batistă albă pe care şi-o apăsa peste ochi. Un pompier, cu cască şi manta impermeabilă, împingea departe de ei, în hol, o încâlcitură de plastic şi metal răsucit, scrum şi sticlă spartă, strânse într-un morman inform.

– Stai aici doar un minut-două, bine, Jacky? spuse Phil şi o luă la fugă spre intrare.

O chinezoaică tânără stătea de vorbă cu un poliţist, aşezată pe zidul scund de la capătul parcării. În faţa ei zăcea un obiect diform, pe care Jack îl recunoscu abia după câteva momente ca fiind o bicicletă. Când trase aer în piept, băiatul recunoscu mirosul amar al fumului.

Douăzeci de minute mai târziu, tatăl lui şi unchiul Morgan ieşiră din clădire. Continuând s-o cuprindă cu braţul pe doamna Jerry, unchiul Morgan le făcu Sawyerilor un semn de rămas-bun.

O conduse pe femeie până la portiera din dreapta a mașinii lui micuțe. Taică-său scoase propria lor mașină din parcare, reînscriindu-se în traficul de pe Sunset.

– S-a lovit Jerry? întrebă Jack.

– Un fel de accident îngrozitor, răspunse tatăl lui. Instalația electrică – toată clădirea s-ar fi putut face scrum.

– Jerry s-a lovit? repetă Jack.

– Bietul nenorocit s-a lovit atât de rău, c-a murit, spuse Phil.

Jack și Richard Sloat avură nevoie de două luni ca să reconstituie într-adevăr povestea, din conversațiile pe care le auzeau. Mama lui Jack și fata în casă de la Richard le furnizară și alte amănunte – servitoarea, pe cele mai sângeroase.

Jerry Bledsoe venise la lucru sâmbătă, încercând să pună la punct unele imperfecțiuni din sistemul de pază al clădirii. Dacă ar fi umblat într-o zi din timpul săptămânii la delicatele circuite, era sigur că i-ar fi derutat sau iritat pe chiriași, ori de câte ori punea, accidental, în funcțiune sirena de alarmă. Sistemul de securitate era cablat la principalul tablou electric al clădirii, dispus la parter, după două panouri de nuc mobile. Jerry își înșirase pe jos uneltele și scosese panourile, asigurându-se în prealabil că edificiul era gol și că nimeni nu avea să facă atac de cord auzind alarma. Apoi coborî la telefonul din boxa sa de la subsol, pentru a anunța circa de poliție să nu ia în seamă nici un semnal de la adresa Sawyer & Sloat până nu dădea el din nou telefon. Când reveni la parter să descurce păienjenișul de fire ce intrau în tablou dinspre toate punctele de contact, o femeie în vârstă de douăzeci și trei de ani, pe nume Lorette Chang, tocmai intra, călare pe bicicletă, în parcajul clădirii – distribuia prospectul de reclamă al unui restaurant care urma să se inaugureze peste cincisprezece zile pe aceeași stradă.

Domnișoara Chang avea să spună ulterior poliției că privise drept prin ușa de sticlă de la intrare și văzuse un lucrător urcând din pivniță în hol. Exact înainte ca acesta să-și ia șurubelnița și să atingă tabloul electric, femeia simțise solul trepidându-i sub picioare. Presupusese că era un minicutremur: locatară de-o viață a orașului Los Angeles, Lorette Chang rămânea netulburată la orice mișcare seismică care nu dobora, efectiv, ceva la pământ. Îl văzuse pe Jerry Bledsoe depărtându-și picioarele pentru a-și spori aria de sprijin a corpului (ceea ce însemna că și el îl simțise, deși avea să reiasă că ei doi fuseseră singurii), clătinând din cap, apoi introducând ușurel vârful șurubelniței în păienjenișul de cabluri.

Și, atunci, intrarea și coridorul de la parter al sediului Sawyer & Sloat se prefăcură într-un holocaust.

Tot panoul electric se transformă într-un corp compact, rectangular, de flăcări; arcuri galbene-albăstrii, asemănătoare cu fulgerele, țâșniră afară, învăluindu-l pe electrician. Goarne electronice urlau necontenit: KA-WHAAAAM! KA-WHAAAM! Un glob de foc, cu diametrul de doi metri, ieși drept din perete, îl trânti într-o parte pe Jerry Bledsoe, deja mort, și se rostogoli pe coridor spre hol. Ușa transparentă de la intrare explodă în mii de cioburi și frânturi de ramă, răsucite, fumegânde. Lorette Chang scăpă din mâini bicicleta și o luă la goană către telefonul public de pe cealaltă parte a străzii. În timp ce le comunica pompierilor adresa clădirii și observa că bicicleta ei fusese îndoită cu precizie în două, de cine știe ce forță erupsese pe ușă, trupul prăjit al lui Jerry Bledsoe continua să se balanseze în fața tabloului devastat. Mii de volți se scurgeau prin el, zguduindu-l în șocuri regulate, făcându-l să zvâcnească într-o pulsație constantă. Tot părul de pe cap și corp și cea mai mare parte dintre hainele electricianului se făcuseră scrum, iar pielea îi devenise de-un cenușiu pătat, de părea scos din cuptor. Ochelarii, un cocoloș de plastic brun în curs de solidificare, îi acopereau nasul ca o cataplasmă.

* * *

Jerry Bledsoe. *Cine joacă aceste schimbări, tăticule?* Jack își sili picioarele să se miște, până trecu o jumătate de oră de la ultima căsuță acoperită cu fân pe care o văzuse. Stele nefamiliare, în constelații nefamiliare, se întindeau deasupra lui, pe tot cerul – mesaje într-o limbă pe care n-o putea citi.

CAPITOLUL XII

Jack se duce la piață

1

În noaptea aceea își găsi culcuș într-o căpiță din Teritorii, dulce-înmiresmată, mai întâi croindu-și drum în pântecul ei, apoi întorcându-se astfel ca aerul curat să poată ajunge la el prin tunelul pe care și-l scobise. Ascultă cu teamă orice posibil zgomot de foială – auzise sau citise undeva că șoarecii de câmp erau mari amatori de căpițe. Dacă existau și în aceasta, atunci un șoarece mare și uriaș pe nume Jack Sawyer făcuse să le piară graiul de spaimă. Puțin câte puțin se relaxă, urmând cu degetele mâinii stângi forma sticluței lui Speedy – îi înfundase gâtul cu un ghemotoc de mușchi sârmos dintr-un pârâiaș la care se oprise să bea apă. Socotea perfect posibil ca puțin mușchi să cadă în sticluță, dacă nu cumva se și întâmplase deja. Ce păcat, avea să compromită aroma picantă și delicatul buchet al licorii!

Pe când zăcea acolo, în sfârșit, la căldură, cu pleoapele grele de somn, îl învălui total o senzație de ușurare... ca și cum ar fi avut o duzină de greutăți a câte cinci kilograme legate în cârcă și un suflet milostiv desfăcuse curelele, lăsându-le să cadă la pământ. Era din nou în Teritorii, locul pe care-l numeau „acasă" unii băieți fermecători ca Morgan de Orris, Osmond Biciuitorul și Elroy Uluitorul Om-Capră – în Teritorii, unde orice era cu putință.

Dar Teritoriile puteau fi și bune. Și-o amintea din frageda-i pruncie, când toată lumea locuia în California, și nimeni nu locuia în altă parte. Teritoriile puteau fi bune și i se părea că simte acum această bunătate pretutindeni, de jur-împrejurul lui, nespus de dulce, precum mireasma căpiței de fân, perfect limpede, ca mirosul aerului din Teritorii.

Oare o muscă sau o buburuză simte vreo alinare când o neașteptată rafală de vânt vine și înclină floarea-ulcior doar atât cât să-i îngăduie insectei, pe cale de-a se îneca, să zboare afară? Jack nu știa... dar știa că scăpase din Oatley, scăpase de Clubul Vremii Frumoase și de bătrânii care boceau peste cărucioarele lor de furat, scăpase de duhoarea berii și putoarea borâturii... și, mai presus de orice, scăpase de Smokey Updike și de crâșma lui.

Se gândea că, la urma urmei, o vreme ar putea călători prin Teritorii.

Și, gândindu-se astfel, adormi.

2

A doua zi de dimineață, după ce parcursese trei kilometri, poate patru, pe Drumul Vestului, bucurându-se de strălucirea soarelui și de mirosul plăcut, reavăn, al câmpiilor pregătite pentru recoltele de la sfârșitul verii, îl ajunse din urmă o căruță, și un fermier mustăcios, îmbrăcat în ceva asemănător cu o togă, cu cioareci aspri pe dedesubt, opri și strigă:

– Te-ndrepți spre târg, băiete?

Jack îl privi cu gura căscată, pe jumătate cuprins de panică, dându-și seama că omul nu vorbea limba engleză – lăsând la o parte „dhăgălass" și „te pheumblezi cu jahtiehele-nchuțissate, pehlivane de colo?" nu era *deloc* engleza.

Lângă fermierul cel mustăcios ședea o femeie cu rochie amplă; ținea în poală un băiețel ca la vreo trei anișori. Îi zâmbi destul de agreabil lui Jack și-și rostogoli ochii spre soțul ei.

– E sărac cu duhu', Henry.

Nu vorbesc în engleză... dar, indiferent în ce limbă vorbesc, o pot înțelege. Chiar gândesc în limba asta... și nu numai atât – văd în limba asta, sau cu ea, sau ce-oi fi vrând să zic.

Jack își dădu seama că o făcuse și la ultima sa vizită în Teritorii – numai că atunci fusese prea zăpăcit ca să observe; lucrurile evoluaseră mult prea repede, și *totul* i se păruse ciudat.

Fermierul se aplecă spre el. Zâmbi, arătând două șiruri de dinți absolut înfiorători.

– Ești sărac cu duhu', băiețică? întrebă el, cu blândețe.

– Nu, răspunse Jack, întorcându-i zâmbetul cât putea mai bine.

Era conștient că nu rostise *nu*, ci un cuvânt din Teritorii care însemna *nu*, vocabularul lui nu deținea acest cuvânt, dar îi înțelegea totuși sensul – când făcuse saltul, își schimbase atât vorbirea cât și modul de-a gândi (modul de-a *imagina*, oricum, la fel cum i se schimbaseră și hainele).

– Nu-s sărac cu duhul. Doar că mama mi-a zis să fiu cu grijă față de oamenii pe care-i pot întâlni pe drum.

Acum zâmbi și nevasta fermierului.

– Mama ta n-a greșit. Te duci la târg?

– Da. Adică, merg pe drum – spre apus.

– Atunci urcă-n spate, îl pofti Henry fermierul. Lumina zilei e prețioasă. Vreau să vând ce-am aici, dac-oi putea, și să fiu acasă până n-apune soarele. Porumbu-i cam prăpădit, da-i ultimu' din sezon. Mare noroc s-ai cât de cât porumb în lunanoua. S-ar putea să-l cumpere careva.

– Vă mulțumesc, spuse Jack, cățărându-se în partea dinapoi a căruței joase.

Aici stăteau stivuite, ca niște bușteni, mănunchiuri de porumb legate cu bucăți de frânghie aspră. Dacă porumbul era pricăjit , apoi Jack nu-și putea închipui ce-ar fi însemnat pe-aici porumb bun – erau cei mai mari știuleți pe care-i văzuse vreodată în viața lui. Mai erau acolo și dovlecei, tigve și niște fructe asemănătoare cu pepenii galbeni, numai că aveau coaja roșiatică. Jack nu știa ce erau, însă bănuia că aveau un gust minunat. Stomacul îi ghiorăi insistent. De când pornise la drum, descoperise ce însemna foamea – nu o cunoștință trecătoare, vreo senzație vagă, după școală, putând fi potolită cu câteva fursecuri și un pahar de lapte cu puțin Nestl's Quik în el, ci era un membru al familiei, care are și el tot felul de drumuri de făcut, dar nu pleacă definitiv de-acasă.

Stătea cu spatele spre partea din față a căruței, lăsându-și picioarele, încălțate în sandale, să se bălăbăne aproape atingând pământul bătătorit al Drumului Vestului. În dimineața asta circulația era intensă, cei mai mulți dintre oameni îndreptându-se spre târg, presupuse Jack. Din când în când, Henry răcnea câte un salut vreunei cunoștințe.

Jack încă se mai întreba ce gust or fi având pepenii aceia de culoarea merelor – și, în genere, cam dincotro îi va veni următoarea masă –, când o pereche de mâini mici i se încurcară în păr, trăgându-i-l cu o smucitură brutală (destul de brutală ca să-i dea lacrimile).

Se întoarse, și-l văzu pe copilașul de trei ani, desculț, cu un rânjet lătăreț pe față și câteva fire din părul lui în fiecare mână.

– Jason! strigă maică-sa – dar era, în felul său, un strigăt indulgent. *(Ai văzut cum ți-a smuls părul din cap? Doamne, da' știu că-i puternic!)* Jason, nu-i *frumos!*

Jason se hlizi, neintimidat. Era un zâmbet larg, nătâng și luminos, la fel de dulce, în felul său, ca și aroma clăii de fân în care înnoptase Jack. Nu se putu abține să nu-i răspundă la fel... și, deși nu-i întorsese copilului zâmbetul mânat de vreun interes anume, văzu că-și făcuse o prietenă din soția lui Henry.

– Sed, spuse Jason, balansându-se în față și-n spate cu mișcările instinctive ale unui marinar bătrân. Continua să se hlizească la Jack.

– Mmm?

– Pală.

– Nu te-nțeleg, Jason.

– Sed-pală.

– Nu te...

Iar în clipa următoare, Jason, care era foarte voinic pentru un copil de trei ani, se trânti în poala lui Jack, zâmbind mai departe.

Sed-pală, a da, m-am prins, își spuse Jack, simțind o durere surdă săgetându-l prin boașe, răspândindu-i-se în tot pântecul.

– Jason *rău!* strigă maică-sa cu aceeași voce îngăduitoare, da-nu-că-i-drăguț... iar Jason, care știa cine cânta în familie, își afișă iar rânjetul nătărău, dulce-fermecător.

Jack își dădu seama că Jason era ud.

Bun-venit înapoi în Teritorii, Jack-O.

Și, așezat acolo, cu copilul în brațe și umezeala caldă pătrunzându-i încet prin haine, Jack începu să râdă, cu fața înălțată spre cerul albastru, albastru.

3

Peste câteva minute, soția lui Henry își croi drum spre locul unde Jack stătea cu băiețelul în poală și îl luă pe Jason înapoi.

– Ooo, puiuțu' rău, ud, spuse ea, cu glas indulgent.

Da' nu se udă nemaipomenit Jason a meu? comentă Jack în gând și râse iar. Asta-l făcu și pe Jason să râdă, iar doamna Henry râse alături de ei.

În timp ce-l schimba, îi puse lui Jack tot felul de întrebări – unele pe care le auzea destul de des în lumea lui de-acasă. Aici însă trebuia să aibă grijă. Era străin, și puteau exista trape ascunse. Îl auzi pe tatăl său spunându-i lui Morgan: *un Străin* adevărat, *dacă-nțelegi ce vreau să zic.*

Jack simți că soțul femeii asculta atent. Îi răspunse la întrebări cu o variație a Poveștii – nu cea pe care o spunea când candida pentru un post, ci aceea la care recurgea când cineva care-l lua în mașină devenea prea curios.

Spuse că venea din satul Tuturor Mâinilor – mama lui Jason își amintea vag că ar fi auzit de acest loc, dar nimic mai mult. Chiar bătuse cale atât de lungă? vru ea să știe. Jack îi spuse că da. Și încotro se îndrepta? Îi răspunse (ei și lui Henry, care asculta tăcut) că mergea în satul numit California. De acesta nu auzise, nici măcar vag, prin istorisirile hoinarilor ocazionali. Jack nu era tocmai foarte surprins... dar fu recunoscător că nici unul dintre ei nu exclamă: „California? Cine-a mai auzit de-un sat care să se cheme California? Pe cine-ncerci tu să duci cu preșul, băiete?" În Teritorii se aflau, desigur, o mulțime de locuri – regiuni întregi, precum și sate – despre care oamenii ce trăiau în micile lor zone restrânse nu auziseră niciodată. Nu aveau stâlpi de telegraf. Nici curent electric. Nici filme. Nici televiziune prin cablu, să le spună ce lucruri minunate se găseau în Malibu sau Sarasota. Nici o versiune Teritorială a lui Ma Bell, făcând reclamă că o convorbire telefonică de trei minute cu Avanposturile după orele cinci p.m.

costă doar $5,83, plus TVA, tarifele putând fi ceva mai mari în Ajunul Bătuților-de-Dumnezeu și de alte câteva sfinte sărbători. *Trăiesc în plin mister,* își spuse. *Când trăiești într-un mister, nu pui la îndoială existența unui sat numai fiindcă tu n-ai auzit niciodată de el. California nu le sună mai exotic decât o localitate numită a Tuturor Mâinilor.*

Și nici n-o puseră la îndoială. Le spuse că tatăl lui murise anul trecut și că mama era foarte bolnavă (se gândi să adauge că perceptorii Reginei veniseră în toiul nopții și le luaseră măgarul, dar se stăpâni, gândindu-se că, poate, era mai bine să omită episodul ăsta). Mama îi dăduse ce bani putuse și ea (atâta numai că termenul care-i ieși pe gură în limbajul acela straniu nu era cu adevărat *bani* – suna cam ca *bețigașe)* și îl trimisese în satul California, să locuiască la mătușa Helen.

– Trăim timpuri grele, spuse doamna Henry, ținându-l mai strâns la piept pe Jason, acum schimbat de hăinuțele ude.

– Satul Tuturor Mâinilor e pe lângă palatul de vară, nu-i așa, băiete?

Era pentru prima oară că Henry vorbea, după ce-l invitase pe Jack în căruță.

– Da, răspunse el. Adică, destul de aproape. Vreau să zic...

– N-ai spus de ce-a murit taică-tău.

Acum întorsese și capul. Îl priviea cu ochi îngustați, iscoditori, toată blândețea dinainte fiind risipită; i se stinsese din privire ca flacăra unei lumânări suflată de vânt. Da, existau capcane ascunse.

– A fost bolnav? întrebă doamna Henry. Bântuie atâtea boli în vremurile-astea – frenție, ciumă – timpuri grele...

Preț de-o clipă, nebunește, Jack se gândi să răspundă: *Nu, n-a fost bolnav, doamnă Henry. A înghițit o groază de volți, tăticul meu. Vedeți, dumneavoastră, s-a dus într-o sâmbătă să lucreze ceva, și i-a lăsat acasă pe doamna Jerry și pe toți Jerry cei mici – inclusiv pe mine. Asta s-a-ntâmplat pe vremea când locuiam cu toții într-o gaură de sub perete, și nimeni nu locuia în altă parte, înțelegeți. Și mai știți ceva? Și-a înfipt șurubelnița într-un mănunchi de sârme, și doamna Feeny – ea lucrează acasă la Richard Sloat – l-a auzit pe unchiul Morgan vorbind la telefon și spunând că a ieșit afară curentul electric, tot curentul electric,*

și l-a fript, l-a fript așa de rău că i s-au topit ochelarii de i-au curs peste tot nasul, doar că dumneavoastră nu știți ce-s ăia ochelari fiindcă aici n-aveți. N-aveți ochelari... n-aveți curent electric... n-aveți serialul Midnight Blue... *n-aveți avioane. Doamnă Henry, să nu pățiți ca doamna Jerry. Să nu...*

– Nu contează dac-a fost bolnav, spuse fermierul cel mustăcios. A fost *politic?*

Jack se uită la el. Gura i se mișca, dar nu ieșea nici un sunet. Nu știa ce să spună. Erau prea multe trape-capcană.

Henry dădu din cap, ca și cum i-ar fi răspuns.

– Sări jos, băiețică. Târgu-i imediat după primul dâmb. Socot că poți merge de-aici pe jos, nu?

– Da, răspunse Jack. Socot că pot.

Doamna Henry făcu o mutră nedumerită..., dar acum îl ținea pe Jason departe de Jack, de parcă ar fi avut vreo boală contagioasă.

Fermierul, continuând să privească peste umăr, zâmbi cu oarecare mâhnire.

– Îmi pare rău. Pari un băiat destul de drăguț, da' noi aici suntem oameni simpli – tot ce s-o fi-ntâmplând colo lângă mare-s trebi pe care să le-aranjeze domnii ăi mari. C-o muri Regina, că n-o muri... și, firește, într-o zi tot trebuie să moară. Dumnezeu își bate toate cuiele, mai devreme sau mai târziu. Și ce li se-ntâmplă oamenilor mărunți când își vâră nasu-n trebile ălora marii e c-o pățesc.

– Tatăl meu...

– Nu vreau să știu de taică-tu! îl întrerupse Henry, tăios.

Nevastă-sa se târî mai departe de Jack, continuând să-l strângă pe Jason la sân.

– Om bun sau rău, nu știu și nu *vreau* să știu – tot ce știu e că-i un om mort, despre partea asta nu cred c-ai mințit, și că fi-su a dormit pe tare și miroase cale de-o poștă a drumuri ocolite. Fiul nu vorbește ca și cum ar veni de prin părțile-astea. Așa că dă-te jos. Am și eu un fiu al meu, cum vezi.

Jack coborî, părându-i rău pentru spaima de pe chipul femeii – spaimă pe care el o adusese acolo. Fermierul avea dreptate – oamenii mărunți n-au ei treabă „să-și vâre nasul în trebile ălora mari". Dacă sunt isteți.

CAPITOLUL XIII

Oamenii din cer

1

Avu un șoc descoperind că banii pentru care muncise atât de greu se *transformaseră*, de-a dreptul, în bețe – arătau ca niște șerpi de jucărie, făuriți de-un meșteșugar nepriceput. Oricum, șocul nu ținu decât un moment, după care băiatul râse, în sinea sa, cu tristețe. Bețigașele *erau* bani, firește. Când venea aici, *totul* se schimba. Dolarul de argint în monedă-cu-grifon, cămașa în jiletcă, engleza în limbaj al Teritoriilor, iar bunii și bătrânii bani americani – ei bine, ei se transformau în bețigașe articulate. Executase saltul cu vreo douăzeci și doi de dolari asupra lui, și presupunea că avea exact aceeași sumă în bani Teritoriali, deși numărase paisprezece segmente într-unul dintre bețigașele-bani și mai bine de douăzeci în celălalt.

Problema nu erau atât banii, cât prețurile – avea doar o foarte vagă idee ce anume era ieftin și ce era scump – și, în timp ce umbla prin piață, Jack se simțea ca un participant la concursul „Prețul corect" – numai că aici, dac-o zbârcea, n-avea să primească nici un premiu de consolare și o palmă pe spinare de la prezentator. Aici, dacă dădea greș, puteau... în fine, nu știa sigur *ce* puteau să-i facă. Aveau să-l dea afară, cu siguranță. Să-l bată, să-l bruscheze? Poate. Să-l omoare? Probabil că nu, dar îi era imposibil să aibă o certitudine. Aceștia erau oameni simpli, mărunți. N-aveau treabă cu politica. Iar el era străin.

Jack străbătu încet, de la un capăt la altul, târgul agitat, rumegând problema. Iar stomacul îi solicita o cât mai grabnică rezolvare – îi era groaznic de foame. La un moment dat, îl văzu pe Henry tocmindu-se cu un om care avea capre de vânzare. Doamna Henry stătea alături, dar mai în spate cu un pas, lăsându-le bărbaților loc să se târguiască în voie. Stătea cu spatele spre Jack, dar ținea băiețașul în brațe – *Jason, unul dintre micii Henry*, își spuse Jack –, iar Jason îl văzu. Îi făcu semn cu o mânuță dolofană. Jack se răsuci repede pe călcâie, încercând să intercaleze între el și familia Henry cât mai multă lume.

Pretutindeni se simțea miros de carne friptă. Văzu negustori învârtind încet hartane de vită deasupra focurilor de tăciuni, pe cât de mici, pe atât de fierbinți; văzu ucenici trântind felii groase de carne, după cât se părea de porc, peste bucăți groase de pâine de casă, pe care le duceau clientelei. Păreau niște curieri la o licitație. Majoritatea cumpărătorilor erau fermieri asemenea lui Henry, părând că și ei comandau mâncarea la fel cum își anunță licitatorii intrarea – ridicau doar, poruncitor, o mână, cu degetele răsfirate. Jack privi îndeaproape un număr de asemenea tranzacții și, în toate cazurile, moneda de schimb consta în bețigașe articulate... dar câte segmente erau de-ajuns? se întreba el. Nu că ar fi avut vreo importanță. Trebuia să mănânce, indiferent că tranzacția îl deconspira ca străin sau nu.

Trecu prin dreptul unei reprezentații de pantomimă, abia învrednicind-o cu o privire, în pofida faptului că publicul larg care se adunase – femei și copii, în majoritate – râdea în hohote și aplauda. Se îndreptă spre o tarabă cu pereți de prelată, unde un om musculos, cu tatuaje pe bicepșii cât niște lespezi, stătea pe marginea unui șanț săpat în pământ, plin cu jar fumegând. Peste jăratic se întindea o frigare metalică, lungă de peste doi metri. La fiecare capăt al acesteia stătea câte un băiat murdar și transpirat. Cinci fripturi mari erau înfipte pe toată lungimea frigării, iar băieții le învârteau cu mișcări perfect coordonate.

– Fripturi grozave! striga monoton bărbatul cel voinic. Ia la friptane gustoase-avem! *Grozaaave* fripturi! Poftiți la friptanele mele cele mai nemaipomenite! Fripturi grozave-avem! Hartane gustoase-avem, uite-aici!

Apoi, mai încet, băiatului de lângă el:

– Pune osu' la treabă, bătu-te-ar Dumnezeu!

Și iar începea să-și turuie monoton sloganurile privind calitatea mărfii.

Un fermier în trecere, însoțit de fiica sa, adolescentă, ridică mâna, apoi arătă cu degetul a doua halcă de carne din stânga. Băieții se opriră din rotitul frigării exact atât timp cât șeful lor să taie o fleică de friptură, așternând-o apoi pe o felie de pâine. Unul dintre ei fugi cu mâncarea la fermier, care scoase un bețigaș articulat. Privind atent, Jack văzu că rupe două segmente de lemn și i le întinde băiatului. În timp ce acesta revenea în fugă lângă frigare, clientul vârî în buzunar bățul-bani, cu gestul absent, dar grijuliu, al oricărui om care își bagă banii la loc în buzunar, mușcă o dată zdravăn din „sandvișul" neacoperit și-i dădu restul fiicei sale; fata înfulecă aproape cu tot atâta poftă ca și tatăl ei.

Stomacul lui Jack ghiorăia pe toate tonurile. Văzuse ceea ce fusese de văzut... cel puțin, așa nădăjduia.

– Fripturi grozave! Friptane gustoase! Hartane...

Omul se întrerupse și coborî privirea spre Jack, împreunându-și sprâncenele stufoase deasupra ochilor mici, dar nu complet neghiobi.

– Auz melodia ce-o cântă mațele tale, amice. Dacă ai parale, îți iau prețu' și te binecuvânt diseară-n rugăciunea de la culcare. Dacă n-ai, cară-ți de-aicea moaca aia de oaie proastă și te du la dracu'.

Amândoi băieții râseră, deși erau vizibil obosiți – râseră ca și cum n-ar fi avut nici un control asupra sunetelor pe care le scoteau.

Dar mirosul înnebunitor al cărnii ce se frigea încet nu-l lăsa să plece. Scoase cel mai scurt dintre bețele articulate și arătă a doua friptură din stânga. Nu vorbi. Părea mai sigur să n-o facă. Vânzătorul mormăi, scoase din nou de la cingătoare cuțitul grosolan și tăie o felie – mai mică decât cea pe care i-o tăiase fermierului, observă Jack, dar pe stomacul lui nu-l interesau asemenea lucruri: ghiorăia ca scos din minți de nerăbdare.

Negustorul plesni carnea pe pâine și i-o aduse chiar el, în loc de-a i-o da vreunuia dintre cei doi băieți. Luă bețigașul-bani al lui Jack și, în loc de două bucățele, rupse trei.

Vocea mamei sale, acru amuzată, îi răsună în minte: *Felicitări, Jack-O... tocmai ai fost tras pe sfoară.*

Vânzătorul se uita la el, rânjind cu toată gura sa plină de dinți stricați și negricioși, așteptându-l să îndrăznească a spune ceva, să protesteze în vreun fel. *Ar trebui să-mi porți recunoștință numa' c-am luat doar trei bucăți în loc de toate paișpce. Puteam, să știi. Mai bine atârnă-ți la gât o pancartă, băiete: SUNT STRĂIN AICI, ȘI SUNT SINGUR. Așa că ia zi, Moacă-de-Oaie: vrei să faci scandal?*

Ce voia el, nu conta – evident, nu *putea* face caz de cele întâmplate. Dar simțea din nou furia aceea acută și neputincioasă.

– Mișcă! spuse neguțătorul, plictisit, fluturând o mână prin fața lui Jack, cu degetele pline de cicatrice și cu sânge sub unghii. Ți-ai căpătat potolu'. Acuma mișcă de-aicea!

Aș putea să-ți arăt o lanternă și-ai fugi de parcă s-ar lua după tine toți dracii, spuse Jack, în sinea lui. *Dacă-ți arăt un avion, probabil că ți-ai pierde mințile. Poate că nu ești așa de dur pe cât te crezi, amice.*

Zâmbi, și se pare că în zâmbetul acela se simțea ceva ce nu-i plăcu vânzătorului de carne, căci se retrase din fața lui Jack, cu neliniștea întipărită un moment pe chip. Apoi, sprâncenele proeminente i se îmbinară iarăși.

– Cară-te, am zis! mugi el. Cară-te, bătu-te-ar Dumnezeu!

Iar de astă-dată, Jack o luă din loc.

2

Carnea era delicioasă. Jack o înfulecă împreună cu pâinea peste care fusese așternută, după care, uitând de sine, își supse degetele pline de zeamă, din mers. *Avea* gust de porc... și totuși, nu avea. Era oarecum mai picantă, mai savuroasă decât porcul. Orice-ar fi fost, îi umplea pe măsură golul din pântece. Jack simțea că ar lua-o cu el, la școală, ca gustare, timp de-o mie de ani.

Acum, că reușise să-și pună burta la cale – pentru un timp, oricum –, putea privi în jur cu mai mult interes... și, chiar fără s-o știe, începuse în sfârșit să se amestece în mulțime. Acum nu mai era decât un țărănoi în plus, venit de la țară în târg, la oraș, umblând încet printre tarabe, încercând, în același timp, să caște gura la toate cele. Precupeții îl recunoșteau ca atare, dar numai ca pe încă un client potențial printre mulți alții. Răcneau la el și-i

făceau semne să se apropie, iar după trecerea băiatului, răcneau și făceau semne oricui se întâmpla să vină în urma lui – bărbat, femeie sau copil. Jack se holba plin de curiozitate la mărfurile răspândite de jur-împrejurul său, produse minunate și ciudate – și, în mijlocul tuturor celorlalți care se uitau la ele, înceta să mai fie el însuși un străin, poate fiindcă renunțase la efortul de-a mai părea blazat într-un loc în care *nimeni nu făcea pe blazatul.* Râdeau, discutau, se ciondăneau... dar nimeni nu părea să se plictisească.

Târgul îi amintea de pavilionul Reginei, dar fără acel aer de tensiune încordată și veselie mult prea febrilă – domnea același absurd de bogat amestec de mirosuri (dominat de cel al cărnii fripte și al excrementelor de animale), forfotea aceeași gloată învesmântată multicolor (deși cei mai înzorzonați dintre ei nu le ajungeau nici până la călcâie unora dintre fanfaronii pe care-i văzuse în pavilion), aceeași neliniștitoare, dar și înviorătoare, oarecum, alăturare a perfectei normalități cu extravaganța cea mai ciudată.

Se opri la o tarabă unde un om vindea carpete cu portretul Reginei cusut în mijloc. Jack se gândi, pe neașteptate, la mama lui Hank Scoffler și zâmbi. Hank era unul dintre copiii cu care umblau Jack și Richard Sloat la Los Angeles. Doamna Scoffler se dădea în vânt după cele mai țipătoare decorațiuni pe care le văzuse Jack în viața lui. Și, Doamne, ce i-ar mai fi plăcut aceste covoare, având țesută într-însele imaginea Laurei DeLoessian, cu părul împletit într-o cunună regală, înaltă, de cosițe! Mult mai mult decât catifelele ei pictate cu cerbi din Alaska, sau diorama cu Cina Cea de Taină, de ceramică, din spatele barului, în livingul familiei Scoffler...

Și-n timp ce îl privea, chipul cusut în covoare păru să se schimbe. Fața Reginei dispăru, înlocuită de fața mamei lui, multiplicată, cu ochii prea negri, cu pielea mult prea albă.

Dorul de casă îl luă din nou pe Jack prin surprindere. I se rostogoli în minte ca un talaz și, în adâncul inimii, o strigă – *Mamă! Hei, mămico! Isuse, ce caut eu aici? Mămico!!* –, întrebându-se, cu dorul și melancolia intensă ale celui îndrăgostit, ce-o fi făcând ea acum, exact în clipa asta. Stătea la fereastră, fumând și privind oceanul, cu o carte deschisă lângă ea? Se uita la televizor? La un film? Dormea? Murea?

Moartă? adăugă un glas rău înainte ca el să-l poată opri. *Moartă, Jack? Deja moartă?*

Încetează.

Simți înțepătura arzătoare a lacrimilor.

– De ce ești așa de trist, băiețică?

Ridică privirea, mirat, și-l văzu pe vânzătorul de covoare uitându-se la el. Era la fel de masiv ca negustorul de carne, având și el brațele tatuate, dar zâmbetul lui era deschis și luminos. Nu se simțea nici un strop de răutate în el. O diferență enormă.

– N-am nimic, răspunse Jack.

– Dacă nimic te face să arăți așa, atunci ar trebui să te gândești la *ceva*, fiul meu, fiul meu.

– Chiar arătam foarte prost, nu? întrebă Jack, cu un surâs.

Nu-și controlase vorbirea – cel puțin pe moment – și poate din acest motiv negustorul de covoare nu observă nimic ciudat în ritmul acesteia.

– Băiețică, arătai de parcă nu-ț' mai rămăsese decât un singur preten pe-astă parte dân pământ șî tocma-l văzuseși pe Lupu' Alb Sălbatic ieșind dân nord și-nfulecându-l c-o linguriță d-argint.

Jack zâmbi puțin. Vânzătorul se întoarse și luă ceva de pe-o tarabă mai mică, din dreapta celui mai mare covor – un obiect oval, cu mâner scurt. În timp ce-l învârti, soarele se reflectă strălucind – era o oglindă. Lui Jack i se păru mică și ieftină, un obiect de soiul acelora pe care le primești dacă ai dat jos toate cele trei sticle de lapte, făcute din lemn, dintr-o baracă de tir de la târgurile de Moși.

– Ia aici, băiețică, spuse negustorul. Arunc-o privire și vezi de n-am dreptate.

Jack privi în oglindă și rămase o clipă cu gura căscată, atât de stupefiat, încât inima aproape-i uită să mai bată. El era, dar arăta ca o făptură din Insula Plăcerilor, în versiunea lui Disney după *Pinocchio*, unde excesul de tutun și biliard transformase băieții în măgăruși. Ochii lui, în mod normal pe-atât de albaștri și rotunzi pe cât îi putea face moștenirea anglo-saxonă, deveniseră căprui și migdalați. Părul, aspru și încâlcit, căzându-i pe mijlocul frunții, semăna vizibil cu o coamă. Ridică o mână să și-l dea la o parte și nu simți decât pielea – în oglindă, degetele păreau să-i treacă drept prin păr, fără a-l atinge. Îl auzi pe vânzător râzând

încântat. Cel mai uimitor lucru erau urechile ca de măgar, ce-i atârnau până sub fălci. În timp ce se holba la ele, una tresări scurt.

Și deodată își spuse: *AM AVUT una de-asta!*

Iar apoi: *În Visele-cu-ochii-deschiși am avut o oglindă de-asta. Acolo, în lumea normală, era... era...*

Nu trecuse de patru ani. În lumea normală (încetase, fără măcar să observe, să se mai gândească la ea ca la lumea *reală*), fusese o bilă mare de sticlă, cu miezul roz. Într-o zi, când se juca, bila se rostogolise pe aleea de ciment din fața casei și, înainte ca el s-o poată prinde, căzuse prin grătarul unul canal. Se pierduse – pentru totdeauna, crezuse el atunci, așezat pe bordură, cu fața rezemată în mâinile murdare, plângând. Dar iată că nu era pierdută; regăsise aici acea jucărie veche, întocmai la fel de minunată acum ca pe vremea în care el avea trei-patru ani. Zâmbi, încântat. Imaginea se schimbă, Jack Măgarul devenind Jack Motanul, cu chipul înțelept și plin de amuzament tainic. Din căprui ca de măgar, ochii i se făcură de-un verde pisicesc. Două urechiuțe cu blană gri se ciuleau obraznice acolo unde atârnaseră lăbărțatele urechi de măgar.

– Așa-i mai bine, spuse vânzătorul. E mai bine, fiule. Îmi place să văz un băiat vesel. Un băiat vesel i-un băiat sănătos, și băieții sănătoși își află ușor drumu' p-astă lume. Așa grăiește *Cartea Bunelor Roade*, iar de nu, atunci așa ar trebui. Poate chiar o s-o trec în carnețel, dacă vreodată am să frec destul refec, de pă pepenii ce-mi trec, ca să plec să-mi cumpăr un carnet, unde s-o trec. Vrei oglinjoara?

– Da! strigă Jack. Sigur, nemaipomenit! Scotoci după bețigașe, uitând de orice parcimonie. Cât costă?

Vânzătorul se încruntă și privi iute în jur să vadă dacă nu se uita nimeni la ei.

– Ia-i de-aicea, fiule. Pitește-i cât mai adânc, asta-i treaba. De-ți vede careva refecu', acușica-ți pierzi zevzecu'. Mișună piața de cântători.

– Cum?

– Lasă. Nu costă nimic. Ia-o. Juma' dân oglinzi mi se sparg în car, când le car 'napoi la hambar, de zece-ale lunii lu' mărar. Mumele-și aduc p-ăi micii, și le-ncearcă da' nu le-ncarcă.

– Mă rog, bine măcar că recunoașteți, comentă Jack.

Vânzătorul îl privi cu oarecare surprindere, după care izbucniră amândoi în râs.

– Un băiat dintr-o bucată, c-o gură desferecată, observă negustorul. Mai treci să mă vezi, când oi fi mai bătrâior și mai cutezător, fiule. Gura ți-om lua, și spre sud ne-om îndrepta, și ce-om cerși om întrei.

Jack chicoti. Individul era mai grozav decât un disc rap cu Sugarhill Gang.

– Mulțumesc, spuse (un rânjet larg, neverosimil, apăruse pe botul cotoiului din oglindă). Mulțumesc foarte mult!

– Mulțumește-i Domnului, băiețică, replică vânzătorul... Apoi, parcă gândindu-se mai bine: Și ia seama la lovele!

Jack o luă din loc, îndesând cu grijă în jiletcă oglinda de jucărie, lângă sticluța lui Speedy.

Și, la fiecare câteva minute, controla să se asigure că beți-gașele erau la locul lor.

Bănuia că, la urma urmei, știa prea bine ce erau cântătorii.

3

La două tarabe mai încolo de vânzătorul de covoare și rime, un om cu înfățișare depravată și un petic strâmb peste un ochi încerca să-i vândă unui fermier un cocoș cât toate zilele. Îi spunea fermierului că, dacă va cumpăra cocoșul și-l va pune lângă găini, în următoarele douăsprezece luni n-o să mai aibă decât ouă cu câte două gălbenușuri.

Oricum, Jack n-avea nici ochi pentru cocoș, nici urechi pentru țipetele ascuțite ale precupețului. Se alătură unei hoarde de copii ce se holbau la principala vedetă a omului cu un singur ochi. Aceasta era un papagal închis într-o colivie mare de nuiele. Înalt aproape cât cel mai mic copil din grup, avea penajul neted, verde-închis, ca o sticlă de bere Heineken, și ochii de-un auriu-strălucitor... cei patru ochi ai săi. Asemenea micului ponei din grajdurile pavilionului, papagalul avea două capete. Se ținea de stinghie cu ghearele-i mari și galbene și privea placid în două direcții, simultan, aproape atingându-și cele două coroane moțate.

Papagalul stătea de vorbă cu sine însuși, spre marele amuzament al copiilor –, dar, oricât de uimit era, Jack observă că, deși

erau foarte atenți la papagal, nu păreau nici uimiți, nici măcar mirați. Nu arătau precum copiii care văd primul film din viața lor, stând stupefiați pe scaunele din sală, numai ochi; se purtau mai degrabă ca la desenele animate din fiecare sâmbătă dimineața. Era o minune, da, dar nu una cu totul nouă. Și cine-și pierde cel mai repede interesul pentru minuni, dacă nu cei foarte mici?

– *Câââârr!* Cât de sus e susu'? se interesă Capul de Est.

– La fel de jos ca josu', răspunse Capul de Vest, iar copiii chicotiră.

– *Crooonk!* Care-i marele adevăr al nobililor? întrebă apoi Capul de Est.

– Că un rege va fi rege toată viața, da' o dată cavaler e destul pentru orice om! replică obraznic Capul de Vest.

Jack zâmbi, iar o parte dintre copii râseră, dar cei mai mici părură doar derutați.

– Și ce-i în dulapu' doamnei Spratt? puse acum problema Capul de Est.

– O prevelișteș pe care n-o s-o vadă nici un bărbat! trânti Capul de Vest – și, cu toate că Jack rămase nedumerit, copiii izbucniră în hohote de râs.

Papagalul își mută solemn pintenii pe stinghie și se găinăță în paiele de sub el.

– Și ce l-a speriat de moarte pe Alan Destry în noapte?

– Și-a văzut nevasta – *crrooooaaaaa* – ieșind din baie!

Acum, fermierul se îndepărta, iar păsărarul chior încă mai era în posesia cocoșului. Se întoarse furios spre copii.

– Ia cărați-vă de-aici! Cărați-vă de-aici până nu vă iau la șuturi!

Copiii se împrăștiară. Jack îi urmă, aruncând o ultimă privire, amuzată, peste umăr, la minunatul papagal.

4

La altă tarabă, mai dădu două betigașe pentru un măr și un polonic de lapte – cel mai dulce și mai gras lapte pe care-l gustase vreodată. Își spuse că, dacă în lumea lor ar fi avut asemenea lapte, Nestl's și Hershey's ar da faliment într-o săptămână.

Tocmai își termina laptele, când văzu familia Henry apropiindu-se încet de el. Dădu înapoi polonicul femeii de la tarabă, care turnă cele câteva picături rămase, cu chibzuială, la loc în putina mare din lemn de lângă ea. Jack plecă grăbit, ștergându-și mustăcioara albă de pe buza superioară și sperând, stânjenit, că nimeni care băuse din același polonic înaintea lui nu avusese lepră, herpes sau altceva de soiul ăsta. Dar, într-un fel, nu credea ca asemenea grozăvii să existe pe-aici.

Străbătu aleea principală a pieței, prin dreptul mimilor, pe lângă două femei grase care vindeau oale și tigăi (*Tupperware Teritorial*, își spuse Jack, cu o grimasă ironică), prin fața miraculosului papagal cu două capete (stăpânul său cu un singur ochi bea acum, în văzul lumii, dintr-o butelcuță de argilă, clătinându-se nestăpânit de la un capăt al gheretei la celălalt, ținând de gât cocoșul ametit și răcnind agresiv la trecători – Jack văzu că brațul drept, descărnat, al omului era încleiat de guano alb-gălbui și strâmbă din nas), până la un loc deschis, unde se adunaseră mai mulți fermieri. Acolo se opri un moment, curios. Mulți dintre fermieri fumau din pipe de ceramică, iar Jack zări trecând din mână-n mână și numeroase sticle de lut, foarte asemănătoare aceleia pe care o agita păsărarul. Pe o câmpie prelungă, cu iarbă, câțiva oameni jucau pietre în spatele cailor mari și lățoși, cu capetele plecate și ochii blânzi, nătângi.

Jack trecu pe la taraba de covoare. Vânzătorul îl văzu și-i făcu un semn cu mâna. Băiatul făcu semn la rândul său și se gândi să strige: *Folosește-o, că-i a ta, numai nu exagera!* Preferă să n-o facă. Își dăduse dintr-o dată seama că se simțea cam în doi peri. Senzația aceea de înstrăinare, de-a fi un intrus, îl cuprinsese iarăși.

Ajunse la răspântie. Drumul de la Nord la Sud se arăta doar cu puțin mai răsărit decât o cărare de țară. Drumul Vestului era mult mai lat.

Moș Jack Călătoru, își spuse, și încercă să zâmbească. Își îndreptă umerii și auzi sticluța lui Speedy zăngănind ușor, ciocnindu-se de oglindă. *Iată-l pe moș Jack Călătoru pornind la drum pe versiunea Teritorială a autostrăzii 90.* Picioare, să nu mă lăsați baltă tocmai acum!

O luă din nou la drum și, curând, marele tărâm ca de vis îl înghiți.

5

După vreo patru ore, în toiul după-amiezei, Jack se așeză în iarba înaltă de la marginea drumului, privind cum un număr de oameni – de la distanța aceea păreau nu mai mari decât niște gângănii – escaladau un turn înalt, cu aspect șubred. Alesese acest loc pentru a se odihni și a-și mânca mărul, întrucât, aici, Drumul Vestului părea să se apropie la maximum de acel turn. Încă-l mai despărțeau de el cel puțin patru kilometri (ba poate chiar mai mult – limpezimea aproape supranaturală a aerului făcea distanțele extrem de greu de apreciat), dar Jack îl vedea de mai mult de-o oră.

Își mâncă mărul, odihnindu-și picioarele obosite și întrebându-se ce putea fi turnul acela, înălțat acolo singur-singurel, într-un câmp de iarbă unduitoare. Și, desigur, se întreba de ce-l escaladau oamenii aceia. Vântul suflase aproape neîntrerupt de când Jack părăsise piața; acum bătea spre turn, dar, ori de câte ori se potolea câteva momente, băiatul îi putea auzi strigând unul la altul... și râzând. Răsunau multe râsete dîntr-acolo.

După vreo șapte kilometri la vest de piață, Jack trecuse printr-un sat – dacă ceea ce se înțelege prin sat poate cuprinde cinci căsuțe și un magazin închis, în mod vădit, de multă vreme. Acestea fuseseră ultimele așezări omenești întâlnite de-atunci și până acum. Chiar înainte de-a zări pentru prima oară turnul, se întrebase dacă nu cumva ajunsese deja la Avanposturi fără să știe. Își amintea destul de bine ce spusese Căpitanul Farren: *Dincolo de Avanposturi, Drumul Vestului merge spre nicăieri... sau spre Iad. Am auzit vorbindu-se că nici chiar Dumnezeu însuși nu se aventurează niciodată dincolo de Avanposturi...*

Pe Jack îl trecu un ușor fior.

Dar nu credea cu adevărat că ajunsese atât de departe. Categoric, nu simțea nimic din neliniștea tot mai profundă ce-l încercase înainte de-a se încurca printre copacii însufleți ți, în efortul său de-a evita diligența lui Morgan... copaci mișcători, care acum păreau un hidos prolog al întregului răstimp petrecut în Oatley.

Într-adevăr, emoțiile plăcute pe care le simțise din momentul când se trezise la căldură și dormise în căpița de fân, până

ce Henry fermierul îl poftise să sară jos din căruța lui, ieșiseră acum din nou la suprafață: sentimentul acela că Teritoriile, în pofida oricăror rele, s-ar fi putut ascunde în sânul lor era profund, fundamental, bun, și că el putea deveni parte din acest loc oricând dorea... că, în realitate, nu era câtuși de puțin Străin.

Ajunsese să-și dea seama că făcea parte din Teritorii pe lungi perioade de timp. Îi venise un gând ciudat, în timp ce înainta cu ușurință pe Drumul Vestului, un gând exprimat pe jumătate în engleză, pe jumătate în limbajul Teritoriilor: *Când am un vis, singurul moment de-a ȘTI cu adevărat că e un vis e acela în care mă trezesc. Dacă visez și, pur și simplu, mă trezesc dintr-o dată – sună deșteptătorul, sau altceva –, atunci sunt cel mai surprins om din lume. La început, deșteptarea e aceea care pare ca un vis. Iar aici nu sunt străin când visul se adâncește – asta vreau să zic? Nu, dar sunt pe-aproape. Pariez că tata avea multe vise adânci. Și mai pariez și că unchiul Morgan n-are aproape niciodată.*

Hotărâse să tragă o dușcă din sticluța lui Speedy și să facă un salt înapoi imediat ce va vedea ceva aparent periculos... chiar dacă îi ieșea în cale ceva doar cu aspect înspăimântător. În caz contrar, urma să se deplaseze pe-aici toată ziua, înainte de-a reveni la New York. De fapt, l-ar fi putut chiar tenta să înnopteze în Teritorii, dacă mai găsea și altceva de mâncare în afara acelui măr. Dar nu găsise nimic, iar pe Drumul Vestului, lung, pustiu și nepietruit, nu exista, cât vedeai cu ochii, nici măcar un singur, hai să zicem așa, local rutier, gen „7-Eleven" sau „Stop-'n-Go".

Copacii bătrâni, care înconjuraseră răscrucea și piața, făcuseră loc, imediat ce Jack trecuse de ultima mică așezare, unor pajiști întinse de ambele laturi ale drumului. Începea să simtă că parcurge o șosea nesfârșită prin mijlocul unui ocean fără margini. În ziua aceea străbătuse Drumul Vestului sub un cer senin și însorit, dar rece (*acum e sfârșitul lui septembrie, sigur că e rece*, își spuse, numai că în minte îi veni un cuvânt care nu era *septembrie*, ci un termen Teritorial traductibil cel mai bine prin *lunanoua*). Nu-l depășea nici un pieton, nici o căruță, fie plină, fie goală. Vântul sufla destul de statornic, fosnind prin oceanul de iarbă cu un sunet jos, tomnatic și însingurat. La fiecare pală de vânt, iarba se unduia în valuri largi.

Dacă l-ar fi întrebat cineva: „Cum te simți, Jack?", băiatul ar fi răspuns: „Destul de bine, mulțumesc. Vesel." *Vesel* era cuvântul care i-ar fi venit în minte în timp ce străbătea pajiștile acelea pustii; *extaz* era un cuvânt pe care-l asocia, mai curând, cu hitul pop omonim al formației rock „Blondie". Și nu e de mirare că lăcrimase de mai multe ori, în timp ce stătea privind undele acelea imense fugărindu-se una pe alta spre zare, umplându-și sufletul de o priveliște pe care doar foarte puțini copii americani din vremea lui o văzuseră vreodată – enorme întinderi de pământ gol, sub un cer albastru de-o ametitoare lungime și lățime și, da, chiar și de adâncime. Era un cer nepătat, fără dârele turboreactoarelor, în cheia bolții, fără fâșiile de funingine și smog, mai jos, spre linia orizontului.

Jack trăia o experiență de-un remarcabil impact senzorial, văzând, auzind și mirosind lucruri absolut noi pentru el, în vreme ce alte senzații, pe care se obișnuise să le aibă permanent, lipseau pentru prima oară din viața lui. În numeroase privințe, era un copil remarcabil de sofisticat – crescut la Los Angeles, cu tatăl impresar și mama actriță de film, ar fi fost anormal să fie mai naiv –, dar tot copil era, iar acesta reprezenta, fără îndoială, avantajul lui... cel puțin într-o situație precum cea de față. Călătoria acelei zile – singur peste întinderile cu iarbă – i-ar fi provocat unui adult o suprasolicitare senzorială, o pătrunzătoare senzație de nebunie și delir. Un om matur ar fi scotocit după sticluța lui Speedy – probabil cu degete prea tremurătoare, ca s-o poată apuca într-adevăr cu succes – la o oră după plecarea din piață, ba poate chiar și mai devreme.

În cazul lui Jack, iureșul trecu aproape neștirbit, integral, printre gândurile sale conștiente, ajungând în subconștient. Astfel că, atunci când beatitudinea îl cuprinse în întregime și începu să plângă, nici măcar nu-și dădu seama de lacrimi (decât ca o momentană împăienjenire a vederii, punând-o pe seama transpirației) și-și spuse doar atât: *Măi, frate, ce bine mă simt... aici ar trebui să te cam treacă fiorii, așa, fără nimeni prin preajmă, dar uite că nu...*

Așa că Jack ajunse să se gândească la extazul său doar ca la un sentiment plăcut și vesel, în timp ce înainta singur pe Drumul

Vestului, cu umbra alungindu-i-se tot mai mult în urmă. Nu-i trecu prin minte că o parte din intensitatea sa emoțională se putea datora faptului că, în urmă cu nici douăsprezece ore, fusese prizonier în crâșma din Oatley (bășicile pline de sânge lăsate de ultimul butoiaș ce-i aterizase peste degete erau încă proaspete); că, în urmă cu nici douăsprezece ceasuri, scăpase – ca prin urechile acului – de-un fel de fiară ucigașă pe care începuse s-o considere un om-capră; că, pentru prima oară în viața lui, se afla în câmp deschis, pe un drum complet pustiu, dacă făceai abstracție de prezența lui pe acest drum; că nu se zărea, cât vedeai cu ochii, nici o reclamă la Coca-Cola, sau un panou Budweiser înfățișându-i pe Vestiții Cai de Povară Clydesdales; nici un fel de omniprezente fire telefonice nu se întindeau de-a lungul drumului, pe-o parte sau pe alta, nici nu se încrucișau pe deasupra lui, așa cum se întâmplase în cazul *tuturor drumurilor pe care le străbătuse vreodată Jack Sawyer în viața lui*; nu se auzea nici măcar murmurul înfundat al vreunui avion, undeva, departe, ca să nu mai vorbin de vuietul bubuitor al avioanelor Boeing 747 când executau ultimele manevre pentru a intra pe culoarul de aterizare, ori de aparatele General Dynamics F-111, care întotdeauna decolau exploziv de la Baza aeriană navală din Portsmouth, și apoi, îndreptându-se spre largul Atlanticului, făceau aerul de deasupra „Alhambrei" să plesnească la fel ca biciul lui Osmond; se auzea numai sunetul picioarelor lui pe drum și fosnetul-fâșâitul regulat al propriei respirații.

Măi, frate, ce bine mă simt, își spuse Jack, ștergându-se la ochi, absent, și definind totul ca „vesel".

6

Iar acum avea acest turn, pe care să-l privească și de care să se minuneze.

Băieți, pe mine n-o să mă vedeți niciodată urcându-mă pe chestia aia, își spuse Jack. Rontăise mărul până la cotor și, fără să se gândească la ceea ce făcea, neluându-și ochii dinspre

turn, scobi cu degetele o gropiță în pământul aspru și gras și-l îngropă acolo.

Turnul părea alcătuit din scânduri de hambar, iar Jack îi aprecie înălțimea cam la cel puțin o sută cincizeci de metri. Construcția avea o formă pătrățoasă, goală în mijloc, scândurile înălțându-se pe toate cele patru laturi sub forma unor X-uri suprapuse. În vârf se afla o platformă, iar Jack, mijind ochii, putu distinge mișunând pe ea o sumedenie de oameni.

.Vântul trecu într-o rafală blândă pe lângă băiatul așezat la marginea drumului, cu genunchii strânși la piept și brațele împrejurul lor. Încă unul dintre valurile acelea undui iarba în direcția turnului. Jack își închipui cum se clătina eșafodajul șubred și simți că i se întoarce stomacul pe dos.

NICIODATĂ nu m-aș urca acolo, își spuse, *nici pentr-un milion de dolari.*

Și atunci, lucrul de care se temuse că se va întâmpla, din prima clipă când observase că erau oameni în vârful turnului, se întâmplă: unul dintre ei căzu.

Jack sări în picioare. Avea pe chip expresia răvășită, cu gura căscată, a oricărui spectator prezent la un spectacol de circ unde o acrobație primejdioasă dă greș – echilibristul care cade de la mare înălțime, rămânând nemișcat în mijlocul arenei, ca un morman inform, săritoarea care nu prinde trapezul și ricoșează din plasă, cu o bufnitură, piramida umană ce se năruie pe neașteptate, toate trupurile prăbușindu-se claie peste grămadă.

O, la dracu, o, fir-ar, o...

Deodată, Jack făcu ochii mari. O clipă, rămase prostit, cu gura larg deschisă și falca-i moale lăsându-i-se brusc în jos – mai-mai să-i atingă sternul –, după care reveni la loc, pe chip așternându-i-se un zâmbet larg, buimac, de neîncredere. Omul nu căzuse din turn, nici nu fusese doborât de vânt. În două laturi ale platformei se întindeau niște ieșituri ca două limbi – semănau cu o pereche de trambuline –, iar omul pur și simplu pășise până la capătul uneia dintre ele și sărise. La jumătatea căderii, ceva începuse să se desfășoare – o parașută, crezuse Jack, dar oricum n-ar fi avut timp să se deschidă.

Numai că nu era parașută.

Erau aripi.

Căderea încetini, pentru a se opri apoi complet, omul fiind încă la vreo cincisprezece metri deasupra ierbii înalte. Apoi porni invers. Acum se înălța în zbor, tot mai departe de turn, aripile ridicându-i-se atât de sus, încât aproape se atingeau – ca moțurile capetelor acelui papagal Henry Youngman –, după care iarăși coborau, precum brațele unui înotător pe ultima lungime de bazin.

Mamăă, făcu Jack în sinea lui, împins să revină la cea mai prostească reacție cunoscută, în absoluta sa uimire. Asta le punea capac la toate; era o acrobație perfectă. *Mamăăă, ia te uită, mamăăăă!*

După aceea, de la trambulina din vârful turnului sări un al doilea om; apoi, un al treilea, un al patrulea... În nici cinci minute, în aer se aflau vreo cincizeci de oameni, zburând pe traiectorii complicate, dar clare: tot mai departe de turn, în formă de opt, înapoi pe deasupra turnului și dincolo de el, altă întoarcere în opt, din nou spre turn, revenind pe platformă, luând-o de la început.

Se roteau, dansau și se încrucișau în aer. Jack începu să râdă, încântat. Semăna puțin cu baletele acvatice din filmele acelea vechi și siropoase cu Esther Williams[1]. Înotătoarele – și mai cu seamă Esther Williams, desigur – făceau ca totul să pară nespus de ușor, ca și cum oricine ar fi putut sări și înota astfel, sau ca și cum tu însuți ai putea foarte simplu, împreună cu câțiva prieteni, să sari din capetele opuse ale trambulinei într-o coregrafie sincronizată, alcătuind un fel de fântână umană.

Exista însă o deosebire. Oamenii care zburau aici nu trezeau acea iluzie de ușurință; păreau să cheltuiască uriașe cantități de energie pentru a se menține în văzduh, iar Jack simți, cu neașteptată certitudine, că era un exercițiu chinuitor, dureros, la fel de dureros ca unele executate în ora de educație fizică – ridicările de picioare sau tracțiunile pentru abdomen. *Nu te doare, n-ai picioare!* mugea antrenorul, dacă avea cineva tupeul să se plângă.

Iar acum, prin minte îi trecu altceva – ziua când mama lui îl luase cu ea în vizită la prietena sa Myrna, care era o balerină

[1] Esther Williams (n. 1923), înotătoare și actriță americană de film (n. red.).

adevărată, și exersa în mansarda unui studio de dans dinspre capătul Wilshire Boulevard. Myrna făcea parte dintr-o trupă de balet, iar Jack o văzuse dansând împreună cu alte balerine – mama îl silea adesea s-o însoțească, și de cele mai multe ori era foarte plicticos, cum erau slujbele de la biserică sau emisiunile *Sunrise Semester* la televizor. Niciodată însă n-o văzuse pe Myrna antrenându-se... niciodată atât de-aproape. Fusese impresionat și cam speriat de contrastul dintre imaginea baletului pe scenă, unde toată lumea părea să lunece sau să pășească mărunt și fără efort pe *poante*, și ceea ce vedea acum de la nici doi metri distanță, cu lumina crudă a zilei năvălind prin ferestrele înalte cât peretele, fără nici un fel de muzică – doar pocnetele ritmice din palme și observațiile dure ale coregrafului. Nici o laudă; numai critici. Fețele le șiroiau de sudoare. Dresurile erau ude de transpirație. Sala, cât de mare și aerisită, duhnea a nădușeală. Mușchii supli tremurau și vibrau la limita nervoasă a epuizării. Tendoane încordate se reliefau ca niște cabluri izolate. Vene pulsânde se desenau pe frunți și gâturi. Cu excepția plesnetelor și a strigătelor furioase, hărțuitoare, ale coregrafului, singurele sunete erau *toc-buf*-urile balerinelor pe poante, mișcându-se prin încăpere, și gâfâielile lor aspre, chinuite. Jack își dădu seama, dintr-o dată, că aceste dansatoare nu-și câștigau, doar, existența; își căutau moartea. Cel mai bine își amintea expresia lor – toată concentrarea aceea extenuantă, toată suferința... dar, transcendând chinurile, sau cel puțin furișându-se pe lângă marginile lor, deslușise bucurie. Chipurile balerinelor exprimau o bucurie inconfundabilă, care pe Jack îl înspăimântase, căci părea inexplicabilă. Ce fel de om se poate bucura supunându-se unei asemenea torturi continue, sfâșietoare, ucigașe?

Și aceeași durere o vedea aici, gândi el. Erau chiar oameni înaripați, ca oamenii-pasăre din vechile seriale cu Flash Gordon[1], sau aripile se înscriau mai mult pe linia lui Icar și Dedal, niște dispozitive prinse de brațe? Jack constată că, de fapt, nu conta cu adevărat... cel puțin, nu pentru el.

Bucurie.

[1] Eroul benzii desenate cu același nume, creată în 1934, după care s-au realizat numeroase filme și un serial TV (n. red.).

Trăiesc în mister, oamenii aceia trăiesc în plin mister.

Bucuria e aceea care-i ține pe linia de plutire.

Asta conta. Bucuria îi făcea să plutească, indiferent dacă aripile le creșteau în spinare sau erau prinse cumva cu niște curele și chingi. Ceea ce vedea el, chiar de la uriașa distanță, era același soi de efort pe care-l văzuse în mansarda de pe Wilshire, atunci, demult. Toată acea risipă de energie pentru a obține o splendidă răsturnare de moment a legilor naturii. Faptul că o asemenea răsturnare cerea atât de mult, pentru a dura atât de puțin, era cumplit; faptul că oamenii, oricum, i se dăruiau, era pe cât de cumplit, pe-atât de minunat.

Și totul nu-i decât un joc, își spuse el, simțindu-se deodată convins de asta. Un joc, poate nici măcar atât – poate nu era decât antrenamentul pentru un joc, la fel cum toată transpirația și epuizarea tremurătoare din mansarda de pe Wilshire, în ziua aceea, fusese tot numai un antrenament. Antrenament pentru un spectacol la care, probabil, aveau să se învrednicească să asiste doar câteva persoane, urmând, la fel de probabil, să se suspende curând.

Bucurie, își spuse iarăși Jack, stând acum în picioare, cu fața în sus, privindu-i pe oamenii-zburători din zare, în timp ce vântul îi răvășea părul pe frunte. Vârsta inocenței lui se apropia cu repeziciune de sfârșit (și, dacă insista cineva, chiar și Jack ar fi acceptat, fără tragere de inimă, că simțea apropierea acestui sfârșit – un băiat nu putea face un drum lung, nu putea trece prin multe experiențe ca aceea pe care o cunoscuse în Oatley și să mai spere că va rămâne inocent) –, dar, în momente ca acesta de-acum, când stătea cu ochii la cer, inocența părea să-l înconjoare, ca și pe tânărul pescar din poemul lui Elizabeth Bishop[1], în timpul celor câteva clipe ale sale de epifanie; totul nu era decât curcubeu, curcubeu, curcubeu.

Bucurie – la naiba, asta-i o lume mică, dar foarte veselă!

Simțindu-se mai bine decât oricând de la începutul întregii Povești – și numai Dumnezeu știa cât de demult fusese acel început –, Jack porni din nou pe Drumul Vestului, cu pasul ușor,

[1] Elizabeth Bishop (1911-1979), poetă americană distinsă cu Pulitzer Prize și cu National Book Award (n. red.).

cu chipul învăluit în același zâmbet extatic și prostesc. Privind din când în când înapoi, peste umăr, reuși să-i vadă pe zburători încă foarte multă vreme. Aerul Teritoriilor era atât de curat, încât părea aproape să mărească imaginile. Și chiar și după ce nu-i mai putu vedea, acea senzație de bucurie rămase, ca un curcubeu, înlăuntrul capului lui.

7

Când soarele începu să asfințească, Jack își dădu seama că amâna întoarcerea în cealaltă lume – în Teritoriile americane –, și nu numai mulțumită gustului îngrozitor al sucului magic. O amâna fiindcă nu voia să plece de-aici.

Un pârâiaș, venind din câmpia ierboasă (unde începuseră iarăși să apară mici pâlcuri de copaci – arbori cu coroane voluminoase și vârfuri ciudat turtite, asemănători cu eucaliptii), cârmise în unghi drept, astfel că acum curgea pe lângă drum. Mai departe, la dreapta și în față, se zărea o mare întindere de apă. Era *atât* de uriașă, încât, până cu vreo oră în urmă, Jack crezuse că e un petic de cer de-un albastru ceva mai intens decât restul. Dar nu era cerul; era un lac. *Un mare lac*, își spuse el, amuzat de mica sa glumă. Bănuia că, în cealaltă lume, era vorba de lacul Ontario.

Se simțea bine. Mergea în direcția potrivită – poate puțin prea la Nord, dar nu se îndoia că Drumul Vestului avea să se abată destul de curând dintr-acolo. Senzația aceea de bucurie aproape exaltată – cea pe care el o definise ca veselie – se atenuase într-un fel de seninătate calmă, un sentiment părând la fel de limpede ca aerul Teritoriilor. Doar un singur lucru îi întina senzația de bine, și-acesta era amintirea

(șase, are șase, Jack avea șase ani)

lui Jerry Bledsoe. De ce se chinuise mintea sa atât de mult cu ștergerea acestei amintiri?

Nu – nu a amintirii... a celor două amintiri. Mai întâi Richard și cu mine auzind-o pe doamna Feeny cum îi explica surorii ei că l-a prins curentul electric și l-a fript, că i-a topit ochelarii peste tot nasul, că l-a auzit pe domnul Sloat vorbind la telefon și zicând că așa și pe dincolo... și apoi, cum stăteam după

canapea, fără chiar să vreau să trag cu urechea sau cu ochiul, auzindu-l pe tata spunând: „Totul are consecințe, iar unele asemenea consecințe pot fi dintre cele neplăcute." Și, cu siguranță, ceva l-a făcut pe Jerry Bledsoe să se cutremure, nu-i așa? Când sfârșești cu ochelarii topiți peste tot nasul, aș zice că moartea ți-a fost, într-adevăr, o suferință cutremurătoare...

Jack se opri. Se opri brusc.

Ce încerci să spui?

Știi bine ce încerc să spun, Jack. Tatăl tău plecase în ziua aceea – și el, și Morgan. Erau aici. Unde, aici? Cred că se aflau în același loc în care se găsește sediul lor în California, în Teritoriile americane. Și au făcut ceva, unul dintre ei a făcut-o. Poate ceva important, poate doar a aruncat o piatră... sau a îngropat un cotor de măr în pământ. Și, într-un fel... ecoul a ajuns până acolo. Ecoul a ajuns acolo și l-a omorât pe Jerry Bledsoe.

Jack se cutremură. O, da, bănuia că știa de ce se chinuise atât mintea lui până să poată scăpa de amintire – taxiul de jucărie, murmurul glasurilor celor doi bărbați, Dexter Gordon suflând în saxofon. Nu voise s-o dea afară. Fiindcă

(cine joacă aceste schimbări, tăticule)

sugera că doar prin simplul fapt de-a fi aici putea face ceva cu consecințe groaznice în cealaltă lume. Să declanșeze cel de-al Treilea Război Mondial? Nu, probabil că nu. Nu asasinase nici un rege în ultima vreme, tânăr sau bătrân. Dar cât de mult fusese necesar pentru a stârni ecoul care-l prăjise pe Jerry Bledsoe? Oare unchiul Morgan îl împușcase pe Îngemănarul lui Jerry (dacă Jerry avea unul)? Încercase să-i explice vreunui mahăr din Teritorii conceptul de curent electric? Sau nu fusese decât un mărunțiș... ceva care să nu provoace un cutremur mai mare decât cumpărarea unei ciosvârte de carne într-un târg rural? Cine juca aceste schimbări? Ce juca aceste schimbări?

O inundație nostimă, un dulce focușor.

Deodată, Jack își simți gura uscată, parcă plină de sare.

Traversă până la pârâiașul de la marginea drumului, îngenunche și întinse o mână să ia apă. Mâna îi încremeni brusc. Pârâul ce curgea lin căpătase culorile apropiatului amurg... dar aceste culori se înecară dintr-o dată în roșu, de parcă pe lângă

drum ar fi curs un șuvoi de sânge, nu de apă. Apoi se înnegri. Încă un moment, și redeveni transparent, iar Jack văzu...

Îi scăpă un mic miorlăit, zărind diligența lui Morgan ce vuia pe Drumul Vestului, trasă de acea duzina dracului de cai cu panașe negre. Jack văzu cu groază aproape amețitoare că vizitiul așezat sus pe capra înaltă, cu cizmele pe apărătoarea de noroi și pocnind neîncetat din bici, era Elroy. Dar nu o mâna, nu, ținea biciul acela, ca un fel de copită. Elroy conducea caleașca de coșmar, Elroy, rânjind cu o gură plină de colți ucigători, Elroy care ardea de nerăbdare să-l găsească din nou pe Jack Sawyer și să-i spintece lui Jack Sawyer burta, și să scoată afară intestinele lui Jack Sawyer.

Jack stătea în genunchi lângă pârâu, cu ochii ieșiți din orbite, cu gura tremurându-i de silă și groază. Văzuse un ultim lucru în acea viziune, nu ceva mare, deloc, dar, prin implicațiile sale, era cel mai înfricoșător dintre toate: ochii cailor păreau să ardă. Păreau să ardă, fiindcă erau plini de lumină – plini de văpaia asfințitului.

Diligența se îndrepta spre Vest, pe același drum... și venea după el.

Târându-se, nefiind sigur că se putea ridica în picioare nici chiar dacă ar fi trebuit, Jack se retrase de lângă apă, revenind stângaci pe drum. Căzu pe burtă în praf, cu sticluța lui Speedy și oglinda primită de la vânzătorul de covoare înfigându-i-se în măruntaie. Întoarse capul într-o parte, lipindu-și obrazul și urechea de suprafața Drumului Vestului.

Putea simți, în pământul uscat și dur, ropotul necontenit. Era departe... dar se apropia.

Elroy deasupra... Morgan înăuntru. Morgan Sloat? Morgan de Orris? Nu conta. Amândoi erau unul și același.

Întrerupse, cu efort, efectul hipnotic al acelui duruit din pământ și se ridică din nou. Scoase din jiletcă sticluța lui Speedy – aceeași, aici, în Teritorii, ca și în SUA – și scoase pe cât putu dopul de mușchi din gâtul ei, fără să-i pese de ploaia de fărâme ce curgeau în cei doar câțiva centimetri din lichidul rămas. Privi nervos în stânga, parcă așteptându-se să vadă diligența neagră apărând la orizont, cu ochii cailor arzând asemenea unor sinistre felinare, plini de lumina soarelui la asfințit. Desigur, nu zări

nimic. Orizonturile erau mai apropiate, aici, în Teritorii, cum observase deja, iar sunetele puteau străbate distanțe mai mari. Diligența lui Morgan se afla, cu siguranță, la vreo cincisprezece kilometri spre Est, poate chiar douăzeci.

Și totuși, pe urmele mele, își spuse Jack și ridică sticluța la buze. Cu o secundă înainte de-a bea, în minte îi răsună un strigăt: *Hei, stai o clipă! Stai o clipă, tăntălăule, ți s-a urât cu viața?* Grozav ar mai fi arătat, nu-i așa, proțăpit în mijlocul Drumului Vestului, pentru ca imediat să facă saltul înapoi, în cealaltă lume, în mijlocul vreunei șosele de-acolo, poate pentru a fi călcat de-o semiremorcă în căutare de marfă sau de-un trailer.

Jack reveni împleticit până la marginea drumului... după care mai făcu zece-douăzeci de pași în iarba înaltă până la coapse, ca măsură de siguranță. Trase o ultimă oară aer adânc în piept, inhalând mirosul dulce al locurilor, căutând disperat senzația aceea de seninătate... senzația de curcubeu.

Trebuie să-ncerc să țin minte ce simțeam, cum erau senzațiile, își spuse. *S-ar putea să am nevoie... și s-ar putea să nu mă mai pot întoarce multă vreme aici.*

Privi câmpul verde, care acum se întuneca pe măsură ce, dinspre Est, noaptea se așternea deasupra lui. Vântul se întețea, mai rece, dar tot înmiresmat, ciufulindu-i părul – îl avea din ce în ce mai lățos – la fel cum răscolea iarba.

Ești gata, Jack-O?

Jack închise ochii și se încordă împotriva gustului îngrozitor și a vomei ce avea toate șansele să urmeze.

– *Banzai*[1], șopti, și bău.

[1] Strigăt de luptă al soldaților japonezi în atac, denotând curaj disperat, sinucigaș (n. tr.).

CAPITOLUL XIV

Buddy Parkins

1

Vomă un șuvoi subțire, purpuriu, cu fața la doar câteva degete de iarba ce acoperea panta lungă spre o șosea cu patru benzi; scutură capul și-o coborî de-a-ndăratelea, pe genunchi, astfel ca numai spatele să-i mai rămână expus spre cerul cenușiu, apăsător. Lumea, această lume, putea. Jack se trase înapoi, îndepărtându-se de stropii borâturii căzute peste firele de iarbă, iar duhoarea își schimbă izul, dar persistă. Benzină și alte otrăvuri fără nume pluteau prin aer, iar aerul însuși duhnea a epuizare, a oboseală – până și zgomotele ce se înălțau, vuind, dinspre șosea maltratau aerul acela muribund. Dosul unui panou rutier se înălța deasupra capului său, ca un gigantic ecran de televiziune. Jack se ridică, nesigur pe picioare, clătinându-se. La mare distanță, pe cealaltă parte a drumului, lucea o pânză de apă nesfârșită, abia puțin mai cenușie decât cerul. Lacul Ontario – iar orășelul cuibărit acolo, jos, putea fi Olcott sau Kendall. Se abătuse kilometri întregi de la drumul drept – pierduse peste o sută cincizeci de kilometri, doar în patru zile și jumătate. Trecu pe sub panou, sperând că nu era și mai rău de-atât. Ridică privirea spre literele negre. Se șterse la gură. ANGOLA. Angola? Unde-o fi asta? Miji ochii spre orășelul scăldat în fum, simțind aerul aproape irespirabil.

Iar Rand McNally, neprețuitul tovarăș de drum, îi spuse că întinderea de apă din apropiere era lacul Erie – în loc să fi pierdut zile de călătorie, le câștigase!

Dar, înainte ca băiatul să poată hotărî că, la urma urmei, cel mai deștept lucru era să sară înapoi, în Teritorii, de îndată ce socotea acest lucru sigur – adică, imediat ce diligența lui Morgan trecuse de câtva timp pe lângă locul unde fusese el –, înainte de-a o putea face, înainte de-a se gândi măcar s-o facă, trebuia să coboare în orășelul afumat Angola și să vadă dacă, de astă-dată, Jack Sawyer, Jack-O, jucase una dintre acele schimbări, tăticule. Băiatul de doisprezece ani în jeanși și cămașă cadrilată, înalt pentru vârsta lui, care începuse deja să aibă o înfățișare neîngrijită și pe-al cărui chip se citeau prea multe griji dintr-o dată, porni să-și croiască drum spre poalele pantei.

Pe la jumătatea drumului, își dădu seama că gândea din nou în engleză.

2

Omul, Buddy Parkins pe numele lui, care, chiar la ieșirea din Cambridge, Ohio, pe șoseaua US-40 – multe zile mai târziu și mult înspre Vest –, culesese un băiat înalt ce-și spunea Lewis Farren, ar fi recunoscut în fața oricui expresia aceea îngrijorătoare: puștiul ăsta, Lewis, arăta ca și cum grijile ar fi fost pe cale să i se întipărească pentru totdeauna pe față. *Las-o mai ușor, fiule, de dragul tău, dacă nu de-al altcuiva,* ar fi vrut Buddy să-i spună. Dar băiatul avea atâtea necazuri c-ar fi ajuns și pentru zece oameni, dacă era să te iei după Povestea lui. Mama bolnavă, tata mort, el trimis la o mătușă învățătoare, undeva, în Buckeye Lake... Lewis Farren avea necazuri o droaie. Arăta ca și cum n-ar mai fi văzut cinci dolari laolaltă de la Crăciunul trecut. Totuși... Buddy credea că undeva, pe parcursul Poveștii, acest mic Farren îl trăgea pe sfoară.

Pe de-o parte, mirosea a fermă, nu a oraș. Buddy Parkins și frații lui aveau o sută douăzeci de hectare nu departe de Amanda, cam la cincizeci de kilometri Sud-Est de Columbus, așa că în privința asta n-avea cum să se înșele. Băiatul mirosea a

Cambridge, iar Cambridge era la țară. Buddy crescuse cu mirosul de tarla și hambar în nări, izul de balegă, de porumb proaspăt și de sere cu mazăre, iar hainele nespălate ale băiatului de lângă el absorbiseră toate aceste mirosuri familiare.

Apoi, mai era și aspectul hainelor. Doamna Farren trebuia să fi fost foarte rău bolnavă, gândea Buddy, dacă-și trimisese fiul la drum în niște pantaloni jerpeliți, atât de întăriți de murdărie, încât bocancii păreau suflate cu bronz. Și încălțămintea! Tenișii lui Lewis Farren erau gata să-i cadă din picioare, cu șireturile înnădite peste tot și materialul fiecărui pantof cârpit sau găurit de uzură în câteva locuri.

– Vas'că luară mașina lu' tăticu', așa, Lewis? întrebă Buddy.

– Precum am spus, așa e – lașii ăia împuțiți au venit după miezul nopții și au furat-o drept din garaj. Nu cred c-ar trebui să li se dea voie să facă asta. Nu de la oamenii care muncesc pe brânci și chiar vor începe să-și plătească datoriile de-ndată ce vor putea. Adică, nu credeți? Nu credeți, nu?

Chipul sincer, ars de soare, al băiatului stătea întors spre el, ca și cum aceea ar fi fost cea mai serioasă întrebare de la Iertarea lui Nixon[1] sau, eventual, de la Golful Porcilor[2], iar pe Buddy toate instinctele îl îndemnau să încuviințeze – se simțea înclinat să fie de acord cu orice opinie, în general de bună-credință, formulată de un băiat amintind cu atâta tărie de munca la fermă.

– Cred că orice lucru are două fețe, când stai să-l privești cu luare-aminte, spuse Buddy Parkins, nu tocmai încântat.

Băiatul clipi din ochi, apoi întoarse din nou capul spre drum. Din nou, Buddy simți vechea neliniște, norul de îngrijorare ce părea să plutească în jurul băiatului, și aproape îi păru rău că nu-i răspunsese lui Lewis Farren cu încuviințarea de care părea să aibă atâta nevoie.

---

[1] Aluzie la scandalul Watergate, care a dus la compromiterea și demisia lui Richard Nixon (1913-1994), președintele SUA (1969-1974) (n. tr.).

[2] *Baja de los cocinos* – loc de pe coasta cubaneză unde a izbucnit o încercare eșuată a exilaților cubanezi, sub coordonarea SUA, de a invada patria căzută sub jugul comunist (1961), declanșând prima dintre cele două crize cubaneze din timpul mandatului lui John F. Kennedy (1917-1963), președintele SUA (1961-1963) (n. tr.).

– Cred că tușe-ta-i la școala primară, acolo-n Buckeye Lake, zise Buddy, sperând să ușureze nefericirea băiatului cel puțin parțial, să-i îndrepte gândul spre viitor, nu spre trecut.

– Da, domnu', așa e. Predă la școala primară. Helen Vaughan.

Expresia nu i se schimbă.

Dar Buddy o auzi din nou – nu se considera un Henry Higgins, profesorul din musicalul ăla[1], dar știa cu deplină certitudine că tânărul Lewis Farren nu vorbea ca un copil crescut în Ohio. Glasul băiatului suna cu totul altfel, prea îndesat și plin de acute și sincope nepotrivite. Nu era deloc tonalitatea specifică pentru Ohio. Și în nici un caz nu era glasul unui țăran din Ohio. Era un alt *accent*.

Sau o fi fost posibil ca un băiat din Cambridge, Ohio, să învețe a vorbi astfel? Din cine știe ce motiv nebunesc? Buddy bănuia că da.

Pe de altă parte, ziarul pe care acest Lewis Farren nu-l despăturise nici măcar o dată de sub cotul său stâng, părea să confirme cea mai profundă și mai neagră bănuială a lui Buddy Parkins, aceea că înmiresmatul său tânăr tovarăș de drum era un fugar, iar fiecare cuvânt rostit de el, o minciună. Titlul ziarului, vizibil pentru Buddy, dacă înclina doar puțin capul, era *The Angola Herald*. Exista Angola aia din Africa, unde o mulțime de englezi dăduseră fuga să se facă mercenari, și mai era Angola, New York – chiar acolo, lângă lacul Erie. Văzuse la actualități imagini de-ale orașului, nu de mult, dar nu-și putea aminti prea bine de ce se transmiseseră.

– Aș vrea să-ți pun o întrebare, Lewis, spuse el, și-și drese glasul.

– Da?

– Cum se face că un băiat dintr-un orășel atât de frumușel de pe US-40 umblă la el cu un ziar din Angola, New York? Care-i al dracu' de departe. Sunt și eu curios, fiule.

Băiatul coborî privirea spre ziarul împăturit de sub braț și îl strânse și mai tare, parcă temându-se să nu-i scape.

[1] Aluzie la filmul *My Fair Lady*, 1964, regia George Cukor, ecranizare muzicală a piesei *Pygmalion*, de George Bernard Shaw (n. tr.).

– Aa, făcu el. L-am găsit!

– Ei, pe dracu', replică Buddy.

– Da, domnule. Era pe-o bancă în stația de autobuz, acasă.

– Ai trecut azi-dimineață prin stația de autobuz?

– Exact înainte de-a mă hotărî să păstrez banii și să fac stopul. Domnu' Parkins, dacă mă puteți scoate la cotitură în Zanesville, nu-mi va mai rămâne decât puțin de mers. Poate chiar s-ajung acasă la mătușa până la ora cinei.

– Poate, spuse Buddy și conduse cale de câțiva kilometri într-o tăcere stânjenitoare.

În cele din urmă, nu mai putu rezista și întrebă, foarte calm și privind drept înainte:

– Fiule, ai fugit de-acasă?

Spre uimirea lui, Lewis Farren zâmbi – fără a rânji sau a se preface, ci chiar zâmbi. Găsea comică însăși ideea fugii de-acasă. Parcă l-ar fi gâdilat. Băiatul îl privi, la o fracțiune de secundă după ce Buddy întorsese capul spre el, și ochii li se întâlniră.

O secundă, două, trei... cât o fi durat schimbul de priviri, Buddy Parkins văzu că băiatul acela nespălat care stătea lângă el era frumos. S-ar fi crezut incapabil să folosească acest cuvânt pentru a descrie orice ființă omenească de sex masculin trecută de vârsta de nouă luni, dar, pe sub jegul drumului, acel Lewis Farren era frumos. Simțul umorului îi omorâse un moment grijile, și ceea ce strălucea acum dinspre el către Buddy – care avea cincizeci și doi de ani și trei fii adolescenți – era un soi de bunătate sinceră, pe care abia dacă o știrbise o serie de experiențe neobișnuite. Acel Lewis Farren, în vârstă de doisprezece ani, după propria-i mărturisire, ajunsese într-un fel mai departe și văzuse mai multe decât Buddy Parkins, iar ceea ce văzuse și făcuse îl făcea să fie frumos.

– Nu, nu sunt fugar, domnule Parkins, spuse băiatul.

Apoi clipi, și ochii săi reveniră spre înlăuntru și-și pierdură strălucirea, lumina, iar băiatul se lăsă din nou moale pe spătarul fotoliului. Ridică un genunchi, rezemându-și-l pe torpedo, și-și potrivi mai bine ziarul sub biceps.

– Nu, după cât se pare, spuse Buddy Parkins, revenind cu ochii spre drum; simțea o anume ușurare, deși nu era tocmai

sigur de ce. Nici eu nu cred că ești fugar, Lewis. Totuși, e ceva cu tine.

Băiatul nu răspunse.

– Ai lucrat la o fermă, așa-i?

Lewis îl privi surprins.

– Hmm, am lucrat. În ultimele trei zile. Pe doi dolari ora.

Iar mămică-ta nici măcar nu și-a luat liber de la boleșniță ca să-ți spele hainele înainte de-a te trimite la soră-sa, așa? continuă în sinea sa Buddy.

– Lewis, mi-ar plăcea dacă te-ai gândi să vii cu mine acasă. Nu zic că ești fugar sau ceva, da' dacă tu ești de undeva de pe lângă Cambridge, atuncea eu o să mănânc mașina asta rablagită cu cauciucuri cu tot. Am și eu trei băieți, iar cel mai mic, Billy, e doar cu vreo trei ani mai mare ca tine, și știu cum să dau de mâncare la *băieți* în juru' casei mele. Poți sta cât îți place, depinde la câte întrebări vrei să-mi răspunzi. Finc-o să ți le pun, cel puțin după ce o să mâncăm prima oară la aceeași masă. Își trecu palma peste părul cărunt, tuns milităreşte, și îl privi pe Lewis. O să fii bine venit, fiule.

Zâmbind, băiatul răspunse:

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnu' Parkins, dar nu pot. Trebuie s-ajung la... ăă... mătușa, în...

– Buckeye Lake, îl ajută Buddy.

Băiatul înghiți în sec și-și mută din nou privirea înainte.

– O să te-ajut, dacă ai nevoie de ajutor, repetă Buddy.

Lewis îl bătu ușurel pe antebrațul bronzat și gros.

– Drumul ăsta cu mașina mi-e de mare ajutor, sincer.

După aproape zece minute de tăcere, privea silueta singuratică a băiatului coborând cu pas greu rampa de ieșire din Zanesville. Probabil că Emmie i-ar fi făcut capul calendar dacă aducea acasă un băiat murdar să-i dea de mâncare, dar, o dată ce l-ar fi văzut și i-ar fi vorbit, Emmie avea să scoată paharele cele bune și farfuriile primite de la maică-sa. Buddy Parkins nu credea că exista nici o femeie pe nume Helen Vaughan în Buckeye Lake, și nu era prea sigur nici că acel misterios Lewis Farren avea mamă – băiatul aducea prea mult a orfan pornit la drum lung. Buddy privi până când acesta dispăru după curba rampei, rămânând apoi cu ochii

în gol, spre enorma firmă, galbenă cu roșu-aprins, a unui complex comercial.

O secundă, se gândi să sară din mașină și să fugă după băiat, încercând să-l aducă înapoi... după care îi reveni în memorie amintirea de-o clipă a unei scene aglomerate, pline de fum, la telejurnalul de la ora șase. Angola, New York. O catastrofă prea măruntă pentru a fi relatată mai mult de-o singură dată, asta se întâmplase în Angola; una dintre acele mici tragedii pe care lumea le îngroapă sub un munte de știri în presă. Tot ce putu deslușI Buddy în acel scurt și, probabil, deformat moment de amintire, fu o imagine cu grinzi întinse, ca niște paie gigantice, peste mașini turtite, ieșind dintr-o groapă fumegândă – o gaură ce-ar fi putut duce drept în Iad. Buddy Parkins mai privi o dată spre locul de pe drum unde fusese băiatul, apoi apăsă pe ambreiaj și bagă mașina în viteza-ntâi.

3

Amintirea lui Buddy Parkins era mai corectă decât își imaginase. Dacă ar fi putut vedea prima pagină a ziarului *Angola Herald*, vechi de-o lună, pe care „Lewis Farren", băiatul acela enigmatic, îl ținea atât de protector și totuși cu teamă sub braț, acestea sunt cuvintele pe care le-ar fi citit:

CUTREMUR DEVASTATOR
SOLDAT CU 5 VICTIME
Joseph Gargan, reporter permanent

Lucrările la blocurile Rainbird, concepute spre a fi cea mai înaltă și mai luxoasă dezvoltare urbană din Angola, până la a căror finalizare mai erau șase luni, au fost întrerupte ieri în condiții tragice, când o vibrație seismică fără precedent a făcut să se prăbușească structura de rezistență a clădirii, îngropând un mare număr de lucrători sub dărâmături. De sub ruinele abia începutei

construcții au fost extrase cinci cadavre, iar alți doi muncitori încă nu au fost găsiți, presupunându-se că și ei ar fi morți. Toate cele șapte victime erau sudori și montori, angajați ai societății Speiser Construction, în momentul incidentului aflându-se cu toții pe schelele ultimelor două etaje ale clădirii.

Cutremurul de ieri a fost primul fenomen tectonic din istoria cunoscută a Angolei. Armin Van Pelt, de la Catedra de Geologie a Universității New York, contactat telefonic în cursul zilei de ieri, a descris cutremurul fatal ca pe o „bulă seismică". Reprezentanții Comisiei de Stat pentru Siguranță își continuă investigațiile la fața locului, împreună cu o echipă de...

Decedații erau Robert Heidel, în vârstă de douăzeci și trei de ani, Thomas Thielke, treizeci și patru, Jerome Wild, patruzeci și opt, Michael Hagen, douăzeci și nouă, și Bruce Davey, treizeci și nouă. Cei doi încă dispăruți se numeau Arnold Schulkamp, de cincizeci și patru de ani, și Theodore Rasmussen, de patruzeci și trei. Jack nu mai avea nevoie să se uite pe prima pagină a ziarului ca să-și amintească numele lor. Primul cutremur din istoria orașului Angola, New York, avusese loc în ziua în care făcuse el saltul înapoi de pe Drumul Vestului, aterizând la marginea orașului. O parte din Jack Sawyer și-ar fi dorit să-l poată însoți până acasă pe prietenosul malac Buddy Parkins, să ia cina la masa din bucătărie alături de familia lui – carne fiartă de vită și plăcintă cu mere la cuptor – și să se culcușească apoi în patul de oaspeți al familiei Parkins, trăgându-și pătura de casă până peste cap. Și să nu se miște de-acolo, timp de patru-cinci zile, decât spre masă și-napoi. Dar, parțial, necazul era că vedea masa aceea de bucătărie, din brad noduros, plină cu brânză sfărâmicioasă, de cealaltă parte a mesei, o gaură de șoareci tăiată într-o scândură gigantică de la baza peretelui, iar pantalonii celor trei băieți Parkins aveau câte o gaură prin care ieșea o coadă lungă și subțire. Cine joacă aceste schimbări-Jerry-Bledsoe, tăticule? *Heidel, Thielke, Wild, Hagen, Davey; Schulkamp și Rasmussen.* Aceste schimbări-Jerry? Știa cine le juca.

4

Firma enormă, cu literele purpurii, MALL[1]-UL BUCKEYE, pe fond galben, plutea în fața lui Jack, pe când băiatul dădea ultima curbă a rampei de ieșire, trecând pe lângă umărul lui spre a reapărea pe partea cealaltă, moment în care se văzu, în sfârșit, că era înălțată pe un trepied de stâlpi galbeni, în parcarea complexului comercial. *Mall*-ul propriu-zis era un ansamblu futurist de clădiri zugrăvite în ocru, aparent fără ferestre – o secundă mai târziu, Jack își dădu seama că era acoperit, iar ceea ce vedea el nu făcea decât să dea iluzia de clădiri separate. Băgă mâna în buzunar, pipăind sulul strâns de douăzeci și trei de bancnote de-un dolar, care reprezenta toată averea sa pământească.

În soarele rece al după-amiezei de toamnă timpurie, Jack trecu în fugă strada spre parcajul *mall*-ului.

De n-ar fi fost conversația cu Buddy Parkins, Jack ar fi rămas, cel mai probabil, pe US-40, încercând să acopere încă optzeci de kilometri – voia să ajungă, în următoarele două-trei zile, în Illinois, unde se afla Richard Sloat. Gândul de a-și revedea prietenul îl menținuse în formă de-a lungul zilelor istovitoare de muncă non-stop la ferma lui Elbert Palamountain: imaginea chipului serios, cu ochelari, al lui Richard Sloat, în camera sa de la Thayer School din Springfield, Illinois, îi alimentase energia tot atât de mult cât și generoasele mese ale doamnei Palamountain. Jack încă mai dorea să-l vadă pe Richard, și cât se putea de repede, dar invitația făcută de Buddy Parkins îi mai tăiase din elan. Nu mai putea, pur și simplu, să se urce în altă mașină și s-o ia de la-nceput cu Povestea. (În orice caz, își reaminti sieși Jack, Povestea părea să-și piardă forța de convingere.) Complexul comercial îi oferea șansa perfectă de-a zăbovi o oră-două, mai ales dacă exista și vreo sală de cinema pe-acolo – exact în acel moment, Jack ar fi putut urmări cel mai plictisitor și siropos film tip *Love Story*.

Iar înaintea filmului, se putea îngriji de două lucruri pe care le amânase cel puțin o săptămână. Jack îl văzuse pe Buddy

[1] *Mall* – complex comercial de mari dimensiuni, de obicei acoperit, cuprinzând magazine, restaurante, săli de cinema etc. (n. red.)

Parkins privindu-i tenișii Nike în curs de dezintegrare. Nu numai că încălțările lui se făceau bucăți, dar tălpile, cândva buretoase și elastice, deveniseră în chip misterios dure ca asfaltul. În zilele în care avea de parcurs distanțe mari, sau când trebuia să lucreze stând toată ziua în picioare, îl înțepau labele de parcă i-ar fi luat foc.

A doua sarcină, aceea de a-i da telefon mamei, era atât de încărcată de vinovăție și alte emoții pline de teamă, încât Jack nu-și putea îngădui să devină tocmai conștient de obligativitatea îndeplinirii ei. Nu știa dacă-și va putea stăpâni plânsul, o dată ce va fi auzit vocea mamei lui. Dacă avea să sune slăbită? Dacă suna cu-adevărat bolnavă? Chiar și-ar fi putut continua drumul spre Vest dacă Lily l-ar fi implorat cu voce răgușită să revină în New Hamsphire? Așa că nu putea admite, față de sine însuși, că, probabil, urma să-i telefoneze mamei. Mintea îi prezenta imaginea foarte clară a unui șir de telefoane publice, sub cupolele lor de plastic transparent, ca niște uscătoare la coafor, și aproape imediat Jack se feri de ea – ca și cum Elroy sau altă creatură din Teritorii ar fi putut ieși direct din receptor, încleștându-și mâna de beregata lui.

Chiar în acel moment, trei fete, mai mari cu un an sau doi decât Jack, săriră de pe bancheta din spate a unui Subaru Brat ce cotise nepăsător în parcare, lângă intrarea principală a *mall*-ului. O secundă, arătară ca niște fotomodele contorsionate în stângaci-elegantele lor poziții exprimând desfătare și uimire. O dată revenite la niște atitudini ceva mai convenționale, fetele îi aruncară lui Jack o privire lipsită de curiozitate și începură să-și fâlfâie părul, rearanjându-și-l cu mișcări experte. Lungi în picioare mai erau în jeanșii lor strânși, aceste mici și încrezătoare prințese dintr-a zecea, iar când râdeau își duceau mâna la gură într-un gest ce sugera că însuși râsul ar fi fost motiv de râs. Jack încetini pasul, într-un fel de umblet somnambulic. Una dintre prințese îi aruncă o ocheadă rapidă și-i murmură ceva brunetei de-alături.

Acum arăt altfel, își spuse Jack. *Nu mai sunt ca ele.* Recunoașterea acestui fapt îl învălui într-un simțământ de însingurare.

Un băiat blond, bine legat, într-o vestă albastră fără mâneci, coborî de la volan și adună fetele în jurul lui prin simpla atitudine ce-o abordase, aceea de-a se preface că nu le ia în seamă.

Tânărul, care fără îndoială era în cursul superior și, cel puțin, la preuniversitare, se uită o singură dată la Jack, apoi, cu o privire estimativă, la fațada *mall*-ului.

– Timmy? îl interpelă bruneta cea înaltă.

– Mda, mda, răspunse băiatul. Tocmai mă-ntrebam ce miroase-a căcat pe-aici.

Le răsplăti pe fete cu un surâs superior. Bruneta strâmbă din nas, privind spre Jack, apoi își urmă prietenele, cu pași legănați, pe suprafața de asfalt a parcării. Toate trei trecură prin intrarea cu uși de sticlă a *mall*-ului, nedezlipite de statura atletică a lui Timmy.

Jack așteptă ca siluetele lui Timmy cu suita sa, vizibile prin geam, să se reducă până la dimensiunile unor cățeluși, departe în *mall*, înainte de-a păși și el pe platforma ce comanda deschiderea ușilor.

Răcoarea aerului condiționat îl învălui.

Apa șiroia dintr-o fântână înaltă cât două etaje, instalată într-un bazin larg cu bănci de jur-împrejur. La ambele nivele, magazine fără fațadă erau orientate cu fața spre fântână. Din plafonul ocru răzbăteau acorduri calmante de muzică ambientală, deopotrivă cu strania lumină de culoarea bronzului; imediat ce ușile de sticlă se închiseseră fosnind în spatele lui Jack, îi izbise nările mirosul de popcorn ce emana dinspre o rulotă străveche, vopsită în roșu ca o mașină de pompieri, staționată la parter, în stânga fântânii, lângă un Waldenbooks. Jack văzuse imediat că în MALL-UL BUCKEYE nu exista cinematograf. Timmy și prințesele sale cu picioare lungi pluteau în sus pe scara rulantă din celălalt capăt al complexului, îndreptându-se, după părerea lui Jack, spre un restaurant cu minuturi numit „The Captain's Table". Jack vârî din nou mâna în buzunarul pantalonilor și-și atinse ruloul de bani. Pana de chitară a lui Speedy și moneda Căpitanului Farren stăteau cuibărite în fundul buzunarului, alături de-un pumn de sferturi de dolar și de zece cenți.

La nivelul la care se afla Jack, înghesuit între o cofetărie Mr. Chips și un magazin de băuturi, care anunța NOI REDUCERI DE PREȚURI la Bourbonul Hiram Walker și Inglenook Chablis, un magazin de încălțăminte Favya îl atrase spre tejgheaua

prelungă cu pantofi sport. Vânzătorul de la casă se aplecă în față, privindu-l bănuitor pe Jack cum răscolea printre pantofi, părând, în mod vizibil, că încerca să fure ceva. Băiatul nu recunoscu nici una dintre mărcile expuse la vânzare. Aici nu se găseau Nike sau Puma – se numeau Speedster, Bullseye sau Zooms, și fiecare pereche avea pantofii cu șireturile legate. Erau tenișI, nu pantofi sport propriu-zișI. Destul de buni, presupuse el.

Cumpără cea mai ieftină pereche, de mărime potrivită pentru el, care se găsea în magazin, tenișI de pânză groasă, albaștri, cu dungi roșii în zigzag pe laterale. Nicăieri nu se vedea vreo denumire a mărcii. Părea imposibil să-i deosebești de majoritatea celorlalți pantofi aflați pe masă. La casă, numără șase hârtii de un dolar și-i spuse vânzătorului că n-avea nevoie de pungă.

Se așeză pe-o bancă din fața fântânii înalte și-și scoase perechea de Nike scâlciată fără a se osteni să dezlege șireturile. Când încălță tenișii cei noi, picioarele lui mai că nu oftară de recunoștință. Jack părăsi banca și-și aruncă încălțările vechi într-un coș de gunoi, înalt și negru, pe care scria cu alb: NU FIȚI PROST CRESCUȚI. Dedesubt, cu litere mai mici, coșul de hârtii anunța: *Pământul e singurul nostru cămin.*

Jack porni fără țintă pe lunga alee de la parter a *mall*-ului, căutând telefoanele. La rulota de popcorn, se despărți de cincizeci de cenți și i se dădu un cornet de-o litră plin cu floricele de porumb ce scânteiau de grăsime. Bărbatul între două vârste, cu melon, mustață de morsă și cotiere peste mâneci, care vindea popcorn, îi spuse că telefoanele publice se aflau după colț; lângă TREIZECI ȘI UNA DE AROME, la etaj. Omul făcu un gest vag spre cea mai apropiată scară rulantă.

Umplându-și gura cu floricele, Jack urcă în urma unei femei de vreo douăzeci și cinci de ani și al uneia mai vârstnice, cu șoldurile atât de largi, încât blocau scara aproape pe toată lățimea, ambele în pantaloni și sacou.

Dacă Jack ar fi executat un salt în interiorul complexului comercial Buckeye – sau chiar la un kilometru-doi distanță –, s-ar fi zguduit oare pereții și s-ar fi năruit plafonul, cărămizi, grinzi, difuzoare cântând muzică ambientală și tuburi de neon prăbușindu-se peste toți cei destul de ghinioniști să se afle înăuntru? Și

oare prințesele dintr-a zecea, ba chiar și arogantul Timmy, și majoritatea celorlalți ar fi sfârșit cu fracturi craniene, membre amputate și piepturi mutilate și... cu o secundă înainte să ajungă în capătul scării rulante, Jack văzu o ploaie de grinzi metalice și uriașe bucăți de moloz prăvălindu-se, auzi cumplitul trosnet al planșeului de la mezanin și țipetele care, deși inaudibile, rămâneau totuși întipărite în aer.

Angola. Blocurile Rainbird.

Jack își simți palmele începând să-i asude și să-l mănânce; și le șterse de pantaloni.

Firma TREIZECI ȘI UNA DE AROME lucea ca o lumină albă, rece-incandescentă, la stânga lui, iar când se întoarse cu fața spre ea, văzu în cealaltă parte un hol curb. Pe pereți și pardoseală, plăci de gresie cafenie-lucioasă; de îndată ce curbura culoarului îl ascunse vederii oricui aflat la mezanin, Jack zări trei telefoane, adăpostite într-adevăr sub cupole de plastic transparent. Vizavi de telefoane, pe același coridor, erau două uși cu inscripțiile BĂRBAȚI și FEMEI.

Sub carcasa translucidă din mijloc, Jack formă O, urmat de codul regional și numărul de la hanul și grădinile „Alhambra".

– Taxăm? întrebă centralista.

– Vreau o convorbire cu taxă inversă, cu doamna Sawyer de la patru-zero-șepte și patru-zero-opt. Din partea lui Jack.

Centralista hotelului răspunse, iar lui Jack i se strânse inima. Femeia făcu legătura cu apartamentul. Telefonul sună o dată, de două, de trei ori.

Apoi, mama sa rosti:

– Isuse, copile, ce bine-mi pare că te-aud! Treaba asta cu mama prin corespondență e grea pentru o puștoaică bătrână ca mine. Mi-e cam dor de tine când nu te fâțâi prin preajmă și nu-mi spui cum să mă port cu chelnerii.

– Ai doar prea multă clasă pentru majoritatea chelnerilor, asta-i tot, replică Jack, simțind că va izbucni în plâns de ușurare.

– Ești bine, Jack? Spune-mi adevărul.

– Mi-e bine, normal. Mda, sunt bine. Doar c-a trebuit să mă asigur că nu... știi tu.

Telefonul scoase o șoaptă electronică, un fel de paraziți care sunau ca nisipul suflat de vânt pe-o plajă.

– Mă simt splendid, zise Lily. Grozav mă simt. Oricum, nu mai rău, dacă de-asta-ți făceai griji. Cred că mi-ar conveni să știu unde ești.

Jack tăcu, ascultând un moment foșnetul și sâsâitul paraziților.

– Acum sunt în Ohio. Destul de curând voi reuși să-l vizitez pe Richard.

– Când vii acasă, Jack-O?

– Nu pot spune. Aș vrea și eu să pot.

– Nu poți spune. Jur, copile, dacă taică-tău nu ți-ar fi dat numele ăla aiurit – și dacă m-ai fi întrebat despre asta cu zece minute mai devreme sau mai târziu...

Un val crescând de paraziți îi acoperi vocea, iar Jack și-o aminti așa cum arătase în ceainărie, hăituită și fără vlagă, bătrână. Când păcăniturile se mai potoliră, întrebă:

– Ai ceva necazuri cu unchiul Morgan? Te supără?

– L-am trimis pe unchi-tu Morgan de-aici cu capul plin de gânduri negre, răspunse femeia.

– A fost acolo? Chiar a venit? Tot te mai necăjește?

– M-am descotorosit de Hermelină[1] la vreo două zile după plecarea ta, puiule. Nu-ți pierde vremea făcându-ți griji cu el.

– A spus unde se ducea? o întrebă Jack

Îndată însă ce rosti aceste cuvinte telefonul slobozi un chițăit electronic chinuit, ce păru să-l sfredelească până-n creier.

Băiatul se strâmbă și smuci receptorul de la ureche. Groaznicul scheunat al paraziților era atât de puternic, încât îl putea auzi oricine ar fi trecut pe coridor.

– MAMĂ! strigă, apropiind telefonul de cap cât de mult îndrăznea.

Țiuitul paraziților crescu, de parcă un radio nepus pe nici un post ar fi fost dat cu volumul la maximum. Convorbirea se întrerupse brusc. Jack lipi receptorul de ureche, dar nu mai auzi decât tăcerea plată și neagră a firului mort.

– Hei! exclamă el, bătând în furcă, dar liniștea deplină din telefon părea să-i apese urechea.

Întocmai la fel de brusc, și ca și cum ar fi fost provocat de bătăile lui în furcă, reveni tonul de apel – o oază de sanitate, de

[1] Joc de cuvinte: Sloat/Stoat (Hermelină) (n. tr.).

normalitate. Jack își îndesă mâna dreaptă în buzunar, căutând încă o fisă.

În timp ce se scobea prin buzunar, ținea stângaci receptorul în cealaltă mână; îngheță, când auzi tonul de apel îndepărtându-se deodată hăt, în spațiul cosmic.

Glasul lui Morgan Sloat îi vorbi la fel de clar de parcă bunul și bătrânul unchi Morgan s-ar fi aflat la telefonul de-alături.

– Mișcă-ți fundul acasă, Jack! Vocea lui Sloat spinteca aerul ca un scalpel. Fă bine și-ți mișcă fundul acasă până n-o trebui să te ducem noi.

– Stai, spuse Jack, ca și cum s-ar fi rugat să-i acorde puțin timp: de fapt, era prea speriat ca să mai știe exact ce vorbea.

– Nu mai pot s-aștept, băiețaș. Acum ești un asasin. E adevărat, nu-i așa? Ești un ucigaș. Așa că nu mai avem posibilitatea să-ți acordăm nici o șansă. Mută-ți tu binișor caroseria înapoi în stațiunea aia din New Hampshire. Acum. Sau poate-o s-ajungi acasă într-o valiză.

Jack auzi declicul receptorului. Îl scăpă din mână. Telefonul pe care-l folosise se zgâlțâi înainte, după care se desprinse din perete. Rămase o secundă agățat de-un păienjeniș de fire; apoi căzu greoi pe dușumea.

Ușa toaletei de bărbați se dădu de perete în spatele lui Jack și un glas strigă:

– CĂ-CA-M-AȘ!

Jack se întoarse și văzu un tânăr de vreo douăzeci de ani, slab, tuns soldățește, holbându-se la telefoane. Purta șorț alb și papion: era vânzător la un magazin.

– N-am făcut-o eu, spuse Jack. S-a întâmplat, așa...

– Căca-m-aș.

Tânărul căscă ochii spre Jack o fracțiune de secundă, se smuci ca pentru a o lua la fugă, apoi își trecu mâinile prin creștetul capului tuns.

Jack se îndepărtă de-a-ndăratelea pe hol. Abia când ajunse la jumătatea scării rulante îl auzi pe vânzător țipând:

– Domnu' Olafson, telefonu'! Domnu' Olafson!

Jack fugi.

Afară, aerul era scăldat în razele soarelui, surprinzător de umed. Buimăcit, Jack porni agale pe trotuar. La vreo opt sute de metri distanță, vizavi de parcare, o mașină de poliție, albă cu negru, coti spre *mall*. Băiatul se abătu din drum, pornind în lungul străzii. Undeva mai în față, o familie compusă din șase persoane se chinuia să introducă un șezlong prin următoarea intrare în *mall*. Jack încetini pasul, privind cum soțul și soția înclinau obiectul prelung pe diagonală, stânjeniți de eforturile copiilor mai mici, fie de-a se așeza pe șezlong, fie de-a-i ajuta. Într-un târziu, aproape în aceeași poziție cu purtătorii de drapel din faimoasa fotografie de la Iwo Jima, familia pătrunse clătinându-se pe ușă. Mașina poliției ocoli alene perimetrul larg al parcării.

Imediat dincolo de ușa pe unde familia zăpăcită reușise să-și înghesuie scaunul, un negru bătrân ședea pe o ladă de lemn, legănând în poală o chitară. În timp ce se apropia încet, Jack văzu cănița metalică de la picioarele negrului. Bătrânul avea chipul ascuns după o pereche de ochelari de soare murdari și sub borul unei pălării de fetru pătate. Mânecile jachetei sale de doc erau cutate ca o piele de elefant.

Jack ocoli spre bordura trotuarului, pentru a nu viola spațiul pe care bătrânul părea să-l aibă în stăpânire, și observă că acesta purta agățat la gât un carton alb decolorat pe care erau scrise câteva cuvinte cu litere mari de tipar, tremurate. După câțiva pași, putu citi inscripția:

ORB DIN NAȘTERE
CÂNT ORICE CÂNTEC
DOMNUL SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE

Aproape trecuse de negrul cu chitara veche și uzată, când îl auzi murmurând, cu vocea sa ca o șoaptă crăpată și zemoasă:

– Mda-băiatu.

CAPITOLUL XV

Snowball cântă

1

Jack se răsuci înapoi spre bătrânul negru, cu inima bubuindu-i în piept.

Speedy?

Negrul bâjbâi după cănița, o ridică și o scutură. Câteva monede zăngăniră pe fundul ei.

Este Speedy. În dosul ochelarilor ălora negri, *e* Speedy.

Jack era convins. O clipă mai târziu însă fu la fel de convins că *nu era* Speedy. Speedy nu avea umerii pătrați și pieptul lat; umerii lui Speedy erau rotunjiți, puțin aduși, iar pieptul său avea, ca urmare, un aspect ușor concav. Mississippi John Hurt, nu Ray Charles.

Dar aș putea spune sigur că e sau nu e, dacă și-ar scoate ochelarii ăia.

Deschise gura să rostească numele lui Speedy cu voce tare, și deodată bătrânul începu să cânte, degetele lui zbârcite, de-o culoare cafenie la fel de mată ca a lemnului vechi de nuc, uns conștiincios cu ulei, dar niciodată șlefuit, mișcându-se cu mlădie iuteală și grație pe corzi, ca și pe baghetele de fildeș. Cânta bine, ciupind melodia cu unghiile. Și, după un moment, Jack o recunoscu. Fusese unul dintre cele mai vechi discuri ale tatălui său.

Un album Vanguard intitulat *Mississippi John Hurt Today*. Și deși orbul nu cânta, Jack știa cuvintele:

O, buni prieteni, ziceți, nu-i greu?
Să-l vezi pe bătrânu' Lewis într-un cimitir nou,
Îngerii l-au pogorât, departe...

Fotbalistul blond și cele trei prințese ale lui ieșiră pe poarta principală a *mall*-ului. Fiecare prințesă avea câte un cornet de înghețată. Nea All-America ținea în ambele mâini câte un crenvurșt cu ardei iute. Porniră agale spre locul unde stătea Jack. Băiatul, având atenția concentrată numai asupra bătrânului negru, nici măcar nu-i observase. Îl ținuia pe loc gândul că era Speedy, iar Speedy îi citise cumva gândurile. Altfel, cum s-ar fi putut ca acest om să fi început interpretarea unei compoziții de-a lui Mississippi John Hurt exact în momentul în care Jack se gândea să Speedy arăta întocmai ca el? Și încă un cântec ce conținea propriul lui nume de călătorie!

Fotbalistul blond luă ambii crenvurști în mâna stângă, iar cu dreapta îl plesni pe Jack, din răsputeri, peste spinare. Băiatul își mușcă limba, clănțănind ca o capcană de urși. Simți o durere bruscă, sfâșietoare.

– Mai ușor cu zguduiala, băi suflare-de-pișat, spuse individul.

Prințesele se puseră pe chicotit și chirăit.

Jack se poticni în față, lovind cu piciorul cana orbului. Monedele se rostogoliră pe jos, împrăștiindu-se. Ritmul dulce al melodiei blues se opri, disonant.

Nea All-America și Cele Trei Prințișoare se îndepărtau deja. Jack se uită după ei, simțind ura neputincioasă care-i era de-acum atât de familiară. Așa te simțeai când umblai de unul singur, atât de tânăr, încât să fii la discreția tuturor și carnea de tun a oricui – a oricui, de la un psihopat ca Osmond până la un luteran bătrân și fără umor ca Elbert Palamountain, a cărui concepție asupra unei zile de muncă reușite însemna să clefăiești și să-ți târăști picioarele pe câmpiile mocirloase timp de douăsprezece ore în șir, sub aversa rece a unei ploi de octombrie, și să te așezi în camionul International Harvester, la ora mesei, stând drept de parc-ai fi-nghițit un băț, mâncând tartine cu ceapă și citind din Cartea lui Iov.

Jack n-avea nici un zor să le-o „facă", deși îl stăpânea ideea ciudată că, dacă voia, ar fi putut – câștiga treptat un anume soi de putere, aproape ca o sarcină electrică. Uneori i se părea că și alți oameni o știau – li se citea pe fețe când îl priveau. Dar nu *voia* să le-o facă; voia doar să fie lăsat în pace. Voia...

Orbul pipăia în jur după banii risipiți, mâinile sale flasce mișcându-se încetișor pe asfalt, părând aproape să-l citească. Nimeri peste zece cenți, ridică la loc cănița și lăsă să cadă moneda înăuntru. *Clinc!*

Vag, Jack o auzi pe una dintre prințese:

– De ce-l lasă să stea aici, e-atât de *sordid*, nu vezi?

Și încă mai vag:

– Îhâm, *chia' că!*

Jack se lăsă în genunchi și începu să-l ajute, culegând banii și punându-i în cana orbului. Aici jos, lângă bătrân, putea simți mirosul acru de transpirație, de mucegai și ceva dulce și fad, ca porumbul. Cumpărătorii spilcuiți îi ocoleau pe departe.

– Mulțam, mulțam, croncănea monoton orbul (în răsuflarea lui, Jack simțea miros de ardei iute învechit). Mulțam, ț-ajute, Domnu' ț-ajute, mulțam.

Ba *e* Speedy.

Ba *nu* e Speedy.

Faptul care-l sili în sfârșit să vorbească – lucru nu tocmai ciudat, în fond – fu acela că-și aminti cât de puțin suc magic îi mai rămăsese. Abia două înghițituri. Nu știa dacă, după cele întâmplate în Angola, se va îndura să mai călătorească din nou prin Teritorii, dar tot era hotărât să-i salveze viața mamei lui, iar asta însemna că se putea să n-aibă încotro.

Și, orice-ar fi fost Talismanul, probabil avea să fie necesar un salt în cealaltă lume pentru a-l lua.

– Speedy?

– Ț-ajute, mulțam, Domnu' ț-ajute, n-auzii cumva una luând-o-ntr-acolo? arătă orbul cu degetul.

– *Speedy!* Eu sunt, Jack!

– Nu-i n'ica iute[1] p-aciia, băiatu', Nu, *să trăiț'*.

Mâinile sale începură să se târască fâșâind pe asfalt, în direcția pe care tocmai o indicase. Una dintre ele găsi o monedă

[1] *Speedy* – rapid, iute (n. tr.).

de cinci cenți și o puse în căniță. Cealaltă atinse din întâmplare pantoful unei tinere ferchezuite, care tocmai trecea pe-acolo. Fața ei drăguță și goală de orice gând se schimonosi cu un dezgust aproape dureros, în timp ce se retrăgea din calea lui.

Jack culese ultima monedă din rigolă. Era un dolar de argint – o roata-carului mare și veche, cu Statuia Libertății pe-o față.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îi șiroiau pe fața murdară, și le șterse cu un braț ce-i tremura. Plângea pentru Thielke, Wild, Hagen, Davey și Heidel. Pentru mama sa. Pentru Laura DeLoessian. Pentru fiul căruțașului, zăcând mort în drum, cu buzunarele întoarse pe dos. Dar, mai mult decât orice, pentru sine însuși. Obosise de-atâta drum. O fi fost un drum de vis, atunci când îl străbăteai într-un Cadillac, dar când trebuia să-l parcurgi cu autostopul, bazându-te pe degetul mare și pe-o Poveste tocită până la urzeală, când erai la discreția tuturor și carnea de tun a oricui, nu era altceva decât un drum al caznelor. Jack simțea că fusese destul pus la încercare... dar n-avea nici o posibilitate de-a se plânge. Dacă plângea, cancerul avea să-i răpească mama, iar unchiul Morgan îl putea foarte bine răpi pe *el*.

– Nu cred c-o pot face, Speedy, se tângui băiatul. Nu cred, dom'le.

Acum, orbul întinse mâna spre Jack, în loc să mai dibuie după monede. Degetele acelea blânde, iscoditoare, îi găsiră brațul și i-l cuprinseră. Jack simți pernițele dure ale bătăturilor din vârful fiecărui deget. Negrul îl trase pe băiat spre el, în mirosurile acelea de nădușeală, dogoare și ardei vechi. Jack își ascunse fața la pieptul lui Speedy.

– Hoo, băiatu'. Nu-ș nici-un Speedy, da' sună cum că groaznic te mai bizui pe el. Tu...

– Mi-e dor de mama, Speedy, scânci Jack, iar Sloat e pe urmele mele. *El* a fost la telefon în *mall*. Și ăsta nici nu-i cel mai rău lucru. Cel mai rău lucru s-a-ntâmplat în Angola... Blocurile Rainbird... cutremurul... cinci oameni... *eu am făcut-o, Speedy, i-am ucis pe oamenii aceia când am făcut saltul în lumea asta, i-am omorât exact la fel cum tata și Morgan Sloat l-au omorât pe Jerry Bledsoe atuncea!*

În sfârșit, o spusese, dăduse afară din el partea cea mai cumplită a faptei sale involuntare. Și-o scuipase din gâtlej, luându-și

o piatră de pe inimă, scăpând de senzația de vinovăție ce amenința să-l sugrume, și-l cotropi un val de plâns – dar de astă-dată mai degrabă de ușurare decât de frică. Rostise. Mărturisise.

– Hoo-*iiii!* țipă negrul. Glasul îi suna ca plin de-o desfătare perversă. Cuprinzându-l pe Jack cu un braț slab, dar puternic, începu să-l legene. Grea povară-ncerci să cari, băiatu'. Mai mult ca sigur. Poate n-ar strica să dai jos o parte.

– I-am ucis, șopti Jack. Thielke, Wild, Hagen, Davey...

– E, dacă pretenu' tău Speedy erea aci, spuse negrul, *cine*-o mai fi și el, ori *unde*-o mai fi și el în lumea asta largă și bătrână, poate ț-ar zice că nu poț' căra pă umeri lumea câtu-i de mare, fiule. Asta n-o poț' face. Nime' nu poate. Cearcă de cară lumea pă umeri, păi, întâi și-ntâi o să-ț' frângă *schinarea*, și p'orm-o să-ț' frângă *schiritu'*.

– Am ucis...

– Le pusăși un chistol în țeastă și-mpușcași pe careva, asta-i?

– Nu.. cutremurul... am făcut un salt...

– Nu'ș n'ica d-*aiasta*, spuse negrul.

Jack se retrăsese puțin de lângă el și-i priva cu o curiozitate întrebătoare chipul brăzdat de riduri, dar bătrânul întorsese capul spre parcare. Dacă *era* orb, atunci urechea lui deslușise, dintre motoarele celorlalte mașini, zgomotul mai lin, cu bătaia ușor mai puternică a celei de poliție, în timp ce se apropia – căci se uita drept la ea.

– To' ce știu e că, după câte se pare, la tine ideia aiasta de „petrecanie" ți-i nițel cam largă. Pro'abil că de pică vrunu' mort c-un atac dă inimă pân preașmă, cum ședem noi aciia, oi crede că tu-i făcuși dă petrecanie. „Ia-n te uită, 'i făcui dă petrecanie lu' băietu' pă chestia çă unde șez io, vai și auleo, o *draaace*, oo *colaaaaaace*, oo, *aia*... oo, *ailantă!*

În timp ce spunea *aia* și *ailantă*, orbul le punctă cu o trecere rapidă din major în minor și-napoi în major. Râse, încântat de sine însuși.

– Speedy...

– Nu-i n'ica iute p-aciia, reiteră negrul, după care își arătă dinții galbeni într-un rânjet strâmb. 'Cât că poate ce iuți s-arată

unii să ia ei vina asupră-le pen' chestii ce le-o fi pornit alții poate. Poate-oi fi fugin', băiatu', și poate-oi fi fiind *fugărit*.

Acord major.

– Poate-oi fi doar nițel sărit dupe *fix*.

Acord minor, cu o mică fugă zglobie la mijloc, care-l făcu pe Jack să zâmbească fără voia lui.

– Poate că altcareva își vede de *cazu*-ț'.

Și din nou în major, iar orbul își puse chitara deoparte (câtă vreme, în mașina poliției, cei doi polițiști dădeau cu banul să vadă care dintre ei se va atinge de Moș Snowball[1] dacă nu intră pe bancheta din spate de bunăvoie).

– Poate draaace și poate vârcolaaaaace și poate *asta* și poate *ailantă*...

Râse iar, ca și cum temerile lui Jack ar fi fost cel mai caraghios lucru pe care-l auzise vreodată.

– Dar nu știu ce se poate întâmpla dacă aș...

– Nime' nu știe vodată ce să poate-ntâmpla dacă face el ceva, nu-așe? îl întrerupse negrul, care putea să fie sau să nu fie Speedy Parker. Nu. Nu *știe*. Dac-ai sta să te gândești, ai șede la tine-acas' cât îi ziulica de lungă, spăriet să scoț' nasu-afar'! Nu-ș care ți-s problemele, băiatu'. Nici nu voiesc să ți le știu. Poa' să fie o scrânteală, că-i vorba dă cutremure și alte alea. Da' dupe cum m-ajutași să-mi adun gologanii și nu furași nici unu' – numărai fiștecare *clinca-clinc*, așa că știu – o să-ț' dau o povață. La unele chestii, n-ai ce le face. Unii dau ortu' popii fincă careva face te miri ce... da' dacă careva *nu* făcea te-miri-ce-u' ăla, mult mai mulț' oameni ar fi dat ortu' popii. Te prinz' unde bat, fiule?

Ochelarii de soare murdari se înclinară spre el.

Jack simți o ușurare adâncă, tremurată. Se prinsese, nici vorbă. Orbul vorbea despre dilemele grele. Sugera că, poate, exista o deosebire între o dilemă grea și un comportament criminal. Și că, poate, criminalul nu se număra printre cei de față.

Criminalul putea fi foarte bine individul care, cu cinci minute în urmă, îi spusese să-și mute fundul acasă.

– Poa' chiar să fie, remarcă orbul, ciupind o strună minoră gravă, că toate trebile le risolvă Domnu', taman cum îmi 'cea

[1] Bulgăre-de-Zăpadă (n. tr.).

mie muica și ț-o fi spus și ție muica ta, dacă erea cucoană creștină. Poa' că credem că facem una, da' dă fapt facem alta. Sfânta Scriptură zice că toate trebile, chiar și ălea de par rele, le risolvă Domnu'. Tu ce crez', băiatu'?

– Nu știu, răspunse, cu sinceritate, Jack.

Era zăpăcit de-a binelea. N-avea decât să închidă ochii, și imediat vedea telefonul smulgându-se din perete, atârnat în firele sale ca o păpușă ciudată.

– Păi, *miroasă* cum c-ai dat-o pe beutură.

– Ce? întrebă băiatul, uluit. Apoi își spuse: *Mă gândeam că Speedy seamănă cu Mississippi John Hurt, și ăsta a-nceput să cânte un blues de-al lui John Hurt... iar acum vorbește despre sucul magic. Are mare grijă, dar pot să jur că despre asta vorbește – altceva nu poate fi!* Citești gândurile, spuse cu glas scăzut Jack. Nu-i așa? În Teritorii ai învățat, Speedy?

– Nu-ș' n'ica de cititu' gândurilor, replică orbul, da' felinarele mele s-au stins acu pa'ș'doi dă ani în noiembrie, și-n pa'ș'doi dă ani nasu' și urechile capătă ceva agerime. Po' să miros vinu' ieftin pe tine, fiule. Îl miros de *peste tot pe tine*. Aproape ca cum te spălași pă cap cu dânsu'!

Pe Jack îl încercă o senzație de vinovăție stranie, ca din vis – așa se simțea întotdeauna când era acuzat pentru vreo faptă rea, el fiind, de fapt, nevinovat. De când revenise în astă lume, nu făcuse decât să atingă sticluța aproape goală. Simpla ei atingere îl umplea de spaimă – ajunsese să-i trezească aceeași senzație pe care i-o provoca, poate, unui țăran european din secolul al XIV-lea, o aschie din Singura Adevărată Cruce sau falanga de la degetul unui sfânt. Era magică, nici o-ndoială. *Plină de putere* magică. Și, uneori, costa vieți omenești.

– N-am băut din el, cinstit, reuși el să îngaime într-un târziu. Cu ce-am pornit la drum, aproape că s-a terminat. Nu... eu... dom'le, nici nu-mi *place* măcar!

Stomacul începuse să-i tresalte convulsiv; simplul gând la sucul magic îi provocă grețuri.

– Dar am nevoie să mai fac rost. Pentru siguranță.

– Încă niște Isus Purpuriu? La un băiat de seama ta? Omul râse și făcu un gest disprețuitor cu mâna. Draaace, n-ai nevoie

d-*aiasta*. Nici un băiat n-are nevoie d-otrava *aiasta* să călătorească cu dânsa.

– Dar...

– Na aici. Să-ț' cânt un cântecel să te-nveselească. Sună cum că ț-ar prinde bine.

Începu să cânte, iar glasul său muzical nu avea nimic comun cu cel vorbit. Era profund, puternic și trezea fiori, fără acele cadențe ale vorbirii gen „Huck-a-meu-de-colo-precis-că-i-*vesel!*" ale Negrului Jim[1]. Uimit, Jack observă că era vocea lucrată, cultivată, a unui solist de operă, care acum se distra cu o prostioară folclorică. Simțea că glasul acela bogat și plin îi făcea pielea de găină. De-a lungul trotuarului paralel cu zidul ocru-mat al *mall*-ului se întoarseră mai multe capete.

– *Când roșul, roșul prihor, o ia, țop-țop, la picior, cu inima mare, MARE, nu-i mai este nici un dor, când își începe ușor vechea... dulcea CÂNTARE...*

Pe Jack îl izbi o plăcută și intensă senzație de familiaritate, impresia că o mai auzise cândva, sau auzise altceva foarte asemănător, și, în timp ce orbul cânta, afișându-și rânjetul strâmb și galben, băiatul își dădu seama de unde provenea acea senzație. Știu ce anume făcuse să se întoarcă toate acele capete, la fel cum s-ar fi întors dacă un inorog ar fi străbătut în galop parcarea *mall*-ului. Vocea bătrânului era plină de-o frumoasă, nepământeană limpezime. Limpezimea, să zicem, a aerului atât de curat, încât poți mirosi o ridiche când un om o smulge din pământ la un kilometru distanță. Cântecul era vechi și frumos, de la mama lui – dar glasul... Teritorii pur și simplu.

– *Hai sus... sus, somnorosule... jos... jos, jos din pat... trăiește, iubește, râzi și fii fe...*

Chitara și vocea se întrerupseră brusc. Jack, a cărui căutătură se concentrase intens asupra feței orbului (încercând, inconștient să răzbată cu privirea drept prin ochelarii aceia negri, poate, să vadă dacă îndărătul lor nu se ascundeau ochii lui Speedy Parker), se uită în jur și văzu doi copoi stând în picioare lângă negru.

[1] Aluzie la personaje și replici din romanul *Aventurile lui Huckleberry Finn*, de Mark Twain (n. tr.).

– Știi, n-*auz* n'ica, spuse chitaristul orb, aproape cu sfială, da' crez că *amiros* ceva albastru.

– La dracu', Snowball, știi bine că n-ai voie să lucrezi la *mall*! strigă unul dintre polițiști. Ce ți-a spus judecătorul Hallas ultima oară când v-ați văzut la Curte? În centru, între Center Street și Mural Street. Altundeva nu. Ce naiba, băiete, cât de rău te-ai senilizat? Ți-a putrezit ciocănitoarea după tot ce ți-a dat muierea ta, înainte să-și ia valea? Cristoase, pur și simplu nu pot să...

Colegul său îi puse o mână pe braț și arătă cu capul spre Jack, cu gestul tipic „copiii-au-urechi-agere".

– Ia du-te de-i zi maică-tii că are treabă cu tine, pușliule, spuse scurt primul polițai.

Jack porni în lungul trotuarului. Nu mai putea rămâne. Chiar dacă ar fi putut face ceva, nu putea rămâne. Avea noroc că atenția polițiștilor era îndreptată spre omul pe care-l numiseră Snowball. Dacă i-ar mai fi aruncat și o a doua privire, Jack ar fi fost fără-ndoială invitat să-și prezinte scrisorile de acreditare. Cu sau fără tenișii noi, restul fărturii lui arăta șifonată și tamponată de-a binelea. Copoilor nu le trebuie mult ca să miroasă copiii străzii, iar dacă Jack nu era un băiat al străzii, atunci nu știu care altul să fi fost.

Se și vedea îmbrâncit în duba din Zanesville, în timp ce sticleții, băieți în albastru, frumoși și drepți ca brazii, care îl ascultau în fiecare zi pe Paul Harvey și-l susțineau pe președintele Reagan[1], încercau să afle al cui băiețel era *el*.

Nu, nu voia ca sticleții din Zanesville să-i arunce mai mult de-o singură privire fugară.

În spatele lui, un motor începu să duduie silențios.

Jack își săltă puțin mai sus rucsacul în spinare și coborî privirea spre tenișii noi, de parcă ar fi văzut acolo ceva teribil de interesant. Cu coada ochiului, zări mașina poliției lunecând încet pe-alături.

Orbul stătea pe bancheta din spate, cu gâtul chitarei ițindu-se lângă el.

În timp ce mașina se înscria pe-o bandă mai centrală, orbul întoarse brusc capul și privi prin lunetă, privi drept spre Jack...

[1] Cel de-al patruzecilea președinte al SUA, 1980-1988 (n. tr.).

...și, deși Jack nu putea să vadă prin ochelarii de soare murdari, știu fără umbră de îndoială că Lester „Speedy" Parker îi făcuse cu ochiul.

2

Jack reuși să-și înfrâneze orice alt gând până când ajunse din nou la rampa barierei. Acolo se opri, cu ochii la panourile indicatoare, care păreau singurele lucruri limpezi rămase într-o lume

(lumi?)

unde tot restul nu era decât un înnebunitor vârtej cenușiu. Simțea un val de depresie întunecată învolburându-i-se-n jur, infiltrându-se în el, încercând să-i nimicească îndârjirea. Recunoscu faptul că dorul de casă juca și el un rol în contextul acestei deprimări, dar era un sentiment ce-i făcea fostul alean să pară într-adevăr copilăros și necopt. Se simțea complet în derivă, fără un singur reper ferm de care să se țină.

Stând acolo, lângă panouri, cu privirea spre traficul de la barieră, Jack își dădu seama că se simțea al naibii de-aproape de sinucidere. O bună bucată de vreme fusese în stare să-și urmeze calea stimulat de speranța că, în curând, îl va vedea pe Richard Sloat (și, deși aproape că n-o admisese față de sine însuși, ideea că Richard l-ar putea însoți spre Vest fusese mai mult decât doar un gând ce-i trecuse lui Jack prin minte – la urma urmei, n-ar fi fost prima oară când un Sawyer și un Sloat făceau călătorii stranii împreună, nu-i așa?), dar munca trudnică de la ferma Palamountain și întâmplările neobișnuite din MALL-UL BUCKEYE alungaseră până și această fata morgana.

Du-te-acasă, Jacky, ești făcut praf, șopti un glas. *Dac-o mai ții mult așa, o s-o sfârșești dându-ți și mațele-afară... și data viitoare s-ar putea să moară cincizeci de oameni. Sau cinci sute.*

Autostrada 70 Est.

Autostrada 70 Vest.

Pe neașteptate, băgă mâna în buzunar după un ban – moneda care în astă lume era un dolar de argint. Fie ca asta s-o decidă zeii, odată pentru totdeauna, indiferent ce zei or fi

cxistând. Era prea zdrobit ca s-o facă el singur. Încă îl mai ustura spatele în locul unde-l plesnise Nea All-America. Cădea pajură, o lua pe rampa dinspre Est, îndreptându-se către casă. Cădea cap, mergea mai departe... și n-avea să mai privească în urmă.

Stând în praful taluzului moale, azvârli moneda în văzduhul rece de octombrie. Banul se înălță, dându-se peste cap, aruncând scânteieri în soare. Jack lungi gâtul pentru a-i urmări traiectoria.

O familie în trecere, cu o rulotă veche, făcu un popas destul de lung pentru a-l privi cu oarecare curiozitate. Omul de la volan, un contabil pe cale de-a cheli, care uneori se trezea în toiul nopții năzărindu-i-se că simțea junghiuri dureroase în piept și brațul stâng, avu un șir de gânduri neașteptate și absurde. Aventură. Pericol. O misiune în scop nobil. Visuri de spaimă și glorie. Clătină din cap, ca pentru a și-l limpezi, și-i aruncă băiatului o privire, prin oglinda retrovizoare a rulotei, exact în momentul în care acesta se aplecă să se uite la ceva. *Cristoase*, își spuse contabilul cu chelie incipientă. *Scoate-ți-le din cap, Larry, sună ca o futută de carte de aventuri pentru copii.*

Larry se înscrise în trafic, accelerând repede rulota până la peste o sută la oră, dând uitării puștiul cu jeanși murdari de pe marginea drumului. Dacă reușea să fie acasă pe la trei, ajungea tocmai la timp pentru a urmări la televizor finala la categoria mijlocie.

Banul se opri. Jack se aplecă asupra lui. Căzuse cap... dar asta nu era totul.

Femeia de pe monedă nu era Statuia Libertății. Era Laura DeLoessian, Regina Teritoriilor. Dar, Doamne, ce deosebire între chipul de-aici și arătarea palidă, nemișcată, pe care o întrezărise o clipă, dormind în pavilion, înconjurată de infirmiere agitate, cu bonetele lor albe învolburate! Fața aceasta arăta lucidă și vie, ageră și frumoasă. Nu era o frumusețe clasică; conturul bărbiei nu se vădea destul de precis desenat pentru așa ceva, iar pometul obrazului, văzut din profil, avea o linie cam prea dulce. Frumusețea ei adăsta în ținuta regală a capului, combinată cu senzația, sugerată clar, că era pe cât de generoasă, pe-atât de capabilă.

Și cât de mult semăna cu chipul mamei lui!

Ochii lui Jack se înceţoşară de lacrimi, făcându-l să clipească apăsat, nedorind ca lacrimile să-i cadă pe obraz. Plânsese destul pentru o singură zi. Îşi primise răspunsul şi n-avea de gând să-l întâmpine plângând.

Când deschise iar ochii, Laura DeLoessian dispăruse; femeia de pe monedă era din nou Statuia Libertăţii.

Dar răspunsul rămânea neschimbat.

Jack se aplecă, ridică banul din colb şi porni pe rampa orientată spre Vest a autostrăzii 70.

3

O zi mai târziu, sub un cer acoperit, alb, cu un iz de ploaie rece care se apropia, graniţa Ohio-Indiana se vedea la nici o azvârlitură de băţ de-aici.

„Aici" era o pădurice rară, dincolo de zona de popas a şoselei. Jack stătea ascuns – spera – între copaci, aşteptând cu răbdare ca omul masiv şi chel, cu glasul sonor şi plat, să se urce la loc în Chevy Nova sa şi să plece. Spera că va porni curând, înainte de-a începe ploaia. Îi era destul de frig şi fără să se mai ude; toată dimineaţa avusese nasul înfundat şi vocea voalată. Bănuia, în sfârşit, o răceală.

Omul masiv şi chel cu glasul sonor şi plat se prezentase: Emory W. Light. Îl culesese pe Jack în jurul orei unsprezece, la nord de Dayton, iar băiatul avusese aproape imediat o senzaţie de scufundare ostenită în josul pântecelui. Mai călătorise cu Emory W. Light şi-nainte. În Vermont, Light se numise Tom Ferguson şi spusese că era responsabilul unui magazin de încălţăminte; în Pennsylvania, aliasul fusese Bob Darrent („Aproape ca amicul care cânta ®*Splish-Splash, a-ha-hahaha*"), iar ocupaţia i se preschimbase în administrator-şef la liceul districtual; de astă-dată, Light spunea că e preşedintele primei bănci comerciale Paradise Falls, din oraşul Paradise Falls, Ohio. Ferguson fusese slab şi brunet, Darrent trupeş şi trandafiriu ca un bebeluş proaspăt îmbăiat, iar acest Emory W. Light era robust şi asemănător unei bufniţe, cu nişte ochi ca două ouă fierte înapoia ochelarilor fără rame.

Totuşi, aceste deosebiri nu erau decât superficiale, după cum constatase Jack. Cu toţii ascultau Povestea plini de acelaşi interes ce le tăia răsuflarea. Cu toţii îl întrebau dacă avusese vreo gagică acasă. Mai devreme sau mai târziu, găsea o mână (o mână mare şi pleşuvă) depusă pe coapsa lui, iar când se uita la Ferguson/Darrent/Light, îi vedea în ochi o expresie de speranţă semidementă (amestecată cu o vinovăţie semidementă) şi o rouă de sudoare deasupra buzei superioare (în cazul lui Darrent, sudoarea lucise printre firele unei mustăţi negre, ca o mulţime de ochişori albi pândind dintr-un desiş răzleţ).

Ferguson îl întrebase dacă i-ar plăcea să câştige zece dolari.

Darrent urcase preţul la douăzeci.

Light, cu un glas sonor şi plat, care, totuşi, avea tremolouri pe mai multe registre, îl întrebă dacă nu i-ar prinde bine cincizeci de dolari – întotdeauna păstra cincizeci în tocul pantofului său drept, spunea el, şi mare plăcere i-ar mai fi făcut să-i dea domnişorului Lewis Farren. Exista un loc unde se puteau duce, lângă Randolph. Un hambar gol.

Jack nu făcu nici o corelaţie între ofertele monetare crescătoare ale lui Light în feluritele sale încarnări şi schimbările pe care aventurile sale i le-ar fi putut imprima – nu avea o fire introspectivă şi-l interesa foarte puţin autoanaliza.

Învăţase repede cum să trateze cu băieţi ca Emory W. Light. Prima sa experienţă cu Light, când acesta se numea Tom Ferguson, îl lămurise că discreţia era de departe calitatea cea mai preţuită. Când Ferguson pusese mâna pe piciorul lui, băiatul răspunsese automat, în virtutea unei ostilităţi tipic californiene, în cadrul căreia homosexualii nu reprezentau decât un element de decor: „Nu, mulţumesc, domnu'. Nu-mi plac decât fetele."

Mai fusese acostat şi-nainte, firește – în cinematografe, mai ales, dar îl întâlnise şi pe vânzătorul de la magazinul de confecţii bărbăteşti din North Hollywood, care se oferise jovial să i-o ia la muie într-o cabină de probă (iar când Jack îi răspunsese „mulţumesc, nu", vânzătorul spusese: „Bine, acum încearcă şi bleizărul albastru, bine?")

Acestea erau neplăceri cu care un băiat arătos, de doisprezece ani, din Los Angeles, pur şi simplu învăţa să se descurce, la fel cum o femeie drăguţă învaţă să facă faţă avansurilor ocazionale

din metrou. Până la urmă găseai o cale de scăpare, fără să ți se strice cheful pe toată ziua. Mângâierile deliberate, ca acelea pe care i le administra Ferguson, constituiau o problemă mai minoră față de riscul agresiunilor bruște. Puteau fi respinse de-a dreptul.

Puteau, cel puțin, în California. Pederaștii din Est – mai ales aici, în pustiu – păreau să aibă un mod diferit de-a reacționa în fața refuzului.

Ferguson pusese o frână bruscă, scrâșnind și derapând, lăsând în urma Pontiacului său o dâră de cauciuc ars lungă de patruzeci de metri și ridicând în aer un nor de praf.

– Pe cine faci tu homo? zbierase. Pe cine faci tu *poponar?* Nu-s *poponar!* Isuse! Iei un copil de futu-i mama mă-sii-n mașina ta și el, futu-i mama mă-sii, te face *poponar!*

Jack îl privea năucit. Nepregătit pentru oprirea bruscă, dăduse una bună cu capul în bordul capitonat. Ferguson, care doar cu un moment în urmă îl privise cu niște ochi căprui topiți, părea acum gata să-l omoare.

– *Ieși afară!* urlă Ferguson. *Tu ești poponar, nu eu! Tu ești poponaru'! Afară, pui de poponar ce ești! Afară! Eu am nevastă! Am copii! Am probabil copii din flori împrăștiați prin toată New England! Nu-s poponar! Tu ești poponaru', nu eu, AȘA CĂ IEȘI AFARĂ DIN MAȘINA MEA!*

Mai înfricoșat decât oricând de la întâlnirea cu Osmond încoace, Jack făcuse exact ce i se spusese. Ferguson țâșnise din loc, împroșcându-l cu pietriș, continuând să răcnească. Jack merse clătinat până la un perete de stâncă, se așeză și izbucni în chicoteli. Chicotelile deveniră hohote de râs, și hotărî, chiar atunci și acolo, că trebuia să-și elaboreze O POLITICĂ, cel puțin până ieșea din zona împădurită. „Orice problemă serioasă necesită O POLITICĂ", spusese tatăl lui odată. Morgan încuviințase viguros, dar Jack trase concluzia că ăsta nu era un motiv să nu fie și el de acord.

POLITICA sa funcționase destul de bine cu Bob Darrent, și n-avea nici un motiv să creadă că nu va da aceleași rezultate și cu Emory Light... numai că între timp răcise și-i curgea nasul. Își dorea ca Light s-o lase baltă și să plece. Stând acolo, între copaci, Jack îl putea vedea cum umbla înainte și-napoi cu mâinile în

buzunare și capul său masiv și chel lucind slab sub cerul acoperit cu nori albi. Pe la barieră treceau trailere mari, umplând văzduhul cu duhoare de motorină arsă. Aici, pădurea era plină de gunoaie, așa cum sunt peste tot pădurile din zona de popas a graniței între state. Sacoșe Dorito goale. Cutii Big Mac strivite. Cutii de Pepsi și Budweiser turtite, cu capace înfundate, care zdrăngăneau înăuntru, dacă le dădeai un șut. Ici, niște chiloți de nailon zdrențuiți, cu un tampon steril, încleiat, încă lipit pe bareta dintre picioare. Colo, un prezervativ înfipt într-o creangă ruptă. Belșug de marfă stilată! Și mâzgăleli cât cuprinde, scrijelite pe pereții veceului de bărbați, aproape toate din familia cu care se putea realmente înrudi un băiat ca Emory W. Light: ÎM PLACE S-Ă ȘUG PULII MARII ȘI GROASE. SĂ FI AICIȘA LA 4 LA CEA MAI BUNĂ MUE CAREAI AVUTO VRODATĂ. O I-AU ÎN KUR. Și iată și un poet gay cu aspirații înalte: VISEZ CA-NTREGUL NEAM UMANUS/SLOBOADE-MI-SE PE MUIANUS.

Mi-e dor de Teritorii, își spuse Jack, fără a se simți deloc surprins de-o atare constatare. Aici stătea în spatele a două magazii de cărămizi, lângă autostrada 70, undeva în vestul statului Ohio, dârdâind într-un pulover jerpelit, pe care îl cumpărase dintr-un magazin cu haine de ocazie pe-un dolar și jumătate, așteptând ca omul ăla masiv și chel să-și încalece din nou calul și să se ducă.

POLITICA lui Jack era simplitatea însăși: nu contrazice niciodată un om masiv și chel, cu mâini mari și spâne și cu glas sonor și plat.

Băiatul oftă de ușurare. Manevra începea să dea roade. O expresie, parte de furie, parte de dezgust, se așternuse peste chipul mare și spân al lui Emory W. Light. Reveni la mașină, intră, dădu în marșarier atât de repede, încât aproape se ciocni de automacaraua ce trecea prin spatele lui (răsună un scurt țipăt de claxoane, iar pasagerul macaralei îi arătă lui Emory W. Light degetul mijlociu), după care plecă.

Acum nu mai trebuia decât să stea cu degetul mare îndreptat înainte, pe rampa unde traficul din zona de popas se unea cu cel de ieșire... și, spera, să prindă o ocazie înainte de-a începe ploaia.

Jack mai învrednici cu o privire împrejurimile. *Urât, stricat.* Aceste cuvinte i se iviră în gând absolut firesc, pe când se uita în

jur la priveliștea deprimantă a gunoaielor din fundalul bubos al zonei de popas. Îi trecu prin minte că aici domnea o senzație de moarte – nu doar în acea zonă de popas sau pe drumurile interstatale, ci întipărit adânc în toată regiunea pe unde călătorise. Lui Jack i se părea că, uneori, chiar putea s-o vadă, o nuanță deznădăjduită de brun-închis-fierbinte, ca gazele de eșapament din toba unui Jimmy-Pete mergând cu toată viteza.

Noul dor de casă îi reveni – dorința de-a trece în Teritorii și a vedea cerul acela albastru-închis, curbura ușoară a orizontului...

Dar joacă acele schimbări Jerry Bledsoe.

Nu'ș n'ica d-aiasta... To' ce știu e că, după câte se pare, la tine, ideia aiasta de „petrecanie" ți-i nițel cam largă...

Revenind în zona de popas – acum chiar că avea nevoie să urineze –, Jack strănută de trei ori, repede. Înghiți, tresărind la senzația de înțepătură fierbinte din gât. Mă-mbolnăvesc, zău că da. Grozav. Nici măcar n-am intrat în Indiana, minimele de la noapte sub zece grade, ploaie în perspectivă, n-am mașină, și-acuma...

Gândul i se frânse, retezat. Se holba spre parcare, cu gura căscată. O clipă, îngrozit, crezu că va face în pantaloni, tot ce-avea mai jos de stern părând să i se crispeze ca într-un cârcel.

Într-unul dintre cele vreo douăzeci de locuri oblice de parcare, cu caroseria sa verde-închis, pătată acum de noroi, stătea BMW-ul unchiului Morgan. Nici o șansă să se înșele, absolut nici una. Numerele de înmatriculare erau din California, cu literele MLS – de la Morgan Luther Sloat. Părea că se deplasase neîntrerupt, cu mare viteză.

Dar, dacă a zburat în New Hampshire, cum poate fi aici mașina lui? se zvârcoli mintea lui Jack. *E o coincidență, Jack, o simplă...*

Apoi îl văzu pe omul care stătea la telefonul public, cu spatele spre el, și știu că nu era nici o coincidență. Purta un hanorac milităresc umflat, tivit cu blană, veșmânt mai potrivit pentru cinci grade sub zero, nu zece peste. Întors sau nu cu spatele, umerii aceia lați și silueta mătăhăloasă, lăbărțată, erau inconfundabile.

Omul de la telefon începu să se întoarcă, ținând receptorul între ureche și umăr.

Jack se retrase lângă peretele de cărămizi al veceului pentru bărbați.

M-a văzut?

Nu, își răspunse tot el. *Nu, n-aș crede. Dar...*

Dar Căpitanul Farren spusese că Morgan – celălalt Morgan – avea să-l adulmece întocmai cum miroase pisica un șoricel, și așa se și întâmplase. Din ascunzișul său, în pădurea aceea primejdioasă, Jack văzuse hidosul chip alb în fereastra diligenței.

Acest Morgan avea să-l miroasă și el. Dacă îi lăsa timp.

Pași după colț, apropiindu-se.

Cu chipul amorțit, schimonosit de frică, Jack scotoci prin rucsac, după care îl scăpă pe jos, știind că era prea târziu, se mișca prea încet, că Morgan avea să apară de după colț și să-l înșface de ceafă, zâmbind. *Salut, Jacky! Haida-haida-haida-ho! Jocul s-a sfârșit, nu-i așa, băi, carici mititel?*

Un bărbat înalt în scurtă de camuflaj dădu colțul, îi aruncă lui Jack o privire lipsită de interes și se îndreptă spre ținșnitoare.

Înapoi. Se ducea înapoi. Nu simțea nici o vinovăție, cel puțin nu acum; doar acea cumplită frică, de vietate prinsă în capcană, amestecată aiuristic cu fiori de ușurare și plăcere. Jack își deschise sacul pe dibuite. Iată sticluța lui Speedy, cu mai puțin de-un deget din lichidul purpuriu rămas.

Nici un băiat n-are nevoie d-otrava aiasta să călătorească cu dânsa, dar eu am nevoie, Speedy, eu am!

plescăind pe fund. Nu conta. Pleca înapoi. Inima îi tresări la acest gând. Un rânjet mare de sâmbăta-noaptea îi răsări pe chip, negând atât ziua cenușie, cât și teama din suflet. *Merg înapoi, zău, m-am prins.*

Alți pași apropiindu-se, iar acesta era unchiul Morgan, nici o îndoială, umbletul greoi și totuși oarecum afectat... Dar spaima dispăruse. Unchiul Morgan mirosise ceva, însă când urma să dea colțul n-avea să vadă decât sacoșe Dorito goale și cutii de bere turtite.

Jack trase aer în piept – inhală duhoarea uleioasă de motorină arsă, gaze de eșapament și aer rece de toamnă. Ridică sticluța la buze. Luă una dintre cele două înghițituri rămase. Și, chiar și cu ochii închiși, îi strânse și mai mult când...

CAPITOLUL XVI

Wolf

1

... lumina puternică a soarelui îi izbi pleoapele închise.

Dincolo de aroma sufocant-dulceagă a sucului magic, putea simți un alt miros... mirosul cald al animaleor. Putea să le și audă, umblând peste tot în jurul lui.

Speriat, Jack deschise ochii, dar în primul moment nu reuși să vadă nimic – diferența de lumină era atât de bruscă și violentă, de parcă cineva ar fi aprins deodată un grup de becuri de două sute de wați într-o încăpere întunecoasă.

Un trup cald, îmblănit, se frecă de el, nu amenințător (sau cel puțin așa spera Jack), ci cum nu se poate mai clar în sensul de n-am-nici-o-grabă-să-plec-mulțumesc-foarte-mult. Jack, care tocmai se ridica, buși din nou la pământ.

– Hei! Hei! Pleacă de lângă el! Chiar aci și chiar acu'!

Un plesnet sonor, sănătos, urmat de un sunet animalic nemulțumit, undeva între muget și behăit.

– Pe cuiele Domnului! N-ai pic de minte! Mișcă de lângă el până nu-ți mușc ochii ăia, bătu-ți-i-ar Dumnezeu, de-ți ies din cap!

Acum, ochii i se adaptaseră destul la strălucirea neîntinatei zile de toamnă a Teritoriilor pentru a distinge un tânăr uriaș stând în mijlocul unei turme de animale, ce mișunau în toate părțile, plesnindu-le coastele și spinările ușor cocoșate cu lovituri pline

de poftă și fără nici un pic de forță reală. Jack se ridică în capul oaselor, găsind automat sticluța lui Speedy cu prețioasa ei ultimă dușcă rămasă și punând-o bine. Nu-și luă nici un moment ochii de la tânărul care stătea întors cu spatele spre el.

Era înalt – cel puțin un metru nouăzeci și cinci, estimă Jack – și cu umeri atât de largi, încât lățimea lor arăta cam disproporționată în raport cu înălțimea. Pletele negre și slinoase îi cădeau pe spate până între omoplați. În timp ce umbla printre animale – care semănau cu niște vaci pitice –, mușchii i se umflau, fremătători. Le îndepărta de Jack, mânându-le spre Drumul Vestului.

Era o figură șocantă, chiar văzut din spate, dar ceea ce-l uimi pe Jack fu îmbrăcămintea lui. Toți cei pe care-i văzuse în Teritorii (inclusiv el însuși) purtau tunici, jiletci sau cioareci grosolani.

Tânărul acesta părea îmbrăcat într-o salopetă cu pieptar și bretele Oshkosh.

Apoi se întoarse spre Jack, iar băiatul simți un nod îngrozitor de disperare ridicându-i-se în gât. Sări în picioare.

Era arătarea-Elroy.

Păstorul turmei era arătarea-Elroy.

2

Numai că nu era.

Poate că Jack n-ar fi zăbovit să se lămurească asupra acestui lucru, și toate cele care aveau să se întâmple după aceea – cinematograful, șopronul și iadul de la Sunlight Home – nu s-ar fi întâmplat (sau, cel puțin, ar fi decurs într-un cu totul alt mod) dar, după ce se ridică, o spaimă supremă îl îngheță pe loc. Nu era mai capabil să fugă decât un cerb prins în fasciculul orbitor al lanternei unui vânător.

În timp ce arătarea în salopetă cu pieptar se apropia, Jack își spuse: *Elroy nu era atât de înalt, nici așa lat în umeri. Și avea ochii galbeni...* Ochii acestei făpturi aveau o nuanță vie, imposibilă, de portocaliu. Privindu-i, parcă te-ai fi uitat în ochii unui dovleac de Halloween. Iar câtă vreme rânjetul lui Elroy făgăduia demență și crimă, acest băiat avea pe față un zâmbet larg, vesel și inofensiv.

Picioarele-i erau desculțe, uriașe și spatulate, cu degetele grupate, trei și două, abia vizibile printre smocurile de păr sârmos. Nu ca niște copite, cum le avea Elroy, observă Jack, pe jumătate înnebunit de surpriză, teamă și un început de amuzament, ci asemenea unor labe cu pernițe.

În timp ce străbătea distanța ce-l despărțea de Jack, ochii acelui

(om? animal?)

se învăpăiară într-un portocaliu și mai aprins, dobândind un moment nuanța fosforescentă, adoptată la vestele avertizoare ale vânătorilor și reparatorilor de șosele. Apoi, culoarea păli, spre un căprui spălăcit. În acest scurt răstimp, Jack văzu că zâmbetul îi era pe cât de nedumerit, pe-atât de prietenos, și pricepu două lucruri în același timp: mai întâi, că din partea acestui băiat nu-l păștea vreo primejdie, nici cât negru sub unghie, iar în al doilea rând, că se mișca încet. Nu ca și cum ar fi fost lipsit de putere, de energie, nu, dar încet.

– *Wolf*[1]! țipă uriașul și părosul băiat-animal, rânjind.

Avea limba lungă și ascuțită, iar Jack își spuse, cu un fior, că arăta exact ca un lup. Spera că nu se înșelase nedepistând nici o amenințare. *Iar dacă în privința asta m-am înșelat, cel puțin nu va mai trebui să-mi fac griji să nu mă înșel... vreodată.*

– Wolf! Wolf![2]

Întinse o mână. Jack văzu că, asemenea picioarelor, mâinile îi erau acoperite cu păr, deși acest păr era mai fin și mai bogat – la drept vorbind, chiar frumos. Creștea deosebit de des, mai ales în palme, unde avea culoarea alb-blândă a steluței din fruntea unui cal.

Dumnezeule, cred că vrea să dea mâna cu mine!

Delicat – gândindu-se la unchiul Tommy, care-i spusese că nu trebuie să refuze niciodată o strângere de mână, nici chiar cu cel mai aprig dușman („Omoară-l în bătaie pe urmă, la o adică, dar mai întâi dă mâna cu el", zisese unchiul Tommy) –, Jack întinse și el mâna, întrebându-se dacă nu-i va fi strivită... sau poate mâncată.

[1] Lup (n. tr.).

[2] În fonetica engleză, cuvântul *wolf* poate fi interpretat și ca o onomatopee exprimând lătratul (n. tr.).

– Wolf! Wolf! Dă mâna chiar aci și-acu! strigă băiatul în salopetă Oshkosh, încântat. Chiar aci și-acu! Bunu' bătrânu' Wolf! Bătu-l-ar Domnu'! Chiar aci și-acu! *Wolf!*

În pofida acestui entuziasm, strângerea de mână a lui Wolf era destul de blândă, amortizată de părul aspru, ca o blană, din palmă. *Salopetă cu bretele și o strașnică strângere de mână din partea unuia care arată ca un câine eschimos siberian, ce nu s-a oprit din creștere la vreme și miroase cam ca o claie de fân după o ploaie de vară*, își spuse Jack. *Și-acum? O invitație să vin duminica asta la biserica lui?*

– Bunu' bătrânu' Wolf, chiar așa! Bunu' bătrânu' Wolf chiar aci și-acu!

Wolf își cuprinse cu brațele pieptul uriaș și râse, încântat de el însuși. Apoi apucă iar mâna lui Jack.

De astă-dată, mâna i se mișcă viguros în sus și-n jos. Jack își dădu seama că trebuie să reacționeze și el într-un fel, altminteri, simpaticul și cam simplutul tânăr îi putea scutura mâna până la apusul soarelui.

– Bunul bătrânul Wolf, spuse Jack, folosind expresia de care noul său cunoscut părea grozav de încântat.

Wolf râse ca un copil și-i dădu drumul la mână. Era o adevărată ușurare. Mâna nu-i fusese nici zdrobită, nici mâncată, doar nițel cam scoasă din articulații. Wolf „lucra" într-un ritm mai rapid decât un jucător la pocher mecanic intrat în călduri.

– Străin, nu că? întrebă Wolf, vârându-și mâinile păroase în buzunarele laterale ale salopetei și începând să și le răscolească, inconștient de ținuta sa.

– Da, răspunse Jack, gândindu-se ce însemna prin partea locului acest cuvânt (aici avea un înțeles foarte concret). Da, cred că exact asta sunt. Un Străin.

– Bătu-te-ar Dumnezeu că da! Te miros cale de-o poștă! Chiar aci și-acu, zău că da, zău băiete! M-am prins! Nu-i un miros urât, să știi, da' mai mult ca sigur că-i ciudat! Wolf! Ăsta-s eu! Wolf! Wolf! Wolf!

Își aruncă pe spate capul și râse. Sunetul scos de el deveni ceva ce semăna în chip neliniștitor cu un urlet.

– Jack, se prezentă băiatul. Jack Saw...

Mâna sa fu înșfăcată iar și scuturată cu totală uitare de sine.

– Sawyer, sfârși el, când i se dădu din nou drumul.

Zâmbi, simțindu-se foarte amețit, ca și cum l-ar fi pocnit cineva cu un făcăleț cât toate zilele. În urmă cu cinci minute, stătuse, măcinat de teamă, lângă peretele rece de cărămizi al unei căcăstori de pe autostrada 70. Acum, iată-l aici, sporovăind cu un tânăr ce părea a fi mai mult animal decât om.

Și dracu' să-l ia dacă nu-i trecuse complet guturaiul.

3

– Wolf fă cunoștea1ă cu Jack! Jack fă cunoștea1ă cu Wolf! Aci și-acu! Bine! Strașnic! Oh, Jason! Vaci în drum! Nu că-s proaste? Wolf! Wolf!

Zbierând, Wolf coborî în fugă panta spre drum, unde cam o jumătate din turma sa stătea privind în jur cu o expresie de surprindere obtuză, ca întrebându-se unde naiba se dusese iarba. Animalele arătau într-adevăr ca o ciudată încrucișare între vaci și oi, observă Jack și se întrebă cum ai putea numi asemenea corcituri. Singurul cuvânt care-i veni în minte era *belele* – sau poate, cugetă el, singularul ar fi fost mai potrivit în acest caz, ca în fraza: *Iată-l pe Wolf păscându-și turma de belea. Zău că da. Chiar aci și-acu..*

Rămase ca lovit cu leuca în cap. Se așeză pe pământ și izbucni în chicoteli, cu mâinile împreunate peste gură să-și înăbușe sunetele.

Nici chiar cea mai înaltă belea nu depășea un metru și vreo douăzeci de centimetri. Aveau blana ca lâna, dar de-o nuanță măloasă, asemănătoare cu ochii lui Wolf – cel puțin, atunci când lui Wolf nu i se aprindeau ca niște felinare de Halloween. Pe capete le creșteau coarne scurte și boante, ce păreau inutile. Wolf le mână înapoi din drum. Se supuseră ascultătoare, fără a da nici un semn de teamă. *Dacă o vacă sau o oaie din partea dinspre mine a saltului ar primi un bici de la ăsta*, își spuse Jack, *și-ar da duhul și numai să se ferească mai repede de lovitură.*

Dar, lui Jack, Wolf îi plăcea – îl plăcuse de la prima vedere, așa cum îi displăcuse de la prima vedere Elroy, de care se temuse. Iar acest contrast era cât se poate de pregnant, asemănarea

celor doi fiind indiscutabilă. Atâta doar că, în vreme ce Elroy semăna cu o capră, Wolf arăta... ei bine, ca un lup.

Jack se îndreptă încet spre locul unde-și plasase Wolf turma la păscut. Își aminti cum parcursese tiptil coridorul puturos din dosul crâșmei „La Updike", spre ușa de incendiu, simțindu-l pe Elroy undeva pe-aproape, mirosindu-l, poate, așa cum o vacă din cealaltă lume l-ar fi mirosit fără-ndoială pe Wolf. Își aminti felul în care mâinile lui Elroy începuseră să se răsucească și să se îngroașe, cum i se umflase gâtul, și dantura îi devenise o gură plină de colți înnegriți.

– Wolf?

Wolf se întoarse și-l privi, zâmbind. Ochii săi fulgerară scurt, portocaliu, arătând o clipă atât sălbatici cât și inteligenți. Apoi, văpaia păli și reveniră la acel căprui pal-mâlos, perpetuu nedumerit.

– Tu ești... un fel de om-lup?

– Sigur că mi-s, răspunse Wolf, zâmbind. O nimerișI, Jack. Wolf!

Jack se așeză pe-o piatră, privindu-l pe Wolf gânditor. Crezuse că-i va fi imposibil să se mai mire vreodată mai mult decât până atunci, dar lui Wolf îi dăduse peste cap toate socotelile.

– Ce mai face tatăl tău, Jack? se interesă el, pe tonul acela dezinvolt, de conversație, rezervat întrebărilor despre rudele altora. Cum o mai duce Phil în ultima vreme? Wolf!

4

Jack făcu o comparație stranie, dar foarte nimerită: parcă i s-ar fi golit creierul. Un moment, capul îi rămase fără un singur gând, ca un post radio netransmițând nimic decât o undă purtătoare. Apoi îl văzu pe Wolf schimbându-se la față. Expresia de fericire și curiozitate copilărească fu înlocuită de tristețe. Jack observă că nările lui Wolf palpitau rapid.

– A murit, nu că? Wolf! Ce rău îmi pare, Jack! Bătu-m-ar Dumnezeu! Sunt un prost! Prost!

Wolf își trânti o mână peste frunte și de astă-dată chiar urlă. Era un sunet ce-i îngheță lui Jack sângele-n vine. Turma de belele privi în jur neliniștită.

– Nu face nimic, spuse Jack. Își auzea propriul său glas mai mult în urechi decât în cap, ca și cum altcineva ar fi vorbit. Dar... de unde știi?

– Ți s-a schimbat mirosul, răspunse prompt Wolf. Am știut că-i mort fiindcă se simțea în mirosul tău. Bietul Phil! Ce om bun! Asta ți-o spun chiar aci și-acu, Jack! Tatăl tău era un om bun! Wolf!

– Da, încuviință Jack, era. Dar cum de l-ai cunoscut? Și de unde știi că era tatăl meu?

Wolf îl privi pe Jack ca și cum ar fi pus o întrebare atât de simplă, încât mai că n-avea nevoie de nici un răspuns.

– Îi țin minte mirosul, firește. Wolf ține minte toate mirosurile. Miroși exact ca el.

Zbang! Iar se simți ca lovit în moalele capului. Jack simțea o nevoie irezistibilă de-a se rostogoli încoace și-ncolo prin turful aspru și sârmos, ținându-se de burtă și urlând. Unii oameni îi spuseseră că avea ochii și gura tatălui său, ba chiar și dibăcia acestuia de-a schița rapid pe hârtie, dar niciodată până acum nu i se mai spusese că mirosea la fel ca tatăl lui. Totuși, bănuia că ideea avea o anume logică nebunească.

– Unde l-ai cunoscut? întrebă iarăși Jack.

Wolf păru încurcat.

– A venit cu celălalt, zise el după un timp. Cel din Orris. Eu eram abia de-o șchioapă. Celălalt era rău. Celălalt i-a furat pe câțiva dintre noi. Tatăl tău n-a știut – adăugă el, grăbit, ca și cum Jack s-ar fi arătat mânios. Wolf! Nu! El era bun, tatăl tău. Phil. Celălalt... Clătină încet din cap. Avea pe chip o expresie atât de clară, de certă: era amintirea unui coșmar din copilărie. Rău, continuă Wolf. El și-a făcut un rost în astă lume, zice tatăl meu. Mai mult umblă Îngemănaru lui, dar el era din lumea ta. Noi știam că era rău, am fi putut spune, dar cine stă să-i asculte pe Wolfi? Nimeni. Tatăl tău știa că era rău, dar nu-l putea mirosi la fel de bine ca noi. Știa că era rău, dar nu *cât* de rău.

Și Wolf își azvârli capul pe spate și urlă din nou, un vaier lung de jale ce-ți îngheța sângele, răsunând sub bolta albastră a cerului.

INTERLUDIU

Sloat în astă lume (II)

Din buzunarul scurtei sale voluminoase (și-o cumpărase convins că, începând din jurul datei de 1 octombrie, toată America de la est de Stâncoși devenea un pustiu înghețat – iar acum era leoarcă de transpirație), Morgan Sloat scoase o cutioară de oțel. Sub clenciul de închidere se aflau zece butoane mici și un dreptunghi de sticlă de-un galben-tulbure, lung de cinci centimetri și lat de unul. Apăsă atent un număr de butoane cu unghia degetului mic de la mâna stângă, și în ferestruica de afișaj apăru scurt un șir de numere. Sloat cumpărase acest dispozitiv, lansat drept cel mai mic seif din lume, în Zürich. Conform celor spuse de vânzător, nici chiar o săptămână petrecută în cuptorul unui crematoriu n-ar fi putut atenta la integritatea sa de oțel-carbon.

Acum se deschise.

Sloat despături două aripioare de catifea neagră ca abanosul, dezvelind un obiect pe care-l avea de peste douăzeci de ani – mult dinainte de-a se fi născut odiosul țânc ce-i pricinuia toate aceste dificultăți. Era o cheie de tablă fără luciu, care odinioară se potrivise în spinarea unui soldat mecanic de jucărie. Sloat văzuse soldatul de jucărie în vitrina unui magazin de vechituri din ciudatul orășel Point Venuti, California – oraș ce prezenta un mare interes pentru el. Acționând sub un impuls mult prea puternic ca

să-l poată înfrunta (nici măcar n-ar fi vrut să-l înfrunte cu adevărat: Morgan Sloat interpretase întotdeauna constrângerea ca pe-o virtute), intrase și plătise cinci dolari pe soldatul prăfuit și ciuntit... oricum, nu de soldat avea nevoie. Cheița era aceea care-i furase ochiul și-i șoptise ceva. O scosese din spatele soldatului și o băgase în buzunar, imediat ce ieșise pe ușa dughenei. Pe soldatul propriu-zis îl aruncase într-un coș de gunoi din fața unei librării specializate în science-fiction.

Acum, stând lângă mașina sa, în zona de popas a orașului de graniță Lewisburg, Sloat luă cheița și o privi. Ca și gologanul lui Jack, în Teritorii, cheița de tinichea se transforma în altceva. Odată, la înapoiere, scăpase cheița în holul vechiului sediu. Și pesemne că mai rămăsese în ea puțină magie din Teritorii, căci idiotul de Jerry Bledsoe se prăjise după nici o oră. Oare o ridicase Jerry de jos? Călcase pe ea, poate? Sloat nu știa și nici nu-i păsa. Nu-i păsa de Jerry nici cât de-o ceapă degerată – și, ținând seama că electricianul avusese o poliță de asigurare care specifica o primă dublă în caz de accident mortal (administratorul-șef al clădirii, cu care Sloat împărțea câteodată o pipă de hașiș, îi suflase acest amănunt), Sloat își imagina că Nita Bledsoe încasase ceva parale –, dar aproape-și ieșise din minți că pierduse cheița. Phil Sawyer o găsise, restituindu-i-o fără nici un alt comentariu, decât: „Poftim, Morg. *Porte-bonheur*-ul tău, nu? Vezi să n-ai buzunarul găurit. Am găsit-o în hol, după ce l-au scos pe sărmanul Jerry."

Da, în hol. În hol, unde totul mirosea ca motorul unui Waring Blendor ce gonise încontinuu în viteza a patra timp de vreo nouă ceasuri. În hol, unde totul era înnegrit, răsucit și topit.

Cu excepția acestei umile cheițe de tinichea.

Care, în cealaltă lume, era un soi ciudat de paratrăsnet – și pe care Sloat și-o petrecu acum după gât, pe un lănțișor fin de argint.

– Vin după tine, Jacky, spuse Sloat, cu un glas aproape tandru. E timpul să punem capăt la toată afacerea asta ridicolă – și să bubuie.

CAPITOLUL XVII

Wolf și turma

1

Wolf vorbea despre multe lucruri, ridicându-se din când în când ca să-și alunge vitele din drum și, o dată, pentru a le mâna la un râu, cam vreo opt sute de metri spre Vest. Întrebat de Jack unde locuia, Wolf nu făcu decât să arate vag, spre Nord, cu brațul. Locuia, după spusele lui, cu familia. Când, peste câteva minute, Jack îi ceru mai multe lămuriri, Wolf se arătă surprins, spunând că n-avea nici soață și nici copii – mai avea încă un an-doi până să intre în ceea ce numea el „marea luna-rutului". Nerăbdarea cu care aștepta „marea luna-rutului" se citea clar în rânjetul inocent-lasciv ce-i cuprinse toată fața.

– Dar ai spus că stai cu familia.

– A, familia! Ăia! Wolf! râse el. Sigur. *Ăia!* Toți locuim laolaltă. Tre' să vedem de vite, vezi tu. Vitele *ei*.

– Ale Reginei?

– Da. De n-ar muri niciodată, niciodată.

Și schiță un salut absurd de înduioșător, înclinându-se scurt înainte, cu mâna dreaptă la frunte.

Alte întrebări îl ajutară pe Jack să limpezească oarecum problema... cel puțin așa credea el. Wolf era burlac (deși acest cuvânt nu se prea potrivea). Familia despre care vorbea era foarte întinsă – pur și simplu, familia Wolf. Un neam nomad, dar de-o

loialitate feroce, deplasându-se încoace și-ncolo prin vastele regiuni pustii aflate la Est de Avanposturi, dar la Vest de Așezări, denumire prin care Wolf părea să se refere la orașele și satele din răsărit.

Wolfii (și nu *Wolves*-ii[1] – odată, când Jack folosise pluralul corect, Wolf râsese de-i dăduseră lacrimile la colțurile ochilor) erau în majoritate muncitori robuști, de nădejde. Aveau o putere legendară, și nimeni nu le punea la îndoială curajul. Unii dintre ei se duseseră la răsărit, în Așezări, unde slujeau ca gărzi ale Reginei, soldați, ba chiar și bodyguarzi personali. Viața lor, îi explică Wolf lui Jack, avea doar două repere majore: Doamna și familia. Cei mai mulți Wolfi, spunea acesta, o serveau pe Doamna așa ca el – supraveghind turmele.

Vacile-oi erau principala sursă de carne a Teritoriilor, furnizând de asemenea material textil, seu și ulei lampant (pe-asta Wolf nu i-o spuse, dar Jack o subînțelese din afirmațiile lui). Toate vitele aparțineau Reginei, iar familia Wolf le păstorea din vremuri imemoriale. Asta era sarcina lor. Jack descoperi o analogie straniu de convingătoare cu relația existentă între bizoni și indienii din Câmpiile Americane... cel puțin până când albii pătrunseseră în aceste teritorii, perturbând echilibrul.

– *Iată, și leul va ședea alături de miel, iar lupul alături de turmă*, murmură Jack și zâmbi.

Stătea culcat pe spate, cu mâinile înlănțuite sub cap. Se așternuse peste el cel mai minunat simțământ de pace și seninătate.

– Cum, Jack?

– Nimic. Wolf, chiar te prefaci în animal când iese luna plină?

– Sigur că da! spuse Wolf. Păru surprins, de parcă Jack l-ar fi întrebat ceva de genul: *Wolf, chiar îți ridici pantalonii după ce tragi o căcare?* Străinii n-o fac, nu că? Asta *Phil* mi-a spus-o.

– Și... ăă... turma? continuă Jack. Când te transformi, vitele...

– A, păi nu stăm lângă turmă când ne preschimbăm, răspunse, cu seriozitate, Wolf. Bunule Jason, nu! Le-am mânca, nu-ți dai seama? Iar un Wolf care mănâncă din turma lui trebuie dat pradă morții. Așa grăiește *Cartea Bunelor Roade*. Wolf! Wolf! Avem

[1] Forma corectă la plural a cuvântului *wolf* (lup) este *wolves* (lupi) (n. tr.).

locuri un-să ne ducem când e lună plină. Tot așa și turma. Îs proaste, da' știu că tre' să se ducă, la vremea lunii pline. Wolf! N-ar strica s-o știe, bătu-le-ar Domnu'!

– Dar *mănânci* carne, nu-i așa? insistă Jack.

– Plin de-ntrebări, ca și tatăl tău. Wolf! Nu mă deranjează. Mda, mâncăm carne. Sigur că mâncăm. Suntem Wolfi, nu?

– Dar, dacă nu mâncați din turme, atunci ce mâncați?

– Mâncăm bine, încheie Wolf și nu vru să mai scoată o vorbă pe acest subiect.

La fel ca orice altceva din Teritorii, Wolf era un mister – un mister atât seducător, cât și înfricoșător. Faptul de a-i fi cunoscut pe tatăl lui Jack și pe Morgan Sloat – îi întâlnise, cel puțin, pe Îngemănarii lor, cu mai multe prilejuri – contribuia la aura ce-l învăluia pe Wolf într-un mister anume, fără însă a o defini complet. Tot ceea ce spunea Wolf, îl conducea pe Jack la încă o sumedenie de întrebări, dintre care, celor mai multe, Wolf nu putea – sau nu voia – să le răspundă.

Chestiunea vizitelor lui Philip Sawtelle și Orris era un exemplu. Apăruseră pentru prima oară când Wolf era în „luna mică", locuind cu mama sa și încă două „surioare". Se părea că fuseseră doar în trecere, la fel ca Jack acum, numai că ei se îndreptau spre Est, în loc de Vest („Drept să-ți spun, ești cam singurul om pe care l-am văzut vreodată ajuns atât de departe spre Vest și care încă să mai meargă *spre* Vest", zise Wolf).

Fuseseră o companie destul de veselă, amândoi. Abia mai târziu apăruseră și necazurile... necazuri cu Orris. Asta se întâmplase după ce partenerul tatălui lui Jack își făcuse „un rost în astă lume", îi spunea Wolf lui Jack iar și iar – atâta doar că acum părea să se refere la Sloat având aspectul fizic al lui Orris. Wolf povestea că Morgan o furase pe una dintre surioarele lui („Mama mea și-a mușcat degetele de la mâini și de la picioare o lună după ce-a știut sigur c-o luase", relată Wolf, cu indiferență) și mai răpusese și alți Wolfi din când în când. Coborî glasul și, cu o expresie de teamă și uimire superstițioasă pe chip, îi spuse lui Jack că „șchiopul" dusese câțiva asemenea Wolfi în cealaltă lume, Tărâmul Străinilor, și-i învățase să mănânce din turmă.

– Ăsta-i un lucru foarte rău pentru cei ca tine, nu? întrebă Jack.

– Sunt blestemați, replică Wolf, simplu.

La început, Jack crezuse că Wolf vorbea despre răpiri, verbul folosit de Wolf referitor la surioara sa – în fond, era versiunea Teritorială pentru „a lua". Acum începea să-și dea seama că era vorba despre cu totul altceva – doar dacă nu cumva Wolf, într-o inconștientă înclinație poetică, încercase să spună că Morgan răpise mințile câtorva membri ai familiei sale. Jack bănuia că Wolf vorbea într-adevăr despre oameni-lupi, care se lepădaseră de străvechiul lor legământ în fața Coroanei, închinându-se, în schimb, lui Morgan... Morgan Sloat și Morgan de Orris.

Ceea ce-l ducea cu gândul, în chip destul de firesc, la Elroy.

Un Wolf care mănâncă din turma lui trebuie dat pradă morții.

Cu gândul la oamenii din mașina verde care se opriseră să-l întrebe drumul și-i oferiseră un tub Tootsie, și care încercaseră apoi să-l tragă în mașina lor. Ochii. *Ochii se preschimbaseră.*

Sunt blestemați.

El și-a făcut un rost în astă lume.

Până acum se simțise atât în siguranță, cât și desfătat: desfătat să se afle din nou în Teritorii, unde se simțea un iz pișcător în aer, dar nimic de felul mușcăturii surde, reci și cenușii din vestul statului Ohio, în siguranță lângă Wolf cel mare și prietenos, departe la țară, kilometri întregi despărțindu-l de orice sau oricine.

Și-a făcut un rost în astă lume.

Îl întrebă pe Wolf despre tatăl său – Philip Sawtelle în astă lume –, dar Wolf nu făcu decât să clatine din cap. Fusese un bătut-de-Dumnezeu om bun și un Îngemănar – prin asta, evident, Străin – însă mai mult de-atât Wolf nu părea să știe. Îngemănarii, spunea el, erau ceva care-avea legătură cu familiile de *oameni,* iar la asemenea treburi el n-avea cum să se priceapă. Nici înfățișarea lui Philip Sawtelle n-o putea descrie – nu și-o mai amintea. Nu ținea minte decât mirosul. Tot ce știa *el,* îi spuse Wolf lui Jack, era că, în vreme ce ambii Străini *păruseră* amabili, numai Phil Sawyer *fusese* într-adevăr amabil. Odată, adusese daruri pentru Wolf, surioarele și frățiorii lui. Unul dintre cadouri, nepreschimbat, din lumea Străinilor fusese o salopetă cu pieptar și bretele pentru Wolf.

– Am purtat-o tot timpu', spuse el. Mama a vrut s-o arunce după ce-am purtat-o vreo cinci ani. A zis că se învechise! A zis că mă făcusem prea mare să mă mai încapă! Wolf! A zis că nu mai erau decât petice peste alte petice. Totuși, eu nu m-am despărțit de ea. Pân-la urmă, a cumpărat niște material de la un tobosar în drum spre Avanposturi. Nu știu cât a plătit și, Wolf, drept să-ți spun, Jack, mi-a fost și frică să-ntreb. L-a vopsit albastru și mi-a croit șase perechi. Cea pe care mi-a cumpărat-o tatăl tău, mi-o așternă acuma când dorm. Wolf! Wolf! E bătuta-mi-de-Dumnezeu pernă, pare-se.

Și Wolf zâmbi atât de deschis – și melancolic totodată –, încât Jack se simți îndemnat să-l ia de mână. Era un lucru pe care niciodată nu l-ar fi putut face în viața sa dinainte, indiferent de împrejurări, dar care acum părea singura reacție posibilă. Fu bucuros să cuprindă mâna lui Wolf, caldă și puternică.

– Îmi pare bine că ți-a plăcut de tata, Wolf.

– Mi-a plăcut! Mi-a plăcut! Wolf! Wolf!

Și atunci se dezlănțui infernul.

2

Wolf se opri din vorbit și privi în jur, mirat.

– Wolf? Ce se-n...

– Șșșșt!

Apoi, Jack auzi. Urechile mai sensibile ale lui Wolf percepuseră cele dintâi sunetul, dar acesta creștea cu repeziciune; nu peste mult timp, l-ar fi auzit și un surd. Vitele se uitară în jur, începând apoi să se îndepărteze repede de sursa sunetului, într-un pâlc dezordonat și neliniștit. Părea un efect sonor radio, ce imita zgomotul făcut de sfâșierea unui cearșaf, încet, pe mijloc. Numai că volumul sunetului continua să urce, tot mai sus și mai sus, până când Jack crezu că o să-și piardă mințile.

Wolf sări în picioare, cu o expresie năucă, nedumerită și înfricoșată. Sunetul acela de sfâșiere, un pârâit gros, zdrențuit, continua să se întețească. Mugetele vacilor-oi deveniră și mai sonore. Câteva se retrăgeau în râu și, privind într-acolo, Jack văzu una căzând, într-un pleoscăit și o stângace zbatere de picioare.

Fusese îmbrâncită de tovarășele ei, care mișunau de-a-ndăratelea. Slobozi un țipăt ascuțit, *beee*! Altă vacă-oaie se împiedică de ea și fu la fel trântită în apă, de retragerea înceată a celorlalte. Malul opus al râului era ud și jos, înverzit de stuf, mlăștinos. Vacile-oi care ajunseseră primele în mocirla aceea se înnămoliră repede.

– *O, bătu-v-ar-Dumnezeu de vite bune de nimica!* mugi Wolf și se repezi pe pantă, în jos, către râu, unde primul animal doborât părea acum să se zbată în chinurile morții.

– Wolf! strigă Jack.

Dar Wolf nu-l putea auzi. Băiatul abia se putea auzi el însuși, prin scrâșnetul acela de spintecare în fâșii. Privi mai spre dreapta, pe malul apropiat al apei, și rămase cu gura căscată de mirare. Se întâmpla ceva cu aerul. O porțiune din văzduh, la vreun metru deasupra solului, se despica, făcând bășici, părând să se zbată și să se smulgă din ea însăși. Prin această porțiune din aer, Jack putea să vadă Drumul Vestului, dar drumul părea încețoșat și pâlpâitor, ca privit prin unduirea aerului încins de deasupra unui crematoriu.

Ceva cască aerul ca pe-o rană – vine ceva pe-acolo – din partea noastră? Oh, Jason, asta fac și eu când trec? Dar, chiar și sub stăpânirea panicii și a confuziei, știa că nu era același lucru.

Jack știa destul de limpede cine *ar fi* venit astfel. Ceea ce vedea el acum, era ca un viol în plină făptuire.

O luă la fugă spre poalele pantei.

3

Zgomotul de sfâșiere continua mereu, mereu și mereu. Wolf îngenunchease în râu, încercând să-l ajute pe cel de-al doilea animal trântit să se ridice. Primul plutea molatec în aval, cu trupul numai zdrențe mutilate.

– *Ridică-te! Bătu-te-ar-Dumnezeu, sus! Wolf!*

Se opintea și plesnea cât putea de tare vaca-oaie ce se zbătea, împingându-se înapoi în el, apoi cuprinse cu brațele mijlocul vitei aproape înecate și trase în sus.

– *WOLF! ACI ȘI-ACU!* zbieră el.

Mânecile cămășii i se despicară larg de-a lungul bicepșilor, amintindu-i lui Jack de David Banner în plin amoc inspirat de

razele alea gamma care-l transformau în Incredibilul Hulk[1]. Apa plescăia, împroșcând în toate părțile, iar Wolf se ridică greoi, cu ochii portocalii arzându-i și salopeta albastră înnegrită, udă leoarcă. Din nările animalului șiroia apă, în vreme ce Wolf îl strângea la piept ca pe un cățeluș supradezvoltat. Ochii i se rostogoliseră în orbite, arătându-și albul cleios.

– Wolf! zbieră Jack. E Morgan! E...

– *Turma!* zbieră Wolf, la rândul lui. *Wolf! Wolf! Turma mea bătu-o-ar-Dumnezeu! Jack! Nu-ncerca...*

Restul fu înecat într-un bubuit măcinat, ca de trăsnet, cutremurând pământul. Un moment, tunetul acoperi până și înnebunitorul zgomot monoton de sfâșiere. Aproape la fel de năucit ca vitele lui Wolf, Jack ridică privirea și văzu un cer senin, albastru, fără nici un nor, cu excepția câtorva scame albe pufoase, aflate la kilometri întregi distanță.

În rândurile turmei lui Wolf, tunetul iscă o panică totală. Vitele vrură s-o zbughească din loc, dar, în deplina lor idiotenie, multe încercară acest lucru de-a-ndăratelea. Se ciocniră, se stropiră și se rostogoliră sub valuri. Jack auzi trosnetul amarnic al unui os rupt, urmat de zbieretul behăit al animalului vătămat. Wolf mugi de mânie, lăsă să cadă vaca-oaie pe care încercase s-o salveze și porni cu greu spre malul mocirlos de pe cealaltă parte a râului.

Înainte de-a apuca să ajungă acolo, vreo șase vite îl izbiră, doborându-l. Pânze de apă țâșniră în sus, desfăcându-se în vapori subțiri. Jack observă că acum Wolf era în pericol de-a fi simultan călcat în picioare și înecat de animalele nătânge, ce fugeau cuprinse de panică.

Băiatul se repezi în râul tulbure de mâl răscolit. Curentul încerca încontinuu să-i tragă pământul de sub picioare. O vacă-oaie, urlând și rostogolindu-și dement ochii, aproape îl trânti și pe el. Stropit în plină față, Jack încercă să-și șteargă apa din ochi.

Sunetul acela părea să umple întreaga lume: *PPPRRR-RRRR...*

Wolf. Morgan nu conta, cel puțin pe moment. Wolf era la ananghie.

---

[1] Popular erou al unui serial american de benzi desenate și filme pentru copii și tineret (n. tr.).

Capul său lățos, ud, se văzu un moment deasupra apei, după care trei animale fugiră drept peste el, iar Jack nu mai putu distinge decât o mână îmblănită, agitându-se. Se opinti din nou înainte, încercând să ocolească printre vite, unele încă în picioare, altele zbătându-se și înecându-se sub picioarele celor dintâi.

– *Jack!* tună un glas peste tot zgomotul acela spintecat.

Un glas pe care Jack îl cunoștea. Glasul unchiului Morgan.

– *Jack!*

Un nou bubuit de trăsnet răsună, ca o enormă bufnitură cu rezonanțe de stejar, rostogolindu-se prin cer precum un obuz de artilerie.

Gâfâind, cu părul ud atârnându-i în ochi, Jack privi peste umăr... și drept în zona de popas a autostrăzii 70, lângă Lewisburg, Ohio. O vedea ca printr-un geam ondulat, lucrat de mântuială... dar o *vedea*. Marginea veceului de cărămizi se zărea în stânga peticului aceluia de aer torturat, bășicat. Botul unei automacarale, după cât se părea Chevrolet, apărea în dreapta, plutind cam la un metru deasupra câmpiei unde el și Wolf stătuseră liniștiți de vorbă, cu nici cinci minute în urmă. Iar în centru, semănând leit cu un figurant dintr-un film despre asaltul amiralului Byrd asupra Polului Sud, stătea Morgan Sloat, cu chipul său puhav și roșu desfigurat de-o turbare ucigașă. Turbare, și încă ceva. Triumf? Da, Jack avu impresia că de-asta era vorba.

Se opri în mijlocul apei ce-i ajungea până la șolduri, cu vitele trecându-i pe de lături, behăind și mugind, și rămase cu gura căscată și ochii holbați la fereastra aceea spartă în însăși urzeala realității.

M-a găsit, Dumnezeule mare, m-a găsit.

– *Aici mi-ai fost, băi, căcățel!* urlă la el Morgan. Vocea îi răzbătea de dincolo, dar avea un timbru înfundat, mort, la trecerea din realitatea acelei lumi în realitatea acesteia – parcă ar fi ascultat un om strigând într-o cabină telefonică. *Vedem noi acum, nu-i așa? Nu-i așa?*

Morgan porni înainte, cu chipul înotându-i și unduindu-i-se ca turnat din plastic moale, iar Jack apucă să vadă că ținea ceva în mână, un obiect agățat la gât, mic și argintiu.

Băiatul rămase pe loc, paralizat, în timp ce Sloat își croia cu forța drum prin fisura dintre cele două universuri. Trecând, își

făcu propriul său număr de om-lup, metamorfozându-se din Morgan Sloat, investitor, comerciant funciar și, uneori, agent la Hollywood, în Morgan de Orris, pretendent al tronului unei Regine muribunde. Obrajii congestionați, atârnânzi, i se subțiară. Culoarea din ei păli. Părul i se reîmprospătă, crescând în față, mai întâi tivind rotunjimea țestei, de parcă o ființă invizibilă ar fi colorat capul unchiului Morgan, pentru ca apoi să-l acopere. Părul Îngemănarului lui Morgan Sloat era lung, negru, fâlfâitor, cu o înfățișare aducând cumva a moarte. Îl purta legat la ceafă, văzu Jack, dar acum cea mai mare parte din el se desfăcuse.

Hanoracul se văluri, dispăru un moment, revenind apoi în chip de mantie cu glugă.

Ghetele din piele de căprioară ale lui Morgan Sloat se transformară în cizme negre, înalte până la genunchi, cu carâmbii răsfrânți, dintr-una ivindu-se ceva ce-ar fi putut foarte bine să fie plăselele unui pumnal.

Iar obiectul mic, argintiu, din mână, se preschimbase într-o mică baghetă în vârful căreia trosneau flăcări albastre.

E un paratrăsnet. O, Isuse, e un...

– Jack!

Strigătul răsunase încet, gâlgâit, înecat de apă.

Jack se răsuci stângaci pe călcâie, evitând ca prin urechile acului o altă vacă-oaie, care plutea pe-o coastă, moartă. Văzu capul lui Wolf scufundându-se din nou, în vreme ce doar mâinile i se mai zbăteau deasupra. Porni cu mari eforturi spre mâinile acelea, continuând să se ferească, atât cât putea, de vite. Una dintre ele îl izbi cu putere în șold, iar Jack căzu, înghițind o gură de apă. Se ridică iar repede, tușind, înecându-se, cotrobăind cu o mână în jiletcă după sticluță, speriat c-ar fi putut-o pierde. Era încă la locul ei.

– *Băiete! Întoarce-te și te uită la mine, băiete!*

N-am timp în momentul ăsta, Morgan. Scuze, dar trebuie să văd dacă pot evita să mor înecat de turma lui Wolf, înainte de-a vedea dacă pot evita să mor pârlit de bățul ăla al Apocalipsei din mâna ta. Eu...

O flacără albastră se arcui peste umărul lui Jack, sfârâind – semăna cu un ucigător curcubeu electric. Lovi una dintre vacile-oi prinse în stufărișul mlăștinos de pe malul opus al râului și

nefericitul dobitoc explodă pur și simplu, de parcă ar fi înghițit un calup de dinamită. Un nor de sânge pulverizat în stropi, ca vârful de ac, împroșcă totul. În jurul lui Jack începu să plouă cu bucățele de carne.

– *Întoarce-te și uită-te la mine, băiete!*

Putea simți *forța* acestei porunci, apucându-i fața cu mâini nevăzute, încercând să i-o răsucească.

Wolf se luptă din nou să se ridice, cu părul lipit de chip și ochii amețiți căutând printr-o perdea de șuvițe ca ai unui ciobănesc englez. Tușea și se clătina, nemaipărând conștient în ce loc se afla.

– *Wolf!* țipă Jack – însă tunetul explodă din nou peste cerul albastru, acoperindu-i chemarea.

Wolf se aplecă și slobozi pe gură o uriașă pânză de apă noroioasă. O clipă mai târziu, altă vacă-oaie înspăimântată îl izbi, scufundându-l iar.

Asta e, își spuse, disperat, Jack. *Asta a fost, s-a dus, nici o șansă, lasă-l în pace, pleacă de-aici...*

Dar continuă să se târască spre Wolf, împingând din cale, pentru a ajunge acolo, o vită muribundă, ce se zbătea în convulsii vlăguite.

– *Jason!* zbieră Morgan de Orris.

Jack își dădu seama că Morgan nu înjura în argoul Teritorial; îl striga pe nume – pe el, Jack. Numai că aici nu mai era Jack. Aici îl chema Jason.

Dar fiul Reginei a murit de mic, a murit, a...

Din nou scrâșnetul umed, bâzâit, al descărcării electrice, părând aproape să-i despartă părul în două. Din nou o lovitură pe malul celălalt, pulverizând una dintre vitele lui Wolf. Nu, observă Jack, nu complet. Picioarele animalului încă mai erau acolo, împotmolite în mocirlă ca niște jaloane. Sub privirea lui, începură să se aplece ostenite spre înafară, în patru direcții diferite.

– *ÎNTOARCE-TE ȘI UITĂ-TE LA MINE, BĂTU-TE-AR DUMNEZEU!*

Apa, de ce nu trage în apă, să mă pârlească, pe mine, pe Wolf și toate animalele astea în același timp?

Apoi îi reveni în minte fizica din clasa a cincea. O dată ajuns în apă, curentul electric se putea îndrepta oriunde... inclusiv înapoi la sursă.

Chipul năucit al lui Wolf, plutind pe sub apă, alungă aceste gânduri din mintea lui Jack. Wolf era încă viu, dar parțial blocat sub o vacă-oaie care, deși aparent nevătămată, paralizase de spaimă. Mâinile lui Wolf se zbăteau cu o energie vlăguită, patetică. În momentul în care Jack ajunse acolo, una dintre aceste mâini căzu moale, continuând să plutească, pur și simplu, inertă ca un nufăr.

Fără a încetini, Jack își lăsă în jos umărul stâng și împinse vita, la fel ca Jack Armstrong într-o emisiune radiofonică pentru copii.

Să fi fost o vacă în mărime naturală în locul modelului ergonomic din Teritorii, probabil nici n-ar fi clintit-o, mai ales contra curentului destul de îndărătnic al apei. Dar era mai mică decât o vacă, iar băiatul se opinti din răsputeri. Când o lovi, vita mugi, se împletici îndărăt, proptindu-se o clipă pe șezut, după care se repezi spre malul îndepărtat. Jack înșfăcă mâinile lui Wolf și trase cu toată puterea.

Wolf ieși la suprafață cu tot atâta greutate ca un buștean îngreuiat de apă, având acum ochii sticloși și pe jumătate închiși, cu apa șiroindu-i din gură, nas și urechi. Buzele i se învinețiseră.

Două dâre gemene de fulger bifurcat săgetară prin stânga și dreapta locului unde Jack îl ținea în brațe pe Wolf, amândoi arătând ca o pereche de beți încercând să valseze într-o piscină. Pe malul opus, încă o vacă-oaie zbură în toate direcțiile, capul ei retezat continuând să mugească. Fâșii de foc arzător se năpustiră în zigzag prin zona mlăștinoasă, aprinzând smocurile de trestii, pentru a găsi apoi iarba mai uscată a câmpului, acolo unde terenul reîncepea să se înalțe.

– *Wolf!* urlă Jack. *Wolf, pentru numele lui Dumnezeu!*

– Auh, gemu Wolf și vomă apă caldă și tulbure peste umărul lui Jack. *Auhhhhhhhhhh...*

Acum, Jack îl văzu pe Morgan stând pe malul opus, siluetă înaltă, puritană, în mantia sa neagră. Gluga îi încadra chipul palid, ca de vampir, cu un soi de romantism mohorât. Jack avu timp să se gândească la faptul că Teritoriile își aplicaseră vraja

chiar și aici, în favoarea groaznicului său unchi. Pe acest tărâm, Morgan nu mai era un broscoi râios, supraponderal și hipertensiv, din universul hârțoagelor, cu pirateria în suflet și crima în minte; aici, chipul i se îngustase și-și aflase o frigidă frumusețe masculină. Îndreptă spre ei vergeaua argintie ca o baghetă magică de jucărie, și un nou arc albastru despică văzduhul.

– *Acum, tu și nărodul tău de prieten!* zbieră Morgan.

Buzele sale subțiri se despărțiră într-un rânjet triumfător, dezvelind două șiruri de dinți galbeni, încălecați, ce spulberară din imaginația lui Jack, odată pentru totdeauna, cețoasa iluzie de frumusețe.

Wolf urlă și zvâcni în brațele îndurerate ale lui Jack. Se holba la Morgan, cu ochii săi portocalii bulbucați de ură și spaimă.

– *Tu, diavole!* zbieră Wolf. *Diavole! Sora mea! Surioara mea! Wolf! Wolf! Tu, diavole!*

Jack scoase sticluța din jiletcă. Oricum nu mai rămăsese decât o înghițitură. Nu-l putea ține pe Wolf cu un singur braț; îl scăpa, iar Wolf părea incapabil să se țină singur pe picioare. Ce mai conta? Doar nu-l putea lua cu el înapoi în cealaltă lume... sau putea?

– *Diavole!* țipă Wolf, plângând, cu chipul ud lunecând în josul brațului lui Jack, în timp ce spatele salopetei cu bretele plutea umflat la suprafața apei.

Miros de iarbă arsă și animale arse.

Tunet, explodând.

De astă-dată, torentul de foc fulgeră prin aer atât de aproape de Jack, încât firele de păr din nări i se pârliră, încârligându-se.

– O, DA, AMÂNDOI, AMÂNDOI! urlă Morgan. TE-NVĂȚ EU SĂ-MI MAI STAI ÎN DRUM, TICĂLOS MIC! AM SĂ VĂ ARD PE AMÂNDOI! PRAF VĂ FAC!

– Wolf, ține-te! strigă Jack. Renunță la efortul de a-l cuprinde pe Wolf; în schimb, îi înhață mâna, strângând-o cât putea de tare. Ține-te de mine, auzi?

– *Wolf!*

Ridică sticluța, și gustul îngrozitor și rece de struguri putrezi îi inundă gura pentru ultima oară. Sticluța era goală. În timp ce înghițea, o auzi spărgându-se, sfărâmată de unul dintre trăsnetele lui Morgan. Dar sunetul de sticlă spartă era slab... slabă înțepătura

electrică... chiar și urletele de mânie ale lui Morgan de-abia se mai auzeau.

Se simțea ca și cum ar fi căzut pe spate într-o groapă. Un mormânt, poate. Apoi, mâna lui Wolf o strânse pe-a lui Jack atât de tare, încât băiatul gemu. Senzația aceea de vertij, de-a fi executat un salt mortal complet, începu să slăbească... iar apoi lumina soarelui păli și ea, devenind tristul gri-vinețiu al unui amurg de octombrie în inima Americii de Nord. Stropi reci de ploaie îl izbiră pe Jack în față, fiind vag conștient că apa în care stătea părea mult mai rece decât cu doar câteva secunde în urmă. Undeva, nu departe, putea auzi familiarul sforăit al mașinilor de gabarit greu pe autostradă... numai că acum păreau să treacă exact pe deasupra lor.

Imposibil, își spuse, dar oare chiar era imposibil? Limitele acestui cuvânt păreau să se extindă cu o ușurință de-a dreptul plastică. Preț de-o clipă, amețit, avu viziunea unor uriașe camioane din Teritorii, conduse de oameni zburători din Teritorii, cu aripi mari de prelată prinse pe spinare.

Înapoi, își spuse. Din nou înapoi, în același moment, la aceeași barieră.

Strănută.

Și același guturai.

Acum însă, două lucruri nu mai erau aceleași.

Aici nu se vedea nici urmă din zona de popas. Stăteau cufundați până la coapse în apa rece ca gheața a unui râu, sub pasajul suspendat de la barieră.

Wolf era cu el. Aceasta era cea de-a doua schimbare.

Iar Wolf urla.

CAPITOLUL XVIII

Jack se duce la cinema

1

Deasupra, un alt camion durui peste pasaj, urlând din puternicul său motor Diesel. Podul se zgudui. Wolf scoase un vaiet și se agăță de Jack, amândoi aproape căzând în apă.

– Încetează! strigă Jack. Dă-mi drumul, Wolf! Nu-i decât un camion! Dă-mi *drumul!*

Îi trase lui Wolf o palmă fără să vrea – spaima celuilalt fiind înduioșătoare. Dar, înduioșător sau nu, Wolf era mai înalt decât Jack cu aproape treizeci de centimetri și mai greu cu vreo șaizeci de kilograme, iar dacă-l dobora, aveau să cadă amândoi în apa aceea înghețată, urmând, mai mult ca sigur, pneumonia.

– *Wolf! Nu place! Wolf! Nu place! Wolf! Wolf!*

Dar strânsoarea slăbi. Un moment mai târziu, brațele îi căzură pe lângă trup. Când încă un camion sforăi pe deasupra lor, Wolf se crispă, dar reuși să se abțină de-a-l mai înșfăca pe Jack. Îl privea însă cu o expresie de rugă tremurătoare, mută, care însemna: *Du-mă de-aici, te rog, du-mă de-aici. Mai bine să fiu mort decât în astă lume.*

Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, Wolf, dar acolo e Morgan. Și chiar de n-ar fi, nu mai am suc magic.

Coborî privirea spre mâna stângă și văzu că ținea gâtul spart al sticluței lui Speedy, ca un om pregătindu-se să pună de-o sfadă serioasă în salonul unui bar. Wolf avusese un noroc chior să nu se taie când, în groaza sa, se agățase de Jack.

O aruncă. *Pleosc.*

Două camioane de astă-dată – zgomotul se dublă. Wolf urlă îngrozit și-și trânti mâinile peste urechi. Jack putea să vadă că în cursul saltului cea mai mare parte din păr dispăruse de pe mâinile lui Wolf – cea mai mare parte, dar nu tot. Și mai văzu că primele două degete de la fiecare mână aveau exact aceeași lungime.

– Haide, Wolf, îl chemă Jack, când hărmălaia camioanelor slăbi cât de cât. Să ieșim de-aici. Parc-am fi doi tipi așteptând să fie botezați de frăția lor secretă.

Îl apucă de mână, după care tresări, simțind cu cât panică se încleștează mâna lui Wolf de-a lui. Acesta îi văzu expresia și slăbi strânsoarea... puțin.

– Nu mă părăsi, Jack, îl rugă el. Te rog, te rog nu mă părăsi.

– Nu, Wolf, n-am să te părăsesc.

Cum reușești să te bagi în toate chestiile astea, boule? Na, poftim, stai sub un pasaj suspendat la o barieră, undeva în Ohio, cu omul-lup al tău de casă. Cum reușești? Te antrenezi mult? Și, oh... apropo, ce se-ntâmplă cu luna, Jack-O? Mai ții minte?

Nu-și amintea și, cu tot cerul acoperit de nori și ploaia rece care cădea, n-avea nici o cale de a-și da seama.

Care erau șansele? Treizeci la unu în favoarea lui? Douăzeci și opt la doi?

Oricare-ar fi fost șansele, nu erau suficient de mari. Nu, după cum mergeau lucrurile.

– N-am să te părăsesc, repetă el.

Apoi îl conduse pe Wolf spre malul opus al râului. În apa mică, rămășițele descompuse ale păpușii vreunui copil pluteau cu burta-n sus, ochii ei albaștri-sticloși holbându-se spre întunericul tot mai dens. Pe Jack îl dureau mușchii brațului, de la efortul de a-l fi tras pe Wolf în astă lume, iar articulația umărului îi pulsa ca un dinte cariat.

În timp ce ieșeau din apă pe malul plin de bălării și gunoaie, Jack începu din nou să strănute.

2

De astă-dată, totalul deplasării lui Jack prin Teritorii reprezentase cam opt sute de metri spre Vest – distanța parcursă de Wolf cu

turma pentru a și-o putea adăpa în râul în care Wolf însuși avea aproape să se înece mai târziu. Aici, se pomeni cu șaptesprezece kilometri mai spre Vest, pe cât de exact putea să calculeze. Urcară cu chiu cu vai malul – de fapt, Wolf sfârși prin a-l trage după el pe Jack în cea mai mare parte a drumului – și, în ultima geană de lumină a zilei, Jack văzu o rampă de ieșire bifurcându-se spre dreapta, la vreo cincizeci de metri în lungul drumului. Un panou reflectorizant anunța: ARCANUM / ULTIMA IEȘIRE DIN OHIO / GRANIȚA STATULUI LA 25 KILOMETRI.

– Trebuie să facem stopul, spuse Jack.

– Stopul? întrebă Wolf, neîncrezător.

– Ia să ne uităm cum arăți.

Ajunse la concluzia că Wolf putea face față, cel puțin în întuneric. Încă mai purta salopeta cu pieptar, care acum chiar avea pe ea o emblemă OSHKOSH. Cămașa lucrată în casă devenise un cămeșoi albastru țesut la război, arătând ca o ofrandă specială din surplusurile Marinei. În picioare, inițial desculțe, purta o pereche de mocasini ieftini, enormi și uzi, și șosete albe.

Cel mai curios lucru, o pereche de ochelari rotunzi cu rame de oțel, din soiul celor pe care obișnuia să-i poarte John Lennon, stăteau în mijlocul feței mari a lui Wolf.

– Wolf, aveai probleme cu vederea? Acolo, în Teritorii?

– Nu știu să fi avut, răspunse Wolf. Așa se pare. Wolf! Precis c-aicea văz mai bine, cu ochii ăștia de sticlă. Wolf, chiar aci și-acu!

Privi spre traficul ce vuia la barieră și, un moment, Jack văzu ceea ce probabil vedea el: fiare uriașe de oțel cu ochi imenși albi-gălbui, mârâind prin noapte cu o iuteală de neînchipuit, roțile lor de cauciuc arzând drumul.

– Văd mai bine decât aș vrea, încheie, amărât, Wolf.

3

Peste trei zile, doi băieți obosiți și cu dureri de picioare șchiopătau printre panoul LIMITA ZONEI URBANE, aflat pe o parte a Șoselei 32, și o Braserie 10-4, de pe cealaltă parte, intrând astfel în orașul Muncie, Indiana. Jack avea febră treizeci și nouă

de grade și tușea aproape încontinuu. Chipul lui Wolf era umflat și decolorat. Arăta ca un boxer care-a ieșit pe scurtătură dintr-un meci pe chestii personale. În ajun, încercase să facă rost de câteva mere târzii, dintr-un pom ce creștea în umbra unui hambar abandonat de lângă drum. Ajunsese, practic, în copac și aduna merele zbârcite de toamnă în pieptarul salopetei, când dăduseră peste el viespile, care-și duraseră cuibul undeva în beciul vechiului hambar. Wolf coborâse din copac cât de repede era în stare, cu un nor cafeniu în jurul capului. Urla. Și totuși, cu un ochi complet închis și nasul începând să-i semene cu o uriașă ridiche purpurie, insistase ca lui Jack să-i revină merele cele mai bune. Nici unul dintre ele nu era grozav de bun – mici, acre și viermănoase –, iar Jack oricum nu prea avea poftă de mâncare; dar, după ce Wolf trecuse prin ce trecuse ca să le culeagă, nu-l lăsase inima să refuze.

Un Camaro mare și vechi, ridicat pe roțile din spate astfel că părea să-și înfigă botul în șosea, claxonă trecând pe lângă ei.

– *Băăăă, căcănarilor!* răcni careva.

Urmă un hohot de râs sonor, alimentat cu bere. Wolf urlă și se agăță de Jack. Jack crezuse că prietenul său își va depăși în final această groază de mașini, dar acum chiar începea să-și facă gânduri.

– Nu-i nimic, Wolf, spuse el, istovit, desprinzându-și de pe trup brațele celuilalt pentru a douăzecea sau treizecea oară în acea zi. S-au dus.

– Așa de *tare!* gemu Wolf. Wolf! Wolf! Wolf! Așa de *tare*, Jack, *urechile* mele, *urechile* mele!

– Surdine cu vată de sticlă, murmură Jack, gândindu-se, sfârșit: *O să-ți placă șoselele din California, Wolf. Pe-alea o să le verificăm, dacă încă om mai călători împreună, bine? Pe urmă vom încerca vreo câteva curse auto de demolare, învălmășeli de motocros. Ai să te-nnebunești după ele.* Unora, continuă el, le place sunetul, știi. Ăia...

Dar îl apucă un nou acces de tuse, cocoșându-l. Un moment, lumea se îndepărtă de el, plutind printre văluri cenușii. Reveni foarte, foarte încet.

– *Le place*, îngăimă Wolf. Jason! Cum îi poate *plăcea* cuiva, Jack? Și *mirosurile*...

Jack știa că, pentru Wolf, mirosurile erau partea cea mai afurisită. Nu ajunseseră aici decât de patru ore, când Wolf începu s-o numească țara Mirosurilor Urâte. În prima noapte, vomase de vreo șase ori, la început vărsând pe pământul din Ohio apa mocirloasă a unui râu ce exista în alt univers, după care nu mai făcuse decât să-și dea afară sucurile gastrice. Din cauza mirosurilor, explicase el, nefericit. Nu înțelegea cum putea Jack să le suporte, cum le putea suporta indiferent cine.

Jack știa că, revenind din Teritorii, te doborau mirosuri pe care abia dacă le percepeai atunci când trăiai în mijlocul lor. Motorină, gaze de eșapament, reziduuri industriale, gunoaie, apă de canal, chimicale în descompunere. Apoi te deprindeai cu ele din nou. Te obișnuiai sau doar amorțeai. Numai că nu la fel se întâmpla și cu Wolf. Ura mașinile, detesta mirosurile, nu putea suferi lumea asta. Jack nu credea că o să se obișnuiască vreodată cu ea. Dacă nu-l ducea cât mai curând înapoi în Teritorii, se temea ca Wolf să nu înnebunească. *Probabil o să mă-nnebunească și pe* mine *între timp. Deși, prea mult nu mi-a mai rămas pân-acolo.*

Un camion de fermă hodorogit, plin cu găini, vui pe lângă ei, urmat de-o coloană de mașini nerăbdătoare, dintre care unele claxonau. Wolf mai că nu-i sări lui Jack în brațe. Slăbit de febră, Jack trase pe dreapta în șanțul plin de buruieni și gunoaie și se lăsă în fund atât de abrupt, încât îi clănțăniră dinții.

– Iartă-mă, Jack, se scuză Wolf, nefericit. Bătu-m-ar Dumnezeu!

– Nu ești tu de vină, răspunse Jack. Stai jos. E timpul pentru o haltă de ajustare.

Wolf se așeză lângă Jack, tăcut, privindu-l cu neliniște. Știa ce povară era el pe capul băiatului; știa că Jack murea să se deplaseze mai repede, parțial pentru a se îndepărta de Morgan, dar mai mult dintr-un alt motiv. Îl auzise gemând în somn ceva în legătură cu mama lui și, uneori, plângând. Dar singura dată când plânsese, treaz fiind, se întâmplase după ce Wolf înnebunise puțin pe rampa barierei din Arcanum. Atunci își dăduse el seama ce înțelegea Jack prin „a face stopul". Când Wolf îi spuse că nu credea să se poată urca în vreo mașină – cel puțin o vreme, ba poate chiar niciodată –, Jack se așezase pe parapetul rampei și

începuse să plângă cu fața ascunsă în palme. Iar apoi încetase, ceea ce era bine... dar, când își descoperise chipul, îl privise pe Wolf într-un mod care-l făcuse pe acesta să fie sigur că Jack îl va părăsi în înfiorătoarea țară a Mirosurilor Urâte.... Iar fără Jack, Wolf și-ar fi pierdut curând mințile.

4

Merseseră pe acostament spre ieșirea din Arcanum, Wolf scâncind și gesticulând spre Jack ori de câte ori trecea câte un autoturism sau camion, în asfințitul tot mai întunecat. Jack auzise un glas batjocoritor plutind înapoi spre ei, pe panta de coborâre:

– Unde vi-i mașina, băi, curiștilor?

Se scuturase ca un câine ud și-și văzuse pur și simplu de drum, luându-l pe Wolf de mână și trăgându-l după el atunci când acesta dădea semne că ar rămâne în urmă sau ar lua-o spre păduri. Important era să treacă de bariera propriu-zisă, unde autostopul era interzis, până la rampa spre Vest. Unele state legalizaseră autostopul la rampe (sau cel puțin așa îi spusese un drumeț cu care Jack împărțise, într-o noapte, același hambar), și chiar în statele unde ridicarea degetului mare era, în limbaj tehnic vorbind, un delict, polițiștii îți făceau de obicei cu ochiul, dacă te aflai pe o rampă.

Așa că, mai întâi să ajungem la rampă. Să sperăm că nici o patrulă de stat nu trece întâmplător pe-acolo când ajungem. Jack prefera să nu se gândească ce-ar fi putut face cu Wolf un trupete de-al statului. Probabil ar fi crezut că a prins o încarnare a lui Charles Manson în anii optzeci, cu ochelari Lennon.

Sosiră la rampă și traversară spre șoseaua de vest. Zece minute mai târziu, un Chrysler vechi și rablagit oprise în apropierea lor. Șoferul, o namilă de om cu gât de taur și o șapcă purtând inscripția CASE FARM EQUIPMENT lăsată pe ceafă, se aplecă și deschise portiera.

– Hopa-sus băieții! Spurcată noapte, este?

– Mulțumim, domnu', mai mult ca sigur că este, replică vesel Jack.

Mintea i-o luase la galop, încercând să-și închipuie cum l-ar putea integra pe Wolf în Poveste, așa că abia dacă observă expresia acestuia.

Omul însă o observă.

Se înăspri la față.

– Îți pute ceva, fiule?

Jack fu readus la realitate de tonul șoferului, care era la fel de dur ca și expresia. Orice cordialitate se risipise, și arăta ca și cum tocmai s-ar fi rătăcit în crâșma „La Updike" să mănânce câteva beri și să bea câteva pahare.

Jack se răsuci pe călcâie, privindu-l pe Wolf.

Nările lui Wolf palpitau ca ale unui urs mirosind un sconcs care tocmai s-a scăpat pe el. Buzele nu i se rezumau doar să-i dezvelească dinții; se retrăseseră de peste aceștia *zbârcindu-se*, cu pielea de sub nas brăzdată de șănțulețe.

– Ce-are, e retardat, ce-i cu el? îl întrebă încet omul cu bonetă CASE FARM EQUIPMENT.

– Nu... ăă... el doar...

Wolf începu să urle.

Asta era de-ajuns.

– Oo, Cristoase! spuse omul pe tonul cuiva care pur și simplu nu poate crede că ceea ce se întâmplă e adevărat.

Apăsă acceleratorul și părăsi vuind rampa de ieșire, portiera trântindu-se de la sine. Luminile de poziție semnalizară scurt în bezna ploioasă de la poala rampei, trimițându-și reflecțiile ca niște săgeți roșii mânjite pe asfalt, spre locul unde stăteau cei doi.

– Măi frate, e *grozav*! exclamă Jack și se întoarse spre Wolf, care, în fața furiei lui, se făcu mic. E absolut *grozav!* Dacă ăla are emițător radio la bord, în clipa asta e exact pe Canalul Nouăspe, urlând după un polițai, spunând la toată lumea și cui se mai nimerește că o pereche de țâcniți încearcă să fugă din Arcanum cu autostopul! Jason! Sau Isuse! Sau Cutare, puțin îmi pasă! Vrei să vezi niște cuie bătute, futu-le-n cur pă mă-sa, în tălpi, Wolf? Mai fă tu așa de câteva ori și-ai să le *simți* bătute! Noi! *Noi doi* o să fim ăia bătuții!

Epuizat, uluit, frustrat, aproape terminat, Jack înainta spre Wolf, care i-ar fi putut smulge capul de pe umeri dintr-o singură

lovitură, cu arc, de-ar fi vrut, iar Wolf se dădu înapoi din fața lui, scheunând.

– Nu striga, Jack, gemu el. Mirosurile... să intru acolo... să mă-nchid acolo cu *mirosurile* alea...

– Eu n-am simțit nici un *miros!* strigă Jack.

Avea glasul spart, gâtul inflamat îl durea mai tare decât oricând, dar nu părea pe cale să se oprească; trebuia să țipe sau să-și iasă din minți. Părul ud îi căzuse în ochi. Și-l dădu într-o parte, după care îl pocni pe Wolf în umăr. Se auzi un trosnet ascuțit, și imediat începu să-l doară mâna. Parcă ar fi dat într-o stâncă. Wolf urlă infernal, iar asta îl înfurie pe Jack și mai tare. Dar cel mai mult îl scotea din sărite faptul că el însuși mințea. De data asta nu stătuse în Teritorii nici șase ore, dar mașina acelui om trăsnea ca bârlogul unui animal sălbatic. Miasme înțepătoare de cafea învechită și bere recentă (ținea între picioare o cutie de Stroh's desfăcută), plus un aromatizant atârnat de oglinda retrovizoare, care mirosea ca pudra uscată și dulce de pe obrazul unui cadavru. Și se mai simțise și altceva, ceva mai sumbru, mai umed...

– *Nimic* n-am simțit! strigă, cu vocea frângându-i-se răgușită.

Îl croi pe Wolf în celălalt umăr. Wolf urlă iar și se întoarse în loc, cocoșându-se ca un copil bătut de un tată furios. Jack începu să-i altoiască spinarea, mâinile sale chinuite făcând ca din salopeta lui Wolf să sară mici nori de stropi. La fiecare lovitură, Wolf urla.

– Așa că fă bine și te *obișnuiește* cu treaba asta *(Plici!)* fiindcă *următoarea* mașină care-o să treacă s-ar putea să fie a poliției *(Plici!)* sau s-ar putea să fie domnul Morgan Sloat în BMW-ul lui verde ca borâtura *(Plici!)* și dacă nu poți fi altceva decât un malac de *bebeluș*, o să intrăm într-un futu-i mama mă-sii de *rahat* pân-la *gât! (Plici!)* Asta o-nțelegi?

Wolf nu spunea nimic. Stătea cocoșat în ploaie, cu spatele la Jack, tremurând. Plângând. Jack simți că i se ridică un nod în gât, își simți ochii că i se-ncing și-l înțeapă. Toate acestea nu făcură decât să-i sporească furia. O anume parte din el, cumplită, voia mai presus de orice să-și provoace sie însuși suferință, și știa că lovindu-l pe Wolf reușea de minune.

– *Întoarce-te!*

Wolf se supuse. Din ochii săi căprui-noroioși, de după ochelarii rotunzi, șiroiau lacrimi. Mucii îi curgeau din nas.

– *Ai înțeles ce ți-am spus?*

– Da, gemu Wolf. Da, am înțeles, da' n-aș fi putut merge cu el, Jack.

– De ce să nu poți? se zborși Jack, uitându-se urât la el, cu pumnii strânși pe șolduri – of, și ce-l mai durea capul!...

– Pentru că era pe moarte, spuse Wolf cu glas scăzut.

Jack rămase holbat, toată furia secându-i.

– Jack, n-ai știut? întrebă încetișor Wolf. Wolf! N-ai simțit *mirosul?*

– Nu, răspunse Jack cu voce slabă, șuierătoare, sufocată.

Fiindcă mirosise *ceva,* nu? Un miros pe care nu-l mai simțise niciodată pân-atunci. Ceva ca un amestec de...

Îi reveni în minte și, deodată, simți că-l părăsesc toate puterile. Se așeză greoi pe cablul parapetului și îl privi pe Wolf.

Căcat și struguri putrezi. Asta mirosea. Nu sută la sută, dar pe-aproape, hidos de pe-aproape.

Căcat și struguri putrezi.

– E cel mai rău miros, spuse Wolf. E-atuncea când oamenii uită cum să fie sănătoși. Noi îi zicem – *Wolf!* – Boala Neagră. Cred că nici măcar nu știa c-o are. Și... Străinii ăștia n-o pot mirosi, nu-i așa, Jack?

– Nu, șopti băiatul.

Dacă ar fi fost dintr-o dată teleportat înapoi în New Hampshire, în camera mamei lui de la „Alhambra", ar fi simțit și dinspre *ea* mirosul ăla?

Da. L-ar fi simțit și la mama lui, emanând prin porii ei, mirosul de căcat și struguri stricați, Boala Neagră.

– Noi îi spunem cancer, șopti Jack. *Îi spunem cancer, și mama mea îl are.*

– Doar că nu știu dacă pot să fac stopu', spuse Wolf. O să mai încerc dacă vrei, Jack, da' mirosurile... înăuntru.. sunt destul de rele în aerul de-afară. *Wolf!* Da-năuntru...

Acesta fu momentul în care Jack își lăsă fața în palme și plânse, atât de disperare, cât și de extenuare. Și, da, expresia pe care Wolf crezuse c-o vede pe fața lui Jack era într-adevăr acolo;

o clipă, ispita de a-l părăsi pe Wolf deveni mai mult decât o simplă ispită, ajunse un imperativ înnebunitor. Șansele de-a ateriza vreodată în California pentru a găsi Talismanul – indiferent ce era acela – fuseseră încă dinainte mici; acum scăzuseră într-atât, încât deveniseră doar un punct la orizont. Wolf avea să facă mai mult decât să-l încetinească; mai curând sau mai târziu, Wolf urma să-i bage pe amândoi la pușcărie. Probabil mai curând. Și cum i l-ar fi putut el explica vreodată pe Wolf raționalului Richard Sloat?

Ceea ce văzu Wolf pe chipul lui Jack în momentul acela, era o expresie de calcul rece, care-i scoase încheieturile din balamale. Căzu în genunchi și-și ridică spre Jack mâinile împreunate, ca un petitor într-o melodramă victoriană proastă.

– Să nu pleci și să mă părăsești, Jack, plânse el. Nu-l părăsi pe bătrânu' Wolf, nu mă lăsa aici, te rog, te rog nu mă lăsa singur...

După aceea, cuvintele conștiente se pierdură; Wolf încerca poate să vorbească, dar singurul lucru de care părea într-adevăr în stare erau suspinele. Jack se simți apăsat de-o imensă oboseală. Îi venea bine, ca o haină purtată adesea. *Nu mă lăsa aici,* tu *m-ai adus aici...*

Asta era. Răspundea de Wolf, nu? Da. Ba bine că nu. Îl luase pe Wolf de mână și-l târâse din Teritorii în Ohio, iar ca dovadă sta durerea din umăr. N-avusese de ales, firește; Wolf se înecă, și chiar dacă nu s-ar fi înecat, Morgan l-ar fi pârjolit cu naiba știe ce-o mai fi fost și chestia aia ca un paratrăsnet. Așa că s-ar fi putut întoarce din nou spre Wolf, l-ar fi putut întreba: *Pe care-o preferi, Wolf bătrâne? Să fii aici și speriat, sau acolo, mort?*

Putea, da, iar Wolf n-ar fi avut ce să-i răspundă, fiindcă Wolf nu părea prea iute în materie de creier. Dar unchiul Tommy era încântat să citeze un proverb chinez care spunea așa: *De omul căruia i-ai salvat viața răspunzi pe tot restul vieții tale.*

Bașca plonjonul, bașca aiuritul joc de picioare, el răspundea de Wolf.

– Nu mă lăsa, Jack, plângea Wolf. Wolf! Wolf! Te rog, nu-l părăsi pe bunu' Wolf, o să te-ajut, o să stau noaptea de pază, pot face o droaie, numai nu mă, nu mă...

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 9

– Termină cu bâzâiala și scoală-te, spuse liniștit Jack. N-am să te părăsesc. Dar trebuie să ne mișcăm de-aici, pentru cazul că tipul ăla trimite un copoi să vadă ce-i cu noi. Hai să mergem.

5

– Te-ai gândit ce facem acuma, Jack? întrebă Wolf, timid.

Șezuseră în șanțul cu bălării de lângă hotarul orașului Muncie mai bine de-o jumătate de oră, iar când Jack se întoarse spre el, Wolf fu ușurat să vadă că zâmbea. Era un zâmbet ostenit, și nu-i plăceau cearcănele vinete de nesomn de sub ochii lui Jack (mirosul lui Jack îi plăcea și mai puțin – mirosea a boală), dar tot zâmbet era.

– Cred că văd chiar acolo ce-ar trebui să facem, răspunse Jack. Mă gândeam la asta acum câteva zile doar, când mi-am cumpărat tenișii noi.

Își arcui picioarele. Amândoi priviră tenișii într-o tăcere abătută. Erau scâlciați, rupți și murdari. Talpa stângă își lua galeș adio de la căputa stângă. Jack îi avusese timp de... își încreți fruntea, concentrându-se. Îi venea greu să gândească, din cauza febrei. Trei zile. Doar trei zile de când îi luase de pe tejgheaua magazinului Favya. Acum arătau vechi. Vechi.

– Oricum... oftă Jack, luminându-se la față. Vezi clădirea aia de-acolo, Wolf?

Clădirea, o explozie de unghiuri banale din cărămidă gri, se înălța ca o insulă în mijlocul unui parcaj gigantic. Wolf știa a ce va fi mirosind asfaltul din parcarea aceea: a animale moarte, în descompunere. Un miros care pe el aproape l-ar fi sufocat, câtă vreme Jack abia dacă-l remarca.

– Pentru informarea ta, pe pancarta de-acolo scrie: „Town Line Sixplex", explică Jack. Sună a cafenea, dar de fapt e un cinema cu șase filme. Ar trebui să se găsească și vreunul care să ne placă.

Iar după-amiaza nu va fi lume multă înăuntru, și asta-i bine, pentru că tu ai obiceiul supărător de-a o lua spre Secția a 8-a, Wolf.

– Hai!

Se ridică, nesigur, în picioare.

– Ce-i aia cinema, Jack? întrebă Wolf.

Fusese o pacoste groaznică pe capul lui Jack, știa prea bine – o pacoste atât de groaznică, încât acum ezita să mai protesteze, indiferent de ce, sau măcar să-și exprime stânjeneala. Dar i se trezise o intuiție înspăimântătoare: că a *merge la cinema* și a *face un stop* ar putea fi unul și același lucru. Jack numea căruțele și caleștile care urlau „mașini" și „Chevy"-uri, „Jartran"-uri și „autocare" (acestea din urmă, își spunea Wolf, erau pesemne ceva în genul diligențelor din Teritorii care duceau pasagerii de la o stație de poștalion la alta). Oare caleștile urlătoare și puturoase puteau fi numite și „cinema"-uri? Suna foarte posibil.

– Păi, răspunse Jack, e mai ușor să-ți arăt decât să-ți spun. Cred c-o să-ți placă. Vino!

Ieșind din șanț, Jack se împiedică și căzu o clipă în genunchi.

– Jack, ai pățit ceva? întrebă, alarmat, Wolf.

Băiatul clătină din cap că nu. Porniră de-a latul parcării, care mirosea exact atât de rău pe cât știuse Wolf că va mirosi.

6

Jack parcursese o bună parte din cei cincizeci și cinci de kilometri dintre Arcanum, Ohio, și Muncie, Indiana, în spinarea lată a lui Wolf. Wolf se temea de mașini, îi era frică de camioane, îl îngrețoșau aproape toate mirosurile posibile, era dispus să urle și s-o rupă de fugă la fiecare zgomot puternic și neașteptat. Dar mai era și aproape imun la oboseală. *Din câte-am văzut eu, se poate tăia cuvântul „aproape"*, își spunea acum Jack. *După câte știu eu*, este *neobosit*.

Se îndepărtaseră amândoi de rampa din Arcanum cât puteau de repede, Jack forțându-și picioarele ude și îndurerate într-un trap anchilozat. Capul îi zvâcnea ca un pumn lunecos flexându-i-se în craniu, tot trupul fiindu-i scuturat de valuri de fierbințeli și friguri. Wolf înainta fără efort prin stânga lui, cu pasul atât de întins, încât se ținea alături de Jack doar menținând lejer un ritm de plimbare semigrăbită. Jack știa că, probabil, ajunsese

paranoid în materie de polițiști, dar omul cu tichia CASE FARM EQUIPMENT păruse speriat de-a binelea. Și morcovit.

Nu parcurseseră nici măcar patru sute de metri când un junghi adânc, arzător, i se înfipse în coastă, iar băiatul îl întrebă pe Wolf dacă nu-l putea duce în cârcă o vreme.

– Hmm? întrebă Wolf.

– Știi tu, răspunse Jack, schițând o pantomimă.

Un rânjet larg se întinse pe fața lui Wolf. Asta era, în sfârșit, una pe care-o putea înțelege; era un lucru pe care-l putea *face*.

– Vrei o *spinareacăluțului!* exclamă el, încântat.

– Mda, așa cred...

– Aa, da! Wolf! Aci și-acu! O făceam cu frățiorii mei! Sări sus, Jack!

Se aplecă, ținându-și mâinile încovoiate gata pregătite, în chip de scări pentru picioarele lui Jack.

– Ei, când o să-ți devin prea greu, doar pune-mă j...

Înainte de-a fi putut sfârși cuvântul, Wolf îl săltase în spate și alerga ușurel cu el, pe drum, prin întuneric – alerga de-a binelea. Aerul rece, cu picături de ploaie, îi flutura lui Jack părul de pe fruntea încinsă.

– Wolf, ai să obosești! strigă el.

– Nu eu! Wolf! Wolf! Fug aci și-acu!

Pentru prima oară de când trecuseră în astă lume, Wolf părea efectiv fericit. Fugi timp de două ore, până ajunseră la vest de Arcanum, străbătând acum un tronson de asfalt negru, cu două benzi, întunecat și fără însemne. Jack văzu un hambar părăsit stând într-o rână, pe-o câmpie lăsată pârloagă, și în noaptea aceea dormiră acolo.

Wolf nu voia să aibă nimic de-mpărțit cu zonele centrale ale orașelor, unde circulația era un torent ce mugea, iar duhorile se înălțau până la cer în nori toxici, după cum nici Jack nu dorea să aibă de-a face cu ele. Wolf intra în prea multe încurcături. Forțase totuși un popas, la un magazin din marginea drumului, imediat după granița statului Indiana, aproape de Harrisville. În timp ce Wolf aștepta nervos afară, lângă șosea, ghemuindu-se, scurmând prin țărână, ridicându-se iar, umblând încordat într-un mic cerc, apoi din nou chircindu-se, Jack cumpără un ziar și citi atent rubrica meteo. Următoarea lună plină avea să apară în 31

octombrie – de Halloween –, ceea ce era destul de bine. Jack reveni la pagina întâi, să vadă în ce zi erau... asta se întâmplase ieri. Fusese data de 26 octombrie.

7

Jack deschise una dintre ușile de sticlă și intră în foaierul cinematografului „Town Line Sixplex". Întoarse capul, cercetându-l atent din priviri pe Wolf, care însă arăta – pentru moment, cel puțin – destul de bine. Mai exact spus, expresia lui părea de-un optimism prudent... deocamdată. Nu-i plăcea să se afle în interiorul unei clădiri, dar bine măcar că nu era o mașină. Aici se simțea un miros agreabil – ușor și oarecum apetisant. Sau ar fi fost așa, dacă nu ar fi existat și mirosul de fond, amar, aproape rânced. Wolf privi în stânga și văzu o boxă de sticlă plină cu niște mici cocoloașe albe. Aceea era sursa mirosului plăcut.

– Jack, șopti el.

– Hmm?

– Vreu puține din-alea albe, te rog. Da' fără pișu.

– Pișu? Ce ți-a venit?

Wolf căută un cuvânt mai elevat și îl găsi.

– Urină.

Arătă spre un obiect în care se aprindea și se stingea o lumină. AROMĂ DE UNT, scria acolo.

– Aia-i un fel de urină, nu că? Nu poate fi altceva, după cum miroase.

Jack zâmbi obosit.

– Un popcorn fără unt sintetic, am priceput, spuse. De-acum, nici o vorbă, bine?

– Sigur, Jack, răspunse Wolf, umil. Chiar aci și-acu.

Fata de la casă mesteca un cocoloș mare de gumă cu aromă de struguri. Brusc, se opri. Îl privi pe Jack, apoi pe mătăhălosul său însoțitor. Guma îi stătea pe limbă, în gura întredeschisă, ca o enormă tumoră purpurie. Își dădu ochii peste cap, spre tipul de la tejghea.

– Două, vă rog, ceru Jack, apoi scoase sulul de bancnote, hârtii de un dolar, murdare și cu urechi-de-măgar, având ascunsă în mijloc o orfană de cinci dolari.

– La ce spectacol?

Ochii casieriței se mutau încoace și-ncolo, încolo și-ncoace, de la Jack la Wolf și de la Wolf la Jack. Parc-ar fi fost o femeie urmărind un meci de ping-pong peste măsură de alert.

– Următorul care începe ce este? o întrebă Jack.

– Păi... Coborî privirea spre foaia lipită lângă ea, cu scotch. Rulează *Dragonul zburător* în Sala Patru. E un kung-fu, cu Chuck Norris.

Încoace și-ncolo-i zburau ochii, încolo și-ncoace, încoace și-ncolo.

– Apoi, în Sala Șase, avem proiecție dublă. Două filme de desen animat de-ale lui Ralph Bakshi. *Vrăjitorii* și *Stăpânul inelelor.*

Jack se simți cuprins de ușurare. Wolf nu era decât un copil mare, dezvoltat prematur, iar copiilor le plac desenele animate. Avea șanse ca, la urma urmei, să-i iasă pasența. Poate că Wolf avea să găsească în sfârșit, în țara Mirosurilor Urâte, măcar un lucru care să-l distreze, iar Jack putea dormi trei ore.

– La ăsta, alese el. Desenele animate.

– Face patru dolari, răspunse fata. Prețurile de matineu se termină la ora două.

Apăsă un buton și, din fantă, căzură două bilete, cu un țăcănit metalic. Wolf tresări, dându-se înapoi cu un țipăt slab.

Casierița îl privi, înălțând din sprâncene.

– Ești nevricos, dumneata?

– Nu, sunt Wolf, răspunse Wolf.

Zâmbi, dezvelind un număr impresionant de dinți. Jack era gata să jure că Wolf, când zâmbea, arăta acum mai mulți dinți decât cu o zi-două în urmă. Fata se uită la toți acei dinți. Își umezi buzele.

– N-are nimic, spuse Jack, ridicând din umeri. Doar că... stă mai mult la fermă. Înțelegeți.

Îi dădu orfana de cinci dolari. Casierița o luă ca și cum tare-ar mai fi dorit să aibă pentru asta o pensetă.

– Hai, Wolf!

În timp ce se întorceau spre tejgheaua de dulciuri, Jack îndesând restul de-un dolar în buzunarul jeanșilor jegoși, casierița îi șuflă mutește vânzătorului: *Fii atent la nasu' lui!*

Jack îl privi pe Wolf, pentru a-i vedea nasul palpitând ritmic.

– Încetează, murmură el.

– Ce să încetez, Jack?

– Nu mai fă așa cu nasul.

– Aa! Am să-ncerc, Jack, da'...

– Șșșt.

– Te servesc cu ceva, fiule? întrebă omul de la tejghea.

– Da, vă rog. Un Junior Mints, o Reese's Pieces și o pungă mare de popcorn fără grăsime.

Vânzătorul luă cele cerute și le împinse peste tejghea. Wolf apucă punga de floricele cu ambele mâini și imediat începu să înfulece, mestecând de-i trosneau fălcile.

Omul de la tejghea îl privi fără o vorbă.

– Nu prea pleacă de la fermă, repetă Jack.

O parte din el începuse să se întrebe dacă nu cumva cei doi văzuseră deja suficiente ciudățenii ca să le vină ideea că un telefon la poliție ar prinde tocmai bine. Își spunea – nu pentru prima oară – că toată situația conținea o doză de reală ironie. În New York sau LA, probabil că nimeni nu s-ar fi uitat a doua oară la Wolf... sau, dacă da, categoric nu și a treia oară. Se părea că nivelul de tolerare a ciudățeniilor era mult mai scăzut în centrul țării. Dar, desigur, s-ar fi descotorosit de mult de Wolf, dacă erau în New York sau LA.

– Se vede cu ochiul liber, răspunse vânzătorul. Doi obzeci.

Jack plăti cu o tresărire interioară, dându-și seama că tocmai sacrificase un sfert din bugetul său total pentru o după-amiază la cinema.

Wolf îi rânjea vânzătorului, cu o gură plină de popcorn. Jack îl recunoscu ca fiind zâmbetul lui prietenos, dar avea oarecare îndoieli că și omul de la tejghea îl interpreta la fel. Dacă în zâmbetul acela n-ar fi existat atâția dinți... sute și sute, se părea.

Iar Wolf flutura iarăși din nări.

Îmi bag picioarele, n-au decât să cheme poliția, dacă așa vor, își spuse el, cu o lehamite mai mult adultă decât copilărească.

N-o să ne poată încetini mai mult decât am încetinit deja. Nu poate călători cu mașinile noi, pentru că nu suportă mirosul convertorilor catalitici, și nici cu mașinile vechi, fiindcă miros a eșapament și transpirație și ulei și bere și, probabil, nu poate călători cu nici un fel *de mașini, fiindcă-i așa de-al naibii de claustrofob. Zi-o p-a dreaptă, Jack-O, fie și doar în sinea ta. Îți tot spui c-o să se termine destul de curând, da' asta probabil n-o să se-ntâmple. Așa că, ce-ai să te faci? Traversezi pe jos toată Indiana, pare-se. Rectificare,* Wolf *o să traverseze pe jos toată Indiana. Eu unul am să traversez Indiana în spinareacăluțului. Da-nainte-am să-l bag în afurisitul ăsta de cinematograf și-am să dorm, ori până se termină ambele filme, ori până vin sticleții. Și-așa se sfârșește Povestea, domnilor.*

– Păi, distracție plăcută, le ură omul de la tejghea.

– Desigur, replică Jack.

O luă din loc, după care își dădu seama că Wolf nu-l însoțea. Wolf se holbă la ceva, peste capul vânzătorului, cu o uimire vidă, aproape superstițioasă. Jack privi și el, pentru a vedea un mobil suspendat, făcând reclamă la o reluare cu *Întâlniri de gradul trei* al lui Spielberg, rotindu-se încet în curenții de aer.

– Hai odată, Wolf! îl chemă el.

8

Wolf știu că n-o să reușească, de cum intrară pe ușă.

Sala era mică, slab luminată și umedă. Mirosurile dinăuntru îl îngrozeau. Un poet, mirosind ceea ce mirosea Wolf în acel moment, l-ar fi putut numi miros de vise acre. Wolf nu era poet. Nu știa decât că predomina mirosul de popcorn-cu-urină, și dintr-o dată îi veni să verse.

Apoi, luminile începură să scadă și mai mult, prefăcând încăperea într-o peșteră.

– Jack, gemu el, agățându-se de brațul prietenului său. Jack, mai bine să ieșim de-aici, vrei?

– O să-ți placă, murmură Jack, conștient de tulburarea lui Wolf, dar nu și de profunzimea ei (la urma urmei, Wolf era, într-o

oarecare măsură, tot timpul tulburat; în această lume, cuvântul *tulburare* devenise de-a dreptul definitoriu pentru el). Încearcă.

– Bine, acceptă Wolf.

Iar Jack auzi încuviințarea, fără însă a percepe ușorul tremur care însemna că acesta se agăța cu ambele mâini de ultimul fir al autocontrolului. Se așezară într-un rând de scaune, Wolf ținându-și picioarele chircite incomod și punga cu popcorn (de care nu mai avea poftă) strânsă la piept.

În fața lor, scăpără scurt flacăra galbenă a unui chibrit. Jack simți izul uscat de marijuana, atât de familiar în cinematografe, încât îl uiți de îndată ce l-ai identificat. Wolf simți mirosul de foc în pădure.

– Jack!...

– Șșșt, începe filmul.

Iar eu încep să atipesc.

Jack n-avea să afle niciodată de eroismul lui Wolf din următoarele câteva minute; Wolf însuși nu-și dădu seama de el. Tot ce știa, era că trebuia să-ncerce să țină la respect coșmarul acela, de dragul lui Jack. *Trebuie să fie bine,* își spunea el, *uite, Wolf, Jack o să adoarmă, chiar să adoarmă aci și-acu. Și știi că Jack nu te-ar duce într-un Loc-Unde-Doare, așa că stai cuminte... așteaptă doar... Wolf!... o să fie bine...*

Dar Wolf era o ființă cu biologie ciclică, și ciclul său se apropia de apogeul lunar. Instinctele îi deveniseră extrem de acute, aproape de nestăpânit. Partea rațională a creierului îi spunea că nu va păți nimic, că altfel Jack nu l-ar fi adus aici. Dar prin asta se asemăna doar cu un om căruia-i vine să strănute în biserică și-și spune că așa ceva nu se face.

Stătea acolo, într-o peșteră neagră și împuțită, simțind mirosul focului în pădure, tresărind nervos de fiecare dată când trecea câte o umbră printre scaune, așteptând buimac să-i cadă ceva în cap, din beznă. Și atunci, în partea din față a peșterii se deschise o fereastră magică, iar el ședea acolo în duhoarea acră a sudorii propriei lui spaime, cu ochii mari, cu toată fața o mască a groazei, în timp ce o mulțime de mașini se fugăreau și se răsturnau, clădiri ardeau, oameni se vânau unii pe alții.

– Din programul viitor, bălmăji Jack. Ți-am zis eu c-o să-ți placă...

Se auzeau voci. Una spunea *nufumați*. Alta spunea *nuaruncațihârtiipejos*. Una, *reducerideprețlagrupuriorganizate*. Alta, *prețuridematineuîntoatezilelesăptămâniipânălaorapatru peme*.

– Wolf, ne-au tras în piept, îngăimă Jack. Începu să mai spună ceva, dar vorbele i se pierdură într-un sforăit.

Un ultim glas spuse *șiacumfilmulanunțat*, iar acesta fu momentul în care Wolf își pierdu orice control. *Stăpânul inelelor* de Bakshi, era sonorizat în sistem stereo Dolby, iar proiecționistul primise dispoziție ca după-amiaza să bage efectele stereo la maximum, fiindcă atunci băga și lumea capul, și tuturor acestor capete grozav le mai plăcea Dolbyul tare.

Răsună un zăngănit de alămuri, strident, disonant. Fereastra magică se deschise din nou, iar acum Wolf putu *vedea* focul – portocaliuri și roșuri schimbătoare.

Urlă și sări în picioare, trăgând cu el un Jack mai mult adormit decât treaz.

–Jack! zbieră el. *Să ieșim! Trebuie să ieșim! Wolf! Uite focu'! Wolf! Wolf!*

– Stai bă jos! strigă cineva.

– Gălăgia, mitocane! răcni altcineva.

Ușa din fundul Sălii Șase se deschise.

– Ce se-ntâmplă aici?

– Wolf, taci din gură! șuieră Jack. Pentru Dumnezeu...

– *AAAAAAAAAA-UUUUUUUUUUUUUUUUUU!* urlă Wolf.

O femeie se uită bine la Wolf în clipa în care lumina albă din hol îi căzu pe față. Zbieră și începu să-și târască de-un braț băiețelul. Să-l *târască* de-a dreptul; copilul căzuse în genunchi și luneca pe covorul culoarului central așternut cu popcorn. Unul dintre tenișii îi sărise din picior.

– *AUUUUUUUUU-UUUUUUUUUUUUUUUUHHHHHHHHHHUUUUUUUUUUHHHHUUUUUU!*

Toxicomanul aflat cu trei rânduri mai în față se întorsese și-i privea plin de interes dezgustat. Ținea în mână un chiștoc fumegând; o țigară de rezervă îi era proptită după ureche.

– Căra... *ți-VĂ*, pronunță el. Iar dau iama *oamenii-lup* din Londra[1], futu-le muma-n cur, ai?

– E-n regulă, ceda Jack. Bine, plecăm. Nici o problemă. Doar... doar să nu mai faci asta, ce zici? Vrei?

Porni să-l conducă pe Wolf afară. Oboseala îl dobora din nou.

Lumina din foaier îi izbi dureros ochii, înțepându-i cu mii de ace. Femeia care-și târâse băiețelul afară din sală stătea pitită într-un colț, apărându-și copilul cu brațele. Când îl văzu pe Jack scoțându-l prin ușile duble ale Sălii Șase pe Wolf, care continua să urle, ridică băiatul de la pământ și se repezi să iasă.

Omul de la tejghea, casierița, proiecționistul și un bărbat înalt cu veston sport, care arăta de parcă locul său ar fi fost la pândă după gardul unui manej de curse în perioada antrenamentelor, se strânseseră într-un grup compact. Jack bănuia că tipul cu veston cadrilat și pantofi albi era directorul cinematografului.

– Afară! spuse omul cu veston cadrilat. Afară, am și anunțat poliția, o să fie aici în cinci minute.

Mănânci căcat, spuse Jack, în sinea sa, simțind o rază de speranță. *N-ai avut timp. Iar dacă o ștergem imediat, poate – doar poate – n-o să te mai deranjezi.*

– Mergem, spuse. Uitați, îmi pare rău. Doar că... fratele meu mai mare e epileptic și tocmai l-a apucat o criză. Am... i-am uitat medicamentul.

La auzul cuvântului *epileptic*, casierița și vânzătorul făcură un pas înapoi. Ca și cum Jack ar fi spus *lepros*.

– Haide, Wolf!

Îl văzu pe director coborând privirea, și imediat buza i se răsfrânse de dezgust. Jack urmări direcția privirii, pentru a observa pata mare, întunecată, din josul salopetei Oshkosh a lui Wolf. Făcuse în pantaloni.

Wolf văzu și el. Multe lucruri din lumea lui Jack îi erau necunoscute, dar părea să știe destul de bine ce însemna expresia aceea de dispreț. Izbucni în sughițuri răgușite și sonore, zdrobit.

– *Jack, îmi pare rău. Lui Wolf îi pare-așa de RĂU!*

– Scoate-l de-aici, spuse, scârbit, directorul și se răsuci să plece.

---

[1] Aluzie la filmul *An American Werewolf in London*, Lycanthrope/Poly-Gram 1981, regia John Landis (n. tr.).

Jack îl cuprinse pe Wolf cu un braț și porni spre ușă.

– Hai, Wolf, repetă el. Vorbea calm, cu sinceră tandrețe; niciodată nu se simțise mai atașat de Wolf ca acum. Haide, a fost greșeala mea, nu a ta. Să mergem.

– Îmi pare rău, scânci Wolf, istovit. Nu-s bun de nimica, bă-tu-m-ar-Dumnezeu, de nimica nu-s bun...

– Ești bun cât cuprinde. Haide!

Deschise ușa și ieșiră în căldura slabă a sfârșitului de octombrie.

Femeia cu copilul se afla la cel puțin douăzeci de metri distanță, dar, când îi văzu pe Jack și pe Wolf, se retrase de-a-ndăratelea spre mașina ei, ținându-și copilul în față ca un gangster încolțit care ține un ostatic.

– Nu-l lăsa să se-apropie de mine! zbieră ea. Nu-l lăsa pe monstrul ăla să se-apropie de copilul meu! Auzi? *Nu-l lăsa să se-apropie de mine!*

Jack se gândi c-ar fi trebuit să spună ceva care s-o calmeze, dar nu-i veni nimic în minte. Era prea obosit.

Porni, împreună cu Wolf, străbătând oblic parcarea. Pe la jumătatea drumului, Jack se clătină. Lumea deveni un moment cenușie.

Fu ușor conștient că Wolf îl lua în brațe, cărându-l astfel, ca pe-un copil mic. Ușor conștient că Wolf plângea.

– Jack, îmi pare-așa de rău, te rog nu-l urî pe Wolf, pot să fiu un Wolf bun, așteaptă, ai să vezi...

– Nu te urăsc, murmură băiatul. Știu că ești... că ești un bun...

Dar, înainte să poată încheia, adormi. Când se deșteptă, era seară, iar orașul Muncie rămăsese în urma lor. Wolf ocolise șoselele principale, luând-o printr-un labirint de drumuri de țară și poteci. Total neafectat de absența indicatoarelor și mulțimea răscrucilor, continuase să se îndrepte spre Vest cu instinctul infailibil al unei păsări migratoare.

În noaptea aceea, dormiră într-o casă părăsită, la nord de Cammack, iar dimineața Jack avu impresia că febra îi mai scăzuse puțin.

Era jumătatea dimineții – a dimineții de 28 octombrie – când Jack își dădu seama că pe dosul mâinilor lui Wolf reapăruse părul.

CAPITOLUL XIX

Jack-la-cutie

1

Înnoptară în ruinele unei case arse, cu o câmpie întinsă într-o parte și o pădurice în cealaltă. Spre capătul câmpiei se zărea o fermă, dar Jack consideră că el și Wolf aveau să fie în destulă siguranță dacă nu făceau gălăgie și stăteau mai mult înăuntru. După apusul soarelui, Wolf se duse în pădure. Mergea încet, cu fața aproape de pământ. Înainte de-a-l fi pierdut din ochi, Jack își spuse că Wolf arăta ca un om miop, care-și căuta ochelarii căzuți. Deveni destul de nervos (începuse să aibă viziuni cu Wolf prins într-o capcană cu fălci de oțel, Wolf prins, fără să urle, doar rozându-și amarnic propriul picior...) până când prietenul său se înapoie, de astă-dată umblând aproape drept și aducând în ambele mâini plante, ale căror rădăcini atârnau din pumnii strânși.

– Ce-ai adus acolo, Wolf? îl întrebă Jack.

– Leacuri, răspunse, ursuz, Wolf. Da' nu-s foarte bune, Jack. *Wolf! Nimica* nu-i prea bun în lumea voastră!

– Leacuri? Cum adică?

Dar Wolf nu mai rosti o vorbă. Scoase două chibrituri de lemn din buzunarul salopetei și aprinse un foc mocnit, întrebându-l pe Jack dacă putea găsi pe undeva o cutie de tablă. Jack găsi una de bere, în șanț. Wolf o mirosi și strâmbă din nas.

– Alte mirosuri urâte. Am nevoie de apă, Jack. Apă curată. Merg eu, dacă tu ești prea obosit.

– Wolf, vreau să știu ce-ai de gând.

– Mă duc, insistă Wolf. E o fermă drept peste câmpu-ăsta. *Wolf!* Acolo o să fie apă. Tu odihnește-te.

Jack văzu imediat o nevastă de fermier privind afară pe fereastra bucătăriei în timp ce spăla vasele după cină, ca să-l zărească pe Wolf furișându-se prin curte cu o cutie de bere într-o labă păroasă și un mănunchi de rădăcini în cealaltă.

– *Eu* mă duc, spuse el.

Nu erau nici cinci sute de metri până la fermă; luminile galbene, calde, se vedeau clar peste câmpie. Jack se duse, umplu cutia de la un robinet de lângă hambar, fără nici un incident, și porni înapoi. Pe la jumătatea drumului, își dădu seama că-și vedea propria-i umbră, și ridică privirea spre cer.

Luna, acum aproape plină, se înălța deasupra orizontului, la răsărit.

Tulburat, Jack reveni la Wolf și-i dădu cutia cu apă. Wolf adulmecă, strâmbă iarăși din nas, dar nu spuse nimic. Puse cutia deasupra focului și începu să cearnă înăuntru, prin gaura de băut, bucățele fărâmițate din plantele culese. Peste vreo cinci minute, un miros cumplit – o miasmă, ca să nu ne facem scrupule inutile – începu să se înalțe printre rotocoalele de aburi. Jack tresări. Era sigur că Wolf îi va cere să bea chestia aia și era la fel de sigur că avea să-l omoare. Încet și în chinuri, probabil.

Închise ochii, începând să sforăie sonor, teatral. Dacă Wolf credea că doarme, n-avea să-l trezească. Nimeni nu trezește din somn oamenii bolnavi, nu-i așa? Iar Jack *era* bolnav; febra îi revenise o dată cu înserarea, făcând ravagii prin trupul lui, pedepsindu-l cu frisoane chiar în timp ce sudoarea-i ieșea prin toți porii.

Privind printre gene, îl văzu pe Wolf punând cutia deoparte, să se răcească. Apoi se așeză rezemat de perete, privind spre cer, cu mâinile păroase înlănțuite împrejurul genunchilor și fața visătoare, chiar frumoasă.

Se uită la Lună, își spuse Jack și simți un fior de frică.

Nu stăm lângă turmă când ne preschimbăm. Bunule Jason, nu! Le-am mânca!

Wolf, spune-mi ceva: acum eu sunt turma?

Jack se cutremură.

Cinci minute mai târziu – între timp Jack aproape adormise –, Wolf se aplecă asupra cutiei, amușină, încuviință din cap, o ridică și veni spre locul unde Jack zăcea rezemat de-o bârnă prăbușită, înnegrită de foc, cu o cămașă în plus sub ceafă, pentru a îmblânzi unghiul. Jack închise ochii și mai strâns și-și reluă sforăitul.

– Haide, Jack, spuse Wolf, jovial. Știu că ești treaz. Nu-l poți păcăli tu pe Wolf.

Jack deschise ochii și se uită la el cu o dușmănie sinistră.

– De unde știai?

– Oamenii au un miros-de-somn și un miros-de-veghe. Până și Străinii trebuie să știe asta, nu-i așa?

– Cred că noi nu știm, replică Jack.

– Oricum, trebuie să bei ce-am aici. E doctorie. Bea-o, Jack, chiar aci și-acu.

– N-o vreau, refuză Jack. Mirosul ce emana din cutie era coclit și rânced.

– Jack, insistă Wolf, ai și un miros-de-boală.

Băiatul îl privi fără o vorbă.

– Da, continuă Wolf. Și se înrăutățește tot timpu'. Nu-i chiar grav, nu încă, da' *Wolf!* O să fie grav dacă nu iei nici o doctorie.

– Wolf, îmi pun capul că ești tare la mirosit ierburi și alte chestii acasă, în Teritorii, dar aici suntem în țara Mirosurilor Urâte, ai uitat? Probabil ai acolo rugină, și toxicodendron, și măzăriche amară, și...

– Sunt ierburi bune, îl opri Wolf. Doar că nu prea puternice, bătu-le-ar-Dumnezeu. Făcu o mutră nostalgică. Nu toate miros urât aici, Jack. Mai sunt și mirosuri frumoase. Da' mirosurile frumoase sunt ca plantele medicinale. Slabe. Cred c-au fost mai puternice, odată.

Wolf privea din nou în sus, visător, spre Lună, iar Jack simți stânjeneala dinainte revenindu-i.

– Pun prinsoare că lumea asta a fost bună odată, continuă Wolf. Curată și plină de putere...

– Wolf? întrebă Jack, cu glas scăzut. Wolf, ți-a apărut iarăși părul pe mâini.

Wolf tresări și îl privi pe băiat. Un moment – poate să fi fost imaginația sa aprinsă de febră, și chiar dacă nu era așa, dură doar un moment –, Wolf îl privi pe Jack cu o expresie de foame lacomă, oarbă. Apoi păru să se scuture, ca trezindu-se dintr-un vis urât.

– Da, spuse el. Da' nu vreau să vorbesc despre asta și nu vreau să vorbești nici tu despre asta, nu încă. *Wolf!* Doar bea-ți doctoria, Jack, asta-i tot ce trebuie să faci.

Se vedea bine că n-avea să accepte un răspuns negativ: dacă Jack nu-și bea doctoria, atunci Wolf se putea simți dator să-i descleștеze fălcile și să i-o toarne pe gât.

– Ține minte, dacă asta mă omoară, ai să rămâi singur, mai spuse Jack, amărât, luând cutia, care încă mai era caldă.

O expresie de groaznică jale se așternu pe chipul lui Wolf. Își împinse ochelarii în sus pe nas.

– Nu vreau să-ți fac rău, Jack – Wolf nu vrea să-i facă niciodată rău lui Jack.

Fața sa mare era plină de-o asemenea nefericire, încât putea fi comică, dacă n-ar fi fost de-o sinceritate atât de evidentă.

Jack se dădu bătut și bău conținutul cutiei. N-avea nici o cale de-a se opune expresiei aceleia de amărăciune lezată. Gustul era atât de groaznic pe cât și-l închipuise... *nu cumva s-a clătinat lumea o clipă? Nu se clatină ca și cum ar fi fost pe punctul de-a face un salt înapoi în Teritorii?*

– *Wolf!* țipă el. *Wolf, ia-mă de mână!*

Wolf se supuse, arătând îngrijorat, dar și surescitat.

– Jack? Jacky? Ce ți-e?

Gustul doctoriei începu să i se șteargă din gură. În același timp, un val de căldură – căldură ca aceea căpătată de la mica înghițitură de brandy pe care i-o îngăduise de câteva ori mama sa – începu să i se răspândească în stomac. Iar lumea din jur își recăpătă consistența. Acea scurtă unduire putea să fi existat numai în imaginația lui... dar lui Jack nu-i venea să creadă.

Aproape ne-am dus. Un moment, am fost foarte aproape. Poate aș reuși s-o fac și fără sucul magic... poate voi reuși!

– Jack? Ce este?

– Mă simt mai bine, răspunse băiatul, schițând un zâmbet. Mă simt mai bine, asta-i tot.

Descoperi că se simțea, într-adevăr, mai bine.

– Și mirosi mai bine, observă Wolf, vesel. *Wolf! Wolf!*

2

A doua zi, starea lui continuă să se amelioreze, deși încă mai era slăbit. Wolf îl duse în *spinareacăluțului* și înaintară încet spre Vest. Pe la asfințit, începură să caute un loc unde să se culce peste noapte. Jack zări un hambar de scânduri într-o vâlcea plină de gunoaie. Era înconjurat de anvelope tocite și alte mizerii. Wolf acceptă, fără a comenta prea mult. Toată ziua fusese tăcut și indispus.

Jack adormi aproape de îndată, iar în jurul orei unsprezece noaptea îl trezi nevoia de-a urina. Se uită lângă el și văzu că locul lui Wolf era gol. Jack se gândi că probabil plecase în căutarea altor ierburi, cu scopul de a-i administra echivalentul unei doze-șoc. Își încreți nasul, însă dacă Wolf voia să mai bea lichid din acela, n-avea să se mai opună. Fără îndoială, îl făcuse să se simtă mult mai bine.

Ocoli până într-o parte a hambarului, băiat zvelt, cu spinarea dreaptă, în șort, teniși cu șireturile desfăcute și cămașă descheiată. Făcu pipi mult timp, într-adevăr, după cât i se părea, privind în acest timp spre cer. Era una dintre acele nopți înșelătoare, care apar uneori în Vestul Mijlociu, la sfârșitul lunii octombrie și începutul lui noiembrie, nu mult înainte de-a veni iarna, cu o pală crudă de vânt. În căldura aproape tropicală, briza blândă părea o mângâiere.

Deasupra, plutea Luna, albă, rotundă și frumoasă. Arunca peste toate o lumină limpede și totuși feeric-amăgitoare, părând să dezvăluie și totodată să ascundă. Jack o privi lung, conștient că aproape îl hipnotiza, dar fără să-i pese cu adevărat.

Nu stăm lângă *turmă când ne preschimbăm. Bunule Jason, nu!*

Acum eu sunt turma, Wolf?

Pe Lună era un chip. Fără mirare, Jack văzu că era chipul lui Wolf... atât doar că nu mai era larg, deschis și puțin surprins, un chip al bunătății și simplității. Acest chip era îngust, a, da, și

întunecat; îl întuneca părul, dar părul nu conta. Îl întuneca gândul.

Nu stăm lângă *ele, le-am mânca, le-am mânca, le-am mânca, Jack, când ne preschimbăm le-am...*

Chipul din Lună, un chiaroscuro sculptat în lemn, era chipul unei fiare cu colții dezveliți, cu capul înclinat, în acel moment final dinaintea saltului, cu gura deschisă și plină de dinți.

Am mânca, am ucide, am ucide, ucide, UCIDE, UCIDE

Un deget atinse umărul lui Jack și coborî încet spre talie.

De câteva momente, Jack nu mai făcea decât să stea acolo cu mădularul în mână, strângând ușurel prepuțul între degetul mare și arătător, privind Luna. Acum, un nou jet de urină, proaspăt și puternic, țâșni din el.

– Te-am speriat, spuse Wolf, din spate. Îmi pare rău, Jack. Bătu-m-ar-Dumnezeu.

Dar, o clipă, Jack avu impresia că lui Wolf nu-i părea rău.

O clipă, vocea îi sună ca și cum ar fi rânjit.

Iar Jack fu sigur, dintr-o dată, că va fi devorat.

Casă de cărămizi? se gândi el, incoerent. *N-am nici măcar o casă de paie unde să fug.*

Acum se ivi și frica, o teroare uscată în vene, mai arzătoare decât febra.

Cui i-e frică de Lupul mare și rău? Lupul mare și rău? Lupul mare și...

– Jack?

Mie, mie, o, Doamne, mi-e frică de Lupul mare și rău...

Se întoarse încet.

Chipul lui Wolf, care abia dacă fusese puțin țepos când coborâseră amândoi spre hambar și se culcaseră, avea acum o barbă stufoasă, începând de-atât de sus pe obraji, încât părul aproape că părea să-i pornească din tâmple. Ochii îi ardeau într-un portocaliu-roșu-viu.

– Wolf, te simți bine? întrebă Jack într-o șoaptă uscată, abia suflând. Mai tare nu putea vorbi.

– Da, răspunse Wolf. Am fugit cu Luna. E frumos. Am fugit... și-am fugit... și-am fugit... Da' mi-e bine, Jack.

Zâmbi ca să arate cât de bine-i era, și nu arătă decât o gură plină de dinți gigantici, încovoiați. Jack dădu înapoi, amorțit de groază. Parcă s-ar fi uitat în gura *Alien*-ului ăluia din filme[1].

Wolf îi văzu expresia, iar peste trăsăturile sale înăsprite, tot mai groase, se așternu amărăciunea. Dar pe sub amărăciune – și nici măcar foarte departe – se simțea altceva. Ceva poznaș, care rânjea arătându-și colții. Ceva care avea să-și vâneze prada până când acesteia îi dădea sângele pe nas de groază, până începea să geamă și să implore. Ceva ce-avea să râdă în timp ce sfâșia pântecele prăzii zbierânde.

Avea să râdă chiar dacă *el* era prada.

Mai ales dacă el era prada.

– Jack, îmi pare rău, repetă. Vremea... sosește. Va trebui să facem ceva. Vom... mâine. Va trebui să... trebui să...

Ridică ochii și expresia aceea hipnotizată i se întinse pe față în timp ce privea spre cer.

Înălță capul și urlă.

Iar lui Jack i se păru că aude – foarte slab – Wolful din Lună răspunzându-i la urlet.

Groaza îi cuprinse toată făptura, calmă și deplină. În noaptea aceea, Jack nu mai închise ochii.

3

A doua zi, Wolf se prezenta mai bine. Puțin mai bine, oricum, dar tensiunea aproape îl îmbolnăvea. În timp ce încerca să-i spună lui Jack ce să facă – atât cât putea, cel puțin –, un avion cu reacție trecu pe deasupra lor, în înaltul cerului. Wolf sări în picioare, fugi afară și urlă la el, agitându-și pumnii spre cer. Picioarele sale păroase erau din nou desculțe. Se umflaseră și spintecaseră, de-a dreptul, mocasinii ieftini.

Încerca să-i spună lui Jack ce să facă, dar avea puține repere, în afară de vechi povești și zvonuri. Știa cum decurgea preschimbarea în lumea lui de-acasă, dar simțea că putea fi mult

[1] Personaj conceput de pictorul și scenograful H.R. Giger, în ciclul de filme *Alien* (n. tr.).

mai rea – mai puternică și mai periculoasă – în țara Străinilor. Iar acum o și simțea. Simțea acea putere străbătându-l, iar la noapte când Luna va răsări era sigur că-l va lua cu dânsa.

Repeta necontenit că nu voia să-i facă rău lui Jack, că mai degrabă s-ar omorî pe sine decât să-i facă vreun rău lui Jack.

4

Daleville era cel mai apropiat orășel. Jack ajunse acolo la scurt timp după ce orologiul judecătoriei bătu de amiază și intră în magazinul de scule și unelte „True Value". Ținea o mână înfundată în buzunarul pantalonilor, atingând ce-i mai rămăsese din sulul de bancnote.

– Te-ajut cu ceva, fiule?

– Da, domnule. Vreau să cumpăr un lacăt.

– Păi, treci aici s-aruncăm o privire. Avem Yale, Mossler și Lok-Tite, și ce-ți mai poftește inima. Ce fel de lacăt vrei?

– Unul mare, răspunse Jack.

Îl privi pe vânzător cu ochii săi umbriți, oarecum neliniștitori. Avea chipul răvășit, dar convingător încă, în strania sa frumusețe.

– Unul mare... repetă omul. Și la ce-ți trebuie, îngăduit fie-mi să te-ntreb?

– Pentru câine, spuse ferm Jack.

O Poveste. Întotdeauna voiau o Poveste. Pe-asta și-o pregătise în drum de la șopronul unde petrecuseră ultimele două nopți.

– Pentru câinele meu am nevoie. Trebuie să-l încui. Mușcă.

5

Lacătul ales de el costă zece dolari, lăsându-l pe Jack cam cu ultimii zece dolari în cont. Îl durea să cheltuiască atât de mult, și aproape preferă un obiect mai ieftin... însă îi reveni în minte cum arătase Wolf în noaptea dinainte, urlând la Lună, cu flăcări portocalii țâșnindu-i din ochi.

Achită cei zece dolari.

În timp ce se înapoia grăbit spre șopron, ridică degetul mare la vederea fiecărei mașini în trecere, dar, bineînțeles, nici una dintre ele nu opri. Poate că avea ochii prea sălbatici, arăta prea scos din minți. Categoric, se *simțea* sălbatic și scos din minți. Ziarul în care vânzătorul de la magazinul de scule îl lăsase să se uite promitea apusul soarelui pentru ora șase seara punct. Răsăritul Lunii nu era trecut, dar Jack îl bănuia pe la șapte, cel mai târziu. Era deja unu după-amiază și habar n-avea unde să-l închidă pe Wolf la noapte.

Trebuie să mă închizi, Jack, spusese Wolf. *Trebuie să mă încui bine. Fiindcă dacă ies afară, atac tot ce pot fugări și prinde. Chiar și pe tine, Jack. Chiar și pe tine. Așa că trebuie să mă închizi și să mă lași încuiat, indiferent ce fac sau zic. Trei zile, Jack, până-ncepe Luna iar să se subțieze. Trei zile... patru chiar, dacă nu ești complet sigur.*

Da, dar unde? Trebuia să găsească un loc departe de oameni, astfel ca nimeni să nu-l poată auzi pe Wolf dacă – *când,* rectifică el fără tragere de inimă – avea să înceapă cu urletele. Și trebuia să fie un loc mult mai solid decât șopronul unde stătuseră. Dacă Jack își aplica frumosul lacăt nou de zece dolari pe ușa acelei barăci, Wolf avea să se repeadă afară prin peretele din spate.

Unde?

Nu știa, dar știa că nu-i mai rămăseseră decât șase ore ca să găsească un loc... poate nici atât.

Jack grăbi și mai mult pasul.

6

Trecuseră pe lângă mai multe case părăsite ca să ajungă aici, chiar înnoptaseră într-una dintre ele, iar Jack căută, tot drumul înapoi de la Daleville, semne de abandon: ferestre oarbe, neacoperite, anunțuri DE VÂNZARE, iarbă crescută până la cea de-a doua treaptă a verandei și senzația de neînsuflețire proprie caselor goale. Nu spera să-l poată încuia pe Wolf în dormitorul vreunui fermier pe toată perioada celor trei zile ale Preschimbării

lui. Wolf era în stare să spargă ușa hambarului. Dar una dintre ferme avusese un beci de legume ce i-ar fi fost de folos.

O ușă solidă de stejar, fixată într-un bordei cu iarbă, ca o ușă de poveste, iar dincolo de ea o încăpere fără pereți sau tavan – o cameră subpământeană, o grotă din care nici o făptură să nu-și poată croi drum afară în mai puțin de-o lună. Beciul acela l-ar fi ținut pe Wolf în loc, iar pământul de pe jos și de pe pereți l-ar fi împiedicat să se rănească singur.

Dar ferma părăsită și pivnița de zarzavaturi se aflau la cel puțin patruzeci-șaizeci de kilometri în urmă. N-ar fi ajuns nicicum acolo în timpul rămas până la răsăritul Lunii. Și oare Wolf încă mai era dispus să alerge cincizeci de kilometri, mai ales în scopul de-a fi închis într-o carceră fără mâncare, atât de aproape de vremea Preschimbării?

Dacă, de fapt, trecuse prea mult timp? Dacă Wolf ajunsese prea aproape de limită și avea să refuze orice fel de întemnițare? Dacă latura aceea subterană a caracterului său, lacomă și feroce, se cățărase afară din puțul ei și începea să-și rotească privirile prin această ciudată lume nouă, întrebându-se unde se ascundea hrana? Uriașul lacăt care amenința să-i rupă lui Jack buzunarul n-avea să fie de nici un folos.

Putea face cale-ntoarsă, își dădu seama băiatul. Putea să revină spre Daleville și să-și vadă de drum. Într-o zi, două, avea să fie aproape de Lapel sau Cicero, și poate găsea de lucru pentru o după-amiază într-o alimentară, sau câteva ore ca ajutor la o fermă, scoțând câțiva dolari sau o masă-două, pentru ca în următoarele câteva zile s-o țină apoi până la granița statului Illinois. În Illinois avea să-i fie ușor, spera Jack – nu știa exact cum o va face, dar era destul de sigur că putea ajunge în Springfield și la Thayer School doar după o zi, două cel mult, de la intrarea în Illinois.

Și, se frământa Jack, ezitând pe drum, la patru sute de metri de hambar, cum îi va explica lui Richard Sloat despre Wolf? Vechiul său amic Richard, cu ochelarii săi rotunzi, cu cravatele și cu pantofii săi din piele de capră, cu șireturi bine legate. Richard Sloat era întru totul rațional și – deși foarte inteligent – căpos. Ce nu vedeai cu ochii tăi, probabil că nu exista. În copilărie, pe Richard nu-l interesaseră niciodată basmele; rămăsese

neimpresionat de filmele lui Disney, cu nașe-zâne care prefăceau pepenii în caleși, cu regine rele, posesoare de oglinzi vorbitoare. Asemenea concepte erau prea absurde pentru a ademeni fantezia în vârstă de șase ani (sau de opt ani, sau de zece) a lui Richard – spre deosebire de, să zicem, o fotografie la microscopul electronic. Entuziasmul lui Richard îmbrățișase Cubul lui Rubik, pe care-l putea rezolva în mai puțin de nouăzeci de secunde, dar Jack nu-l credea în stare să meargă până la a accepta un om-lup de șaisprezece ani și un metru nouăzeci înălțime.

Un moment, Jack se răsuci neputincios în drum – un moment, aproape crezu că va avea puterea să-l lase pe Wolf în urmă și să-și continue călătoria spre Richard, iar apoi, spre Talisman.

Și dacă eu sunt turma? se întrebă el, tăcut. Iar lucrul care-i veni în minte fu imaginea lui Wolf repezindu-se în jos pe mal, spre bietele sale animale înspăimântate, aruncându-se în apă să le salveze.

7

Hambarul era gol. De cum văzu ușa deschisă, Jack știu că Wolf se dusese undeva, dar coborî totuși în văioagă și-și croi drum printre gunoaie, aproape nevenindu-i să creadă. Wolf n-ar fi putut parcurge mai mult de patru metri de unul singur, și cu toate astea o făcuse.

– M-am întors! strigă. Hei, Wolf! Am lacătul.

Știa că vorbea singur, iar o privire în hambar i-o confirmă. Rucsacul său zăcea pe-o băncuță de lemn; un teanc de reviste mucegăite, datate 1973, stăteau alături. Într-un colț al barăcii de scânduri fără ferestre fuseseră îngrămădite, la întâmplare, niște bucăți inegale de lemn uscat, ca și cum cineva ar fi făcut o încercare, fără convingere, de-a aduna surcele pentru foc. În rest, hambarul era gol. Jack întoarse ochii de la ușa căscată, privind neajutorat pe pantele văii.

Pneuri vechi împrăștiate ici și colo printre bălării, o legătură de pamflete politice îngălbenite și putrede, purtând încă numele de LUGAR, o placă de înmatriculare din Connecticut albastră cu

alb, îndoită, sticle de bere cu etichetele decolorate până la alb... și nici un Wolf. Băiatul își ridică mâinile pâlnie la gură.

– Hei, Wolf! Am venit!

Nu aștepta nici un răspuns, și nici nu primi. Wolf plecase.

– Căcat! pufni Jack, proptindu-și mâinile în șolduri. Îl năpădeau emoții contradictorii, exasperare, ușurare, neliniște. Wolf plecase tocmai pentru a-i salva viața – dispariția lui nu putea avea altă noimă. De îndată ce Jack pornise spre Daleville, partenerul său spălase putina. Fugise pe picioarele acelea neobosite, iar acum se afla la kilometri întregi distanță, așteptând să răsară Luna. De-acum, Wolf putea fi oriunde.

Înțelegerea acestui fapt contribuia la neliniștea lui Jack. Wolf s-ar fi putut îndrepta spre pădurea vizibilă la capătul celălalt al câmpiei prelungi de lângă vâlcea, pădure unde se ghiftuia cu iepuri, șoareci de câmp și orice-o mai fi trăit acolo, soboli și bursuci și toată distribuția din *Vântul prin sălcii*[1]. Dar Wolf putea prea bine să adulmece animale domestice, oricare ar fi fost acelea, punându-se în real pericol. Și mai putea, își dădu Jack seama, să-i adulmece pe fermier și familia lui. Sau, mai rău, Wolf putea să-și fi ales drumul spre unul dintre orașele de la Nord. Jack n-avea cum să fie sigur, dar bănuia că un Wolf transformat era probabil în stare să măcelărească cel puțin șase oameni înainte ca, în cele din urmă, să-l omoare cineva.

– Draci, draci, draci! bombăni Jack.

Începu să urce panta opusă a vâlcelei. Nu spera cu-adevărat să-l vadă pe Wolf – probabil n-avea să-l mai vadă niciodată, era conștient de asta. După câteva zile de drum, în ziarul cine știe cărui orășel, avea să găsească descrierea plină de oroare a carnagiului provocat de-un lup enorm care, după cât se părea, o luase razna pe strada principală în căutare de hrană. Și urmau să apară și alte nume. Alte nume ca Thielke, Heidel, Hagen...

În primele momente privi spre drum, sperând chiar și acum să vadă silueta gigantică a lui Wolf furișându-se spre răsărit – nu i-ar fi convenit să-l întâlnească pe Jack când se întorcea de la

[1] *Vântul prin sălcii*, capodopera scriitorului scoțian Kenneth Grahame (1859-1932) (n. tr.).

Daleville. Dar drumul acela lung era la fel de pustiu ca și hambarul.

Firește.

Soarele, un ceas la fel de bun precum cel pe care-l purta la mână, lunecase binișor sub meridian.

Jack se întoarse deznădăjduit spre câmpia prelungă și liziera din celălalt capăt al acesteia. Nimic nu se clintea, doar vârfurile firelor de iarbă mărunță, aplecate de-o rece briză hoinară.

VÂNĂTOAREA LUPULUI UCIGAȘ CONTINUĂ, avea să titreze prima pagină, peste câteva zile de drum.

Apoi, un bolovan mare de la marginea pădurii se mișcă, iar Jack își dădu seama că bolovanul era Wolf. Se ghemuise pe călcâie și privea spre Jack.

– Of, ticălos nesimțit, rosti băiatul, deși, în adâncul ușurării pe care o simțea, știa că o parte din el se bucurase în taină de plecarea lui Wolf. Porni spre el.

Wolf nu se mișcă, dar postura îi deveni oarecum mai intensă – mai conștientă, electrizată parcă. Următorul pas al lui Jack pretinse mai mult curaj decât cel dinainte.

După încă vreo douăzeci de metri, văzu că Wolf își continuase metamorfoza. Părul i se îndesise și mai mult, era mai bogat, mai înfoiat, mai strălucitor, de parcă ar fi fost spălat recent și uscat cu foenul; iar acum barba lui Wolf părea într-adevăr să înceapă chiar de sub ochi. Tot trupul, așa chircit cum stătea, părea să se fi făcut mai lat și mai puternic. Ochii, plini de-un foc lichid, ardeau într-un portocaliu de Halloween.

Jack se sili să meargă mai aproape. Nu lipsi mult să se oprească, părându-i-se că acum Wolf avea labe în locul mâinilor, dar după o clipă constată că mâinile și degetele acestuia erau acoperite complet de-o blană aspră, întunecată. Wolf continua să se uite la el cu ochii săi aprinși. Jack mai înjumătăți o dată distanța dintre ei, apoi se opri. Pentru prima oară de când dăduse peste Wolf păscându-și turma lângă un râu din Teritorii, nu-i putea deslușî expresia. Poate că Wolf devenise deja prea inuman pentru așa ceva, sau poate că, pur și simplu, blana îi acoperea prea mult din chip. Sigur nu era decât că pe prietenul său îl cuprinsese o emoție foarte puternică.

Mai făcu vreo doisprezece pași, apoi se opri definitiv, forțându-se să privească în ochii omului-lup.

– Mai e foarte puțin, Jacky, spuse Wolf, și gura i se înmuie într-o înfricoșătoare parodie de zâmbet.

– Credeam c-ai fugit, replică Jack.

– Am șezut aci să te văd când vii. Wolf!

Jack nu știa cum să interpreteze această declarație. În chip nelămurit, îi amintea de Scufița Roșie. Dinții lui Wolf păreau deosebit de deși, ascuțiți și puternici.

– Am lacătul, spuse.

Îl scoase din buzunar și i-l arătă. Ți-a venit vreo idee cât timp am lipsit, Wolf?

Toată fața lui Wolf – ochi, dinți, totul – se aprinse, privindu-l pe Jack.

– Acum tu ești turma, Jacky, zise Wolf.

Și, ridicând capul, slobozi un urlet prelung, amplu.

8

Un Jack Sawyer mai puțin speriat poate-ar fi spus: „Clanța mai mică, bine?" sau „Dac-o ții tot așa, o să ne trezim cu toți câinii din comitat pe cap", dar ambele aceste declarații i se opriră în gât. Era prea speriat ca să rostească un singur cuvânt. Wolf îi mai dărui o dată zâmbetul său de zile mari, cu gura arătându-i ca o reclamă de televiziune pentru cuțitele Ginsu, și se ridică în picioare fără efort. Ochelarii stil John Lennon păreau să i se scufunde în partea de sus, țepoasă, a bărbii și în părul des ce-i cădea peste tâmple. Lui Jack îi părea înalt de cel puțin doi metri douăzeci, și la fel de voluminos ca butoaiele de bere din magazia crâșmei „La Updike".

– Aveți mirosuri plăcute în lumea asta, Jacky, spuse Wolf.

Iar Jack îi recunoscu, în sfârșit, starea de spirit. Wolf exulta. Parc-ar fi fost un om care, împotriva tuturor șanselor contrarii, tocmai câștigase un concurs îngrozitor de dificil. În fundul acestei emoții triumfătoare se infiltra însă instinctul acela temerar și ucigaș pe care Jack îl mai văzuse o dată.

– Mirosuri plăcute! Wolf! Wolf!

Jack făcu un pas înapoi, delicat, întrebându-se dacă vântul sufla dinspre el către Wolf.

– Pân-acum n-ai avut o vorbă bună despre ele, spuse Jack, nu tocmai coerent.

– Pân-acu a fost pân-acu și acu i-acu, replică Wolf. Bunătăți. Multe bunătăți – de jur-împrejur. Wolf o să le găsească, fac prinsoare.

Asta înrăutățea și mai mult situația, căci acum Jack putea să vadă – să simtă, aproape – o lăcomie opacă, încrezătoare, o foame complet amorală, lucind în ochii roșietici. Voi mânca orice prind și ucid, spunea foamea aceea. Prind și ucid.

– Sper că nici unele dintre bunătățile astea nu-s oameni, Wolf, spuse liniștit Jack.

Wolf ridică bărbia și slobozi un șir de sunete bolborosite, semiurlete, semihohote de râs.

– Wolf are nevoie să mănânce, spuse, iar glasul îi era și el voios. Oh, Jacky, câtă nevoie mai are Wolf să mănânce. SĂ MĂNÂNCE! Wolf!

– Va trebui să te închid în baraca aia, spuse băiatul. Mai ții minte, Wolf? Am lacătul. Să sperăm doar c-o să-ți reziste. Hai să pornim într-acolo, Wolf. Mă sperii de mă cac pe mine.

De astă-dată, râsul bolborosit îi umflă lui Wolf tot pieptul.

– Speriat! Wolf știe! Wolf știe, Jacky! Ai mirosul-de-frică.

– Nici nu mă mir, spuse Jack. Acum, hai la baraca aia, bine?

– Aa, eu nu intru în baracă, răspunse Wolf, și dintre fălci i se descolăci o limbă lungă și ascuțită. Nu, nu eu, Jacky. Nu Wolf. Wolf nu poate să intre în baracă.

Fălcile se deschiseră și mai larg, iar puzderia de dinți sclipi.

– Wolf și-a amintit, Jacky! Wolf! Chiar aci și-acu! Wolf și-a amintit!

Jack făcu un pas înapoi.

– Tot mai mult miros-de-frică. Până și pe tenișii tăi. Tenișii, Jacky! Wolf!

Grozav de comic era ca niște încălțări să miroasă a frică.

– Trebuie să intri în hambar, asta ar fi trebuit să-ți amintești.

– Greșit! Wolf! *Tu* intri în hambar, Jacky! Jacky intră în hambar! Mi-am amintit! Wolf!

Ochii omului-lup trecură, de la portocaliul-roșiatic arzător, la o nuanță de purpuriu blând, satisfăcut.

– Din *Cartea Bunelor Roade,* Jacky. Povestea Wolfului care-nu-trebuie-să-și-vatăme-turma. O mai ții minte, Jacky? Turma intră în hambar. Mai ții minte? Lacătul se pune pe ușă. Când Wolful știe că-i vine Preschimbarea, turma intră în hambar și lacătul se pune pe ușă. El nu-trebuie-să-și-vatăme-turma.

Fălcile i se descleștară, gura i se lărgi din nou, iar limba lungă, închisă la culoare, se arcui la vârf, într-o perfectă imagine a desfătării.

– Nu! Nu! Nu-și-vatămă-turma! Wolf! Chiar aci și-acu!!

– Vrei să stau încuiat în hambar timp de trei zile? întrebă Jack.

– Trebuie să mănânc, Jacky, răspunse cu simplitate Wolf – iar băiatul distinse ceva întunecat, iute și sinistru, lunecând spre el din ochii în preschimbare ai lui Wolf. Când Luna mă ia cu ea, trebuie să mănânc. Mirosuri plăcute aici, Jacky. Mâncare din belșug pentru Wolf. Când Luna îmi dă drumul, Jacky iese din hambar.

– Și ce se-ntâmplă dacă nu vreau să stau trei zile încuiat?

– Atunci Wolf îl va ucide pe Jacky. Și atunci Wolf va fi blestemat.

– Astea toate sunt scrise în *Cartea Bunelor Roade*, nu-i așa?

Wolf confirmă din cap.

– Mi-am amintit. Mi-am amintit cu timpul, Jacky. Când te așteptam.

Jack încă mai încerca să se acomodeze cu ideea lui Wolf. Trebuia să stea trei zile fără mâncare. Wolf avea să fie liber să hoinărească. El urma să stea în închisoare, iar lui Wolf îi rămânea întreaga lume la discreție. Totuși, pare-se că era singura cale de-a supraviețui metamorfozei lui Wolf. Dacă avea de ales între trei zile de post sau moarte, prefera un stomac gol. Și atunci, deodată, lui Jack i se păru că această răsturnare de situație nu însemna câtuși de puțin o răsturnare – el tot liber avea să fie, încuiat în baracă, iar Wolf afară, în lume, avea să fie tot întemnițat. Cușca lui, doar, era mai spațioasă decât a lui Jack.

– Atunci, Domnul să binecuvânteze *Cartea Bunelor Roade,* fiindcă singur nu m-aș fi gândit niciodată la asta.

Wolf îi rânji din nou radios, apoi privi în sus spre cer, cu o expresie goală, de jind.

– Nu mai e mult de-acum, Jacky. Tu ești turma. Trebuie să te bag înăuntru.

– Bine, acceptă Jack. Cred că n-avem încotro.

Iar aceste vorbe îl izbiră pe Wolf ca extraordinar de comice. În timp ce râdea cu hohotele lui urlătoare, își aruncă un braț pe după talia lui Jack și îl cără pe toată lungimea câmpului.

– Wolf o să aibă grijă de tine, Jacky, spuse el când aproape-și dăduse afară toate măruntaiele de-atâta urlet. Îl depuse pe băiat ușurel la pământ, pe marginea văioagei.

– Wolf, spuse Jack.

Acesta căscă fălcile și începu să se frece între picioare.

– N-ai voie să omori nici un om, continuă băiatul. Să nu uiți asta – dacă ți-ai amintit povestea aceea, atunci poți ține minte și să nu omori oameni. Fiindcă dacă o faci, atunci cu siguranță vor începe să te vâneze. Dacă ucizi vreun om, o singură persoană măcar, atunci o mulțime de oameni vor veni să te ucidă pe tine. Și te vor prinde, Wolf. Ai cuvântul meu. Îți vor bate pielea-n cuie pe-o scândură.

– Nici un om, Jacky. Animalele miros mai bine ca oamenii. Nici un om. Wolf!

Coborâră în vâlcea. Jack scoase lacătul din buzunar și îl petrecu prin belciugul de metal din ușa ce-nchidea hruba în care avea să-i fie locul, încercându-l cum se închide și se deschide, de câteva ori la rând, arătându-i lui Wolf cum să se folosească de cheie.

– Apoi, strecori cheia asta pe sub ușă, bine? întrebă el. Când te-ai preschimbat la loc, am să ți-o împing eu înapoi.

Aruncă o privire spre locul de sub ușă – rămâneau cam cinci centimetri între aceasta și sol.

– Sigur, Jacky. Mi-o împingi înapoi.

– Ei, și-acum ce facem? Trebuie să intru în hambar chiar acum?

– Șezi acolo, spuse Wolf, arătând un loc pe podelele hambarului, cam la un pas de ușă.

Jack îl privi curios, apoi intră în baracă și se așeză. Wolf se lăsă din nou pe vine, chiar în fața ușii, și, fără a-l privi măcar pe

Jack, întinse mâna spre el. Băiatul îi apucă mâna. Parcă ar fi ținut o vietate păroasă, mare cam cât un iepure. Wolf îl strânse atât de tare, încât Jack aproape țipă – dar chiar de-ar fi făcut-o, nu credea că Wolf l-ar fi auzit. Acesta se holba din nou în sus, cu chipul visător, liniștit și vrăjit. După o secundă-două, Jack reuși să-și miște mâna într-o poziție mai comodă, în strânsoarea lui Wolf.

– Mai stăm mult așa? întrebă.

Lui Wolf îi trebui aproape un minut până să răspundă.

– Mult, spuse el, și-i strânse din nou lui Jack mâna.

9

Stătură astfel, fiecare de câte-o parte a intrării, ore-n șir, fără o vorbă și, într-un târziu, lumina începu să pălească. În ultimele douăzeci de minute, Wolf părea cuprins de-un frison continuu, aproape imperceptibil, iar când văzduhul se întunecă și mai mult, tremurul mâinii i se intensifică. Semăna, i se părea lui Jack, cu zvâcnetul acela generalizat, ce cuprinde fiecare părticică din trupul unui cal, când stă în boxa sa la startul unei curse, așteptând detunătura pistolului și deschiderea automată a batantelor porții.

– Începe să mă ia cu ea, spuse Wolf, încetișor. Curând vom fugi, Jack. Aș vrea să poți și tu.

Întoarse capul să-și privească prietenul, iar băiatul văzu că, în vreme ce Wolf credea sincer ceea ce spunea, mai exista și o însemnată parte din el care spunea fără cuvinte: *aș putea fugi după tine la fel de bine ca și pe lângă tine, micul meu prieten.*

– Acum trebuie să-nchidem ușa asta, cred, spuse Jack.

Încercă să-și tragă mâna din strânsoarea lui Wolf, dar nu reuși să și-o elibereze până când Wolf, aproape cu părere de rău, îi dădu drumul.

– Încui pe Jacky înăuntru, încui pe Wolf afară.

Un moment, ochii lui Wolf fulgerară roșu, devenind niște ochi-Elroy de metal topit.

– Nu uita, trebuie să-ți ții turma în siguranță, spuse Jack și păși îndărăt până-n mijlocul hambarului.

– Turma trece în hambar, lacătul trece la ușă. Nu trebuie-să-și-vatăme-turma.

Ochii lui Wolf încetară să mai scuipe foc, bătând în oranj.

– Pune lacătul la ușă, îl îndemnă Jack.

– Bătu-l-ar-Dumnezeu, asta fac chiar acu, spuse Wolf. Pun bătutu-de-Dumnezeu lacăt pe bătuta-de-Dumnezeu ușă, vezi? Trânti ușa, închizându-l pe Jack cât ai clipi, în beznă. Auzi asta, Jacky? Asta-i bătutu-de-Dumnezeu lacăt.

Jack auzi lacătul clănțănind pe belciugul de fier, apoi clicheții prinzând, când Wolf îl închise.

– Acum, cheia, spuse băiatul.

– Bătuta-de-Dumnezeu cheie, chiar aci și-acu, răspunse Wolf.

O cheie țăcăni vârâtă în broasca lacătului, apoi scoasă iarăși. O secundă mai târziu, cheia ricoșă de pe pământul prăfos, pe sub ușă, cu destulă putere pentru a luneca pe podelele barăcii.

– Mulțumesc, șuflă Jack, abia auzit.

Se aplecă și-și plimbă degetele peste scânduri până atinse cheia. Un moment, o strânse atât de tare în palmă, încât aproape că-i intră prin piele – vânătaia, având forma statului Florida, urma să dăinuie încă cinci zile; în emoția întemnițării, n-avea să observe că-i dispăruse. Apoi, Jack strecură cu grijă cheia în buzunar. Afară, Wolf gâfâia în rafale regulate, fierbinți, tot mai agitat.

– Ești supărat pe mine, Wolf? șopti Jack prin ușă.

Un pumn bătu în scânduri, cu forță.

– Nu! Nu supărat! Wolf!

– Bine. Nici un om, Wolf. Să nu uiți asta. Altfel, te vor vâna și te vor omorî.

– Nici un oOOOUUU-OOOOOOOOHHHOOOO!

Cuvântul se prefăcu într-un urlet prelung, lichefiat. Trupul lui Wolf se lovi de ușă, iar labele alungite, cu blană neagră, ale picioarelor se strecurară prin deschizătura de dedesubt. Jack știa că Wolf se lipise de ușa barăcii.

– Nu supărat, Jack, șopti Wolf, ca și cum propriul lui urlet l-ar fi făcut să se simtă jenat. Wolf nu-i supărat. Wolf e *dornic*, Jack. A mai rămas atât de puțin timp de-acum, atât de bătu-l-ar-Dumnezeu de *puțin*.

– Știu, spuse Jack, simțind deodată că-i venea să plângă.

Ar fi vrut să-l poată îmbrățișa pe Wolf. Mai mult, dorea să fi putut petrece zilele ce urmau la fermă, iar acum, în afara unui bordei de zarzavaturi, unde era închis Wolf, să fi stat el, în siguranță.

Îi reveni ciudatul, tulburătorul gând că Wolf *era*, de fapt, cel întemnițat în siguranță.

Picioarele lui Wolf lunecară înapoi de sub ușă, iar Jack avu impresia că le văzuse devenind mai înguste, mai suple, mai comprimate.

Wolf mârâi, scoase un gâfâit, mârâi iar. Se îndepărtase de ușă destul de mult. Scoase un sunet foarte asemănător cu un „Aaah".

– Wolf? îl chemă Jack.

Un urlet, mai-mai să-i spargă timpanele, se ridică deasupra lui: Wolf urcase pe buza vâlcelei.

– Să ai grijă, spuse Jack, deși știa că Wolf nu-l mai putea auzi și temându-se că, nici chiar dacă ar fi fost destul de aproape ca să-l audă, n-ar fi înțeles.

Curând urmă o nouă serie de urlete – strigătul scos de-o făptură eliberată, sau țipătul disperat al cuiva care se trezește numai spre a se pomeni închis în continuare, Jack nu-și putea da seama care dintre ele. Jalnice, ucigașe și de-o stranie frumusețe, urletele sărmanului Wolf zburau prin văzduhul luminat de Lună ca niște eșarfe azvârlite în noapte. Jack nu conștientiză că tremura tot până nu-și cuprinse trupul cu brațele și le simți vibrându-i în jurul pieptului, care, la rândul său, părea să zvâcnească ritmic.

Urletele scăzură, îndepărtându-se. Wolf alerga cu Luna.

10

Trei zile și trei nopți, Wolf se angajă într-o neîncetată goană după mâncare. Dormea zilnic, din zori până după ora amiezei, într-o groapă descoperită, sub trunchiul unui stejar prăbușit. Wolf nu se simțea deloc întemnițat, în pofida temerilor ce-l măcinau pe Jack. Pădurile de pe ambele laturi ale câmpiei erau întinse și pline de dieta firească a oricărui lup. Șoareci, iepuri, pisici, câini, veverițe – pe toate acestea le găsea cu ușurință. S-ar

fi putut mărgini la cutreierarea pădurilor, mâncând mai mult decât destul pentru a-i ajunge până la următoarea Preschimbare.

Dar Wolf alerga cu Luna, și n-ar fi fost în stare să stea doar în pădure nici măcar atât timp cât să-și fi putut opri de la bun început transformarea. Bântuia, mânat de Lună, prin pășuni și curți dosnice, pe lângă case suburbane izolate și de-a lungul drumurilor neterminate, pe-ale căror margini zăceau buldozere și gigantice compresoare asimetrice, ca niște dinozauri adormiți. Jumătate din inteligența sa sălășluia în simțul mirosului, și n-ar fi o afirmație exagerată că nasul lui Wolf, permanent în alertă, atinsese acum condiția geniului. Nu numai că putea mirosi un cuibar plin de găini, la opt kilometri distanță, distingând mirosurile lor de cele ale vacilor, porcilor și cailor aceleiași ferme – acesta era un lucru elementar –, ci putea să miroasă chiar și când anume găinile se mișcau. Putea mirosi că unul dintre porcii adormiți avea un picior rănit, iar una dintre vacile din staul o ulcerație, la uger.

Iar lumea aceasta – căci oare nu Luna acestei lumi era aceea care-l călăuzea? – nu mai mirosea a chimicale și moarte. Îl întâmpina în goana lui o mai veche, mai primitivă ordine a firii. Inhala tot ce mai rămăsese din frăgezimea și puterea de odinioară ale pământului, tot ce mai rămăsese din calitățile pe care acesta le-avusese cândva, poate, în comun cu Teritoriile. Chiar și când se apropia de vreun sălaș omenesc, chiar și când frângea coloana vertebrală a dulăului gospodăriei și sfâșia câinele în zdrențe cartilaginoase, pe care le înfuleca pe nemestecate, Wolf era conștient de curenții răcoroși și puri ce se deplasau departe, prin adâncurile pământului, de zăpada strălucitoare a vreunui vârf de munte, undeva, hăt, spre răsărit. Acesta părea a fi un loc perfect pentru un Wolf metamorfozat, iar dacă ar fi ucis vreo ființă omenească, ar fi fost blestemat.

Nu ucidea nici un om.

Nu văzuse nici unul, și poate că acesta și fusese motivul că *omul* scăpase neatins. În timpul celor trei zile ale Preschimbării sale, Wolf omorâse și devorase reprezentanți ai majorității tuturor celorlalte forme de viață ce se puteau găsi în Indiana de Est, inclusiv un sconcs și o întreagă familie de lincși ce-și făcuseră culcușuri în peșterile de gresie ale unei coline, situate la două văi

distanță de pădure. În prima sa noapte de vânătoare prinsese în fălci un liliac ce zbura la joasă altitudine, îl mușcase de cap și-l înghițise în timp ce încă se mai zbătea. Escadroane întregi de pisici domestice i se duseseră pe beregată, urmate de plutoane de câini. Cu o satisfacție sălbatică, concentrată, măcelărise într-o noapte toți porcii dintr-un țarc mare cât un cvartal urban.

De două ori însă, Wolf percepuse senzorial, mirosise că, în mod misterios, îi era interzis să-și ucidă prada, ceea ce îl făcu să se simtă ca acasă în lumea prin care vâna. Depindea de loc, nu de vreun concept moral abstract – iar locurile, în aparență, erau toate banale. Unul dintre acestea două era un luminiș din pădure unde fugărise un iepure, celălalt, curtea din dos, plină de buruieni, a unei ferme, unde scheuna un câine legat cu lanțul de-un țăruș. În clipa în care labele sale pășiseră în fiecare dintre aceste locuri, blana i se zbârlise-perie pe ceafă, furnicături electrice străbătându-i șira spinării pe toată lungimea ei. Erau locuri sacre, iar într-un loc sacru nici un Wolf nu putea ucide. Atâta tot. Asemenea tuturor locurilor venerate, ele fuseseră consfințite foarte de demult, atât de demult încât, pentru a le caracteriza, s-ar fi putut folosi cuvântul *ancestral* – fiind probabil cel mai adecvat termen ce-ar fi putut aproxima vastul tunel al timpului ce le era sălaș. În curtea dosnică a fermei și în poieniță, Wolf simți în jurul lui un înveliș dens de ani aglomerați pe-o suprafață restrânsă și foarte încărcată. Se rezumă să bată în retragere de pe terenul sfânt, îndreptându-se altundeva. La fel ca oamenii înaripați pe care-i văzuse Jack, și Wolf trăia într-un mister sacru, astfel că se simțea în largul său printre asemenea lucruri.

Și nu-și uita obligațiile față de Jack Sawyer.

11

În hambarul lăcătuit, Jack se pomeni confruntat cu propriile trăsături ale caracterului și intelectului său într-un mod mai direct decât oricând în viața lui.

Singurul mobilier din hrubă era băncuța de lemn, singura distracție, revistele vechi de-aproape un deceniu. Iar acestea nu

puteau fi cu-adevărat citite. Neexistând ferestre, abia putea distinge, cu mare greutate, imaginile tipărite, și asta numai dimineața foarte devreme, când intra destulă lumină pe sub ușă. Cuvintele erau șiruri de viermi cenușii, indescifrabili. Nu-și putea închipui cum va reuși să reziste în următoarele trei zile. Se îndreptă spre bancă, se lovi zdravăn în genunchi și se așeză să cugete.

Unul dintre primele lucruri de care-și dădu seama era că timpul-hambar era diferit de timpul-de-afară. Dincolo de pereți, secundele defilau repede, topindu-se în minute, ce fuzionau în ore. Zile în șir, săptămâni întregi, ticăiau ca niște metronoame. În timpul-baracă, secundele refuzau cu încăpățânare să se miște – se lăfăiau în grotești monștri-secunde, secunde din gumilastic. Afară putea trece o oră, în vreme ce în interiorul hambarului se lungeau și se umflau patru-cinci secunde.

Al doilea lucru de care-și dădu Jack seama era că, tot gândindu-se la încetineala timpului, nu reușea decât să-și facă claustrarea și mai grea. O dată ce începeai să te concentrezi asupra trecerii secundelor, acestea, mai mult sau mai puțin, refuzau pur și simplu să înainteze. Așa că încerca să măsoare cu pasul dimensiunile celulei, doar pentru a-și abate mintea de la eternitatea secundelor necesare trecerii celor trei zile. Punând un picior în fața celuilalt și numărându-și pașii, calculă că hambarul avea cam doi metri pe doi și trei sferturi. Cel puțin dispunea de loc destul ca să se întindă noaptea.

Dacă străbătea tot perimetrul interior al barăcii, făcea cam treizeci și doi de pași.

Dacă îi dădea ocol, pe dinăuntru, de-o sută de ori, parcurgea cam un kilometru.

N-o fi putut să mănânce, dar, cu siguranță, era în stare să meargă. Jack își scoase ceasul de la mână și-l puse în buzunar, jurându-și să nu se uite la el decât atunci când avea absolută nevoie.

Făcuse cam un sfert din primul kilometru, când își aminti că în hambar nu exista apă. Nici mâncare, nici apă. Bănuia că aveai nevoie de mai mult de trei zile ca să mori de sete. Câtă vreme Wolf avea să revină la el, nu se temea de nimic – mă rog, poate

nu chiar de nimic, dar cel puțin rămânea în viață. Și dacă Wolf nu se mai întorcea? Trebuia să spargă ușa.

În acest caz, cugeta Jack, era mai bine să încerce acum, cât timp încă mai avea puțină putere.

Se duse la ușă și o împinse cu ambele mâini. O împinse mai tare, iar balamalele trosniră. Cu titlu experimental, Jack se aruncă cu umărul în marginea dinspre clanță a ușii. Se lovi, dar nu i se păru că asupra ușii avusese vreun efect. Țâțânile scrâșniră, însă fără a se clinti nici măcar cu un milimetru. Wolf ar fi putut smulge ușa de la locul ei cu o singură mână, dar Jack nu credea s-o poată urni nici dacă-și făcea umerii tocăniță tot repezindu-se în ea. Trebuia, fără doar și poate, să-l aștepte pe Wolf.

* * *

Până pe la miezul nopții, Jack acoperise zece-doisprezece kilometri – pierduse socoteala sutelor de pași încheiate, dar trecuse sigur de zece. Era ars de sete, iar stomacul îi ghiorăia jalnic. Hambarul mirosea a urină, căci Jack fusese nevoit să se ușureze pe peretele din fund, unde o crăpătură între scânduri îl făcea să spere că măcar o parte din ea ajungea afară. Tot trupul îl durea de oboseală, dar nu credea c-ar fi putut să adoarmă. După timpul-ceas, se afla în hambar de-abia de cinci ore; după timpul-hambar, trecuseră mai degrabă vreo douăzeci și patru. Îi era și frică să se culce.

Mintea nu-i dădea pace – simțea învolburarea gândurilor. Încercase să alcătuiască liste ale tuturor cărților citite în ultimul an, ale tuturor profesorilor pe care-i avusese, ale jucătorilor de la Los Angeles Dodgers..., dar gândul îi era invadat mereu și de imagini dezordonate, tulburătoare. Îl tot vedea pe Morgan Sloat sfredelind o gaură în văzduh. Fața lui Wolf plutea pe sub apă, iar mâinile i se lăsau spre adânc ca niște alge grele. Jerry Bledsoe se zvârcolea și se bălăbănea în fața unui tablou electric, cu ochelarii mânjiți peste nas. Ochii unui om se îngălbeneau, iar mâna i se transforma într-o copită-gheară. Dinții falși ai unchiului Tommy sclipeau în rigola Sunset Stripului. Morgan Sloat venea spre mama lui, nu spre el însuși.

– Cântece de Fats Waller[1], spuse, lansându-se într-un nou circuit prin întuneric. *Your Feets Too Big, Ain't Misbehavin, Jitterbug Waltz, Keepin Out of Mischief Now.*

Arătarea-Elroy întindea brațele spre mama lui, șoptind desfrânat, și-i trânti o mână pe coapsă.

– Țările Americii Centrale: Nicaragua, Honduras, Guatemala, Costa Rica...

Chiar și când fu atât de obosit, încât trebui, în fine, să se culce, strâns ghem pe podea, folosindu-și rucsacul drept pernă, Elroy și Morgan Sloat continuară să-i răvășească creierii. Osmond pocnea din bici peste spinarea lui Lily Cavanaugh, iar ochii se roteau într-un dans sălbatic. Wolf se ridica pe labele dinapoi, masiv, absolut inuman, iar un glonț de pușcă i se oprea drept în inimă.

Îl trezi prima lumină a zorilor, și simți miros de sânge. Tot trupul său urla după apă, și abia apoi după mâncare. Jack gemu. Avea să-i fie imposibil să supraviețuiască după încă trei asemenea nopți. Unghiul sub care pătrundeau razele de soare îi îngăduia să distingă doar difuz contururile pereților și ale acoperișului hambarului. Totul părea mai mare decât îi păruse de cu seară. Îl trecea din nou un pișat, deși nu-i prea venea să creadă că trupul său se mai putea dispensa de vreun strop de lichid. Într-un târziu, își dădu seama că hambarul părea mai mare pentru că îl privea stând întins pe jos.

Apoi, simți din nou mirosul sângelui și se uită pieziș, spre ușă. Prin deschizătură fusese aruncată partea posterioară a unui iepure jupuit. Zăcea răschirată pe scândurile aspre, lucind de sânge. Cocoloașe de pământ și o zgârietură lungă, zdrențuită, dădeau de înțeles că fusese împinsă cu forța în baracă. Wolf încerca să-l hrănească.

– Ei, poftim! gemu băiatul.

Picioarele despuiate de piele ale animalului aveau o înfățișare răscolitoare, omenească. Stomacul lui Jack se încleștă ca o menghină. Dar, în loc de-a voma, râse, uimit de-o comparație

[1] Thomas „Fats" Waller (1904-1943), pianist, organist și compozitor de jazz (n. red.).

absurdă ce-i venise-n cap. Wolf se comporta ca o pisică de casă, care, în fiecare dimineață, le oferea stăpânilor o păsărică moartă sau un șoricel sugrumat.

Jack culese delicat, cu două degete, înspăimântătoarea ofrandă și o depuse sub banchetă. Încă-i mai venea să râdă, dar avea ochii umezi. Wolf supraviețuise primei nopți a Preschimbării, iar Jack la fel.

Dimineața următoare, aduse cu sine o ciozvârtă de carne, aproape ovoidală și total anonimă, prinsă pe-un os orbitor de alb, rupt la ambele capete.

12

În dimineața celei de-a patra zile, Jack auzi pe cineva lunecând în jos pe panta vâlcelei. O pasăre ciripi speriată, luându-și apoi zborul, zgomotos, de pe acoperișul hambarului. Pași grei se apropiau de ușă. Jack se săltă în coate și clipi din ochi în întuneric.

Un trup masiv bufni în ușă, rămânând rezemat acolo. Prin crăpătura de jos se zărea o pereche de mocasini ieftini, rupți și pătați.

– Wolf? întrebă Jack cu voce slabă. Tu ești, nu-i așa?

– Dă-mi cheia, Jack.

Jack vârî mâna în buzunar, scoase cheia și o împinse drept între cei doi mocasini. O mână mare, cafenie, coborî la vedere și o luă.

– Ai adus cumva apă? întrebă băiatul.

În pofida a tot ceea ce putuse alege din hidoasele daruri ale lui Wolf, se îndrepta spre o deshidratare serioasă – avea buzele tumefiate și crăpate, și-și simțea limba umflată, coaptă. Cheia se strecură în lacăt, iar Jack îl auzi deschizându-se cu un țăcănit.

Apoi, lacătul fu scos de la ușă.

– Puțină, spuse Wolf. Închide ochii, Jacky. Acum ai ochi-de-noapte.

Jack își apăsă mâinile peste ochi în timp ce ușa se deschidea, dar lumina ce năvăli, invadând fiecare colțișor al hambarului, tot

reuși să i se strecoare printre degete și să-i împungă retinele. Scoase un sâsâit de durere.

– Va fi curând mai bine, îl încredință Wolf, foarte aproape de el; brațele lui îl cuprinseră, ridicându-l. Ochii închiși, îl mai prevenii prietenul său, și ieși de-a-ndăratelea din baracă.

Chiar în timp ce pronunța cuvântul „apă" și simțea marginea ruginită a unei căni vechi atingându-i buzele, Jack știu de ce Wolf nu zăbovise în hambar. Aerul de-afară părea incredibil de curat și de dulce – ca și cum ar fi fost „importat" direct din Teritorii. Sorbi preț de două linguriță din apa care avea gustul celei mai bune băuturi din lume și se rostogolea prin trupul său, ca un pârâiaș scânteietor, trezind la viață tot ce întâlnea în cale.

Wolf îi luă cana de la gură cu mult timp înainte ca Jack să-și fi ostoit setea.

– Dacă-ți mai dau, o s-o vărși chiar aci și-acu. Deschide ochii, Jack – da' numai un piculeț.

Jack îi urmă instrucțiunile. Un milion de particule de lumină îi năvăliră prin pupilele dilatate. Scoase un țipăt.

Wolf se așeză, legănându-l în brațe.

– Soarbe, spuse el, și-i puse încă o dată cana la buze. Ochii deschiși, încă puțin.

Acum durerea provocată de lumina soarelui își pierduse din intensitate. Jack căță prin perdeaua genelor la aura orbitoare, în vreme ce un alt fir miraculos de apă i se prelingea pe gâtlej.

– Ah! murmură el. Cine face să fie atât de delicioasă apa asta?

– Vântul de-apus, replică prompt Wolf.

Jack deschise larg ochii. Roiul de particule orbitoare începu să prindă contururi, definindu-se în forma brună a hambarului decolorat de intemperii și în amestecul de verde și cafeniu-deschis al văioagei. Capul i se rezema de umărul lui Wolf. Stomacul umflat al acestuia îi apăsa coloana vertebrală.

– Ești bine, Wolf? întrebă. Ai găsit mâncare destulă?

– Wolf găsește întotdeauna mâncare destulă, răspunse celălalt, cu simplitate, bătându-l ușurel pe coapsă.

– Îți mulțumesc că mi-ai adus bucățile alea de carne.

– Am promis. Tu erai turma. Mai ții minte?

– A, da, țin minte. Mai pot bea puțină apă?

Se lăsă să alunece din poala uriașă a lui Wolf, așezându-se pe pământ, astfel încât să-l poată vedea din față.

Wolf îi întinse cana. Ochelarii John Lennon erau la locul lor din barbă nu mai rămăseseră decât niște scame, acoperindu-i obrajii; părul negru, deși încă lung și slinos, îi cădea abia până la umeri. Chipul lui Wolf era prietenos și pașnic, aproape ostenit Peste salopeta cu pieptar și bretele purta o bluză groasă, gri cu vreo două numere mai mică, având inscripționate pe piept cuvintele: INDIANA UNIVERSITY ATHLETIC DEPARTMENT.

Parcă niciodată, de când îl știu eu, n-a semănat atât de mult cu o ființă omenească obișnuită, reflectă Jack. Nu părea să fi fost capabil de-a urma nici cel mai simplu curs de colegiu, dar ar fi putut să fie un fotbalist grozav într-o echipă de liceu.

Jack sorbi din nou – cu mâna lui Wolf planând deasupra căniii de tablă ruginită, gata să i-o smulgă dacă ar fi-ncercat s-o dea pe gât.

– Chiar ești bine?

– Chiar aci și-acu, răspunse Wolf, mângâindu-și cu cealaltă mână pântecele, atât de umflat, încât întindea poalele bluzei ca o mână dolofană, vârâtă într-o mănușă de cauciuc. Obosit doar. Un pui de somn, Jack. Chiar aci și-acu.

– De unde ai bluza?

– Atârna pe-o sfoară. Cam frig pe-aci, Jacky.

– N-ai făcut rău nimănui, nu?

– Nici unui om. Wolf! Acu, bea încet apa aia.

O clipă, ochii săi căpătară din nou nuanța aceea neliniștitoare, portocalie, de Halloween, iar Jack văzu că, de fapt, Wolf n-ar fi putut să fie asemuit niciodată cu o ființă omenească normală. Apoi, Wolf deschise larg gura, căscând.

– Un pui de somn.

Se ghemui pe pantă într-o poziție mai comodă și puse capul jos. Adormi aproape imediat.

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 9

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI: JACK SPALĂ PUTINA

I Grădinile și hanul „Alhambra“ 9
II Pâlnia se deschide 20
III Speedy Parker 36
IV Jack trece pragul 58
V Jack și Lily 78
INTERLUDIU Sloat în astă lume (I) 95

PARTEA A DOUA: DRUMUL CAZNELOR

VI Pavilionul Reginei 109
VII Farren 122
VIII Tunelul Oatley 163
IX Jack în floarea-ulcior 176
X Elroy 202
XI Moartea lui Jerry Bledsoe 217
XII Jack se duce la piață 234
XIII Oamenii din cer 241
XIV Buddy Parkins 263
XV Snowball cântă 279
XVI Wolf 296
INTERLUDIU Sloat în astă lume (II) 303
XVII Wolf și turma 305
XVIII Wolf se duce la cinema 318
XIX Jack-la-cutie 339

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARCELA IONESCU
Tehnoredactare computerizată: CAMELIA MAREȘ

Apărut 1998, București
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR – sector 1, București

nautilus

Stephen King & Peter Straub

TALISMANUL

*

Drumul caznelor

TE NUMEȘTI JACK SAWYER.

TE NUMEȘTI JACK SAWYER ȘI AI DOISPREZECE ANI.

TE NUMEȘTI JACK SAWYER, AI DOISPREZECE ANI ȘI MAMA TA MOARE DE CANCER.

IAR TU O POȚI SALVA PE MAMA TA DE LA MOARTE.

DAR PENTRU ASTA TREBUIE SĂ TRECI ÎNTR-UN UNIVERS PARALEL DENUMIT *TERITORIILE.*

UN LOC ÎN CARE TATĂL TĂU CĂLĂTOREA ADESEA ÎNAINTE DE-A MURI...

ISBN 973-569-251-8
ISBN 973-569-252-6

Stephen King & Peter Straub TALISMANUL * 2